

ДАНИЕЛ СТИЙЛ СМЕЛОСТТА ДА ОБИЧАШ

Превод от английски: Дафина Китанова, 1993

chitanka.info

I

— Доктор Халам... Доктор Питър Халам... Доктор Халам... Кардиологична реанимация, доктор Халам... — монотонно повтаряше гласът, докато Питър Халам тичаше през фоайето на болницата „Сентръл Сити“, изобщо, без да спира за отговор на повикването, тъй като екипът му вече знаеше, че е на път. Сбърчил чело, той натисна бутона с цифрата шест, а съзнанието му изцяло бе заето от данните, съобщени му преди двадесет минути по телефона. Седмици наред бяха чакали този донор, а сега можеше да е вече твърде късно. Почти. Мислите му препускаха, докато вратите на асансьора бавно и със скърцане се отвориха и той забърза към стационара с надпис „Кардиологична реанимация“.

— Откараха ли вече Сали Блок горе?

Една сестра вдигна очи и сякаш застана мирно, срещайки неговия поглед. Нещо в нея трепваше винаги при вида му. У този мъж имаше нещо безкрайно внушително. Висок, строен, с прошарена коса и сини очи, любезен, той приличаше на лекар от някой женски роман. У него имаше някаква вродена добрина и благост, но също и сила. Излъчването му беше като на отлично обучен расов кон, постоянно опъващ юздите, копнеещ да се втурне по-бързо, по-далече... да направи нещо повече... да се пребори с времето... да победи въпреки безнадеждните изгледи... да отскубне от смъртта още един живот... един мъж... една жена... едно дете... още един човек. И често печелеше. Често. Но невинаги. И това му тежеше. Нещо повече — измъчваше го. Това беше причината за бръчките около очите му, за дълбоката печал, която личеше у него. Фактът, че почти ежедневно вършеше чудеса, не му беше достатъчен. Той искаше нещо повече, по-добри шансове, искаше да спаси всички, но нямаше начин.

— Да, докторе — бързо кимна сестрата. — Току-що я качиха горе.

— Беше ли подготвена?

Това също бе характерно за него и сестрата се удиви от въпроса му. Веднага разбра какво има предвид. Не интравенозната инжекция в ръката на пациентката или слабото успокоително, дадено ѝ, преди да я откарат в операционната. Той питаше за мислите, за чувствата ѝ, за това кой е разговарял с нея, кой я придружава. Искаше всеки пациент да знае какво му предстои, колко старание ще положи екипът, колко много означава това за всички тях и колко отчаяно се стараят да спасят всеки един живот. Желаше всеки пациент да е готов да се бори заедно с него.

— Ако не вярват, че имат шанс да се преборят, когато влизат там, ние предварително сме ги загубили — бе го чула да казва на студентите си и той наистина го мислеше. Бореше се с всяка своя фибра и това му струваше много, но си заслужаваше. Резултатите през последните пет години бяха изумителни — с няколко изключения. Изключения, които имаха голямо значение за Питър Халам. За него всичко имаше значение. Той беше забележителен, емоционален и много способен... и толкова хубав — с усмивка си помисли сестрата, когато Халам бързо се отпрати към малкия асансьор в коридора зад нея. Бързо изкачи един етаж до операционните, където той и екипът му извършваха байпас, трансплантации, а понякога, но не често, и по-обикновени сърдечни операции. В повечето случаи Питър Халам и хората му правеха трудни операции като тази, която им предстоеше.

Сали Блок беше двадесет и две годишно момиче, прекарало по-голямата част от живота си като инвалид след ревматична треска в детската възраст, изстрадало многократни подмени на клапите и десет години медикаментално лечение. Още преди седмици, когато Сали бе приета в болницата, доктор Халам и сътрудниците му стигнаха единодушно до извода, че единственото ѝ спасение е трансплантацията. Но досега нямаша донор. До тази нощ в два и половина, когато група малолетни закононарушители си бяха уредили състезание за най-скоростно каране в Сан Фернандо Вали. Трима от тях бяха загинали при сблъскване. След серия от служебни телефонни разговори с отлично функциониращата организация за издирване и осигуряване на дарители Питър Халам разбра, че предлагат подходящ донор. Беше се обаждал на всички болници в Южна Калифорния и сега вече разполагаха с донор — само дано Сали издържи операцията

и тялото ѝ не ги саботира, отхвърляйки новото сърце, което щяха да ѝ дадат.

Без бавене той смъкна дрехите си, облече мек памучен комплект на хирург, старателно се изтърка с четка, а асистентите му помогнаха да сложи престилка и маска. Същото направиха още трима лекари, двама специализанти и цяло ято сестри. Но Питър Халам сякаш не ги забеляза, влизайки в операционната. Незабавно потърси с поглед Сали, която лежеше тиха и неподвижна на операционната маса, приковала очи като хипнотизирана в ярките светлини над нея. Дори в стерилното облекло с прибрана в зелена памучна шапчица руса коса, тя изглеждаше хубава. Беше не само красива млада жена, но и умно същество. Ужасно ѝ се искаше да стане художничка... да постъпи в колеж... да иде на бал... да я целуват... да има бебета... Въпреки шапката и маската му тя го позна и сънено му се усмихна през мъглата, предизвикана от медикаментите.

— Здравей.

Беше крехка на вид с огромни очи и нежно лице като счупена порцеланова кукла, която очаква от него да я поправи.

— Здравей, Сали. Как се чувстваш?

— Странно. — Тя примига и се усмихна на познатите ѝ очи. През последните няколко седмици го бе опознала по-добре, отколкото който и да е друг. Той ѝ откряна врати към надеждата, към нежността и обичта, тя вече не усещаше така остро самотата и изолацията, които изпитваше от години.

— В следващите няколко часа ще бъдем доста заети. Ти трябва само да си лежиш тук и да дремеш. — Докато я наблюдаваше, хвърли поглед към близките монитори и отново се взря в нея. — Страхуваш ли се?

— Малко.

Но той знаеше, че тя е подготвена добре. Седмици наред ѝ беше обяснявал операцията, сложния процес, опасността и лечението след това. Сега тя знаеше какво да очаква, важният момент беше дошъл. Бе почти като при раждане. Той щеше да я роди сякаш от самата си душа, с върховете на пръстите си, които се бореха да я спасят.

Анестезиологът зае позиция до главата ѝ и потърси погледа на Питър Халам. Той бавно кимна и отново се усмихна на Сали:

— Скоро пак ще се видим.

Само че нямаше да бъде много скоро. Щяха да минат пет или шест часа, докато тя отново дойде в съзнание, и то отчасти. Тогава щяха да я наблюдават в реанимационната зала, преди да я преместят в интензивното отделение.

— Ще бъдете ли при мен, когато се събудя? — Тя боязливо сбърчи вежди и той бързо кимна.

— Разбира се. Ще бъда до теб, когато се събудиш. Точно, както и сега. — После направи знак на анестезиолога и очите ѝ за миг се затвориха от успокоителното, което ѝ бяха дали. Вкараха натриевия пентанол чрез интравенозната тръбичка, прикрепена към ръката ѝ, и след миг Сали Блок заспа, а няколко минути по-късно започна сложната операция.

В следващите няколко часа Питър Халам се бори непреклонно, за да свърже новото сърце и когато то започна да пулсира, на лицето му се изписа удивителен победоносен израз. За частица от секундата погледът му срещна този на сестрата срещу него и той се усмихна под маската.

— Готова е.

Но той съзнаваше напълно, че бяха спечелили само първия рунд. Предстоеше да видят дали тялото на Сали ще приеме новото сърце или ще го отхвърли. И както при всички пациенти с трансплантация, шансовете не бяха много големи. Но изглеждаха по-добри, отколкото ако изобщо не бяха я оперирали. В нейния случай, както и при останалите му пациенти, това беше единствената ѝ надежда.

В девет и петнадесет сутринта откараха Сали Блок в реанимационната зала и за пръв път от четири и половина часа през нощта Питър Халам си отдъхна. Действието на упойката все още не беше преминало и той имаше време за чаша кафе и няколко мига за собствените си мисли. Трансплантации като тази на Сали го изтощаваха докрай.

— Беше поразително, докторе. — Пред него стоеше един от младите специализанти, изпълнен с благоговение. Питър си наля чаша кафе и се обърна към младежа.

— Благодаря — усмихна се той и си помисли, че младият лекар много прилича на собствения му син. Щеше да бъде безкрайно доволен, ако Марк проявяваше наклонности към медицината, но плановете на сина му бяха други: бизнес школа или право. Той искаше

да бъде част от един по-широк свят, а години наред беше наблюдавал колко много дава баща му от себе си и колко чувства му коства смъртта на всеки един пациент. Тази работа не беше за него. Докато отпиваше от тъмната запарка, Питър присви очи, размишлявайки, че може би така е по-добре. После се вгледа в младия специализант:

— За пръв път ли присъствувате на трансплантация?

— За втори. И първия път пак вие я изпълнихте.

„Изпълнихте“ беше точно подходящата дума. И двете трансплантации представляваха най-внушителните операции, на които младежът бе присъствувал. В операционната царяха такова напрежение и драматизъм, каквито не бе срещал в живота си, а да наблюдаваш как оперира Питър Халам се равняваше на това да гледаш как танцува Нижински. В тази област той беше най-добрият.

— Какви са изгледите според вас?

— Твърде рано е да се каже. Да се надяваме, че всичко ще бъде наред.

Той се молеше наистина да е така, докато обличаше нова стерилна престилка върху операционното си облекло, за да иде в реанимационната зала. Остави кафето си отвън, влезе и тихо седна на един стол близо до Сали. Всеки неин дъх се наблюдаваше от специална сестра и цяла батарея от монитори. Засега всичко беше нормално. Ако възникнеше някакъв проблем, това щеше да стане по-късно, освен ако нещата не се объркат от самото начало. Имаше и такива случаи. Но не и този път... не този път... моля те, Господи... не сега... не на нея... толкова е млада — не че чувствата му щяха да бъдат други, ако тя беше на петдесет и пет, вместо на двадесет и две години.

Не беше по-различно и когато загуби жена си. Сега седеше и гледаше Сали, като се опитваше да не вижда едно друго лице... в друго време... и все пак винаги го виждаше... виждаше я в последните й часове — отхвърлила борбата, надеждата... и него. Дори не му позволи да опита. Нямаше никакво значение какво й говореше и колко упорито се опитваше да я убеди. Имаха и донор. Но тя отказа. Онази нощ той удряше с юмрук по стената на стаята й, после потегли към къщи със сто и петнадесет мили в час по магистралата. А когато го спряха за превишена скорост, му бе все едно. Тогава нищо не го интересуваше... освен нея... и това, което тя не му позволяваше да направи. Когато полицаите го спряха, изглеждаше толкова отнесен, че

го накараха да слезе от колата и да върви по права линия. Но той не беше пиян, бе вцепенен от болка. Пуснаха го след строго предупреждение и той се прибра у дома. Обикаляше из къщата, мислейки за нея, страдайки за нея, нуждаейки се от всичко, което тя би могла да му даде, но вече нямаше да получи. Питаше се дали е в състояние да понесе живота без нея. Тогава дори децата му се струваха далечни... можеше да мисли само за Ан. Много дълго тя му бе такава опора, благодарение на нея израсна през тези години. Тя му вливаше сила, от която той непрекъснато черпеше, така, както от собственото си умение. И изведнъж това вече го нямаше. В онази нощ седеше ужасен, самотен и изплашен като малко дете. На зазоряване внезапно изпита непреодолим порив. Трябваше да се върне при нея... трябваше да я прегърне още веднъж... трябваше да ѝ каже нещо, които никога не ѝ беше казвал... Втурна се обратно към болницата, тихо се вмъкна в стаята ѝ, освободи сестрата и я загледа, уловил нежно ръката ѝ, пригладжайки светлата ѝ коса над бледото ѝ чело. Приличаше на крехка порцеланова кукла. Точно преди пукването на зората тя отвори очи...

— Питър... — В тишината гласът ѝ бе по-слаб и от шепот.

— Обичам те, Ан... — Очите му се изпълниха със сълзи, искаше му се да извика: „Не си отивай!“ . Тя се усмихна с вълшебната усмивка, която винаги стопляше сърцето му, и угасна леко като въздишка, а той седеше, сломен от ужас, и втренчено я гледаше. Защо не бе пожелала да се бори? Защо не му бе позволила да опита? Защо не бе приела това, което другите всекидневно получаваха от него? Стоеше, гледаше я и тихо ридаше, докато един от колегите му не го изведе. Откараха го вкъщи, сложиха го да легне и в следващите дни той някак вършеше онова, което се очакваше от него. Но всичко беше като в страшен сън, от който изплуваше от време на време, докато най-последно разбра, че децата му отчаяно се нуждаят от него. Бавно дойде на себе си, а след три седмици започна пак работа, ала вече нещо липсваше. Нещо, което за него означаваше всичко. Това беше Ан. Тя никога не напускаше задълго съзнанието му. Хиляди пъти на ден мислеше за нея — когато тръгваше на работа, когато влизаше и излизаше от стаите на пациентите, в операционната или когато късно следобед се отправяше към колата си. И когато се прибираще вкъщи сякаш нож се забиваше в

сърцето му всеки път, щом стигнеше до външната врата, знаейки, че нея вече я няма.

Бе минала повече от година и болката поотслабна, но не изчезна. И той се съмняваше, че някога ще изчезне напълно. Можеше само да продължи да работи, да дава всичко, на което е способен, на хората, потърсили помощта му... и, разбира се, имаше Матю, Марк и Пам. Благодареше на бога, че ги има. Без тях не би могъл да го преживее. Но бе успял. Бе стигнал дотук и ще продължи нататък... но толкова по-различно... без Ан...

Седеше в тишината на реанимационната зала, изпружил дългите си крака, с напрегнато изражение следеше дишането на Сали, докато най-сетне очите ѝ се отвориха и със замъглени очи огледа стаята.

— Сали... Сали, аз съм Питър Халам... тук съм, а ти си добре.

Засега. Но той не ѝ каза това, дори не си позволи да го помисли. Беше жива. Бе издържала. Щеше да живее. Той ще се погрижи за това, правейки всичко, което е по силите му.

Седя още час до леглото ѝ, като я наблюдаваше, говореше ѝ, когато тя идваше на себе си, дори успя да получи лека, бегла усмивка от нея, преди да я остави малко след един часа по обяд. Отби се в бюфета за сандвич и се върна за кратко в кабинета си, преди отново да иде в болницата, за да види в четири часа пациентите си. В пет и половина вече пътуваше по магистралата към къщи, а мислите му отново бяха обзети от Ан. Все още не можеше да повярва, че когато се прибере, тя няма да е там. Преди шест месеца попита един приятел кога ще престане да очаква, че пак ще я види. Кога най-после ще го проумее? Болката, с която живееше вече година и половина, бе белязала лицето му с някаква уязвимост — видимо отражение от загубата, скръбта и покрусата. По-рано познаваше само силата, вярата, сигурността, че никога няма да се случи нищо лошо. Имаше три идеални деца, идеална съпруга, кариера, с каквато малцина можеха да се похвалят. Беше се издигнал до върха не брутално, а благородно и това му харесваше. А сега? Накъде и с кого?

II

Докато Сали Блок лежеше в реанимацията в болницата „Сентръл Сити“ в Лос Анжелос, в едно телевизионно студио в Ню Йорк прожекторите блестяха с особена, ярка белота, напомняща стаите за разпит във второразредните филми. Извън обсега на ослепителния сноп светлина в студиото беше хладно и ставаше течение, но под него човек усещаше как кожата му се изопва от горещината и блясъка. Сякаш всичко в залата се фокусираше в лъча на прожектора, всички точки се събираха ведно и това чувство се засилваше с всеки изминал миг, дори и хората като че бяха притегляни от този център — тесен подиум, празна сцена, обикновено бюро, а за фон — яркосин екран с едно-единствено изображение. Но погледите се фокусираха върху празния стол, подобен на трон, очакващ своя крал или кралица. Наоколо се мотаеха техници, оператори, гримьор, фризьор, двама помощник-продуценти, асистент-режисьор, особи любопитни, важни, необходими и зяпачи, като все повече се приближаваха към празната сцена и свободното бюро, над които светеше разкриващият всичко лъч на прожектора.

— Пет минути! — Викът беше познат, сцената обичайна и все пак вечерните новини носеха някакъв далечен привкус от шоубизнеса. Под белите светлини се усещаше едва доловим дъх на цирк, на вълшебство и звезди, атмосфера на власт и тайнство обгръщаше всички. Сърцата започваха да бият малко по-ускорено при възгласа „Пет минути!“, последван съответно от „Три!“ и „Две!“. Същите думи, които биха отекнали в кулисите на Бродуей или в Лондон, преди появата на някоя грандама на сцената. Тук обстановката не беше така бляскава, екипът беше по маратонки и джинси, но винаги присъстваше онова вълшебство, свързаните с него шепот и очакване. Мелани Адамс също го усещаше, докато излизаше енергично на сцената. Както винаги, появата ѝ беше идеално изчислена. Имаше точно сто секунди, преди да излезе в ефир. Сто секунди, за да хвърли отново поглед на бележките си, да разбере по израза на директора на продукцията дали

няма да ѝ съобщи нещо в последната минута и да брои наум, за да се успокои.

Както обикновено, денят се оказа тежък. Бе направила последното интервю за специално предаване, свързано с малтретирането на деца. Темата не беше приятна, но тя се справи добре. И все пак до шест часа умората си взе своето.

Пет... — асистент-режисьорът вдиша пръсти за старт... — четири... три... две... едно...

— Добър вечер. — Тренираната усмивка никога не изглеждаше изкуствена, косата ѝ с цвят на коняк блестеше. — Мелани Адамс ви представя вечерните новини.

Президентът бе държал реч, в Бразилия имаше военна криза, на фондовата борса бе отбелязан рязък спад, местен политик бил нападнат тази сутрин посред бял ден, когато излизал от дома си. Имаше, разбира се, и други новини, предаването вървеше с добро темпо, както винаги. Тя излъчваше компетентност, внушаваше доверие и това обясняваше високия ѝ рейтинг и факта, че страшно се харесва на всички. Вече повече от пет години се ползваше с известност в цялата страна, въпреки че първоначално нямаше такива планове. Специализираше политически науки, но на деветнадесет години трябваше да зарече учението, за да роди близнаци. Но то си остана сякаш в някакъв друг живот. От много време живееше с телевизията. И с близнаците. Имаше и други занимания, но работата и децата ѝ бяха на първо място.

Когато предаването завърши, тя прибра бележките си и, както винаги, режисьорът изглеждаше доволен.

— Добре беше, Мел.

— Благодаря.

— У нея се забелязваше хладна дистанцираност, появила се като прикритие на някогашната ѝ стеснителност, а сега превърнала се просто в сдържаност. Предизвикваше любопитството на твърде много хора, зяпаха я, задаваха неудобни въпроси, нахалствуваха. Тя беше Мелани Адамс, име, което пробуждаше вълшебен отзвук... Аз ви познавам!... Гледал съм ви по новините!... Вече се чувстваше странно, когато отиваше да пазарува или да си купи рокля, или просто вървейки по улицата с момичетата си. Хората изведнъж се зазяпаха и въпреки

че външно Мелани Адамс винаги се владееше, дълбоко в душата си изпитваше необясним смут.

Мел се отправи към кабинета си, за да свали част от излишния грим и да си вземе чантата, когато редакторът я спря.

— Би ли останала за секунда, Мел?

Изглеждаше разтревожен и обезумял, както обикновено, и Мел простена вътрешно. „Да остане за секунда“ би могло да означава и да не се прибере вкъщи цяла нощ. Освен че беше водеща на вечерните новини, тя правеше и по-важните сценарии, отразяваше значителни събития или снимаше специални предавания. Но кой знае какво ѝ бяха подготвили сега, а тя нямаше никакво настроение. Вече беше достатъчно добра професионалистка и умората рядко ѝ личеше, ала специалното предаване за малтретираните деца я бе изтощило, въпреки че изглеждаше бодра и жизнена благодарение на положения грим.

— Да? Какво има?

— Искам да ти покажа нещо. — Редакторът измъкна една касета и я пхна във видеото. — Това го излъчихме в един часа. Реших, че не е подходящо за вечерните новини, но може би ще бъде интересно да направиш предаване, в което да продължиш темата.

Видеото заработи и Мел се вторачи в едно интервю с деветгодишно момиченце, което отчаяно се нуждаеше от сърдечна трансплантация, но досега родителите не успяваха да осигурят средствата. Съседите бяха открили специален фонд за Пати Лу Джоунс — миловидно черно момиченце. Когато интервюто свърши, Мел почти съжали, че го изгледа. Още един човек, за когото да страда, да се тревожи, без да може да стори каквото и да било. Малтретираните деца, за които бе направила предаването, я караха да изпитва същите чувства. Не можеха ли след това предаване да ѝ възложат един хубав политически скандал? Стигаше ѝ толкова страдание.

— Да. — Тя уморено погледна мъжа, който прибираше касетата. — И какво сега?

— Просто реших, че от това става интересно специално предаване за теб, Мел. Да се разшириш, да видиш какво можеш да уредиш, кои лекари ще се съгласят да прегледат Пати Лу.

— За бога, Джак... Защо избра точно мен? Да не би да съм отдел за социални грижи за деца? — Изведнъж проличаха умората и

раздразнението ѝ, леките бръчици около очите ѝ станаха забележими. Денят беше дяволски дълъг, а тя излезе от дома си още в шест сутринта.

— Виж какво — той изглеждаше не по-малко уморен, — може да стане страхотно предаване. Нашият телевизионен канал ще помогне на родителите на Пати Лу да ѝ намерят лекар, ще проследим самата трансплантация. По дяволите, Мел, това е събитие!

Тя кимна бавно. Така беше. Но бе и жестоко.

— Разговаряхте ли за това със семейството ѝ?

— Не, но положително ще бъдат много доволни.

— Не се знае. Понякога хората предпочитат сами да решават проблемите си. Показването на Пати Лу във вечерните новини може би няма да ги въодушеви особено.

— Защо не? Днес разговаряха с нас. — Мел отново кимна. — Защо не говориш утре с някои от знаменитите сърдечни хирурзи, да видим какво ще кажат? Някои от тях обичат да се показват пред публика. След това можеш да се чуеш и с родителите.

— Ще видя какво мога да направя, Джак. Трябва да завърша предаването си за малтретираните дена.

— Мислех, че днес си приключила с него — намръщи се той.

— Да, но исках да проследя монтажа.

— Глупости. Това не е твоя работа. Направо се залавяй с другото. Ще бъде още по-тежко от малтретираните деца.

По-тежко от двегодишно дете, горено с кибрит? Или четиригодишно — с отрязано ухо? Все още имаше моменти, когато ѝ прилошаваше от такъв род новини.

— Виж какво ще можеш да направиш, Мел.

— Добре, Джак. Добре. Ще видя какво мога да направя...

Здравейте, докторе, казвам се Мелани Адамс и се питам дали бихте искали да направите сърдечна трансплантация на едно деветгодишно момиченце... ако е възможно безплатно... тогава бихме могли да дойдем да ви снимаме по време на операцията и да ви покажем с гръм и трясък по новините... Тя забърза към кабинета си, навела глава, умислена и почти веднага се сблъска с висок, тъмнокос мъж.

— Леле, колко радостна изглеждаш днес! Сигурно е много забавно да водиш новините. — Дълбокият глас на професионален

радиоговорител я накара да вдигне очи и тя се усмихна на стария си приятел.

— Здравей, Грант. Какво правиш тук по това време?

Грант Бъкли имаше авторско предаване всяка вечер след последните новини и бе сред най-изявените полемисти на екрана. Той искрено харесваше Мел, а тя от години го считаше за един от най-близките си приятели.

— Трябваше да дойда, за да прегледам едни записи, които искам да използвам в предаването си. А ти? Не е ли малко късно за теб, детето ми?

По това време тя обикновено вече си беше тръгнала, но историята с Пати Лу Джоунс я забави с половин час.

— Днес ми поднесоха специален сюрприз. Искат от мен да уредя сърдечна трансплантация на едно дете. Колко му е — нищо работа!

Изражението ѝ малко се разведри, когато срещна очите му. Той беше невероятно умен, добър приятел, привлекателен мъж и всички жени в телевизията ѝ завиждаха за откритата им близост. Не бяха нищо повече от приятели, въпреки че от време на време се носеха различни слухове. Това само ги забавляваше.

— Значи нищо ново? Как стана предаването за малтретираните деца?

Тя го погледна сериозно.

— Беше убийствено трудно, но стана добре.

— Умееш да избираш тежки теми, детето ми.

— Или пък ми се падат все такива — като тази трансплантация, която трябва да уредя.

— Сериозно ли говориш? — Той бе решил, че тя се шегува.

— Джак Оуънс е съвсем сериозен. Хрумва ли ти нещо умно?

Той смръщи вежди.

— Миналата година правих предаване на тази тема, в което участваха някои интересни личности. Ще прегледам папките си и ще ти извадя имената. Веднага си спомням за двама, но имаше още. Ще видя, Мел. За кога ти трябва?

— За вчера — усмихна се тя.

Той разроши косата ѝ, знаейки, че повече няма да излиза пред камерата.

— Искаш ли да изядем по един хамбургер, преди да се прибереш?

— По-добре не. Трябва да се прибирам при момичетата.

— Ах, тези две момичета! — Той извъртя очи, защото ги познаваше добре. Самият той имаше три дъщери от три различни жени, но те не бяха близнаци, нито така склонни към приключения като двете деца на Мел. — Какво са измислили напоследък?

— Обичайното. Тази седмица Вал се влюби четири пъти, а Джес се бори за отличен по всичко. Усилията ми да не побелея и да си остана червенокоса нямат никакъв шанс пред техните съвместни старания.

Тя току-що беше навършила тридесет и пет години, ала те изобщо не ѝ личаха въпреки отговорностите ѝ, работата ѝ, която на моменти много ѝ тежеше, но тя си я обичаше, и различните кризи в нейния живот. Грант знаеше за повечето от тях и тя неведнъж бе плакала на рамото му заради разочарование в службата или прекратена сърдечна връзка. Не че имаше много такива — бе предпазлива с хората, които срещаше и внимаваше личният ѝ живот да не става обществено достояние, още повече че се ужасяваше да се обвърже с някого, след като бащата на близначките я напусна още преди раждането им. Беше ѝ казал, че не иска деца и наистина го мислеше. Бяха се оженили веднага след завършване на училище и постъпиха в „Кълъмбия“ едновременно. Когато тя му каза, че е бременна, той дори не искаше да чуе.

— Махни го! — Лицето му беше твърдо като скала и Мел още помнеше тона му.

— Не искам. Това е наше дете... не е справедливо...

— Много по-несправедливо е да съсипваш живота ни.

Вместо това той се опита да съсипе нейния живот. Замина на почивка в Мексико с друго момиче, а когато се върна, ѝ съобщи, че са разведени. Беше фалшифицирал подписа ѝ на формулярите. Остана така шокирана, че не знаеше какво да каже. Родителите ѝ настояваха да се противопостави на неговото решение, но тя съзнаваше, че не би могла. Беше твърде силно наранена от постъпката му, съкрушена от перспективата, че ще бъде сама, когато се роди детето ѝ... а те се оказаха две. Родителите ѝ я подпомагаха известно време, после тя се захвана сама — успя да си намери работа, като се залавяше с всичко —

от секретарски услуги до продаване на витамини, обикаляйки от врата на врата. Накрая започна като секретарка в приемната на една телевизионна компания, а по-късно в машинописното бюро, където се преписваха текстовете за новините.

През това време близначките бързо растяха. Издигането на Мел не бе нито лесно, нито бързо, но докато ден след ден преписваше чуждите думи, тя разбра какво би искала да работи. Най-много я интересуваха политическите новини, припомнящи ѝ студентските години преди промяната в живота ѝ. Искаше да започне като редактор в новините. Безброй пъти кандидатствува за това място, докато най-после разбра, че няма да успее в Ню Йорк. Замина отначало за Бъфало, после за Чикаго и накрая се върна в Ню Йорк вече успяла. По време на една голяма стачка ръководството внезапно я забеляза и ѝ посочиха стола пред камерата. Тя бе ужасена, но нямаше избор. Следваше да изпълни нареждането или да загуби работата си, което не можеше да си позволи. Трябваше да издържа двете малки момиченца, за които баща им не бе дал пукната пара и бе продължил да си гледа живота, оставяйки Мел да се оправя сама. И тя бе успяла. Искаше просто да имат достатъчно, за да преживяват, не мечтаеше за слава, не копнееше сама да представя това, което пишеше, но ето че изведнъж се оказа на екрана и странното бе, че ѝ хареса.

След това я изпратиха на стаж във Филаделфия, отново в Чикаго, в столицата Вашингтон и най-после отново вкъщи. Прецениха, че е добре подготвена и не грешаха. Беше дяволски добра. Завладяваща и интересна, силна и красива на екрана, тя сякаш съчетаваше правдивост, състрадание и ум в такава степен, че хората забравяха забележителната ѝ външност. На двадесет и осем години тя бе почти на върха — един от двамата водещи вечерните новини. На тридесет развали договора си, премести се в друго предаване и ето че вече беше единствената водеща вечерните новини, като рейтингът ѝ непрекъснато растеше.

Оттогава тя се съсипваше от работа и напълно заслужаваше репутацията си на най-добра водеща журналистка. Дори нещо повече — бе много харесвана. Вече имаше сигурност. Гладните дни отдавна бяха минало, също както комбинациите и трудностите. Ако бяха живи, родителите ѝ щяха да са ужасно горди с нея. От време на време тя се питаше какво ли мисли бащата на близначките, дали съжалява за

стореното, дали изобщо го е грижа. Нямахме никаква вест от него. Беше ѝ оставил белег, който избледня, но не изчезна с годините. Белег, който не събуждаше болка, но бе предупреждение, страх да се сближи, да повярва, да се привърже към някого... с изключение на близначките. Това я доведе до няколко злополучни връзки с мъже, привлечени от положението ѝ, или до съдържани флиртове, последния, от които — с женен мъж. В началото това ѝ се струваше идеалното разрешение — той не искаше от нея нищо, което не бе готова да му даде. Тя изобщо не желаше да се омъжва. Имаше всичко, което бе желала — успех, сигурност, децата, къща, която обичаше.

— За какво ми е да се омъжвам? — казваше тя на Грант, който се показваше скептичен.

— Може и да не ти трябва, но поне намери мъж, който е свободен — упорито настояваше той.

— Защо? Каква е разликата?

— Разликата, приятелче, е, че ще бъдеш сама на Коледа, по празниците, на рождени дни и през уикенда, които той ще прекарва щастливо с жена си и с децата си.

— Може и да е така. Но за него аз съм нещо по-специално, един вид деликатес.

— Ужасно грешиш, Мел. Ще страдаш.

И той се оказа прав. В края на краищата всичко това започна да ѝ причинява болка точно по същите причини и се стигна до ужасна раздяла, седмици, след която Мелани изглеждаше мрачна и измъчена.

— Друг път слушай чичо си Грант. Тези неща са ми ясни.

Той знаеше доста неща — преди всичко за стените, които тя старателно бе издигнала около себе си. Познаваше я почти от десет години. Сремнаха се, когато тя се издигаше и той разбра, че на телевизионния небосклон изгрява нова, ярка звезда. Нещо повече — той държеше на нея като на човек и приятел и не искаше да разваля отношенията помежду им. И двамата внимаваха да не се увлекат един в друг. Той беше женен три пъти, имаше цял харем от временни приятелки, с които прекарваше приятно нощите, но за него Мел означаваше много повече от това. Тя бе негов приятел, той — неин, и не биваше да измами доверието ѝ. По-рано я бяха излъгали и той не искаше да бъде вторият, който ще ѝ причини страдание.

— Истината, любов моя, е, че повечето мъже са боклуци — бе се изповядал една вечер той, след като я интервюира в предаването си, което му достави удоволствие. После отидоха да пийнат по нещо и седяха в „При Елейн“ до три часа през нощта.

— Защо мислиш така? — Внезапно очите ѝ станаха далечни и предпазливи. Познаваше един, който бе такъв, но мисълта, че всички са като него, ѝ се стори зловеща.

— Защото дяволски малко от тях са готови да дадат толкова, колкото получават. Искат жената да ги обича с цялото си сърце и душа, а те не влагат почти нищо от себе си. На теб ти трябва мъж, който да ти даде толкова любов, колкото ти би могла да дадеш.

— Защо мислиш, че ми е останала много любов? — опита се да го обърне на шега, но не успя да го заблуди. Старата болка беше жива — далечна, ала не и изчезнала. Той се питаше дали някога ще изчезне.

— Познавам те твърде добре, Мел. По-добре, отколкото се познаваш самата ти.

— И смяташ, че копнея да намеря подходящия мъж? — Този път тя се разсмя и той също се усмихна.

— Не, мисля, че страшно се боиш да го намериш.

— Предавам се!

— Това може би ще ти се отрази добре.

— Защо? Щастлива съм сама.

— Глупости. Всъщност никой не е щастлив сам.

— Имам близначките.

— Това не е същото.

Тя вдигна рамене.

— Ти си щастлив сам. — Потърси очите му, несигурна какво ще открие в тях и с изненада видя сянка на самотност. Тя се появяваше нощем, денем се скриваше като вампир. Знаменитият Грант също бе човек.

— Ако бях толкова щастлив сам, нямаше да се женя три пъти.

Двамата се разсмяха и когато вечерта се изниза, той я остави пред входната врата с бащинска целувка по бузата. Понякога тя се питаше какво ли би станало, ако се увлече по него, но съзнаваше, че така биха развалили отношенията си, и затова двамата се стремяха да го избегнат. Бяха си много добре така.

И сега, в коридора пред кабинета си, тя го погледна уморена, но доволна, че го вижда в края на дългия ден. Той ѝ даваше нещо, което никой друг не можеше да ѝ даде. Близначките все още бяха твърде малки и само вземаха от нея — нуждаеха се от постоянно внимание, от любов, дисциплина, ограничения, нови кънки, модни джинси. Докато той бе единственият, който поставяше на място нещата в душата ѝ.

— Хайде да отложим хамбургерите за утре вечер.

— Не мога — със съжаление поклати глава той. — Имам вълнуваща среща със страхотни цици.

Тя изразително извъртя очи и той се ухили.

— Без съмнение ти си най-обидно отнасящият се към жените мъж, когото познавам.

— Аха.

— На всичко отгоре се гордееш с това!

— Адски си права.

Тя се усмихна и погледна часовника си.

— Трябва да се прибирам, иначе Ракел ще ме заключи, каквато е тиранка.

От седем години Ракел беше нейна икономка. За момичетата тя се явяваше като пратена от бога, но имаше строги изисквания. Изключително харесваше Грант и отдавна се опитваше да придума Мел да започне сериозна връзка с него.

— Предай поздрави на Ракел.

— Ще ѝ кажа, че съм закъсняла заради теб.

— Добре, утре ще ти дам списък на сърдечните хирурзи. Ще бъдеш ли тук?

— Ще бъда.

— Ще ти се обадя.

— Благодаря. — Тя му прати въздушна целувка и той си тръгна. Мел влезе в кабинета си, взе си чантата и хвърли припрян поглед на часовника си. Беше седем и половина — Ракел сигурно е побесняла. Бързо слезе по стълбите, спря едно такси и след петнадесет минути шофьорът зави по Седемдесет и девета улица.

— Дойдох си! — викна тя, влизайки в антрето с изящни тапети на цветя и бял мраморен под. Още с влизането се усещаше приветливата, елегантна атмосфера на жилището, а ярките тонове, големите букети и пастелните жълти оттенъци незабавно

предизвикваха добро настроение. Къщата ѝ винаги развеселяваше Грант Бъкли. Беше подчертано женска къща. Ако тук дойдеше да живее мъж, щеше да се наложи всичко да се обзаведе наново. В антрето имаше голяма старинна закачалка за шапки, заета от шапките на Мел и любимите шапки на момичетата.

Дневната беше издържана в меки прасковени тонове, изпълваха я дълбоки канапета, тапицирани в коприна, които сякаш приканваха към сядане; фини завеси от моаре, привързани с френски шнурове, висяха на богати гънки, стените бяха боядисани в деликатен прасковен нюанс, корнизите бяха кремави, навсякъде бяха закачени картини, рисувани с изящни пастели. С доволна въздишка Мелани се отпусна на канапето. Обстановката подчертаваше превъзходно млечната ѝ кожа и пламтящо червената ѝ коса. Спалнята бе обзаведена в нежни сини тонове, трапезарията — в бяло, кухнята — в оранжево, жълто и синьо. В дома на Мелани атмосферата бе радостна, което караше човек да се разхожда из къщата и да се застоява. Жилището бе елегантно, но не прекалено изискано, та да те държи нащрек.

Макар и малка къщата бе идеална за тях — с дневна, трапезария и кухня на приземния етаж, спалнята и кабинетът на Мел на следващия, а отгоре — двете големи и слънчеви стаи на момичетата. Всеки сантиметър бе използван и присъствието дори само на още един човек щеше да бъде прекалено. Но за тях трите квадратурата на къщата се оказа напълно подходяща и Мелани го разбра още от пръв поглед, влюбвайки се в жилището.

Тя бързо се изкачи нагоре към стаите на момичетата, като усещаше лека болка в гърба си. Ужасно дълъг ден! Не се отби в стаята си. Знаеше какво я чака там — пощата — главно сметки, свързани с момичетата и други подобни — която в момента не я интересуваше. Искаше да види близначките.

Вратите им на третия етаж бяха затворени, но музиката кънтеше толкова силно, че сърцето ѝ затуптя още по стълбите.

— За бога, Джес! — надвика шума Мелани. — Намали това чудо!

— Какво? — Високото и кльоцаво червенокосо момиче, което лежеше на леглото, се извърна към вратата. Тя притискаше телефона до ухото си, а наоколо бяха разпръснати учебници. Махна с ръка на майка си и продължи телефонния си разговор.

— Нямах ли изпити?

Мълчаливо кимване и лицето на Мелани помръкна. Джесика винаги е била по-сериозната от близначките, но напоследък се бе отпуснала в училище. Отегчаваше се, едногодишният ѝ роман с момче току-що бе приключил нещастно, но това не я оправдаваше да не учи за изпитите.

— Хайде, свършвай, Джес. — Мел се облегна на бюрото, скръстила ръце и Джесика направи недоволна гримаса, каза нещо неразбрано в слушалката и затвори, поглеждайки към майка си, като че тя бе не само прекалено взискателна, но и груба.

— Сега намали това нещо.

Тя спусна от леглото дългите си като на жребче крака и отиде до стереото отмятайки назад разпуснатата си медна грива.

— Тъкмо си почивах.

— Колко време?

— О, за бога, какво искаш от мен? Да засичам с хронометър?

— Не е честно, Джес. Можеш да имаш колкото искаш свободно време, но фактът, че последните ти оценки...

— Знам, знам. Колко пъти ще слушам това?

— Докато ги оправаш.

Не личеше думите на дъщеря ѝ да са ѝ направили впечатление. Джесика бе станала раздражителна след скъсването с един младеж на име Джон. Вероятно това беше причината и за влошаване на бележките ѝ, които преди бяха отлични. Мелани усещаше, че нещата отново си идват по местата. Но все още не искаше да остави Джесика на мира, докато не се увери, че е така.

— Как мина днес? — Тя обгърна раменете на дъщеря си и я погали по косата. Музиката бе спряла и стаята бе странно тиха.

— Добре. А при теб?

— Нелошо.

Джеси се усмихна и много заприлича на Мелани като малко момиче. Бе по-ъгловата от майка си, вече с два инча по-висока от Мел, но в нея имаше много от чертите на майка ѝ, което обясняваше изключителната близост между тях. Понякога дори не им трябваша думи. Друг път приятелството им се взривяваше поради приликата, правеща ги прекалено еднакви.

— Гледах репортажа ти за законодателството за инвалидите.

— Какво ще кажеш?

Винаги искаше да чуе мнението им, особено това на Джеси, която имаше остър ум и бе много пряма, за разлика от близначката ѝ — по-внимателна, не толкова критична, по-кротка във всяко отношение.

— Мисля, че беше добре, но не достатъчно силно.

— Прекалено си взискателна.

Но и нейните спонсори бяха такива. Джесика срещна погледа ѝ и усмихната сви рамене:

— Ти ме научи да се съмнявам в чувото и да съм взискателна към новините.

— Така ли? — Двете размениха топли усмивки. Тя се гордееше с Джес, както и Джесика с нея. Това се отнасяше и за двете близначки. Мел беше страхотна майка. Трите бяха преживели адски трудни години, което ги бе сближило.

Майка и дъщеря се взряха продължително една в друга. В известен смисъл Мелани не бе много по-кротка от голямата си дъщеря. Но тя беше от друго поколение, от друг живот, от друг свят. За своето време вече бе постигнала доста. Ала Джесика щеше да стигне по-далече, да върви напред с повече непоколебимост от Мел.

— Къде е Вал?

— В стаята си.

Мелани кимна:

— Как върви в училище?

— Добре.

Стори ѝ се, че Джесика малко оклюма при въпроса ѝ. Усетила мислите на майка си, тя отново потърси погледа ѝ.

— Днес видях Джон.

— Как беше.

— Стана ми криво.

Мелани кимна и седна на леглото, благодарна за споделената искреност.

— Какво ти каза?

— Само „здрости“. Не знам, но чух, че ходи с друго момиче.

— Не е леко.

Вече бе минал почти месец, но Мелани разбираше, че това е първият истински удар за Джесика, откакто бе тръгнала на училище. Винаги сред първенците на класа, обградена от приятели, преследвана

от най-добрите момчета в училището от тринадесетгодишна възраст, тя преживя първото си сърдечно разочарование точно преди своя шестнадесети рожден ден. Като я гледаше, Мелани страдаше толкова, колкото и самата Джес.

— Знаеш ли, ти вече забрави, но имаше моменти, когато той наистина ти късаше нервите.

— Така ли? — Джесика изглеждаше изненадана.

— Да, госпожице. Помниш ли, когато закъсна цял час да те вземе за танцовата забава? Когато отиде на ски с приятелите си, вместо да те заведе на футболния мач? Когато... — Мелани помнеше всичко, познаваше добре живота на своите момичета и Джесика се ухили.

— Добре, де, добре, мръсник е... но все пак ми харесва.

— Той или просто това да имаш някой до себе си?

За миг в стаята стана тихо и Джесика изненадано я погледна.

— Знаеш ли, мамо... не съм сигурна...

Бе смаяна. Това съмнение бе откритие за нея. Мелани се усмихна:

— Не бива да се чувствуваш самотна. Половината от връзките на тоя свят съществуват само по тази причина.

Джесика я гледаше, извърнала глава. Знаеше колко взискателна е майка ѝ, колко бе страдала, как внимаваше да не се обвърже с някого. На моменти Джес я съжаляваше за това. Майка ѝ имаше нужда от мъж до себе си. По-рано се бе надявала, че това е Грант, но отдавна ѝ стана ясно, че се е лъгала. Преди да успее да каже още нещо, вратата се отвори и влезе Вал.

— Здравей, мамо. — Тя видя сериозните им физиономии и попита. — Да изляза ли?

— Не — бързо поклати глава Мелани. — Здравей, любов моя.

Усмихнатата Валери се наведе да я целуне. Изглеждаше толкова по-различна от Мелани и Джес, че човек можеше да се усъмни в родствената им връзка. Беше по-дребна от майка си и сестра си, но с чувствено тяло, което караше мъжете да я оглеждат похотливо, когато минава — едър бюст, тънка талия, малък, заоблен ханш, стройни крака и руса коса, падаща до кръста ѝ. Имаше моменти, когато Мелани видимо се свиваше от страх, забелязала реакциите на мъжете спрямо детето ѝ. Дори Грант се стъписа, когато я видя неотдавна.

— За бога, Мел, нахлузи чувал на главата на това дете, докато навърши двадесет и пет години, за да не подлудите квартала!

С печална усмивка Мелани отвърна:

— Не мисля, че би помогнало, ако го нахлузя само на главата ѝ.

Тя бдеше над Валери по-внимателно, отколкото над Джес, защото веднага се усещаше, че Валери е прекалено открита и много наивна. Не беше глупава, но не и толкова умна, колкото сестра си, та част от чара ѝ се състоеше в това, че изобщо не осъзнаваше своята привлекателност. Шестваше с безгрижната лекота на тригодишно дете и, оставяйки подире си копнеещи мъже, равнодушно продължаваше по пътя си. В училище добре съзнаваше ефекта от вида на сестра си и така Валери бе пазена от две майки.

— Гледахме те тази вечер. Беше добра.

За разлика от Джесика тя не каза защо, не анализираше, не критикуваше и странно защо това, което ставаше в главата на Джесика, я правеше едва ли не по-красива от изумителната ѝ близначка. А двете заедно бяха забележителна двойка — едната червенокоса, висока и слаба, другата — пищна, нежна и руса.

— Ще вечеряш ли с нас?

— Разбира се. Отказах на Грант, за да вечерям с вас двете.

— Защо не го доведе? — веднага се натъжи Вал.

— Защото понякога ми е приятно да бъда сама с вас. Мога да го видя и друг път.

Вал сви рамене, Джесика кимна и в това време Радел звънна отдолу. Вал вдигна слушалката, каза „Добре!“, затвори и се обърна към майка си и сестра си.

— Вечерята е готова, а Радел е в скапано настроение.

— Вал! — Мелани изглеждаше недоволна. — Не говори така.

— Защо? Всички говорят така.

— Това не е причина и ти да го правиш.

И трите тръгнаха надолу по стълбите, разменяйки си шеги. Мел им разказа за специалния репортаж за малтретираните деца, за Пати Лу Джоунс, спешно нуждаеща се от сърдечна трансплантация, която тя бе натоварена да уреди.

— И как ще го направиш, мамо? — поинтересува се Джес. Такива случаи ѝ допадаха и тя смяташе, че майка ѝ се справя изключително добре с тях.

— Грант каза, че ще ми даде някои имена. Миналата година той прави предаване за четирима големи специалисти в областта на сърдечните трансплантации, а и от справочния отдел ще ми предоставят някои данни.

— Сигурно ще стане хубаво предаване.

— Струва ми се отвратително — направи гримаса Вал, докато влизаха в трапезарията, а Раquel ги гледаше свирепо.

— Да не мислите, че ще ви чакам цяла нощ? — силно изсумтя тя и профуча през летящата врата, а трите си размениха усмивки.

— Ще полудее, ако не може да се оплаква! — прошепна Джесика и те се разсмяха, но направиха сериозни физиономии, когато Раquel се появи с поднос с ростиф.

— Изглежда страхотно, Раquel! — побърза да я похвали Вал, докато си сервираше първа.

— Хм! — Тя отново изфуча навън и се върна с печени картофи и задушен карфиол. Трите започнаха спокойно да вечерят. Домът ѝ беше единственото място, където Мел можеше изцяло и напълно да се освободи от новините.

III

— Сали?... Сали?...

През целия ден тя ту идваше в съзнание, ту отново заспиваше. Питър Халам я посещаваше вече пет-шест пъти. Беше едва вторият ѝ ден след операцията и все още не можеше да се каже какво ще стане, но той трябваше да признае пред себе си, че не е напълно доволен. Най-после тя отвори очи, позна го и го поздрави с топла усмивка. Той придърпа един стол, седна и взе ръката ѝ.

— Как се чувстваш днес?

— Не съвсем добре — прошепна тя.

Той кимна:

— Още е твърде рано. С всеки изминал ден ще укрепваш.

Сякаш искаше да ѝ внуши от своята сила чрез думите и чрез гласа си, но Сали бавно поклати глава.

— Лъгал ли съм те някога?

Тя отново поклати глава и проговори въпреки неудобната назалностомашна тръба, дразнеща гърлото ѝ:

— Няма да стане.

— Ако го желаеш, ще стане.

Всичко у него се напрегна. Тя не биваше да си позволява такива мисли. Не сега.

— Ще го отхвърля — прошепна отново тя.

Но той упорито поклати глава, един мускул на челюстта му заигра. По дяволите, защо се предава?... Откъде може да знае?... От това се страхуваше през целия ден. Но тя не може да се откаже от борбата... не може... по дяволите, беше както с Ан... защо изведнъж се предаваха? За него това бе най-трудната битка. По-трудна от тази с медикаментите, с отхвърлянето, с инфекциите. С всичко друго донякъде можеха да се справят, но само ако пациентът е съхранил волята си да живее... вярата, че ще остане жив. Без това всичко би било загубено.

— Сали, ти се справяш добре.

Думите му прозвучаха непоколебимо и твърдо и той седна до леглото ѝ повече от час, уловил ръката ѝ. После отиде на визитация, като във всяка стая отдаваше цялото си внимание на пациента пред него, отделяйки необходимото време, за да обясни предстоящи хирургически процедури или вече минали, да отговори на въпросите на болния, какво чувства, защо го чувства и какво е действието на медикаментите и стероидите. После отново се върна в стаята на Сали. Но тя пак спеше. Той дълго стоя и я гледа. Това, което виждаше, не му харесваше. Беше права — той го усещаше вътрешно. Тялото ѝ отхвърляше сърцето на донора, а нямаше причини за това. Съвместимостта беше добра. Но инстинктът подсказваше, че за нея то бе дошло твърде късно. Излезе от стаята с усещане за предстояща загуба, което го притискаше като оловна тежест. Отиде в малката стаичка, която използваше в отделението, и се обади в кабинета си да провери имат ли нужда от него.

— Всичко е наред, докторе — увери го експедитивен глас. — Току-що ви търсиха от Ню Йорк.

— Кой беше?

Обаждането не го интересува особено. Вероятно някой хирург искаше консултация за тежък случай, но мислите му бяха заети със Сали Блок и той се надяваше, че другото може да почака.

— Мелани Адамс от новините по Четвърти канал.

Дори Питър знаеше коя е тя, колкото и да беше изолиран от света. Нямаше представа за какво го е търсила.

— Знаете ли защо?

— Не каза, поне не в подробности. Каза само, че е спешно, отнасяло се за момиченце.

Той повдигна вежди. Телевизионните журналистки също имат деца, а може би се отнася за собственото ѝ дете. Записа номера, който бе оставила, погледна часовника си и го набра. Свързаха го веднага и Мелани дотича до другия край на стаята да вдигне телефона.

— Доктор Халам? — задъхано прозвуча гласът ѝ.

— Да. Съобщиха ми, че сте се обаждали.

— Да. Не очаквах да ви чуя толкова скоро. Дадох ми името ви от нашия справочен отдел.

Тя също често бе чувала за него, но тъй като той се намирал на Западния бряг, не се сети да го потърси, а с четиримата хирурзи, чиито

имена ѝ даде Грант, нищо не се получи. Никой от тях не искаше да оперира черното момиченце — публичността ги плашеше, а операцията трябваше да се направи. Мелани се обади и на един известен хирург в Чикаго, но той четеше лекции в Англия и Шотландия. Тя бързо обясни на Халам състоянието на момиченцето, а той ѝ зададе няколко въпроса във връзка с това. За един ден тя бе научила доста неща, разговаряйки с останалите четирима.

— Случаят изглежда интересен. А вие какво печелите от всичко това? — направо я запита той.

Тя рязко пое дъх, трудно ѝ беше да обясни.

— На пръв поглед, докторе, предаване за нашата телевизионна компания — за състрадателен лекар, тежко болно момиченце, за това как се извършват трансплантациите.

— Разбирам. Не съм убеден, че ми харесва рекламният аспект. Освен това да се намери донор за дете е адски трудно. По всяка вероятност при нея ще опитаме нещо по-необичайно.

— Какво например? — заинтересува се Мел.

— Зависи от това колко тежко е състоянието ѝ. Най-напред бих искал да я прегледам. Бихме могли да ремонтираме нейното сърце и отново да ѝ го върнем обратно.

Мел смръщи чело.

— Това помага ли?

— Понякога. Смятат ли лекарите ѝ, че ще понесе пътуването?

— Не знам. Ще трябва да проверя. Ще го направите ли наистина?

— Може би. Заради нея, не заради вас — отново безцеремонно заяви той, но Мел не можеше да го вини. Той приемаше да оперира детето, а не да прави представление. Уважаваше го за това.

— А ще ни дадете ли интервю?

— Да. — Той говореше без стеснение. — Просто искам да сте наясно защо изобщо го върша. Аз съм лекар, хирург и съм отговорен за това, което правя. Нямам намерение да го превръщам в цирк за никого.

— Не бих постъпила с вас по такъв начин.

Той бе гледал нейни предавания и предполагаше, че казва истината.

— Но бих искала да направя интервю с вас. А ако извършите трансплантация на Пати Лу, това ще ни даде възможност за много

интересно предаване.

— За какво? За мен? — Изглеждаше шокиран, сякаш и не бе помислял за това досега и Мел се усмихна. Нима е възможно да не съзнава колко е известен? Може би е толкова погълнат от работата си, че действително не го разбира? Или не го интересува? Това възбуди любопитството ѝ.

— За сърдечната хирургия и за трансплантациите изобщо, ако предпочитате.

— Бих го предпочел.

Тя усети усмивка в гласа му и продължи:

— Това може да се уреди. А сега какво да правим с Пати Лу?

— Дайте ми името на лекаря ѝ. Ще се обадя да видя какво ще ми кажат. Ако може да бъде оперирана, изпратете я и ще решим. — Той се сети за друго. — А родителите ѝ съгласни ли са?

— Мисля, че да. Но трябва да говоря и с тях. Аз съм просто нещо като посредник.

— Очевидно. Е, поне каузата е добра. Надявам се да можем да помогнем на детето.

— Аз също. — За миг настъпи тишина и Мел почувства, че и тя и Пати Лу като по чудо са попаднали в добри ръце. — Да ви се обадя ли отново, или вие ще ме търсите?

— Имам критичен случай. Аз ще ви потърся. — Той стана отново много сериозен, сякаш бе разстроен от нещо. Мел му благодари и той затвори.

Същия следобед тя отиде да види семейство Джоунс и тежко болното им дете. Пати Лу бе храбро дребосъче, а родителите ѝ бяха обзети от треска дори при слабата надежда, която Мел им даде. Малките им спестявания стигаха да платят пътя до Лос Анжелос поне за единия от родителите и бащата настоя да замине жена му. Имаха още четири деца, по-големи от Пати Лу, и мистър Джоунс бе сигурен, че ще се оправят сами. Когато Мел си тръгна, мисис Джоунс се разплака, а очите на съпруга ѝ се насълзиха. Два часа, след като се върна на работа, Халам ѝ се обади. Бе говорил с лекарите на Пати Лу и те смятаха, че си заслужава да се поеме риска на пътуването. Това бе единствената ѝ надежда. Питър Халам бе готов да се заеме със случая.

Понеже следобед Мел вече бе видяла Пати Лу очите ѝ изведнъж се навлажниха, а гласът ѝ прозвуча дрезгаво, когато проговори.

— Вие сте адски добър човек.

— Благодаря — усмихна се той. — Кога смятате, че можете да подготвите пътуването й?

— Не знам точно. Ще се погрижа компанията да уреди всички подробности. Кога я искате при вас?

— Според нейните лекари и утре може да бъде късно.

— Ще видя какво мога да направя. — Тя погледна часовника си. Беше време за вечерните новини. — Ще ви се обадим след няколко часа... и, доктор Халам... благодаря ви.

— Няма защо. Това ми е работата. Надявам се, че се разбрахме. Ще го направя безплатно заради детето, но в операционната няма да допусна камери. А вие ще получите интервю, след като всичко мине. Съгласна ли сте?

— Ясно. — Ала не устоя и опита още веднъж. Все пак имаше задължения и към телевизионната компания, и към спонсорите си. — А ще можем ли да ви интервюираме и за някои други случаи?

— В какъв аспект? — Стори й се недоверчив.

— Много бих искала да направя репортаж за сърдечните трансплантации, щом ще идвам при вас, докторе. Възможно ли е?

А може би той има някакво предубеждение към нея? Надяваше се, че не е така, но човек никога не е сигурен. Може би не харесва начина, по който тя представя новините? Все пак ги препредаваха и в Калифорния, така че не може да му е съвсем непозната. Но нямаше основания за такива опасения. Той кимна на своя край на линията:

— Разбира се. Добре.

Настъпи тишина, после той замислено проговори:

— Странно е да се подхожда към човешкия живот като тема за репортаж. — Мислеше за Сали, която бе на ръба на тотално отхвърляне на чуждото сърце. Тя не е „тема за репортаж“, а едно двадесет и двегодишно момиче, един човешки живот, както и онова дете в Ню Йорк.

— Може и да не ми вярвате, но дори след толкова години на мен също ми е трудно да подхождам по този начин. — Тя дълбоко въздъхна, питайки се дали му се струва коравосърдечна. — Ще се свържа с вас по-късно, за да ви съобщя кога ще пристигнем.

— Ще подготвя посрещането ви тук.

— Благодаря ви, докторе.

— Това ми е работата, не е нужно да ми благодарите, мис Адамс.

Мел си каза, че това е много по-благодарна мисия в живота, отколкото да правиш репортажи за разни събития. Тя затвори телефона и се замисли върху думите му, докато уреждаше заминаването на Пати Лу и майка ѝ за Калифорния. Само за час успя да се погрижи за всичко — за линейката от дома до летището, за специално обслужване по време на полета, за наета от телевизионната компания медицинска сестра, която да пътува с тях, за снимачен екип, който да снима от заминаването до пристигането в Калифорния, за друг екип, който да продължи снимките в Лос Анжелос, за хотелски резервации за нея, за екипа и за майката на Пати Лу. Оставаше само да се обади на Питър Халам и тя уведомяваше сътрудниците му. Не можа да го открие и след няколко часа, а вечерта съобщи на близначките, че заминава за няколко дни в Калифорния.

— Защо?

Тя обясни случая на момичетата.

— Господи, мамо, ти си станала половин доктор!

На Вал ѝ беше забавно. Мел се обърна към нея с уморена въздишка:

— Тази вечер се чувствавам точно така. Дано да стане добър репортаж.

Отново тази дума „репортаж“ — в смисъл на човешки живот. Ами ако се отнасяше за Валери или за Джеси? Как ли би се чувствувала тогава? Дали би го приела като „репортаж“? При тази мисъл нещо в нея се сви и тя напълно разбра реакцията на Питър Халам. Беше любопитна да се срещне с него. Питаше се дали ще бъде любезен, дали ще работи лесно с него или ще е ужасно самовлюбен. По телефона не ѝ се стори такъв, но знаеше, че повечето хирурзи имат подобна репутация. Все пак си мислеше, че е по-различен. Без да го е виждала, той ѝ хареса, а готовността му да помогне на Пати Лу Джоунс предизвикваше нейното дълбоко уважение.

— Изглеждаш уморена, мамо. — Тя забеляза, че Джесика я гледа втренчено.

— Уморена съм.

— Кога заминаваш утре? — Бяха свикнали с пътуванията ѝ, когато тя отсъстваше, те се чувствуваха добре с Раquel.

— Трябва да тръгна оттук преди шест и половина. Полетът ни е в девет часа, но трябва да се срещна със снимачния екип пред дома на семейство Джоунс. Ще трябва да стана към пет.

— Уф! — И двете момичета направиха гримаса.

Мел се усмихна.

— Така е. Невинаги е така блестящо, както изглежда, нали, момичета?

— И още как! — бързо отвърна Вал. Момичетата знаеха, че Мел полага много труд за своята кариера. Знаеха колко често бе стояла пред Белия дом, мръзнеца при снеговалеж, бе отразявала ужасни събития в далечни джунгли, политически убийства и други потресаващи случки. Това ги караше още повече да я уважават, но не ѝ завиждаха за работата, нито копнееха за такава кариера. Вал просто би искала да се омъжи, а Джес страстно желаше да стане лекар.

След вечеря Мел се качи горе заедно с тях, приготви си багажа за пътуването до Западния бряг и си легна рано. Тъкмо загаси лампата, когато ѝ позвъни Грант да я попита дали списъкът на лекарите, който ѝ бе дал сутринта, ѝ е свършил работа.

— Никой от тях не пожела да помогне, но от справочния отдел ми дадоха телефона на Питър Халам. Обадох му се в Лос Анжелос и утре заминаваме.

— Ти и детето? — изненада се той.

— И майката, и медицинската сестра, и снимачен екип.

— Целият цирк.

— Струва ми се, че и Халам прие така нещата.

Дори бе употребил същата дума.

— Изненадан съм, че е приел.

— Стори ми се симпатичен човек.

— Така казват. Положително не му трябва рекламата, въпреки че не се перчи толкова, колкото другите. Но смятам, че това е въпрос на избор. Ще разреши ли да снимате операцията на детето?

— Не. Но ми обеща интервю след това, а знае ли човек — може да промени мнението си, когато пристигнем.

— Може би. Обади се, щом се върнеш, детето ми. И гледай да не загазиш.

Това бе обичайното му предупреждение и тя се усмихваше, докато гасеше светлината няколко минути по-късно.

В противоположния край на страната Питър Халам не се усмихваше. При Сали Блок започна тотално отхвърляне и след час тя изпадна в кома. Той стоя при нея почти до полунощ, като излизаше от стаята, само за да говори с майка ѝ и накрая позволи на страдащата жена да стои до Сали заедно с него. Нямаше причина да ѝ откаже. Вече не се страхуваше от инфекция. В един часа през нощта Сали Блок умря, без да дойде в съзнание и да види майка си или лекаря, на когото имаше толкова голямо доверие. Съкрушена от мъка, майката тихо излезе от стаята. Сълзите течаха по бузите ѝ. Войната на Сали бе приключила. Питър Халам подписа смъртния акт и се прибра вкъщи. Седеше на тъмно в кабинета си, вираше се в нощта и мислеше за Сали, за Ан и други като тях. Два часа по-късно, когато в Ню Йорк Мел излезе от дома си, за да иде у семейство Джоунс, той все още седеше така. В този миг Питър Халам изобщо не мислеше за Пати Лу Джоунс или за Мел Адамс... а само за Сали... за хубавото двадесет и двегодишно русо момиче... отишло си... като Ан... като редица други. После много, много бавно, сякаш носеше на раменете си цялата тежест на света, той влезе в спалнята си, затвори вратата и седна на леглото.

— Съжалявам... — Думите бяха само шепот и той дори не знаеше на кого говори... на жена си... на децата си... на Сали... на нейните родители... на себе си... тогава дойдоха сълзите, потекоха леко, докато лежеше в тишината и душата му страдаше за това, което този път не бе успял да направи... не и този път... но следващия път... следващия път... може би следващия път. И тогава най-после той си спомни за Пати Лу Джоунс. Нямаше друг изход, освен отново да опита. При тази перспектива дълбоко в него нещо трепна.

IV

Самолетът излетя от летище „Кенеди“ с Мел, снимачния екип, медицинската сестра и майката на Пати, благополучно настанени в отделна секция на първа класа. Пати бе на система, сестрата изглеждаше доста опитна по отношение на сърдечноболни пациенти. Лекарят на Пати я препоръча и Мел се молеше да не се случи нещо непредвидено, преди да кацнат в Лос Анжелос. Пристигнали веднъж там, тя знаеше, че ще бъдат в компетентните ръце на доктор Питър Халам, но дотогава представата ѝ за кошмар бе наложително кацане в Канзас с умиращо дете, получило сърдечен пристъп, преди да стигнат в Калифорния. Тя се молеше да не се случва нищо такова и наистина полетът се оказа спокоен. В Лос Анжелос Халам бе изпратил линейка и двама лекари от своя екип, които ги чакаха и незабавно откараха Пати Лу и майка ѝ в болницата. Съгласно предварителната договорка с доктор Халам Мелани нямаше да отиде с тях. Той искаше да даде възможност на детето да се настани без сътресения и се съгласи да се срещне с Мел на следващата сутрин в седем часа в бюфета. Тогава щеше да ѝ обясни накратко състоянието на Пати Лу и как смятат да я лекуват. Тя можеше да носи бележник или касетофон, но на срещата не трябваше да идва снимачен екип. Официалното интервю щеше да стане по-късно. Мел установи, че е благодарна за дадения отпих след напрежението в самолета. Настани се в хотела, обади се на близначките в Ню Йорк, взе душ, преоблече се и се разходи около хотела. В ароматния пролетен въздух мислите ѝ постоянно се връщаха към Питър Халам. Беше адски любопитна да се запознае с него. В шест часа на следващата сутрин тя стана бързо и се отправи с взетата под наем кола към болницата.

Токчетата на Мелани ритмично тракаха по застлания с плочки под. Тя зави наляво по един безкраен коридор и мина покрай двама санитарни, влачещи мокри парцали зад себе си, които проследиха одобрително отдалечаващата се фигура. Тя спря пред бюфета, прочете надписа и бутна двойната врата. Ноздрите ѝ поеха силния аромат на

прясно кафе. Докато се оглеждаше из ярко осветената зала, тя се изненада, че по това време има толкова много хора.

По масите седяха медицински сестри, пиеха кафе и закусваха между смените. Специализанти ползваха почивката си, стажант-лекари приключваха дългата нощ с топла храна или сандвич. Един-двама посетители седяха умърлушени на крайните маси — очевидно бяха чакали цяла нощ сведения за близки или приятели в критично състояние. Една жена тихо плачеше, изтривайки очите си с кърпичка, друга, по-млада, бършеше сълзите си и се опитваше да я утеши. Това бе странна сцена на контрасти — мълчаливата умора на младите лекари, бодрото бърбене на сестрите, тъгата и напрежението на посетителите, а като звуков фон на всичко това тракането на табли и бълбукането на водата в машините за миене на съдове. Приличаше на оперативен център в някакъв странен, модерен град, на команден пункт в космически кораб, летящ в пространството, изцяло откъснат от околния свят.

Мелани се оглеждаше и се чудеше кой ли от облечените в бели престилки е Питър Халам. На една маса няколко мъже на средна възраст с колосани бели престилки се съвещаваха тържествено пред понички и кафе, но никой от тях не отговаряше на представата ѝ за него, а и никой не се обърна към нея. Все пак той знаеше как изглежда тя.

— Мис Адамс? — стресна я глас точно зад нея и тя се завъртя на токчетата си.

— Да?

— Аз съм Питър Халам. — Той протегна силната си, хладна ръка. Тя я пое и погледна красивото му, набраздено лице с остри черти. Очите му бяха сини, косата — прошарена, а усмивката, която трепереше в очите му, не стигаше до устните. Въпреки усетеното от разговорите по телефона, той съвсем не бе такъв, какъвто тя очакваше. Бе много по-висок, с крепко телосложение, раменете му изопваха бялата престилка, облечена върху синя риза, тъмна връзка и сиви панталони. Веднага се познаваше, че в колежа е играл футбол.

— Отдавна ли чакате?

— Съвсем не.

Тя го последва до една маса, усещайки, че не владее положението така, както би желала. Беше свикнала да прави

определено впечатление на събеседниците си, а сега имаше чувството, че просто е въввлечена в орбитата му. У него имаше нещо невероятно магнетично.

— Кафе?

— Да, благодаря.

Погледите им се срещнаха. Всеки се питаше какво ли ще открие у другия — приятел или враг, привърженик или противник. Но в момента едно нещо ги свързваше — Пати Лу Джоунс, и Мел бе нетърпелива да го разпита за нея.

— Сметана и захар?

— Не, благодаря.

Тя понечи да тръгне с него, но той махна с ръка към един празен стол.

— Не се безпокойте. Веднага ще се върна. Пазете масата.

После се усмихна и тя почувствува почти осезаема ласка.

Изглеждаше мил човек. След миг той се върна с табла, на която имаше две вдигащи пара кафета, две чаши с портокалов сок и препечени филийки.

— Не знаех дали сте закусили.

У него се долавяше вродена доброта и грижовност и тя веднага реши, че ѝ харесва.

— Благодаря. — И тъй като не можеше повече да се сдържа, попита: — Как е Пати Лу?

— Снощи бе настанена добре. Смело хлапенце — дори няма нужда майка ѝ да стои при нея.

Мел предполагаше, че това се дължи на милото посрещане от страна на Питър Халам и екипа му, и бе права. За него доброто душевно състояние на пациентите му бе от най-голямо значение, което е рядко изключение при хирурзите. След пристигането на Пати Лу той прекара няколко часа с нея, опознавайки я като личност, не само като сбор от данни. След смъртта на Сали не бе имал друг критичен случай и сега мислеше само за Пати.

— Как преценявате шансовете ѝ, докторе? — Мел нямаше търпение да чуе мнението му и се надяваше, че прогнозата ще бъде добра.

— Бих искал да кажа, че има добри шансове, но не е така. Мисля, че в случая е по-точно, ако ги наречем задоволителни.

Мел кимна унило и отпи глътка кафе.

— Ще направите ли трансплантация?

— Ако намерим донор, което е малко вероятно. При децата много рядко се намират донори, мис Адамс. Смятам, че първоначалната ми идея е правилна — да ремонтираме, доколкото можем, собственото ѝ сърце.

— Кога?

Той въздъхна и замислено присви очи, докато тя го наблюдаваше.

— Днес ще ѝ направим серия от изследвания и утре бихме могли да я оперираме.

— Достатъчно силна ли е да издържи операцията?

— Мисля, че да.

Те размениха дълъг поглед. В тази работа нямаше гаранции. Победите никога не бяха сигурни. Сигурни бяха само загубите. Не бе лесно да се живее с това ден след ден и тя се възхищаваше от работата му. Испита силно желание да му го каже, но ѝ се стори прекалено лично, затова се отказа и заговори за Пати Лу и репортажа. Скоро той я загледа изпитателно. Тя проявяваше интерес, но и човечност. Не бе просто репортерка.

— Какъв интерес имате вие от всичко това, мис Адамс? Просто един репортаж или нещо повече?

— Пати е необикновено момиченце, докторе. Човек не може да остане безразличен към нея.

— Винаги ли се вживявате така? Сигурно е уморително.

— А нима при вас не е същото? Не държите ли на всеки един пациент, докторе?

— Почти.

Бе съвсем искрен и тя му вярваше. Би било много, много голямо изключение да не се тревожи за някой пациент. Беше усетила това. Той я погледна с любопитна усмивка — ръцете ѝ лежаха кръстосани в скута.

— Нямате бележник. Значи ли това, че записвате разговора ни?

— Не — поклати глава тя и се усмихна, — не го записвам. Предпочитам да се опознаем така.

Това го заинтригува и не се въздържа да я попита:

— Защо?

— Защото ще мога да направя по-добър репортаж за работата ви, ако науча нещо повече за вас. Не написано или записано, а като гледам, слушам и ви опознавам.

Тя си знаеше добре работата и той го почувства. Бе известна, всъщност бе звезда, истински професионалист, и то изключително добър. Това му харесваше. Бе като спортно състезание между достойни противници. Предизвикваше въодушевлението му и изведнъж, без да е имал предварително намерение, той предложи:

— Искате ли да ме придружите при визитацията тази сутрин? Просто ако лично ви интересува.

Очите ѝ светнаха. Неочакваното предложение я поласка, надяваше се то да означава, че я харесва или нещо повече — че е започнала да печели доверието му. Това е важно, за да свърши работата си по-леко.

— Много бих искала, докторе. — Очите ѝ говореха колко е трогната от предложението.

— Може да ме наричате Питър.

— Ако вие ми казвате Мел.

Двамата се усмигнаха.

— Дадено. — Той се изправи, докосвайки рамото ѝ, и тя скочи на крака, въодушевена от перспективата да го придружи на визитацията. Това бе рядка възможност, не можеше да не му е признателна. На излизане от бюфета той се обърна към нея с усмивка:

— Пациентите ми ще бъдат много впечатлени от присъствието ви, Мел. Сигурен съм, че всички са ви виждали по телевизията.

Кой знае защо тази забележка я изненада и тя се засмя:

— Едва ли. — Тези, които я познаваха — особено Грант и дъщерите ѝ — винаги се шегуваха със скромността ѝ.

Сега той се засмя:

— Знаете ли, едва ли може да се каже, че сте неизвестна. А сърдечноболните също гледат новините по телевизията.

— Просто винаги смятам, че хората не ме познават, когато не съм пред камерата.

— Обзалагам се, че не е така.

Отново се усмигна и Мелани кимна в отговор. Беше му любопитно, че не бе позволила успехът ѝ да я главозамае през тези години. Той бе очаквал съвсем друга личност.

— Във всеки случай, доктор Халам, тук звездата сте вие, и то съвсем заслужено — продължи тя. В очите ѝ блестеше искрено възхищение. Сега стана ясно, че и той притежава подобна скромност.

— Едва ли съм звезда, Мел — сериозно отвърна той. — Просто работя тук като част от един забележителен екип. Вярвайте ми, че пациентите ми ще бъдат много по-въодушевени, че виждат вас, а не мен и с основание. Ще им се отрази добре. — Натисна бутона на асансьора, а когато той дойде, двамата влязоха сред група лекари, облечени в бяло, и сестри със свежи лица. Смените току-що започваха.

— Знаете ли, винаги съм харесвал възгледите ви и начина, по който поднасяте темата — тихо каза той, докато асансьорът спираше на всеки етаж. Мел забеляза, че две сестри я зяпаха любопитно.

— В подхода ви има нещо много прямо и правдиво. Сигурно затова се съгласих на всичко това.

— Радвам се, че се съгласихте, независимо от причината. Пати Лу има страшна нужда от вас.

Той кимна — тя казваше истината. Но имаше и друго — бе приел да даде интервю за телевизионните новини. Когато след няколко минути седнаха в кабинета му на шестия етаж, той искрено се опита да обясни на Мел рисковете и опасностите при трансплантациите. Предупреди я, че в процеса на подготвянето на репортажа, отношението ѝ по този въпрос може да се окаже негативно. Бе обмислил тази възможност, преди да се съгласи, но бе готов да поеме риска. Ще има повече полза, ако нищо не се крие от пресата. А ако тя подходи правилно, би могла в значителна степен да повлияе положително върху общественото мнение. Но Мел изглеждаше стъписана от рисковете, които той описа.

— Смятате, че бих могла да реша, че трансплантациите не са много добра идея? Това ли искате да кажете, Питър?

— Възможно е, въпреки че би било много глупаво. Факт е, че пациентите, на които се прави трансплантация, са обречени да умрат, и то твърде скоро. А ние им даваме шанс, макар и не много добър понякога. Рискът е голям, често шансовете са малки, но все пак има някакъв шанс. А пациентът решава сам. Някои хора просто не желаят да се подлагат на всичко това и предпочитат да се откажат от тази възможност. Аз уважавам решението им. Но ако ми позволят, правя опит да им помогна. Това е единственото, което може да се направи.

Не препоръчвам трансплантация на всички пациенти — би било лудост. Но за някои тя е идеалното решение, а точно сега все още се налага да отваряме нови врати. Не можем да работим само с човешки донори. Трябва ни много повече от това, което получаваме, затова търсим нови пътища. Именно този процес обществеността не приема. Смятат, че искаме да влезем в ролята на господ, но не е така. Опитваме се да спасим всеки един живот и правим всичко възможно. Толкова е просто.

Тя го последва, когато той стана и я погледна от височината на своя ръст.

— В края на деня ще ми кажете какво мислите и дали сте съгласна със средствата, които прилагаме. — Той я погледна, присвил очи. — Всъщност вашето мнение особено ме интересува. Вие сте интелигентна жена, но въпреки това относително неподготвена в тази област. Ще подходите непредубедено. Ще ми кажете дали сте шокирана, ужасена или одобрявате. — На излизане от кабинета му хрумна още нещо. — Кажете ми, Мел, създали ли сте си предварително мнение по въпроса?

Напрегнато наблюдаваше лицето ѝ, докато вървяха. Тя намръщи чело:

— Честно казано, не знам. Мисля, че всичко, което правите, има смисъл, разбира се. Но трябва да призная, че изгледите за успех, които ми описахте, ме плашат. Шансовете за оцеляване, независимо за какъв период от време, са толкова нищожни.

Той я гледа дълго и изпитателно.

— Това, което за вас изглежда неприемливо, може да е последният лъч надежда за някоя умираща жена, мъж или дете. Може би за тях дори два месеца... два дни... два часа повече са нещо ценно. Признавам, че шансовете за успех плашат и мен. Но имаме ли друг избор? Засега това е най-доброто.

Тя кимна, следвайки го по коридора, обзета от мисълта за Пати Лу. Наблюдаваше го как чете съсредоточено картоните на пациентите, смръщил вежди, как задава въпроси и преглежда резултатите от изследванията. Отново и отново Мелани чуваше имената на лекарства, давани на пациентите с трансплантации, за да се ограничат възможностите за отхвърляне на новото сърце. Започна да си води бележки, записваше въпроси, които да му зададе, когато има време, за

риска от тези лекарства, за ефекта им върху личността и съзнанието на пациента.

Изведнъж Питър Халам стана и тръгна по коридора. Тя го последва няколко крачки, после спря, несигурна дали би искал да го придружава. Сякаш усетил нерешителността ѝ, той се обърна и махна с ръка.

— Хайде, елате.

Посочи ѝ да вземе от купа бели престилки върху тясната метална количка. Тя грабна една и го настигна тичешком, обличайки я. Ръцете му бяха пълни с картони, двама специализанти и една сестра вървяха почтително зад него. Денят на Питър Халам бе започнал.

Той се усмихна на Мел и отвори първата врата. Влязоха при възрастен мъж, на когото преди две седмици бе направен четворен байпас. Той каза, че се чувства отново като момче. Не изглеждаше съвсем момче — все още бе уморен, блед и изпит, но когато излязоха навън, Питър я увери, че ще се оправи. Влязоха в съседната стая и Мел изпита жалост, когато се озова пред малко момченце. То имаше вродено заболяване на сърцето и белите дробове, но още не бяха опитали хирургическа интервенция. Дишаше с ужасно хриптене и на вид бе пет или шестгодишно, но поглеждайки в картоната му, Мел видя, че е на десет години. Обмисляха трансплантация на сърце и бели дробове, но засега това се правеше много рядко и считаха, че е твърде рано да го приложат при толкова малко дете. Предприемаха междинни мерки, за да го поддържат живо. Мелани наблюдаваше Питър, който седна до него и двамата дълго разговаряха. Неведнъж ѝ се налагаше да се бори със сълзите си и се обърна така, че момчето да не вижда мокрите ѝ очи. Когато излязоха от стаята, Питър успокояващо я докосна по рамото.

Следващият бе един мъж, на когото бяха поставили изкуствено пневматично сърце, задействано чрез въздух. Той страдеше от обща инфекция, която очевидно бе често срещан проблем. После влязоха при друг пациент, изпаднал в кома, и след като поговори кратко със сестрата, Питър не се застоя в стаята. Посетиха двама мъже с кръгли като луни лица, на които бяха направени трансплантации през последната година. От прочетеното Мел вече знаеше, че често се получаваше такъв страничен ефект от стероидите, които вземаха, но в края на краищата това можеше да се овладее. Изведнъж всички тези

хора оживяха за нея. Сега тя чувстваше още по-реално и минималните шансове за успех. Питър отговори на някои от въпросите ѝ, когато отново седнаха в кабинета му. Тя погледна часовника си и с изненада откри, че е почти обяд. Визитацията бе продължила четири часа в около двадесет стаи.

— Шансовете? — Той я погледна над чашата с кафе. — Шестдесет и пет процента от пациентите със сърдечна трансплантация имат шанс да изкарат една година след операцията. Грубо казано, в два от три случая те може да живеят още една година.

— А по-дълго?

Той въздъхна. Ненавиждаше тази статистика. Именно с нея се бореше всеки ден.

— Най-дългият период е горе-долу пет години.

— А повече от това? — Тя си водеше бележки, ужасена от статистическите данни, разбирайки предизвикателството в тона му.

— Засега възможностите са тези. Ние просто не можем да направим нищо повече — каза той със съжаление и двамата едновременно помислиха за Пати Лу, желаейки ѝ по-големи изгледи за успех. Тя заслужаваше много повече. Всички го заслужаваха. Човек би се запитал има ли смисъл, но ако ставаше дума за собствения му живот или за този на детето му, не би ли поел всички рискове за още един ден, за седмица, дори за година?

— Защо умират толкова скоро? — Мел бе мрачна.

— Главно поради отхвърлянето — под най-различна форма. Или направо тотално отхвърляне, или се получава втвърдяване на артериите, което води до сърдечна недостатъчност. Трансплантацията ускорява процеса. Другият голям проблем пред нас е инфекцията, към която те са по-податливи.

— И нищо ли не можете да направите? — Сякаш всичко зависеше от него. Тя му определяше ролята на Господ, както правеха и някои от пациентите му. И двамата знаеха, че не е справедливо, но изглеждаше, че всичко е в неговите ръце, въпреки че не беше така. В известен смисъл тя искаше да е така, щеше да е по-просто. Той е чудесен човек и би оправил нещата... ако можеше.

— Засега не сме в състояние да направим нищо повече. Въпреки че някои от новите лекарства може да променят положението. Напоследък използваме някои нови препарати, които може да

помогнат. Това, което не бива да забравяме, е, че тези хора нямат изобщо никакъв шанс без ново сърце. — Той й говореше внимателно, като на дете. — Така че всичко, което получават, е като дар за тях. Те го разбират. Щом искат да живеят, би трябвало да са готови да опитат всичко.

— Какво искате да кажете?

— Някои не искат. Просто не искат да се подложат на това. — Той махна с ръка към картоните и се облегна назад с чаша кафе в ръка. — Знаете ли, необходим е голям кураж.

Но сега тя разбра и още нещо. Голям кураж се изискваше и от самия него. Той беше като матадор, излизащ на арената с бик, наречен „Смърт“, и се опиваше да спаси от него мъже, жени и деца. Питаше се колко ли често е бил пробождан от разбити надежди, от умиращи пациенти, на които е държал. Усещаше се, че е човек, който наистина взима всичко присърце.

Сякаш прочел мислите й, той изрече с тих глас:

— Жена ми отказа да поеме този риск.

Той наведе очи, а Мел го гледаше, прикована към стола. Какво бе казал? Неговата жена? Той вдигна глава, усетил, че е шокирана, и я погледна право в очите. В неговите нямаше сълзи, но Мел видя скръб, което й помогна да разбере още нещо за него.

— Тя имаше първична белодробна хипертония, ако това ви говори нещо. Увреждат се дробовете, а в крайна сметка и сърцето. Изисква се трансплантация на сърце и бели дробове, но по онова време бяха направени само две такива операции в света, и то не тук. Не бих го извършил аз самият — той въздъхна и се наведе напред, — щеше да оперира някой от колегите ми заедно с целия екип или можехме да я отведем, при когото и да е от големите световни специалисти, но много спокойно тя отказа. Искаше да си отиде нормално, без да подлага себе си, мене или децата на страданията, които виждаше, че преживяват пациентите ми, за да умре и така, и така след шест месеца или след година-две. Прие всичко с ужасяващо хладнокръвие.

Сега Мел видя, че очите му са навлажнени.

— Не съм срещал друг човек като нея. Беше съвършено спокойна до самия край. — Гласът му пресекна, после той продължи: — Отиде си преди година и половина, а бе само на четиридесет и две.

Той погледна Мел право в очите, без да се страхува от чувствата си. Тишината в стаята бе оглушителна.

— Може би щяхме да променим нещата. Но не задълго. — Говореше вече като професионалист. — През последната година самият аз направих две трансплантации на сърце и бели дробове едновременно. Естествено това предизвиква особено силни чувства у мен. Няма причина те да не са успешни и един ден това ще стане. — За неговата жена бе твърде късно. Но дълбоко в себе си той не се бе отказал от борбата, сякаш все още можеше да я убеди да му разреши да опита. Мел го гледаше и сърцето я болеше за преживяното от него, за чувството на безпомощност, което все още се четеше в очите му. Когато проговори, гласът ѝ бе много тих:

— Колко деца имате?

— Три. Марк е на седемнадесет, Пам ще стане на четиринадесет през юни, а Матю е на шест. — При мисълта за децата си Питър Халам се усмихна и погледна Мел. — Всичките са страхотни, но Матю е особено забавно хлапе. — Въздъхна и се изправи. — За него е най-тежко, ала всъщност и за тримата не е леко. Пам е във възрастта, когато действително има нужда от Ан, а аз не мога да ѝ дам това. Всеки ден се опитвам да се прибера рано, но винаги възниква някаква критична ситуация. Адски трудно е да им даваш всичко, от което имат нужда, когато си сам.

— Знам. И аз имам същия проблем — тихо рече тя.

Той се обърна и я погледна, сякаш нечул думите ѝ.

— Можеше поне да ни позволи да опитаме.

Гласът на Мел бе тих:

— И по всяка вероятност вече пак щеше да си е отишла. Сигурно е много трудно да се приеме това.

Той кимна, гледайки я тъжно.

— Така е. — После сякаш внезапно шокиран от всичко, което бе казал, взе в ръце всичките картони, като че ли отново искаше да издигне преграда между себе си и нея. — Съжалявам. Не знам защо ви разказах това.

Но Мелани не бе изненадана, хората често разкриваха сърцата си пред нея, просто този път то бе станало по-бързо. Той се опита да го отмине с усмивка:

— Защо не идем да видим Пати?

Мел кимна, все още дълбоко развълнувана от чутото. Трудно ѝ бе да намери подходящи думи в момента и почти изпита облекчение при вида на детето, което бе довела от Ню Йорк. Пати Лу явно се зарадва и на двамата, а това напомни на Мел защо е дошла. Прекараха приятно половин час, бърбейки с детето. Питър изглеждаше доволен от резултатите от изследванията ѝ. Накрая се обърна към нея, гледайки я бащински:

— Знаеш ли, че утре е нашият голям ден?

— Така ли? — Ококори очи тя. Изглеждаше едновременно и въодушевена, и неуверена.

— Ще поработим по старото ти сърце, Пати, и ще го направим като ново.

— Тогава ще мога ли да играя бейзбол?

Мел и Питър се засмяха на желанието ѝ.

— Това ли искаш да правиш?

— Да, сър! — засия тя.

— Ще видим.

Внимателно той ѝ обясни процедурата за следващия ден, с термини, които тя можеше да разбере, и въпреки че изглеждаше притеснена, очевидно не изпитваше голям страх. Явно бе, че Питър Халам вече ѝ харесва и че съжали, когато двамата си тръгнаха. Питър погледна часовника си. Минаваше един и половина.

— Какво ще кажете да обядваме? Сигурно умирате от глад?

— Почти — усмихна се тя. — Но бях така погълната от всичко, че не се сетих за ядене.

Той изглеждаше доволен.

— Аз също.

Изведе я навън и изведнъж почувствуваха облекчение от свежия въздух. Питър предложи да хапнат набързо и Мел се съгласи. Отправиха се към колата му.

— Винаги ли работите толкова усилено? — попита го тя и той сякаш се развесели.

— Обикновено — да. Тук нямаме много свободно време. Не мога да си позволя да обърна гръб на работата си дори за един ден.

— А екипът ви? Не може ли да си поделите задълженията? — Иначе товарът би бил прекалено голям за него.

— Разбира се.

Но нещо в начина, по който го каза, я накара да се усъмни в думите му. Имаше чувството, че той поема по-голямата част от отговорността и че така му харесва.

— А децата ви как се отнасят към работата ви?

Той се замисли за миг, преди да отговори:

— Знаете ли, не съм съвсем сигурен. Марк иска да учи право, Пам променя мнението си по въпроса всеки ден, особено сега, а Матю е твърде малък и не знае какъв иска да бъде, когато порасне, като се изключи това, че миналата година бе решил, че ще стане водопроводчик. — Питър Халам се засмя, поглеждайки Мел. — Предполагам, че и аз съм нещо като водопроводчик.

Пролетният въздух бе топъл, слънцето грееше и Мелани забеляза, че навън той изглежда по-млад. Изведнъж тя си го представи с децата му съвсем ясно.

— Къде да отидем да обядваме? — усмихнато попита той. Очевидно се чувствуваше добре в царството си, но не беше само това. Имаше нещо повече. Вече ги свързваше нова близост. Той бе разкрил сърцето си пред нея, разказа ѝ за Ан. След което се почувствува по-свободен от много време насам. Като че ли искаше да отпразнува лекотата, която усещаше в сърцето си. Мел долови настроението му и се усмихна. Странно — работата му бе свързана с живота и смъртта, а тя доведе при него тежко болно дете. И въпреки всичко това те са живи, млади и постепенно се сприятелиха. И то доста бързо. Общуването с него ѝ напомняше внезапната откровеност, възникнала при запознаването ѝ с Гранд, но разбираше, че към този мъж изпитва нещо повече. За нея той притежаваше огромна вътрешна привлекателност — това бе силата му, нежността, уязвимостта, искреността, скромността, съчетани с огромния му успех. Той бе необикновен човек. Питър Халам я гледаше и си мислеше почти същите неща за нея. Бе доволен, че я покани на обяд. Заслужиха си почивката. И двамата работеха упорито и си плащаха данъците — не е неуместно да прекарат известно време заедно. Мел си рече, че то ще ѝ помогне при интервюто.

— Познавате ли добре Лос Анжелос? — попита я той.

— Не особено. Винаги идвам тук по работа — тичам от едно място на друго, докато си замина. Не съм имала време за спокоен обяд.

Той се усмихна, мислейки си, че и при него е така, но чувствуваше, че днес постъпва правилно. Освен това усещаше, че е срещнал нов приятел.

— Подозирам, че обикновено не обядвате навън, нали? — усмихната попита тя.

— Рядко. Обикновено ям тук — той махна с ръка назад към болницата и спря пред колата си. Тя беше голяма, просторна, сребристосива лимузина марка „Мерцедес“, което я изненада. Колата не отговаряше на представата ѝ за него. Сякаш той прочете мислите ѝ:

— Купих я преди години за Ан. — Каза го тихо, но сега в гласа му имаше по-малко болка. — Обикновено карам своето беемве, но в момента то е в гараж. Тази кола оставям на нашата икономка и на Марк.

— Имате ли добра помощничка за децата? — Пътувайки към Уилшир булевард, те бяха обикновени хора.

— Страхотна е — усмихнат, той ѝ хвърли бърз оглед, докато шофираше. — Без нея наистина съм загубен. Немкиня е и е у нас, откакто се роди Пам. Ан гледаше сама Марк, но когато Пам се роди, тя вече имаше проблеми със сърцето и наехме жена да се грижи за бебето. Щеше да остане при нас шест месеца — това бе преди четиринадесет години... — Той леко се поколеба. — Сега, когато Ан си отиде, сякаш ни е пратена от бога. — Вече свикваше с тези думи.

Мел бързо подхвана темата:

— Аз имам чудесна латиноамериканка, която ми помага за момичетата.

— Колко са годишни?

— През юли ще станат на шестнадесет.

— И двете ли? — Той изглеждаше изненадан и този път Мел се засмя.

— Да. Те са близначки.

— Еднояйчни?

— Не. Двужайчни. Едната е стройна и червенокоса. Казват, че прилича на мен, но не съм убедена. А с другата нямаме нищо общо — пищна блондинка, която ми причинява сърдечен пристъп винаги, когато излиза. — Тя се усмихна, а Питър се разсмя.

— През последните две години стигнах до извода, че е по-лесно да имаш синове. — Усмивката му угасна при мисълта за Пам. —

Дъщеря ми беше на дванадесет години и половина, когато Ан умря. Мисля, че тази загуба, съвпаднала с началото на пубертета, ѝ дойде прекалено много — въздъхна той. — Предполагам, че юношеството не е лек период за всички деца, но Марк бе по-лесен на нейната възраст. Разбира се, той имаше и двама ни.

— Предполагам, това е от значение.

След дълга пауза той потърси погледа ѝ.

— Сама ли сте с близначките? — Тя май бе споменала такова нещо.

Мел кимна:

— От самото им раждане съм сама.

— Умрял ли е баща им? — Сякаш изпитваше страдание заради нея. Просто бе такъв човек.

— Не — отвърна спокойно Мел. — Напусна ни. Каза, че изобщо не иска деца, и не се шегуваше. Още щом му съобщих, че съм бременна, всичко свърши. Дори не е виждал близначките.

Питър Халам изглеждаше поразен. Не можеше да си представи, че някой може да постъпи така.

— Било е ужасно за вас, Мел. Трябва да сте била много млада.

Тя кимна с лека усмивка. Това вече не ѝ причиняваше мъка. Всичко бе неясен спомен. Просто един факт от живота ѝ.

— Бях на деветнадесет години.

— Господи, как се справихте сама. Помогнаха ли ви родителите?

— Да, известно време. Когато момичетата се родиха, напуснах колежа „Барнард“, после започнах работа, с какво ли не се захващах — усмихна се тя, — и в крайна сметка станах секретарка в приемната на телевизионна компания в Ню Йорк, после машинописка в новинарската редакция, останалото е история.

Сега тя си го спомняше с лекота, но той усещаше колко мъчително е било издигането ѝ. Бе чудесно, че това не я е опустошило. Не е станала озлобена и груба, спокойно и реалистично приемаше миналото и в крайна сметка бе успяла. Тя бе на върха и не се чувствуваше унижена от изкачването.

— Днес го представяте много просто, ала понякога сигурно е било кошмарно.

— Май да — въздъхна тя, разглеждайки града, докато пътуваха. — Всъщност сега ми е трудно да си спомня. Странно — докато го

преживяваш, има моменти, в които си мислиш, че няма да издържиш, но някак успяваш и когато по-късно си го припомняш, не ти изглежда толкова трудно.

Заслушан в думите ѝ, Халам се питаше дали един ден и той ще се примири със загубата на Ан, но в момента се съмняваше в това.

— Знаете ли, Мел, за мен най-трудното е да приема, че не мога да бъда и баща, и майка за децата си. А те имат нужда от двама, особено Пам.

— Не бива да искате толкова много от себе си. Вие сте това, което сте, и давате най-доброто от себе си. Не бихте могли да направите нищо повече.

— Сигурно. — Но гласът му не прозвуча убедително. Той отново я погледна. — Никога ли не сте мислили да се омъжите отново заради момичетата?

Казваше си, че за нея е по-различно — тя не трябваше да превъзмогва болката по любим човек, а дори и да го е обичала, можеше да се опре на гнева си и това ѝ даваше повече свобода. Освен това при нея бе минало много повече време.

— Струва ми се, че бракът не е за мен. Мисля, че и момичетата вече разбират това. По-рано, когато бяха малки, много ми досаждаха по този въпрос. Разбира се, понякога съм се чувствувала виновна. Но по-добре сами, отколкото с неподходящ мъж. — Тя смутено му се усмихна. — Странното е, че предпочитам да живея така. Не знам как бих приела някого, с когото да делея момичетата. Сигурно е ужасно, но признавам, че понякога изпитвам силно собственическо чувство към тях.

— Това е разбираемо, след като толкова време сте сами с тях. — Той се облегна назад, загледан в нея.

— Може би. Джесика и Вал са най-хубавото нещо в живота ми — две страхотни деца.

Тя бе същинска квачка и двамата се засмяха. Той слезе от колата и ѝ отвори вратата. Бяха в луксозния квартал Бевърли Хилс, само на две пресечки от знаменитата улица Родео Драйв. Мелани се огледа. „Бистро Гардънс“ бе хубав ресторант, съчетал стила „арт деко“, с изобилна растителност, която водеше към вътрешния двор. Наоколо седяха все изискани, богати, модно облечени хора. Обядът бе в разгара си. На няколко маси тя видя познати лица — кинозвезди, възрастна

кралица на телевизионния екран, литературен титан, чиито книги неизменно влизаха в списъка на бестселърите. Докато се озърташе, изведнъж забеляза, че хората я гледат. Видя как две жени прошепнаха нещо на трета. Когато салонният управител се приближи с усмивка към Питър, погледът му обгърна и Мелани.

— Здравейте, докторе. Здравейте, мис Адамс, радвам се да ви видя отново.

Мел не си спомняше да го е виждала някога, но очевидно той я познаваше и искаше да ѝ го покаже. Развеселена, тя го последва навън към една маса с чадър и Питър я погледна въпросително:

— Винаги ли ви разпознават?

— Невинаги. Зависи къде се намирам. Тук например това им е занаятът.

Тя погледна към заетите маси наоколо. „Бистро Гардънс“ обслужваше богатите, изисканите, известните — хората с име. Тя отново се усмихна на Питър:

— В болницата ми харесваше да бъда около доктор Халам, където всички зяпаха вас. Зависи къде се намира човек.

— Предполагам. — Но той не бе забелязал, че го зяпат. Сега виждаше как няколко души гледат Мелани, ала тя го приемаше много добре. Сякаш изобщо не долавяше любопитните погледи.

— Това място е чудесно. — Тя вдъхна ароматния въздух и се обърна, подлагайки лице на слънчевите лъчи. Тук наистина бе като лято. Човек нямаше чувството, че е затворен в града, както бе в Ню Йорк. Тя притвори очи, наслаждавайки се на слънцето.

— Прекрасно е — продума Мел. — Благодаря, че ме доведохте тук.

Той се облегна назад с усмивка:

— Реших, че бюфетът не подхожда особено на вашия стил.

— Знаете ли, много често стигам само до него. Но точно затова мога да оценя случаи като този. Когато работя, нямам достатъчно време да ям или да се наслаждавам на такива ресторанти.

— Аз също.

Засмяха се и Мелани вдигна въпросително вежда:

— Мислите ли, че ние двамата работим прекалено усилено, докторе?

— Подозирам, че е така. Но също така смятам, че и двамата обичаме работата си. Това помага.

— Разбира се. — Тя излъчваше спокойствие, а той се чувствуваше по-добре от когато и да било през последните две години. Докато го гледаше, тя отново установи, че се възхищава от стила му.

— Днес ще се връщате ли отново в болницата?

— Разбира се. Искам да направим още някои изследвания на Пати Лу.

При тези думи Мел се намръщи, спомняйки си за детето.

— Ще ѝ бъде ли много тежко?

— Ще гледаме да я облекчим, доколкото можем. Наистина операцията е единственият ѝ шанс.

— Все още ли възнамерявате да извадите сърцето ѝ, да го коригирате и отново да ѝ го върнете?

— Така мисля. От седмици не сме имали донори, подходящи за нея. Може да нямаме такива и след месеци. Донорите са твърде малко и за възрастните, а при тях е по-лесно да се постигне съвместимост. Средно на година правим двадесет и пет — тридесет трансплантации. Както видяхте днес при визитацията, повечето от операциите, които правим, са байпас. Останалите са твърде специални и не ги извършваме често, въпреки че пресата пише само за това.

С озадачен вид Мел отпи глътка от бялото вино, което келнерът донесе. Работата му я омайваше и независимо от репортажа, за който бе дошла, искаше да научи нещо повече.

— Защо използвате свински клапи?

— При животинските клапи не са необходими разредители за кръвта. А в нейния случай това наистина е един плюс. Непрекъснато използваме животински клапи, при които не се наблюдава отхвърляне.

— А не можете ли да използвате цяло животинско сърце?

Той бързо поклати глава:

— Изключено е. Незабавно ще бъде отхвърлено. Човешкото тяло е нещо странно и прекрасно.

Тя кимна, мислейки за чернокожото момиченце.

— Надявам се, че ще можете да ѝ помогнете.

— Аз също. В момента имаме още трима пациенти, които очакват донори.

— Как определяте кой да бъде пръв?

— Този, при когото има най-добра съвместимост. Стараем се разликата между донора и реципиента да не е по-голяма от тридесет фунта. Не може сърце на момиче с тегло деветдесет фунта да бъде присадено на мъж с тегло двеста фунта или обратното. В първия случай то не би издържало на теглото на мъжа, във втория — не би паснало.

Тя поклати глава, обзета от истинско страхопочитание.

— Това, което правите, е изумително, приятелю.

— И мен все още ме смайва. Не толкова моята роля във всичко, а чудото на самия механизъм. Обичам работата си и предполагам, че това помага.

Тя хвърли поглед към бляскавата тълпа наоколо и отново се обърна към него. Той носеше моркосин ленен блейзер и светлосиня риза. Видът му бе небрежен, но изискан, реши Мел.

— Човек се чувства добре, когато харесва това, което прави, нали?

Очевидно и тя имаше същото отношение към работата си. Изведнъж Мелани се сети за Ан.

— Жена ви работеше ли?

— Не — поклати глава той, припомняйки си постоянната подкрепа, която тя му даваше. Бе съвсем различен тип жена от Мел, но навремето му харесваше точно такава, каквото бе.

— Не, не работеше. Седеше си вкъщи и се грижеше за децата. Затова смъртта ѝ бе още по-тежък удар за тях.

Сега той любопитствува да научи нещо за Мелани.

— Мислите ли, че дъщерите ви се чувствуват пренебрегнати заради професията ви, Мел?

— Надявам се, че не. — Тя се опита да бъде искрена с него. — Понякога — може би, но мисля, че харесват това, което върша. — Тя се засмя и заприлича на младо момиче. — Сигурно прави впечатление на приятелите им, а това им допада.

Той се усмихна. Професията ѝ правеше впечатление дори и на него.

— Чакайте да видите, когато децата ми разберат, че съм обядвал с вас! — Двамата се разсмяха. Той плати сметката и станаха със

съжаление. Не им се искаше да тръгват, нито да прекъснат приятния разговор. В колата Мел се протегна:

— Чувствувам се мързелива. — Тя радостно му се усмихна. — Тук направо е лято.

Беше едва май, но с удоволствие би се излегла край някой басейн.

Той запали колата, мислейки за лятото.

— Тази година, както обикновено, ще отидем в Аспен. Какво правите през лятото, Мел?

— Всяка година ходим в Мартас Винярд.

— Как е там?

Тя присви очи, подпряла брадичка на дланта си.

— Там се чувствувам като малко дете или като че ли си играя на Хъкълбери Фин. Цял ден тичаме боси и по шорти, децата лудуват на плажа, а къщите са от времето на баба ми. Харесва ми, защото, ако не искам, не е нужно да правя впечатление никому, мога просто да се излежавам или да се шляя. Всяка година прекарваме там по два месеца.

— Можете ли да отсъствувате толкова дълго от работа? — изненада се той.

— Това вече е включено в договора ми. По-рано беше един месец, но от три години станаха два.

— Не е лошо. Може би и аз имам нужда от това.

— От два месеца в Мартас Винярд? — Тя изглеждаше очарована от идеята. — Страшно ще ви хареса, Питър! Това е чудесно, вълшебно кътче!

Той се усмихна и изведнъж забеляза косата ѝ, блеснала като сатен на слънцето, и внезапно се запита каква ли е при докосване.

— Имах предвид договор за моята работа.

Той се опита да откъсне мислите и очите си от лъскавата ѝ медна коса. А очите ѝ имаха зелен цвят, какъвто не бе срещал досега — почти изумрудени със златисти точки. Тя бе красива жена и той усети, че дълбоко в него нещо трепна. Откара я обратно в болницата, опитвайки се да ограничи разговора само за Пати Лу. През последните няколко часа двамата бяха станали доста близки, дори прекалено, а това го безпокоеше. Започваше да изпитва чувството, че изневерява на Ан с

интереса си към Мел. Докато влизаха в болницата, тя пък се запита
защо ли изведнъж той стана по-сдържан.

V

На следващата сутрин Мел излезе от хотела точно в шест часа и половина и отиде в болницата, където завари майката на Пати Лу, седнала на пластмасов стол в коридора пред стаята на дъщеря си. Тя беше мълчалива и напрегната. Мел тихо седна до нея. Операцията бе насрочена за седем и тридесет.

— Да ви донеса ли чаша кафе, Пърл?

— Не, благодаря — усмихна се мило жената, а видът ѝ беше такъв, сякаш на крехките ѝ рамене лежеше цялата тежест на света. — Искам да ви благодаря за всичко, което направихте за нас, Мел. Без вас изобщо нямаше да сме тук.

— Това не е мое дело, а на телевизионната компания.

— Не съм убедена. — Очите им се срещнаха. — Доколкото знам, вие се обадохте на Питър Халам, вие ни доведохте тук.

— Само се моля да може да ѝ помогне, Пърл.

— И аз. — Очите на чернокожата жена се насълзиха и тя се извърна.

Мел ласкаво я докосна по рамото.

— Мога ли да направя нещо? — В отговор Пърл Джоунс само поклати глава и избърса очите си. Тази сутрин тя вече видя Пати Лу, а сега я подготвяха за операцията. Само след десет минути Питър Халам се появи по коридора. Беше делови и съвсем бодър въпреки ранния час.

— Добро утро, мисис Джоунс, Мел. — Без да добави нещо повече, той изчезна в стаята на Пати Лу. След миг отвътре се чу тихо проплакване. Пърл Джоунс видимо настръхна и проговори сякаш на себе си:

— Казаха ми, че не трябва да влизам, докато я подготвят. — Ръцете ѝ трепереха и тя започна да извива една носна кърпичка.

Мел уверено взе едната ѝ ръка в своите.

— Тя ще се оправи, Пърл. Само се дръж.

Докато изричаше тези думи, сестрите избутаха в коридора носилката, на която лежеше детето. Питър Халам вървеше до нея. Вече ѝ бяха включили система, бяха ѝ поставили зловещата на вид назалностомашна тръба. Пърл се стегна, бързо приближи до дъщеря си и се наведе да я целуне. В очите ѝ блестяха сълзи, но гласът ѝ бе силен и спокоен:

— Обичам те, миличко. Ще се видим след малко.

Питър Халам се усмихна на двете, потупа Пърл по рамото и хвърли бърз поглед към Мел. За миг нещо като електрическа искра премина между тях, после той насочи вниманието си изцяло към Пати. Тя бе леко замаяна от инжекцията, която току-що ѝ бяха сложили, и очите ѝ гледаха замъглено към Питър, Мел и майка ѝ. Халам направи знак на сестрите и носилката потегли бавно по коридора. Питър държеше ръката на Пати, а Мел и Пърл вървяха след него. След миг я вкараха в асансьора, който я качи в операционната на горния етаж, а Пърл стоеше и се взираше във вратата, без да вижда. После се обърна към Мел, раменете ѝ се разтредоха:

— О, боже.

Двете жени се прегърнаха и дълго стояха така. После се върнаха на местата си и седнаха да чакат новини за Пати.

Предобедът сякаш нямаше край. Тишина, изблици от думи, безброй пластмасови чаши с черно кафе, дълги разходки по коридора и чакане, чакане... безкрайно чакане... докато най-после се появи Питър Халам и Мел затаи дъх, търсейки погледа му. Жената до нея като че ли се вцепени в очакване на вестта. Той се приближаваше усмихнат, а когато застана пред майката на Пати Лу, лицето му сияеше:

— Операцията мина чудесно, мисис Джоунс. Пати Лу е добре.

Тя се разтрепери, изведнъж се отпусна в ръцете му и избухна в сълзи:

— О, боже... детенцето ми... Боже мой...

— Наистина мина много добре.

— Мислите ли, че има опасност да отхвърли клапата? — разтревожено го погледна тя.

Питър Халам се усмихна:

— Клапите не се отхвърлят, мисис Джоунс. Корекцията стана много добре. Разбира се, твърде рано е, за да бъдем абсолютно сигурни, но засега всички изгледи са благоприятни.

Мел почувствува, че краката ѝ се подкосяват и изтощена се отпусна на стола. Бяха чакали четири часа и половина — най-дългото чакане в живота ѝ. Тя наистина бе обикнала това момиченце. Усмихна се на Питър, улавяйки погледа му. Ентусиазиран и ликуващ, той седна до нея.

— Бих искал да можехте да го видите.

— Аз също. — Но той ѝ беше забранил, бе твърдо против присъствието на снимачен екип.

— Може би друг път, Мел. — Той бавно отваряше вратите си пред нея. — Какво ще кажете да направим интервюто днес следобед?

Бе обещал, че ще даде интервю след операцията на Пати Лу, но не бе казал точно кога.

— Ще извикам снимачния екип. — Изведнъж загрижено попита: — Но сигурен ли сте, че няма да ви дойде много?

Той се засмя:

— Не, по дяволите. — Приличаше на момче, току-що спечелило футболен мач. Това компенсираше всичко друго. Мел само се надяваше, че положението на Пати Лу няма да започне да се влошава и отново да разбие надеждите им. Майка ѝ отиде да се обади на съпруга си в Ню Йорк, а Мел и Питър останаха сами.

— Наистина, Мел, всичко мина много добре.

— Толкова се радвам.

— Аз също — Той погледна часовника си. — Трябва да вървя на визитация, после ще се обадя в кабинета си, но в три съм на ваше разположение. Удобно ли е да направим интервюто?

— Ще проверя кога може да дойде снимачният екип. — Те чакаха вече два дни и тя бе сигурна, че може да го уреди. — Не мисля, че ще има някакъв проблем. Къде искате да снимаме?

Той се замисли за миг:

— В моя кабинет?

— Чудесно. Сигурно ще дойдат към два, за да могат да се подготвят.

— Според вас колко време ще продължи?

— Колкото можете да ни отделите. Много ли ви се виждат два часа?

— Съгласен съм.

Тя се сети още нещо:

— А днес ще бъде ли възможно да снимаме за няколко минути Пати Лу?

Той се намръщи и поклати глава:

— Не, Мел. Но може би утре, ако върви, както очаквам. Екипът ще трябва да облече стерилни престилки и да снима съвсем кратко.

— Чудесно. — Мел бързо записваше в бележника, който винаги бе в чантата ѝ. Следобед ще интервюира Пърл Джоунс, после Питър, на следващата сутрин — Пати Лу. Снимачният екип ще заснеме някои общи кадри и това е всичко.

Може да хване последния полет за Ню Йорк на следващата вечер. Репортажът бе приключен. А след някой друг месец може да направят по-дълго интервю с Пати Лу като продължение — за това как се е чувствувала по-рано и в дадения момент. Бе прибързано да мисли за това. Основният проблем в репортажа трябва да бъде показан сега — ще внесе доста силен акцент във вечерните новини. Тя вдигна поглед към Питър:

— Един ден бих искала да направя специално предаване за вас.

Той се усмихна благосклонно, все още радостен от успешната операция на детето.

— Някога и това може да стане. Нямам никаква слабост към тези неща.

— Мисля, че е важно хората да разберат какво представлява трансплантацията и сърдечната хирургия.

— Съгласен съм. Но трябва да се направи, както трябва и в подходящия момент.

Тя кимна убедена. Той я потупа по ръката и се изправи.

— Ще се видим към два часа в кабинета ми.

— Няма да ви безпокоим до три. Само кажете на секретарката си къде искате да монтираме техниката.

— Добре.

Той се отправи бързо към стаята на сестрите, взе някакви картони и изчезна. Мел остана сама, спомни си мъчителното очакване, което преживява всички, и почувства внезапно облекчение. Тръгна към телефонните апарати и помахна на Пърл, която плачеше и се смееше в една от кабините.

Мел осигури екипа за интервюто с Пърл в един час. Можеха да го заснемат във фоайето, така че да не се отдалечава много от Пати Лу.

Тя погледна часовника си и пресметна всичко наум. В два часа ще отидат в сградата, където е кабинетът на Питър, и ще се подготвят за интервюто с него. Не очакваше никакви проблеми и реши, че на другата вечер ще се прибере при близначките. Репортажът ще стане добър, а тя бе отсъствувала само три дни, макар да имаше чувството, че са били три седмици.

Слезе долу да посрещне екипа. Дойдоха точно навреме и заснеха Пърл Джоунс, която бе изпълнена с дълбока благодарност и силно развълнувана. Докато ядеше сандвич и пиеше чаша чай, Мел си нахвърли предварителни бележки и интервюто стана много добре.

В два часа екипът се премести и точно в три бяха готови за Питър. Кабинетът, в който снимаха, бе облицован с ламперия от топло, палисандрово дърво. Две от стените бяха заети от лавици с медицински книги. Той седеше зад масивно бюро и сериозно разговаряше с Мел за клопките в работата му, за опасностите, за реалните рискове, а също и за надеждата, която даваха на хората. Бе откровен както за рисковете, така и за съществуващите шансове. Но тъй като болните, които се подлагаха на трансплантация, така или иначе нямаха друга надежда, струваше си да опитат, а изгледите за успех все пак бяха нещо.

— А ако хората предпочетат да не рискуват? — Тя говореше спокойно, надявайки се, че въпросът ѝ не е твърде личен и няма да му причини силна болка.

— Умират — също спокойно отвърна той. За миг настъпи пауза, после Халам отново заговори за Пати Лу. Чертаеше диаграми, за да обясни какво е направено, и се владееше много добре, докато описваше операцията пред камерата и пред Мел.

Когато най-после приключиха, беше пет часът и на Питър като че ли му олекна. Беше тежък ден и двучасовото интервю го измори.

— Правите го много добре, приятелко.

Обръщението ѝ хареса и тя се усмихна, когато операторът изключи осветлението. Екипът също остана доволен от заснетия материал. Питър се представи добре и Мел инстинктивно знаеше, че имат точно това, което ѝ бе нужно за специалния петнадесетминутен репортаж. Нямаше търпение да види заснетия материал. Питър Халам се показва и убедителен, и спокоен.

— Трябва да кажа, че и вие се справихте много добре.

— Страхувах се да не започна да говоря прекалено специализирано или неясно — смръщи вежди той и тя поклати глава.

— Беше точно както трябва.

Така стана и интервюто с Пърл. Тя плака, смя се, а после сериозно описа живота на детето в продължение на девет години. Но ако операцията е така успешна, както смята Питър, изгледите са много добри. Зрителите веднага ще изпитат съчувствие към Пати — както Мел и Питър. Във всеки случай човек не може да устои пред едно болно дете, а Пати Лу притежава някакъв вълшебен огън — може би поради дългото боледуване, а може би просто е такава. И в продължение на девет години е била обградена с много обич.

С искрено възхищение Питър наблюдаваше как Мел дава инструкции на екипа, точно така, както тя наблюдаваше неговата работа. Мислите му бяха прекъснати от влизането на една сестра. Тя заговори тихо и той веднага се намръщи. Мел почувствува, че сърцето ѝ се свива. Не можа да се въздържи, приближи се и попита да не се е случило нещо с Пати Лу.

Но Питър бързо поклати глава:

— Не, тя е добре. Един от сътрудниците ми е бил при нея преди час. Има друго. Току-що се е появил още един спешен случай за трансплантация. Нуждаем се незабавно от донор, а нямаме нищо подходящо.

Той веднага потъна в новия проблем, който трябваше да реши. Хвърли бърз поглед към Мел.

— Трябва да вървя. — После импулсивно се обърна към нея. — Искате ли да дойдете с мен?

— При пациента ли? — Тя се зарадва, че я бе поканил, и той бързо кимна.

— Разбира се. Само не обяснявайте коя сте. Мога да кажа, че сте гостуващ лекар от болница на Изток. — Той леко се усмихна. — Освен ако не ви познаят. Просто не искам семейството да се безпокои или да помислят, че си правя реклама с дадения случай.

Това беше една от причините, поради които той винаги избягваше да привлича общественото внимание.

— Добре. Разбира се. — Тя грабна чантата си, каза няколко думи на екипа и забърза с него към колата му. След няколко минути вече

бяха в болницата, на шестия етаж, устремени към стаята на новия пациент.

Когато Питър отвори вратата, Мел смаяна видя изключително красиво момиче на двадесет и девет години.

Тя имаше светлоруса коса и огромни тъжни очи. Мел не бе виждала толкова нежна, млечна, синкавобяла кожа. Очите ѝ поглъщаха всеки от присъстващите, като че ли трябваше да запомни всяко лице, всеки чифт очи. После се усмихна и изведнъж стана по-млада. Сърцето на Мел се сви от състрадание към нея. Какво правеше това чудесно момиче на такова ужасно място? Едната ѝ ръка бе превързана там, където бяха вземали кръв от вените ѝ, а другата имаше синини от системите, слагани ѝ преди няколко дни. Гласът ѝ беше мелодичен и напевен, очевидно имаше трудности с дишането и все пак беше радостна да се запознае с тях. Каза нещо забавно на Мел, пошегува се спокойно с Питър. Мелани изведнъж усети, че се моли да намерят сърце за нея. Защо всички тези хора се намираха в такава отчайваща беда? Защо този свят бе толкова несправедлив към някои, които умираха бавно от слабите си сърца, докато други копаеха ями, изкачваха планини, танцуваха, караха ски? Защо бяха измамени така — при това толкова млади? Не бе справедливо. Но на лицето на момичето не се четеше негодувание.

Тя се казваше Мари Дюпре — обясни, че родителите ѝ били французи.

Питър се усмихна:

— Хубаво име.

Нещо повече — и момичето бе красиво.

— Благодаря, доктор Халам.

При тези думи Мелани забеляза, че говорът ѝ е привлечен като на южнячка. След малко Мари спомена, че е израсла в Ню Орлиънс, но вече пет години живее в Лос Анжелос.

— Бих искала един ден да се върна в Ню Орлиънс.

Начинът, по който произнасяше думите, галеше ухото.

Тя отново се усмихна на Питър:

— След като добрият доктор ме позакърпи. — Тя изпитателно го погледна, усмивката ѝ угасна, проличаха тревогата и болката ѝ. — Кога смятате, че ще може да го направите?

На този въпрос не бе в състояние да отговори никой, освен Господ. Всички, включително и Мари, знаеха това.

— Надявам се, да бъде скоро. — Тонът на гласа му вдъхваше увереност. Той я успокои и за други неща, обясни ѝ какви манипулации ще ѝ бъдат направени през този ден. Безкрайните изследвания изглежда не я плашеха, но все ѝ се искаше да се върне към главния въпрос. Огромните ѝ сини очи умоляващо го гледаха, като осъден на смърт затворник, молец пощада за престъпление, което не е извършил.

— Следващите няколко дни ще бъдете много заета, Мари. — Той се усмихна и я потупа по ръката. — Утре сутринта отново ще мина да ви видя. Ако се сетите за още нещо, ще ме попитате тогава, Мари.

Тя му благодари и двамата с Мел излязоха от стаята. Още веднъж Мелани бе потресена от чудовищността на всеки отделен случай, от ужасите, пред които накрая всеки се изправяше сам. Тя се запита дали Мари ще има някого до себе си, но нещо ѝ подсказваше, че младата жена е сама в живота. Нали иначе мъжът ѝ или някой роднина щеше да бъде там. В другите стаи личаха следи от съпрузи или поне приятели, но не и при нея. Сигурно затова тя толкова разчитате на Питър, а може би защото бе нова. Докато се отдалечаваха бавно по коридора, Мелани имаше чувството, че я изоставят. Когато слизаха надолу, тя тъжно погледна Питър:

— Какво ще стане с нея?

— Трябва да намерим донор. И то бързо. — Изглеждаше замислен и загрижен. Изведнъж се сети за Мел. — Радвам се, че дойдохте.

— Аз също. Тя е мило момиче.

Той кимна. За него всички бяха такива — мъжете, жените, децата. И всички те ужасно разчитаха на него. Би трябвало да се изплаши, ако се замисли по-дълго над този факт. Но си го позволяваше рядко. Той просто правеше това, което можеше. Въпреки че понякога то не беше много. Мел непрекъснато се учудваше как понася този товар. В ръцете си държеше живота на толкова хора, с толкова малко надежда и все пак у този мъж не се забелязваше никакво униние. Сякаш самият той бе носител на надежда. Мелани още веднъж осъзна колко му се възхищава.

— Денят си го биваше, нали, Мел? — усмихна се той, докато излизаха заедно навън.

— Не знам как издържате на това всеки ден. Аз бих умряла само за две години — не, само за две седмици. Боже мой, Питър, това е такава отговорност, такова напрежение! Въртите се от операционната до отделението, до кабинета и пак отначало. А това не са хора, на които просто им се е подул палеца на крака, всеки случай е въпрос на живот и смърт... — тя отново се сети за Мари Дюпре — ... като това момиче.

— Затова си струва, когато успееш.

И двамата помислиха за Пати Лу — последните сведения за нея също бяха добри.

— Да, но това е невероятно тежко за вас. Отгоре на всичко направихме и двучасово интервю.

— То ми достави удоволствие. — Той се усмихна, но мислите му все още бяха заети с Мари. Прегледа данните ѝ, колегите му бяха овладели положението, но главният въпрос бе дали ще намерят донор своевременно. А той не можеше да направи нищо, освен да се моли. Мел мислеше за същото.

— Дали ще се намери донор за Мари?

— Не знам какво да отговоря. Надявам се. Тя няма много време за чакане.

При всички е същото. И това е най-лошото. Чакат някой да умре, за да им дари живот. Иначе са обречени.

— Аз също се надявам. — Тя вдъхна дълбоко пролетния въздух, погледна към колата, която бе наела, и му протегна ръка. — Е, за днес стига толкова — поне за мен. Надявам се, че ще си починете след такъв ден.

— Когато се прибера при децата, винаги си отпочивам.

Тя се разсмя:

— Ако са като моите деца, не знам как успявате. Винаги, когато се довлека до къщи след ужасно неприятен осемнадесетчасов работен ден, Вал непременно трябва да сподели с мен, че се разкъсва между две момчета, а Джес е подготвила научен проект от петдесет страници, който трябва да прочита същата вечер. И двете започват да ми говорят едновременно, аз избухвам и се чувствавам отвратително. Това е

трудното, когато човек е сам — няма с кого да подели товара, независимо колко е уморен, когато се прибере вкъщи.

Той се усмихна — звучеше му познато.

— Има известна истина в това, което казвате, Мел. У нас главно Мат и Пам са такива, Марк вече е доста независим.

— На колко години е?

— Почти на осемнадесет. — Изведнъж му хрумна една идея. Още бяха на паркинга, часът беше шест и петнадесет. — Защо не дойдете у нас? Може да поплувате и ще вечеряме заедно.

— Не бих могла. — Но идеята я трогна.

— Защо не? Не е приятно, когато човек се връща в хотелската стая. Защо не дойдете вкъщи? Ние не вечеряме късно — до девет часа ще се приберете.

Не знаеше защо, но идеята я изкушаваше.

— Не мислите ли, че децата предпочитат да сте сам с тях?

— Не, мисля, че ще бъдат много въодушевени да се запознаят с вас.

— Не разчитайте особено на това. — Изведнъж предложението наистина ѝ хареса. — Действително ли не сте много уморен?

— Съвсем не. Хайде, Мел, ще ми бъде приятно.

— И на мен — усмихна се тя. — Ще карам след вас.

— Защо не оставите колата тук?

— Тогава ще трябва да ме докарвате обратно или да взема такси.

— Ще ви докарам. Тогава пак ще мина да видя Пати Лу.

— Никога ли не спирате? — усмихна се тя, качвайки се в колата, доволна, че ще гостува в дома му.

— Не. Както и вие. — Той също изглеждаше доволен. Излязоха от паркинга и поеха към Бел Ер.

— Толкова е приятно тук.

Сякаш пътуваха извън града. Пътят се виеше, от време на време зърваха уединени, но великолепни домове.

— И на мен ми харесва. Не знам как издържате в Ню Йорк.

— Струва си. Той е вълнуващ град.

— Наистина ли го харесвате, Мел?

— Обичам го. Обичам дома си, професията си, града, приятелите си. Омагьосана съм от този град и наистина мисля, че не бих могла да живея другаде.

Докато говореше, тя изведнъж помисли, че няма да е лошо да се прибере вкъщи на следващия ден. Мястото ѝ беше в Ню Йорк, колкото и да ѝ харесва или да я очарова Лос Анжелос. Когато отново го погледна, Питър ѝ се стори по-ведър. Той направи последен ляв завой по добре поддържана алея, която водеше към голяма, красива къща във френски стил, заобиколена от спретнато подрязани дървета и цветни лехи. Приличаше на изглед от френска пощенска картичка и Мелани изненадано се огледа. Съвсем не бе очаквала подобно нещо. Кой знае защо си представяше, че той живее в по-обикновен дом или в ранчо. Докато той паркираше, тя забеляза, че къщата беше много елегантна.

— Красиво е, Питър. — Тя погледна към мансардния покрив, озърна се за деца, но не се виждаше никой.

— Изглеждаш изненадана — разсмя се той.

— Не. — Тя се изчерви. — Просто не мога да я свържа с теб.

Той пак се усмихна.

— Проектът беше на Ан. Построихме я точно преди да се роди Матю.

— Къщата действително е великолепна, Питър.

Това беше истина. Сега тя откриваше съвсем друга страна у него.

— Е, заповядай. — Той отвори вратата на колата и се огледа за миг. — Да влезем, ще те запозная с децата. Сигурно са около басейна поне с четиринадесет приятели. Стегни се.

Двамата слязоха от колата. Мелани се огледа. Бе съвсем различно от нейния дом в Ню Йорк, но ѝ бе интересно да види къде живее той. Последва го, леко обезпокоена от срещата с децата му, питайки се дали те са много по-различни от нейните близначки.

VI

Питър отключи външната врата и двамата влязоха във входното антре. Подът бе от черен и бял мрамор на симетрични ромбове, образуващи типичен френски мотив. На стените имаше кристални аплици. Върху черна мраморна масичка с позлатени крака в стил Людовиг XVI бе поставена великолепна кристална ваза със свежи цветя, които разпръскваха пролетен аромат. Мелани се оглеждаше. Всичко бе съвсем различно от очакванията ѝ. Той се държеше толкова скромно и непретенциозно, че съвсем не си представяше дома му, обзаведен с изискани френски антикварни мебели. Без да е вулгарно или претрупано, всичко очевидно бе скъпо. Дневната бе в същия стил — тапицерията на изящните фотьойли беше от кремав бродат. Стените преливаха в различни кремави нюанси с корнизи в по-светъл тон, а орнаментите по тавана бяха подчертани в бежово, бяло и млечносиво. Удивлението все още бе изписано на лицето ѝ, когато Питър я заведе в кабинета си и я покани да седне. Тук всичко бе в наситени червени тонове — антикварните английски столове, голямата кожена кушетка. По стените висяха картини с ловни сцени в красиви рамки.

— Изглеждаш много учудена, Мел — рече той развеселен.

Тя се засмя и поклати глава.

— Не, просто си те представях в съвсем различна обстановка. Но къщата е великолепна.

— Ан е учила две години в Сорбоната, а после още две е живяла във Франция. Това бе оставило траен отпечатък върху вкуса ѝ. — Той се озърна, сякаш очакваше да я види наоколо. — Но не мога да се оплача. Горните етажи нямат толкова представителен вид. След малко ще те разведа навсякъде.

Той седна пред бюрото, провери получените съобщения, извърна се отново към нея и изведнъж се плесна по челото:

— По дяволите, забравих да мина край хотела ти, за да си вземеш бански. — Погледна я, присвил очи. — Може би Пам ще помогне. Искаш ли да поплуваш?

Беше удивително. Прекараха целия ден в болницата, направиха интервюто, той оперира Пати Лу, а сега си говореха за плуване, сякаш през целия ден не са вършили нищо друго. Умът ѝ трудно го възприемаше, но тук всичко изглеждаше съвсем нормално. Помисли си, че сигурно по този начин той успява да се съхрани.

Питър стана и я поведе навън. Обширният вътрешен двор, облицован с камък, обграждаше голям овален басейн. Тук Мел се почувствува по-свободна. Имаше поне десетина тийнейджъри, а малко момченце, от което капеше вода, тичаше наоколо и крещеше с пълна сила.

Чак сега тя чу врявата и се разсмя, наблюдавайки лудориите им. Момчетата се перчеха, бутеха се във водата, играеха водна топка в единия край на басейна, катереха се по раменете си и падаха. Няколко добре сложени млади момичета наблюдаваха от страни. Питър запляска с ръце, докато го пръскаха, но никой не чуваше. Изведнъж малкото момченце се затича и обгърна краката му, оставяйки мокри следи от ръцете си. Питър го гледаше с усмивка.

— Здравей, татко. Хайде идвай!

— Здравей, Мат. Мога ли да се преоблека преди това?

— Разбира се.

Двамата размениха сърдечни погледи. Детето беше очарователно и дяволито, русата му коса бе изсветляла от слънцето.

— Искам да те запозная с една моя приятелка. — Питър се обърна към Мел и тя приближи.

Малкото момченце страшно приличаше на него, а когато ѝ се усмихна, тя видя, че му липсват двете предни зъбчета. По-сладко дете не беше виждала.

— Матю, това е приятелката ми Мелани Адамс. Мел, това е Мат. — Детето се начумери и Питър се засмя. — Извинявай, Матю Халам.

— Приятно ми е — протегна той мократа си ръка и тя тържествено я пое, спомняйки си за миг близначките, когато бяха на тази възраст. Беше преди десет години, но на моменти ѝ се струваше, че е било вчера.

— Къде е сестра ти, Мат? — огледа се Питър. Около басейна бяха само приятелите на Марк, но той не успяваше да привлече вниманието на най-големия си син, който хвърли в басейна две

момичета едновременно, а после и едно момче. Забавляваха се чудесно.

— В стаята си. — Матю направи гримаса на отвращение. — Сигурно говори по телефона.

— В такова хубаво време? — Питър изглеждаше изненадан. — През целия ден ли стои вътре?

— Почти. — Той презрително извъртя очи, после погледна баща си и Мел. — Тя е толкова тъпа.

Питър знаеше, че двамата с Пам не се разбират. Понякога това се отнасяше за всички, но тя преживяваше труден период, особено в такова мъжко семейство.

— Ще отида да я видя какво прави — каза той на момчето. — А ти бъди внимателен, моля те.

— Добре.

— Къде е мисис Хан?

— Току-що влезе вътре, но аз ще внимавам, татко. Обещавам.

Сякаш да го подчертае, той се затича и скочи в басейна, изпръсквайки ги и двамата от горе до долу. Мелани отскочи и избухна в смях, а Питър ѝ отправи извинителен поглед.

Матю изплува над водата.

— Матю, моля те...

Но главичката му се гмурна в басейна и той заплува като рибка под водата към другите деца. Точно тогава Марк ги зърна, нададе вик и помахна. Той имаше фигурата на баща си — висок, строен, с дълги крайници.

— Здравей, татко.

Питър посочи най-малкия си син, който плуваше към Марк. По-голямото момче кимна разбиращо, взе в ръце детето, когато стигна до него, каза му нещо и го прати извън обсега на играещите, за да не пострада. Питър реши, че всичко е наред и се отправи към къщата, обръщайки се към Мел:

— Стана ли вир-вода?

Тя беше мокра, но не се тревожеше. Това ѝ дойде разтоварващо след тежкия ден.

— Ще изсъхна.

— Понякога ужасно съжалявам, че направих този басейн. Половината квартал е тук в събота и неделя.

— На децата сигурно им е много приятно.

Той кимна:

— Така е. Но аз не мога да плувам, освен когато са на училище. Понякога, когато имам време, се прибирам за обяд.

— И колко често се случва това? — пошегува се тя. Изведнъж като че и двамата изпаднаха в безгрижно настроение. Той се разсмя:

— Веднъж в годината.

— Така и предполагам. — Тя се сети за беззъбата усмивка на Мат. — Мисля, че се влюбих в малкото ти момченце.

— Той е добро хлапе — с доволен вид рече Питър и добави: — Също и Марк. Има такова чувство за отговорност, чак да те хване страх понякога.

— И моята Джесика е същата. Тя е по-голямата от близначките.

— Тази, която прилича на тебе ли? — полюбопитствува Питър.

— Нима си спомняш? — изненада се Мел.

— Помня всичко, Мел. В моята област това е важно. Малка забравена подробност, намек, указание. Всичко помага, когато непрекъснато балансираш между живота и смъртта. Не мога да си позволя да забравя каквото и да е.

За първи път той открито признаваше изключителните си умения и Мел го наблюдаваше с интерес, докато влизаше след него в просторна, слънчева стая, изпълнена с големи, бели, плетени столове и канапета, със стереоуредба и огромен телевизор и с високи десет фута палми, чиито листа докосваха тавана. Беше приятна стая, особено в слънчеви дни. Тук Мелани видя половин дузина снимки на Ан, поставени навсякъде, в сребърни рамки — Ан играеше тенис, двамата с Питър пред Лувъра, Ан с трите деца пред коледната елха. Сякаш времето бе спряло. Мел бе като хипнотизирана от лицето ѝ, от русата ѝ коса, от големите ѝ сини очи. Била е привлекателна жена, с висока, малко суха, атлетична фигура. Донякъде двамата с Питър си приличаха. На фотографиите тя изглеждаше идеалната партньорка за него. Внезапно Мел почувствува, че Питър е застанал до нея и също гледа една от снимките.

— Трудно е да се повярва, че си е отишла — тихо продума той.

— Сигурно. — Мелани не знаеше какво да каже. — Но в известен смисъл тя продължава да живее. В сърцето ти, в мислите ти, в децата, които е оставила след себе си.

Двамата знаеха, че не е същото, но това беше всичко останало от нея. А също и къщата, подредена изцяло по неин вкус. Мелани отново разгледа стаята. Тя беше интересна противоположност на официалната дневна и на кабинета.

— За какво използваш тази стая, Питър? — прояви любопитство Мелани. Това беше съвсем женска стая.

— Децата се събират тук. Въпреки че всичко е бяло, не биха могли да направят големи пакости.

Мелани забеляза плетено от раката бюро, разположено с изглед към басейна.

— Ан ползуваше често тази стая. Когато съм вкъщи, аз стоя главно в кабинета си или на горния етаж. — Той посочи към антрето. — Хайде, ела да те разведе. Да видим ще открием ли Пам.

На горния етаж всичко отново беше в официалния френски стил. Коридорът беше покрит с плочи от светлобежов варовик, в двата края стояха подходящи масички, имаше красив месингов полилей. Тук дневната беше по-малка, но също така представителна и обзаведена в меки сини тонове. Навсякъде имаше кадифета и коприни, мраморна камина, аплици по стените, кристален полилей. Завесите от светла коприна с бордюри в жълто и синьо бяха прихванати с тесни месингови скоби, така че се откриваше поглед към басейна.

В съседство се намираше малък кабинет в убито розово, но минавайки край него, Питър се намръщи и Мелани веднага усети, че той не се използва, и още нещо — че е принадлежал на Ан.

До него беше хубава стая с библиотека, обзаведен в тъмнозелено. Тя бе запълнена с книги, на бюрото се издигаше планина от хаос, на едната стена беше закачен портрет на Ан, рисуван с маслени бои. Двойна врата водеше към спалнята, в която сега Питър спеше сам. Тя бе обзаведена в бежова коприна, с френски скринове, с красив шезлонг, със същите богати завеси, с аплици и още един красив полилей. Но нещо тук сякаш подтикваше човек да хвърли дрехите си и да затанцува бос като предизвикателство към цялата тази помпозност. Беше красиво, но и малко прекалено и Мелани все повече се убеждаваше, че това просто не му подхожда.

Качиха се още един етаж нагоре и тук вече всичко й се стори приятно с ярките си цветове. През отворените врати се виждаха три просторни, облени в слънце, детски стаи. Подът на стаята на Матю бе

засипан с играчки, през полуотворената врата на Марк се виждаше пълен хаос, а в третото помещение Мел зърна голямо бяло легло с балдахин и едно момиче, което лежеше на пода с гръб към тях. Когато чу стъпките им, то се обърна, изправи се, прошепна нещо в телефона и го затвори. Мел се изненада, че изглежда толкова голяма. Трудно беше да повярваш, че е само на четиринадесет години. Висока, възслаба и руса, със сноп пшениченоруса коса като на Вал и с големи, замислени, сини очи. Страшно много приличаше на Ан от снимките, които Мел току-що бе видяла.

— Защо стоиш вътре? — Питър потърси погледа ѝ. Мел почувствува, че и двамата се наежиха...

— Искам да се обадя на една приятелка.

— Можеш да се обадиш от телефона при басейна.

Тя замълча, после сви рамене и рече:

— Е, и?

Без да обръща внимание на забележката, той се обърна към Мел:

— Запознай се с дъщеря ми Пам, това е Мелани Адамс — журналистката от Ню Йорк, за която ви разказах.

— Знам коя е.

Памела не подаде ръка, но когато Мел ѝ протегна своята, тя с колебание я пое. Баща ѝ усети, че кипва. Никога не бе искал нещата помежду им да стоят така, но тя винаги успяваше да го разстрои, беше нелюбезна с приятелките му, считаше за нужно да прояви неотзивчивост, когато нямаше никакви основания. Защо, по дяволите, защо?

След смъртта на Ан всички бяха нещастни, но защо трябваше да си го изкарва на него? Правеше го вече година и половина и ставаше все по-лошо. Казваше си, че е от възрастта, че тази фаза ще премине, но понякога се съмняваше.

— Ще можеш ли да послужиш на Мел с бански костюм, Пам? Нейният остана в хотела.

Отново само секунда колебание.

— Разбира се. Мисля, че ще мога. Въпреки че тя е... — поколеба се за думата, защото Мел в никакъв случай не беше едра, но не и клечка като Пам — ... тя е по-голяма от мен.

Пам не хареса погледа, който си размениха двамата. Или поточно начина, по който баща ѝ погледна Мел.

Мел бързо го усети. Тя внимателно се усмихна на момичето:

— Недей, ако това те притеснява.

— Не, всичко е наред. — Очите ѝ изучаваха лицето на Мелани.

— По телевизията изглеждате по-различна. — При нея нямаше усмивки.

— Така ли? — Тя се усмихваше на притесненото, но много привлекателно младо момиче. Пам изобщо не приличаше на Питър. В лицето ѝ имаше нещо неопределимо детско, въпреки дългите крака, закръгления бюст и тялото, надрасло възрастта ѝ.

— Дъщерите ми винаги казват, че изглеждам „по-пораснала“ по телевизията.

— Да. Нещо подобно. По-сериозна. — Мисля, че това имат предвид.

Тримата стояха в хубавата бяла стая. Пам се взираше в лицето на Мелани, сякаш търсеше отговора на нещо.

— На колко години са дъщерите ви?

— През юли ще станат на шестнадесет.

— И двете ли? — не разбра Пам.

— Те са близначки.

— Така ли? Чудесно! Приличат ли си?

— Не. Те са двуййчни близнаци.

— Мислех, че се казва така, само ако са момчета.

Мел се усмихна, а Пам се изчерви.

— Това означава, че не са еднакви. Но термините са малко объркващи.

— Какви са те? — тя бе очарована, че Мел има близначки.

— Ами като всички шестнадесетгодишни момичета — засмя се Мел. — Държат ме нащрек. Едната е червенокоса като мен, другата е блондинка. Казват се Джесика и Валери, обичат да ходят на танци и имат много приятели.

— Къде живеете?

Питър внимателно слушаше, но не участвуваше в разговора.

— В Ню Йорк. В една малка къща. — Тя се усмихна на Питър. — Много различна от тази. — После отново се обърна към Пам. — Къщата ви е прекрасна, а сигурно е хубаво да има и басейн.

— Хубаво е. — Пам сви рамене. Не изглеждаше ентузиазирана. — Той или е пълен с противните приятели на брат ми или Матю пишка

в него — рече тя с яд.

Мел се разсмя, но на Питър не му беше забавно.

— Пам! Така не се говори, а и не е истина.

— Истина е. Малкото джереме го направи преди един час, веднага щом мисис Хан влезе в къщата. И при това от ръба на басейна. Поне да се беше изпишкал, докато плува.

Мел потисна смеха си, а Питър се изчерви.

— Ще си поговоря с Мат.

— Сигурно и приятелите на Марк го правят. — Явно тя не изпитваше любов и към двете момчета.

Отиде да търси бански за Мел и се върна с един цял бял бански костюм, който според нея беше подходящ. Мел ѝ благодари и отново се огледа.

— Стаята ти наистина е чудесна, Пам.

— Мама я обзаведе така, точно преди... — Тя не довърши, а в очите ѝ се четеше безнадеждна тъга. После предизвикателно погледна Питър. — В тази къща това е единствената стая, която си е изцяло моя.

Изказването ѝ прозвуча странно и Мел я съжали. Изглеждаше толкова нещастна, скарана с всички. Сякаш не можеше да им покаже болката си, а само гнева, който изпитваше, като че те ѝ бяха отнели Ан.

— Сигурно е хубаво да се събираш тук с приятелите си.

Мел се замисли за своите момичета и приятелките, които седяха по пода в стаите им, слушаха плочи, говореха си за момчета, шегуваха се, кикотеха се и си доверяваха тайни, които в края на краищата винаги споделяха с нея. Струваха ѝ се много по-различни от това непохватно, враждебно настроено момиче с тяло на жена, но с разум на дете. Явно Пам преживява много труден период и за Мел бе ясно, че Питър си има големи грижи с нея. Не се учудваше, че той се старее да се прибира вкъщи по-рано. При копнеещо за любов шестгодишно дете, при юноша, който трябва да бъде наглеждан, и толкова нещастна девойка семейството се нуждае от нещо повече от грижите на икономката — нуждае се и от баща, и от майка. Сега разбираше защо Питър се стреми да е до тях и понякога се смята неспособен да се справи със задачата си. Не беше така, но всички имаха голяма нужда от него и искаха повече — поне това момиче. Мелани изпита желание да протегне ръце и да я прегърне, да ѝ каже, че всичко ще се оправи. Сякаш усетила мисълта ѝ, Пам изведнъж се отдръпна.

— Е, след малко ще се видим долу — подкани ги тя да си вървят. Питър бавно се отправи към вратата:

— Нали ще слезеш, Пам?

— Аха — прозвуча немного убедително отговорът ѝ.

— Мисля, че не трябва да стоиш в стаята си целия следобед — твърдо рече той, но тя изглеждаше готова да възрази. Мелани не му завиждаше за ролята. С това дете нямаше да му бъде лесно — поне в настоящия момент.

— Скоро ли ще слезеш?

— Да! — Видът ѝ стана още по-войнствен.

Мел и Питър излязоха. На долния етаж той отвори вратата на една хубава стая за гости, обзаведена в синьо и бяло.

— Тук можеш да се преоблечеш, Мел. — Не заговори с нея за Пам и когато след десет минути тя отиде при него, стори ѝ се поспокоен. Отново я отведе в голямата стая към градината. Отвори хладилника, скрит зад лакирани бели вратички, извади две кутии бира, подаде ѝ едната, взе две чаши от една поличка и ѝ направи знак да седне.

— По-добре да почакаме малко, докато децата се изтощят.

Те вече започнаха да излизат от басейна. Мелани забеляза, че Питър изглежда много добре в тъмносин бански, по тениска и бос. Това не беше същият мъж, когото два дни бе интервюирала, а само един простосмъртен. Тя се усмихна на мислите си. Той я погледна в очите, спомни си дъщеря си и лицето му стана сериозно.

— Пам не е лесно дете. А беше — докато майка ѝ беше жива. Но сега се люшка от едната крайност в другата — ту проявява силно собственическо чувство към мен, ту мрази всички ни. Мисля, че никой не разбира какво преживява. Напоследък се държи така, сякаш се намира във вражески лагер. — Той въздъхна с уморена усмивка, отпивайки от бирата си. — Понякога това е тежко и за момчетата.

— Струва ми се, че се нуждае от любовта на всички ви, особено от своята.

— Знам. Но тя обвинява нас за всичко. И... — беше му неловко да сподели мисълта си. — Понякога е невъзможно да я обичаш. Аз го разбирам, но момчетата не могат. Поне невинаги.

— Ще се оправи. Дай ѝ време.

Питър отново въздъхна:

— Вече минаха почти две години.

Мелани не посмя да му каже това, което мисли. Бяха минали почти две години, но снимките на Ан се виждаха навсякъде. Мел усещаше, че нищо тук не е докоснато след смъртта ѝ, а и Питър се държеше така, като че ли тя е умряла тази седмица. Как може да очаква детето да привикне, когато самият той не е успял! И все още се укоряваше, че не е убедил Ан, като че ли нещо можеше да се промени. Мел не каза нищо, но той не отмести очи, когато го погледна.

— Знам. Права си. Аз също все още не съм го преодолял.

— Може би, ако ти затвориш страницата на миналото, и тя ще го направи. — Мел говореше внимателно. Несъзнателно Питър хвърли поглед към най-близката снимка на Ан. Изведнъж Мел му зададе въпроса, който си бе обещала да не повдига:

— Защо не се преместите?

— Оттук? — Той изглеждаше шокиран. — Защо?

— За да започнете отначало. Може би на всички ви ще олекне.

Но той бързо поклати глава:

— Не мисля. Ще бъде по-разрушително, ако се преместим в нова къща. Няма да помогне. Тук поне ни е удобно и сме щастливи.

— Така ли? — Мел не изглеждаше убедена. Разбираще, че той все още не го е превъзмогнал, както и Пам, а може би и останалите. В този момент в стаята влезе яка жена с бяла униформа и огледа и двамата, особено Мел. Лицето ѝ носеше отпечатъка на годините, ръцете ѝ бяха обезформени от дългогодишна тежка работа, но очите ѝ блестяха живо и сякаш забелязваха всичко.

— Добър ден, докторе.

Произнасяше „докторе“, като че ли казваше „Господи“ и Мел се усмихна. Тя веднага я позна. Питър се изправи да ги запознае. Това беше безценната икономика, любимата мисис Хан. Тя раздруса почти грубо ръката на Мел и огледа внимателно хубавата червенокоса жена, облечена във взетия назаем бял бански, досетила се веднага, че е на Пам. Тя знаеше всичко, което ставаше в къщата — кой е дошъл, кой е излязъл, къде е отишъл и защо. Особено внимаваше с Пам. Достатъчно тревоги си имаха с нея, след като умря майка и. Цели шест месеца едва хапваше по някой залък, а след това месеци продължи да повръща, нарочно, след всяко ядене. Сега вече нямаха този проблем и тя беше много по-добре, но Хилда Хан знаеше, че на момичето му е трудно, че

му трябва жена, която да го наглежда, и затова беше на мястото си. Внимателно огледа Мел и реши, че въпреки всичко изглежда святна жена. Знаеше коя е, знаеше, че прави предаване за доктора, но очакваше, че ще бъде по-високомерна.

— Радвам се да се запозная с вас, госпожо.

Държеше се официално и сдържано и не отвърна на усмивката на Мелани. А тя бе готова да се разсмее, мислейки си за контраста с Радел. Всъщност почти всичко бе съвсем различно — къщите им, помощничките им, обзавеждането, децата, но въпреки това тя имаше чувството, че между тях двамата има много общо. Странно — колко различен бе начинът им на живот.

— Желаете ли леден чай? — Тя погледна неодобрително бирата и Мел се почувствува като провинило се дете.

— Не, много благодаря — усмихна се тя отново, но без резултат — с рязко кимване Хилда Хан се оттегли в своите владения зад летящите врати, които водеха към кухнята, трапезарията, килера и малкото ѝ апартаментче. Тук тя се чувствуваше изключително удобно. Когато се строеше къщата, мисис Халам ѝ обеща самостоятелно жилище и сега тя го имаше. Мисис Халам беше прекрасна жена — тя винаги го е казвала и пак ще го казва, както и направи по-късно пред Мел, преди да поднесе вечерята. Мелани забеляза, че очите на Пам помръкнаха, когато Хилда спомена майка ѝ. Сякаш всички все още се бореха да се съвземат. На човек му идваше да прибере снимките, да им стегне багажа и да ги пренесе в друга къща. Всички бяха толкова предани на паметта ѝ, като че ли я очакваха да се върне у дома. Би трябвало да осъзнаят, че това няма да стане. Всеки един от тях трябва да продължи да живее своя живот. Сякаш двете момчета по-леко понасяха загубата на майка си. Особено Матю, който е бил толкова малък, че спомените му за нея бяха смътни. Той отново се настани в скута на Мел, след като поплуваха, а тя му разказа за близначките. И той като Пам бе заинтригуван от двете момичета и искаше да знае как изглеждат. Марк ѝ се стори умно, сговорчиво момче. В очите му се четеше по-голяма мъдрост, отколкото предполагаше седемнадесетгодишната му възраст. Той радостно бърбеше с Питър и Мел. Ядоса се само, когато Пам се появи и се оплака, че приятелите му още се мотаят около басейна. Кавгата между двамата изглеждаше неизбежна, но Питър се намеси:

— Престанете и двамата. Имаме гости. — Той погледна сурово Пам, после отмести очи към приятелите на Марк. Бяха останали само две момчета и едно момиче, които тихо седяха на цимента, недалече от тях и сушаха косите си. Но Пам като че ли негодуваше срещу всички, нахлули в дома ѝ, с изключение на Питър, момчетата и мисис Хан. Тя реши въпроса с Мел, като напълно я игнорира. Само от време на време поглеждаше със скрито любопитство — главно когато Питър се обръщаше към Мел. Сякаш искаше да се увери, че няма нищо особено, но дълбок вътрешен инстинкт я предупреждаваше за опасност.

— Така ли е, Пам? — Питър говореше за училището, но тя напрегнато се взираше в Мел и не чу думите му.

— А?

— Казвам, че спортната ви програма е изключителна и че си спечелила две награди в лекоатлетическите състезания през миналата година. Освен това имат достъп до чудесна конюшня.

Това също бе много по-различно от изисканото градско училище на дъщерите ѝ. Начинът на живот в Лос Анжелос бе ориентиран главно към заниманията на открито.

— Харесва ли ти училището, Пам? — внимателно я попита Мел.

— Добро е. Харесвам приятелките си.

При тези думи Марк завъртя очи, бързайки да покаже неодобрението си и Пам веднага се хвана на въдицата.

— Какво означава това?

— Означава, че се шляеш с група тъпи, нервни, страдащи от анорексия^[1] момичета.

Тази дума все още я вбесяваше.

— Не страдам от анорексия, проклетник такъв! — пронизително викна тя и скочи на крака.

Питър изглеждаше уморен.

— Престанете и двамата! — После се обърна към Марк: — Жестокостта ти беше ненужна.

— Съжалявам — кимна унило Марк. Знаеше, че тази дума е табу, но все още не беше сигурен, че е напълно излекувана. Струваше му се неестествено слаба, независимо какво казваха и тя, и баща му. Погледна извинително към Мел и отиде да говори с приятелите си, а Пам влезе в къщата, последвана от Матю, който търсеше нещо за

ядене. Питър дълго и мълчаливо се взира в басейна, после обърна очи към Мел.

— Това не беше съвсем спокойна домашна сцена. — Изглеждаше огорчен от действията и думите на децата си, като че ли се чувствуваше виновен за техния смут и болка.

— Съжалявам, ако си се почувствувала неловко, Мел.

— Няма нищо. И с моите невинаги нещата вървят гладко.

Въпреки че тя не можеше да си спомни кога са се карали близначките за последен път. Но това семейство все още беше в криза, а Пам изглеждаше много нещастна.

Той въздъхна и облегна глава на стола, загледан към басейна.

— Мисля, че постепенно всички ще се успокоят. Следващата година Марк ще отиде в колеж.

Но и двамата знаеха, че проблемът не беше Марк, а Пам. А тя още дълго нямаше да отиде никъде.

Питър отново погледна Мел:

— Пам преживява смъртта на майка си най-тежко от всички.

Това беше ясно, но той го бе приел още по-тежко и продължаваше да го преживява. Тя съзнаваше, че му е нужна жена, която да замести Ан и да споделя грижите му. И заради самия него, и заради децата му. Терзаеше я мисълта колко е самотен. Той е интелигентен и привлекателен, способен и силен, може да даде много някому. Седнала до него, тя се усмихна при мисълта за Ракул и момичетата. Чуваше ги как ще я питат: „А ти, мамо?... Готин ли беше?... Защо не излезе с него?“.

Не ме покани. Изведнъж тя се запита би ли се срещнала с него, ако имаше възможност. Странно, че помисли за това, докато седяха заедно край басейна. Той е съвсем различен от мъжете, които познава. Всички мъже, които бе избирала, се оказваха неподходящи, по някакъв необясним начин. И тя предпочиташе да е така. Но Питър е различен — пряк и истински — достоен партньор за нея. И нещо по-важно — силно я привличаше. Би се изплашила, ако не заминаваше на следващия ден.

— За какво си мислиш в момента? — Гласът му прозвуча нежно в слънчевия късен следобед и тя се откъсна с усмивка от мислите си.

— Нищо особено.

Не намираше смисъл да му разказва за мъжете в живота си или за това какво си мисли за него. Между тях няма нищо лично, но все пак тя усещаше неопределимо притегляне, когато се намираше близо до него. Струваше ѝ се, че го познава по-добре, отколкото наистина го познаваше. У този мъж има нещо много уязвимо, което ѝ допаднаше. Като се има предвид кой е и какъв е, той си беше останал съвсем човечен, а сега, след като го видя в дома му, той още повече ѝ хареса.

— Беше много далече оттук.

— Не, не много. Мислех си за някои неща в Ню Йорк... за работата ми... за момичетата...

— Сигурно им е трудно, когато пътуваш служебно?

— Понякога, но те ме разбират. Вече са свикнали с това. Когато ме няма, Ракел ги наглежда.

— А тя каква е?

Той проявяваше постоянно любопитство към нея и Мелани се усмихна.

— Няма нищо общо с мисис Хан. Преди малко си мислех колко различно живеем — поне външно.

— Как така?

— Например къщите ни. Твоята е много по-оригинална от моята, която е по-скоро нещо като кокошарник. Личи си, че е женска къща. — Тя погледна дома му. — Твоята е много по-голяма и по-представителна. Както и мисис Хан. Ракел така и не се научи да се сресва добре, униформата ѝ винаги е закопчана накриво, непрекъснато се сопва. Но ние си я обичаме, а тя е чудесна за момичетата.

Той се усмихна на това описание.

— Как изглежда къщата ти?

— Светла, весела и малка, но напълно достатъчна за вас. Купих я преди няколко години и тогава този факт ужасно ме плашеше, но сега се радвам, че го направих.

Той кимна, като си мислеше за отговорностите, с които тя се справяше сама. Това беше една от причините да ѝ се възхищава. Много неща у нея му харесваха. Беше много по-различна от Ан и това възбуждаше любопитството му.

Мелани се усмихна:

— Трябва някога да ми дойдеш на гости в Ню Йорк.

— Някой ден. — Изведнъж му се прииска това да стане скоро. Не разбираше защо, но тя бе първият човек, с когото бе откровен от дълго време насам. Преди да може да ѝ каже още нещо, Матю се върна с чиния пресни сладки и, без да се колебае, се плъосна до Мелани, предлагайки ѝ половината. Цялото му лице и кръглите му ръчички бяха в трохи и той продължаваше да ги ръси по себе си и по нея, но тя нямаше нищо против. Малкото момченце ѝ даваше усещането за нещо ново. Започнаха сериозен разговор за училището и за най-добрия му приятел. Питър ги погледа, после отиде да плува. Когато се върна те все още бяха потънали в разговора си, Матю седеше на скута ѝ, сгушен в нея и изглеждаше много щастлив.

Когато излезе от басейна, Питър спря за миг на стълбичката и се взря в тях с тъжна усмивка. Момчето имаше нужда от някоя като нея, всички имаха такава нужда. За пръв път от почти две години той осъзна огромната липса в живота си. Но отхвърли тази мисъл, грабна една кърпа от масата и като бършеше косата си, бързо се запъти към тях. В този момент гостите на Марк си тръгнаха, той отиде при Мелани и Матю и седна на стола на Питър.

— Надявам се, че приятелите ми не ви подлудиха — стеснително ѝ се усмихна той. — Понякога са малко буйни.

Тя се разсмя, мислейки за приятелите на Вал и Джес, които от време на време едва ли не се опитваха да разрушат къщата и бяха не по-малко буйни от връстниците на Марк.

— Сториха ми се симпатични.

— Кажете го на татко — благодарно ѝ се усмихна Марк, като се стараеше да не забелязва колко сексапилна изглеждаше Мел в банския на сестра му.

— Какво има? Пак ли напразно се споменава името ми?

Марк победоносно го изгледа. Харесваше новата приятелка на баща си, а момичетата адски се впечатлиха, че Мелани Адамс просто „се е отбила“ край техния басейн.

— Мис Адамс намира, че тайфата ни не е толкова лоша.

— Това е просто учтивост. Не вярвай на нито една дума.

— Не е истина. Трябва да видиш приятелите на Вал и Джеси. На едно събиране у нас някой случайно бе подпалил стол.

— О, господи! — Питър настръхна, а Марк се усмихна. Тя му харесваше. Беше непринудена, открита и естествена, изобщо не

приличаше на телевизионна звезда. Ако можеше да прочете мислите му, Мел би се разсмяла. Нито тя самата, нито близначките я възприемаха като такава.

— И какво стана после?

— Забраних на момичетата да излизат два месеца, но само след един им простих.

— Имат късмет, че не сте ги изпратили в изправително училище.

Марк и Мел размениха заговорническа усмивка напук на твърдата позиция на Питър, а Матю, безразличен към всичко това, се притисна към нея, за да не бъде забравен. Тя нежно го погали по косата и той като че ли не се сърдеше, че я изгубил като слушател, доволен, че все още е в обсега на вниманието ѝ. Точно в този миг Мел вдигна поглед към къщата и видя Пам, която ги наблюдаваше от прозореца на стаята си. Очите им се срещнаха и след миг Пам изчезна. Мелани се питаше защо не идва край басейна. Като че ли искаше да се изолира. Може би предпочита да бъде сама с Питър, а не да го дели с нея и с двете момчета. Искаше да поговори за това с Питър, но реши да не се меси. Продължиха да се шегуват, докато полъхна лек бриз и им стана хладно. Мел погледна часовника си. Вече минаваше шест часа. Скоро ще трябва да си тръгва. Наближаваше време за вечеря. Питър забеляза, че тя гледа часовника си.

— Още не си плувала, Мел. Защо не влезеш във водата? След това ще вечеряме. Мисис Хан ще побеснее, ако се забавим.

Всичко изглеждаше така добре уредено и вървеше толкова гладко, че без да пита, Мел знаеше, че е наследство от Ан, управлявала своя дом като добре смазан механизъм. Това не бе в стила на Мел, но ѝ правеше впечатление. В някаква степен то им помагаше след смъртта на Ан. А може би известна промяна би им помогнала повече. Но не беше лесно да се откажеш от старите си навици — особено за Питър и мисис Хан.

След миг децата си тръгнаха и Мел изкусно се гмурна в басейна под погледа на Питър. Той се чувствуваше естествено с нея, беше му приятно да я гледа. Отново усети, че в него се надигна огромен копнеж, докато тя се плъзгаше по водата умело и с лекота. Накрая се извърна към него с мокра коса, с блеснали очи, с щастлива усмивка на лицето.

— Беше прав. Точно от това имах нужда.

— Винаги съм прав. Трябва да вечеряш тук.

Тя реши да бъде откровена:

— Надявам се, че децата няма да имат нещо против.

Достатъчно ѝ бе това, което видя в очите на Пам. Повече, отколкото би желал Питър.

— Мисля, че не знаят как да приемат присъствието ми тук.

Очите им се срещнаха, той се приближи до басейна и седна. Не можа да спре чувствата, нито думите си:

— Аз също.

Бе смаян от това, което каза, а Мел изведнъж се изплаши.

— Питър... — Почувствува, че трябва да му разкаже за себе си, за старите рани, за страха да се обвърже прекалено с някой мъж. Но все пак и двамата усещаха, че с тях става нещо особено.

— Съжалявам. Това беше лудост.

— Не съм убедена... но... Питър... — Тя погледна настрана, търсейки думи, и отново съзря Пам на прозореца. След миг тя изчезна. — Не искам да нахълтвам в живота ти. — Тя си наложи да го погледне.

— Защо?

Тя пое дъх и излезе от басейна. Той почти ахна, виждайки дългите, стройни крайници и белия бански. Отмести поглед, но усети възбудата, която го обхвана.

Гласът ѝ прозвуча предпазливо:

— Имало ли е друга след Ан?

Той разбра какво иска да каже и поклати глава:

— Не. Не в този смисъл.

— Тогава защо да тревожим всички сега?

— Кой е разтревожен? — Питър изглеждаше изненадан и Мел реши да бъде пряма:

— Пам.

Питър въздъхна:

— Това няма нищо общо с тебе, Мел. Последните две години бяха тежки за нея.

— Разбирам. Но истината е, че аз живея на три хиляди мили далеч оттук и едва ли ще се видим отново дълго време. Работата по интервюто бе вълнуваща и за двамата ни. Когато хората преживяват подобно нещо, могат да се случат странни неща. Като на кораб, който се носи без посока — пасажерите се сближават удивително много. Но

утре интервюто ще приключи и аз ще си замина. — Когато казваше тези думи, очите ѝ се натъжиха.

— Тогава какво лошо има в една вечеря?

Тя дълго седя до него замислена.

— Не знам. Просто не искам да правя нещо, което не е разумно.

— Тя отново го погледна в очите и видя, че той също е тъжен. Това е лудост. Харесвах се, но какъв е смисълът?

— Струва ми се, че твърде много драматизираш нещата, Мел. — Гласът му бе дълбок, почти рязък.

— Така ли? — Тя колебливо отмести поглед и този път той се усмихна.

— Не. Може би аз го правя. Мисля, че много ми харесваш, Мел.

— Ти също ми харесваш. В това няма нищо лошо, стига да не се увеличаваме. — Но ѝ се искаше да го сторят. Беше лудост да стоят край басейна и да говорят за нещо, което не е било и няма и да бъде.

Но все пак то съществуваше. Мел не можеше да реши дали е илюзия, създадена от сближилата ги работа, или реалност. Нямах начин да разбере това, а на другия ден заминаваше. Може би няма нищо лошо в една вечеря.

Питър погледна надолу към нея и тихо проговори:

— Радвам се, че си тук, Мел. — Прозвуча ѝ като Мат и тя се усмихна.

— И аз. — Дълга се гледаха в очите и Мел почувствува, че по гръбнака ѝ премина тръпка. В този мъж имаше магнетична сила и сякаш и той го усещаше. Питър се изправи с радостна усмивка и ѝ протегна ръка. Изглеждаше почти срамежлив — тя се усмихна и го последва, доволна, че реши да остане. Преоблече се в стаята за гости, изплакна белия костюм и се качи да го върне на Пам. Косата ѝ бе събрана на възел, имаше лек тен, беше си сложила само туш на миглите и червило. Малко жени на нейната възраст изглеждаха така добре почти без грим.

Пам седеше в стаята си и със замечтано изражение слушаше някаква касета. Почти се стресна, когато Мел почука на отворената врата и влезе.

— Благодаря ти за банския, Пам. Да го оставя ли в банята?

— Няма защо... добре... благодаря. — Тя се изправи, чувствувайки се неловко с Мел. Мел отново изпита непреодолимо

желание да прегърне младото момиче, независимо че изглеждаше високо и пораснало. В душата си то все още беше самотно, нещастно, малко момиченце.

— Това е хубава касета. Вал също я има.

— Коя беше тя? — Пам отново изглеждаше заинтригувана.

— Блондинката.

— Симпатична ли е?

Мел се засмя:

— Надявам се. Може би, ако някога дойдеш на Изток с баща си, ще се запознаеш и с двете.

Пам отново седна на леглото си.

— Бих искала някога да отида в Ню Йорк. Но ние почти не пътуваме. Татко не може да остави работата си. Винаги има някой, заради когото трябва да стои тук. С изключение на няколко седмици през лятото, когато се побърква, че е напуснал болницата, и се обажда там всеки два часа. Ходим в Аспен. — Имаше отегчен вид и Мел я погледна в очите. Там имаше нещо прекършено. Като че ли ѝ липсваше енергия, въодушевление, радост. Мел си помисли, че една жена би могла да направи чудеса за това момиче. Някоя жена, която да я обича и да замести майка ѝ. Детето оплаква Ан и независимо от силната съпротива срещу нов човек точно от това има най-голяма нужда. Сухата немкиня на долния етаж не може да ѝ даде любов. Питър прави, каквото му е по силите, но на нея ѝ трябва нещо друго.

— В Аспен сигурно е хубаво. — Мел се мъчеше да отвори вратичката към момичето. Веднъж-дваж ѝ се стори, че вижда проблясък на надежда, но не беше сигурна.

— Да, не е лошо. Само че там ми е скучно.

— Къде другаде би предпочела да отидеш?

— На плажа... в Мексико... в Европа... в Ню Йорк... някъде, където е гот — колебливо се усмихна тя. — Някъде, където има интересни хора, не само любители на природата и туристи. Уф! — Пам направи гримаса.

— Ние ходим всяко лято в Мартас Винярд. На плаж. Не е вълнуващо, но е приятно. Може би някога ще ни дойдеш на гости там?

При тези думи Пам отново придоби подозрително изражение и преди Мел да успее да добави нещо, Матю се втурна в стаята.

— Махай се, келеш такъв! — скочи тя, защитавайки царството си.

— Ти си гаднярка! — По-скоро подразнен, отколкото обиден, Матю погледна Мел с чувство за собственост. — Татко каза, че вечерята е готова, и всички трябва да слизаме. — Той чакаше да я придружи и тя не можа да увери Пам, че понякога бе просто приятелски жест, а не предзнаменование за нещо предстоящо между нея и баща ѝ.

Марк се присъедини към тях на стълбите. Двамата с Пам непрекъснато се заяждаха, а Матю не спираше да дърдори на Мел. Питър ги чакаше в трапезарията. Когато влязоха всички заедно, лицето му застина сякаш видя призрак, но бързо се съвзе. Сигурно си спомни нещо, което отдавна не бе виждал.

— Опасявах се, че са те взели за заложник.

— Не. Разговоряхме с Пам.

Той изглеждаше доволен и всички заеха местата си. Мел се поколеба — не знаеше къде да седне. Питър бързо отмести стола от дясната си страна. Пам изглеждаше шокирана, понечи да стане от мястото си в края на масата срещу Питър с двете момчета до себе си:

— Това е...

— Няма значение! — Твърдо каза той и Мел веднага разбра. Беше ѝ предложил стола на покойната си жена. Тя предпочиташе да не беше го правил. В стаята настъпи дълго и тежко мълчание. Мисис Хан влезе и я загледа втренчено. Мел умоляващо погледна Питър.

— Няма нищо, Мел. — Очите му я успокоиха, после огледаха всички останали. Разговорът отново бе подет. След миг столовата се изпълни с обичайната глъчка и всички започнаха да ядат студената кресонова супа, приготвена от мисис Хан.

Вечерта мина приятно и Питър се оказа прав. Нямаше нужда да се придава толкова голямо значение на случая. Когато привършиха, децата се качиха горе, а Мел и Питър пиха кафе в кабинета му. Мел ги видя отново, когато си тръгна. Пам официално се ръкува с нея и тя усети, че момичето изпитва облекчение от заминаването ѝ, Марк поиска автограф, а Матю обви ръчички около врата ѝ, молейки я да остане.

— Не мога. Но обещавам, че ще ти изпратя картичка от Ню Йорк.

Очите му се изпълниха със сълзи:

— Не е същото. — Беше прав, но тя не можеше да направи нищо повече. Притисна го продължително до себе си, после нежно го целуна по бузата и погали косата му.

— Може би някога ще ми дойдеш на гости в Ню Йорк. — Той я погледна в очите. И двамата знаеха, че това няма да бъде скоро, ако изобщо стане. Тя изпита ужасно състрадание към него. Колата потегли, а Матю продължаваше да маха, докато се отдалечаваха. Мел бе готова да се разплаче:

— Чувствувам се отвратително, че го изоставям.

Погледна Питър и той се трогна от израза на очите ѝ.

Посегна и я потупа по ръката. За първи път я докосваше и усети, че през него премина трепет. Бързо отдръпна ръката си, а тя извърна глава.

— Той е превъзходно дете... всичките са такива...

Дори Пам. Всичките ѝ харесаха, тя им съчувствуваше за преживяното, а също и на Питър. Тихо въздъхна.

— Радвам се, че останах.

— Аз също. Това се отрази добре на всички ни. Не сме вечеряли така щастливо от... години.

Тя знаеше точно от колко години. Живееха като в гробница и тя отново си помисли, че той би трябвало да продаде къщата, но не посмя да му го каже.

— Благодаря, че ме покани днес следобед — обърна се тя към него.

— Радвам се, че дойде.

— Аз също.

Бързо стигнаха до паркинга пред болницата и спряха неловко пред колата ѝ, не знаейки какво да си кажат.

— Благодаря, Питър, беше чудесно.

Тя си отбеляза наум да изпрати цветя на другия ден, а може би и подаръци за децата, ако ѝ остане време за пазаруване преди тръгването. Трябваше да купи нещо и за близначките.

— Благодаря, Мел. — Той дълго я гледа в очите, после протегна ръка. — Ще се срещнем утре.

Щяха да снимат за кратко Пати Лу и това щеше да е последната им възможност да се видят. Изпрати я до колата, постояха за миг, после

тя влезе вътре.

— Благодаря още веднъж.

— Лека нощ, Мел. — Той се усмихна, обърна се и се отправи към болницата да види как е Пати Лу.

[1] Анорексия — липса на апетит, разстройство в храненето, обусловено от психическо разстройство. — Б.пр. ↑

VII

На следващия ден снимките на Пати Лу в реанимацията преминаха гладко. Въпреки операцията и тръбичките тя изглеждаше много по-добре отпреди и Мелани бе смаяна. Като че ли Питър бе постигнал вълшебно изцеление и тя не си позволи да мисли колко време ще трае това. Дори и да ѝ оставаха само няколко години, пак е по-добре, отколкото няколко дни. С живия пример на Пати Лу Питър Халам я спечели изцяло.

Малко след като излезе от стаята на Пати Лу, Мел го срещна в коридора. Екипът си беше тръгнал, а тя отиваше да се сбогува с Пърл. Трябваше да освободи хотела, да изпълни няколко поръчки в Бевърли Хилс, включително да купи нещо дребно за момичетата. От години това беше станало традиция. Сега щеше да открадне един час за пазаруване по Родео Драйв.

— Здравей! — Изглеждаше красив и бодър, като че ли не беше работил цял ден. — Какво смяташ да правиш днес?

— Привършвам — усмихна се тя. — Току-що видях Пати Лу. Изглежда страхотно.

— Да, така е. — Той засия, горд като петел. — И аз я видях тази сутрин.

Всъщност беше ходил два пъти при нея, но не го спомена пред Мел, за да не си помисли, че нещо не е наред.

— Щях да ти се обадя следобед, за да ти благодаря за вечерята снощи. Прекарах чудесно. — Тя внимателно потърси очите му, питайки се какво ще види в тях.

— На децата им беше много приятно да се запознаят с теб, Мел.

— И на мен също — но не можеше да не се чуди дали Пам е реагирала зле, когато се е прибрал.

Забеляза, че той я гледа замислено, и се запита какво ли се е случило. Той се поколеба, после рече:

— Бързаш ли?

— Не. Полетът ми е чак в десет вечерта.

Не спомена пазаруването за момичетата по Родео Драйв. Струваше ѝ се твърде лекомислено да говори за това тук, където водеха борба за човешкия живот.

— Защо?

— Искаш ли да се отбиеш да видиш пак Мари Дюпре?

Виждаше се, че той вече държи на това момиче. Тя беше последната му ранена птичка.

— Как е тя днес? — Мел се взираше в очите му и се чудеше как някой може да проявява такава грижа. Но той можеше — личеше си от всичко, което прави и говори.

— Все така. Звъним и търсим донор за нея.

— Дано скоро намерите. — Самата мисъл ѝ се стори жестока, докато вървеше след Питър към стаята на Мари. Момичето изглеждаше по-бледо и по-отпаднало, отколкото предишния ден. Питър седна и спокойно заговори с нея — почти интимно, изключвайки останалите присъстващи в стаята. Като че ли между тях съществуваше особена духовна връзка и за част от секундата Мелани се усъмни дали той не я харесва. Но в отношението му нямаше сексуален оттенък, просто той много държеше на това момиче и човек имаше чувството, че двамата се познават от години, а Мел знаеше, че не е така. Помежду им съществуваше изключително разбирателство. Не след дълго Мари стана по-спокойна и очите ѝ се устремиха към Мел.

— Благодаря, че пак минахте да ме видите, мис Адамс.

Изглеждаше отпаднала и бледа. Ставаше ясно, че няма да живее дълго, ако не ѝ се направи така необходимата трансплантация. Положението ѝ се беше влошило и Мел почувствува как ѝ се свива сърцето, когато се приближи към нея.

— Довечера се връщам в Ню Йорк, Мари. Но ще очаквам добри новини за вас.

Призрачно бледата млада жена дълго мълча, после тъжно се усмихна.

— Благодаря ви.

После тя се поддаде на чувствата си и две сълзи се отрониха по бузите ѝ.

— Не знам дали ще намерим донор навреме.

Питър се намеси:

— Тогава просто ще трябва да издържиш, нали?

Очите му напрегнато се впиха в момичето, като че ли ѝ внушаваха да живее, а Мел имаше чувството, че може да докосне магнетичната сила, протекла между двамата.

— Всичко ще бъде наред. — Мелани докосна ръката ѝ и се изненада колко е студена. Момичето практически нямаше кръвообращение, което бе причината за синкавата ѝ бледност. — Знам, че ще бъде така.

Тя обърна очи към Мел, твърде слаба, за да се движи.

— Наистина ли?

Мелани кимна, борейки се със сълзите си. Имаше ужасяващото чувство, че момичето няма да издържи. Докато излизаше от стаята, тя мълчаливо се молеше за него, а в коридора се обърна разтревожено към Питър:

— Ще може ли да издържи, докато намерите донор? — Сега Мел се съмняваше, дори Питър изглеждаше неуверен. Изведнъж ѝ се стори изтощен, което бе рядкост за него.

— Надявам се. Зависи кога ще намерим донор.

Мелани не зададе очевидния въпрос: „А ако не намерите?“, защото отговорът беше ясен от състоянието на момичето. То беше най-крехкото, най-деликатното същество, което Мелани бе виждала някога, и изглеждаше цяло чудо, че все още е жива.

— Надявам се, че ще издържи.

Питър я погледна втренчено, после кимна:

— И аз. Понякога емоционалният фактор помага. По-късно пак ще мина да я видя. Сестрите я наблюдават отблизо, не само чрез мониторите. Проблемът е, че тя няма семейство, нито други близки. Понякога толкова самотни хора не виждат смисъл да се борят. Ние трябва да им внушим този смисъл, доколкото можем. Но в крайна сметка това, което става, не зависи от нас.

А от нея? Можеше ли това крехко момиче да си внуши да живее? Беше прекалено да очакват от Мари и Мелани мълчаливо тръгна след Питър, почти влачейки краката си. Нямаше причини да продължава да се мотае тук. Питър го очакваше работа, а тя трябваше да тръгва, независимо че не ѝ се искаше. Предпочиташе да остане — да наблюдава Пати Лу, да говори с Пърл, да се моли за Мари, да се отбие при другите пациенти. Но вече разбираше, че онова, което я задържа,

не е никой от тях, а Питър. Наистина не искаше да се раздели с него. Той като че ли също го усещаше. Остави сестрите и картоните и се приближи до нея.

— Ще те изпратя до долу, Мел.

— Благодаря. — Прие тя. Искаше да бъдат сами, въпреки че не знаеше защо.

Може би бе трогната от стила му, от маниера му към болните, от топлотата, но имаше и още нещо. Този мъж изключително много я привличаше, но какъв смисъл имаше? Тя живее в Ню Йорк, а той в Лос Анжелос. А ако живееха в един град? Не беше сигурна дори и в този случай. Той я изпрати до колата и тя се обърна към него:

— Благодаря за всичко.

— За какво? — мило ѝ се усмихна той.

— За това, че спаси живота на Пати Лу.

— Направих го заради Пати Лу, не заради тебе.

— Тогава за всичко друго. За интереса, за времето, за съдействието, за обяда, за вечерята... — Изведнъж думите не ѝ стигнаха и на него му стана забавно.

— Нещо да си забравила? Кафето в коридора?

— Добре де, добре... — засмя се тя, а той взе ръката ѝ.

— Аз трябва да ти благодаря, Мел. Ти направи много за мен. Ти си първият човек, пред когото разкрих душата си от две години насам. Благодаря ти за това. — Преди тя да успее да отговори, той продължи. — Мога ли да ти се обаждам понякога в Ню Йорк, или ще бъде неуместно?

— Съвсем не. Ще се радвам. — Сърцето ѝ биеше в гърдите, тя се чувствуваше като съвсем младо момиче.

— Тогава ще ти се обадя. Приятно пътуване. — Той стисна още веднъж ръката ѝ, после се обърна, махна и изчезна. Всичко бе съвсем просто. Докато караше към Родео Драйв, тя се питаше дали някога ще го види отново.

VIII

Докато пазаруваше този следобед, Мел установи, че мислите ѝ непрестанно се връщат към Питър Халам. Не беше нормално постоянно да мисли за него. Какъв ѝ е той в крайна сметка? Интересен мъж, за когото правеше предаване — нищо повече, независимо че е толкова привлекателен. Опита се да ангажира съзнанието си с мисли за Вал и Джес, но ненадейно се сещаше за него. В осем часа вечерта тя хвърли куфара си в багажника на таксито, което щеше да я откара до летището, все още в плен на преживяното. Изведнъж в съзнанието ѝ изплува с кристална яснота образът на Пам — разстроено, съкрушено, самотно, малко момиче.

— По дяволите! — промърмори тя на глас и шофьорът я погледна.

— Нещо не е наред ли?

Тя се засмя и поклати глава.

— Извинете. Мислите ми бяха далеч оттук.

Той кимна невъзмутим. Беше ги срещал всякакви. Единственото, което го интересуваше, беше добрият бакшиш.

Когато пристигнаха на летището, тя предаде багажа си, купи си три списания и седна близо до изхода да чака повикването за нейния полет. Вече двадесет минути ще се качат в самолета. Огледа се и прецени, че самолетът ще бъде пълен, но, както обикновено, тя пътуваше в първа класа и вероятно няма да се чувства притеснена. Прелистваше списанията, наострила слух да не изпусне съобщението за повикване към самолета. Това беше последният за деня полет до Ню Йорк, известен под името „Червеното око“, защото пътниците пристигаха в шест часа сутринта със зачервени очи и недоспали, но поне не губеха цял ден в летене.

Изведнъж се стресна. Стори ѝ се, че чу името си, но реши, че бърка. Съобщиха номера на полета ѝ. Тя изчака първоначалната тълпа, взе куфарчето и чантата си и се нареди на опашка с билет и бордна

карта в ръка, когато отново чу името си. Този път бе сигурна, че не си въобразява.

— Мелани Адамс, моля обадете се на белия служебен телефон... Мелани Адамс... на белия служебен телефон... моля... Мелани Адамс...

Поглеждайки колко време ѝ остава, тя се втурна към един телефон на отсрещната стена, вдигна го и се представи на телефонистката.

— Здравейте, аз съм Мелани Адамс. Преди малко ме повикахте.

Остави чантата на пода и напрегнато се вслуша.

— Търси ви доктор Питър Халам. Каза, ако можете, веднага да му се обадите. — Тя съобщи на Мел домашния му телефон. Като си го повтаряше наум, Мел се втурна към най-близката телефонна кабина. Започна да рови в чантата си за монета, като държеше под око големия часовник, висящ насреща ѝ. Оставаха ѝ пет минути, а не можеше да си позволи да изпусне полета. На следващата сутрин трябваше да бъде в Ню Йорк. Намери монета, пусна я в апарата и набра номера.

— Ало? — Сърцето ѝ заби силно, когато чу гласа му. Питаше се защо ли я търси.

— Питър, обажда се Мел. Остават ми само две минути, за да се кача в самолета.

— И аз нямам повече време — кратко рече той. — Току-що намерихме донор за Мари Дюпре. Тръгвам за болницата, но реших да ти съобщя, в случай че имаш възможност да останеш.

Мислите ѝ препускаха, докато го слушаше. Само за частица от секундата изпита разочарование. Бе помислила, че я търси, за да ѝ каже довиждане, но почувствува, че адреналинът ѝ се повишава при мисълта за трансплантацията. Сега Мари имаше шанс. Бяха намерили сърце за нея.

— Не знам дали би искала да промениш плановете си, но реших да ти го кажа за всеки случай. Дори не знаех точно с коя авиокомпания летиш, пробвах наслуки.

Интуицията му беше точна.

— Хвана ме в последния момент. — Тя сви вежди. — Може ли да снимаме трансплантацията?

Настъпи дълга пауза.

— Добре. Ще можеш ли да осигуриш веднага снимачен екип?

— Ще опитам. Трябва да получа разрешение от Ню Йорк. — А времето, необходимо да се обади, можеше да й струва изпускането на полета.

— Не знам какво ще успея да направя. Но във всички случаи ще ти оставя съобщение в болницата.

— Добре. Трябва да вървя. Довиждане.

Гласът му беше служебен и рязък и той затвори, без да добави нещо повече.

Мелани постоя за секунда в телефонната кабина, като събираше мислите си. Най-напред трябваше да говори с главния контролор на изхода. Беше го правила и друг път. Ако имаше късмет, щяха да задържат полета за пет или десет минути, което ще й даде възможност да се обади в Ню Йорк. Надяваше се, че ще успее да се свърже с някой от шефовете, за да получи разрешение. Грабна чантата си и хукна към изхода, намери контролорката и обясни коя е, показвайки журналистическата си карта от телевизионната компания.

— Моля ви, бихте ли задържали полета за десет минути, трябва да се свържа с Ню Йорк относно един важен репортаж.

Контролорката не изглеждаше доволна, но за хора от ранга на Мел те често правеха изключения. Намираха им места в пълни самолети дори ако се налагаше да изхвърлят някой неподозиращ нищо пътник или задържаха полета, както в този случай.

— Не мога да ви дам повече от десет минути.

Подобни каскади и закъснения струваха цяло състояние на авиолиниите. Тя се извърна и заговори по радиотелефона.

Мел се втурна обратно към телефонните кабинки и използва кредитната си карта за този разговор. Веднага я свързаха с редакцията, но минаха четири скъпоценни минути, докато открият един асистент-режисьор и един редактор, които да обсъдят въпроса с Мел.

— Какво има?

— Рядка възможност. Една от пациентките, които интервюирах, очакваше трансплантация. Току-що ми се обади Халам. Намерили са донор и започват операцията. Мога ли да остана и да взема снимачен екип, за да заснемем трансплантацията?

Беше задъхана от вълнение и от тичане към телефона.

— Не сте ли снимали в операционната?

— Не. — Тя затаи дъх, знаейки, че това би решило въпроса.

— Тогава остани, но утре вечер си идвай.

— Да, сър — засмя се тя, затвори телефона и забърза отново към изхода.

Съобщи им, че няма да лети, после се обади в местната телевизионна компания за снимачен екип. Отпрати се към такситата, като се надяваше, че авиокомпанията се погрижи за багажа ѝ в Ню Йорк, както я увериха.

Когато пристигна в болницата, снимачният екип вече я чакаше във фоайето и всички се качиха направо в операционната. Измиха се, сложиха престилки и маски и настаниха техниката си в едно малко ъгълче в залата, което им бяха посочили.

Благодарна, че Питър им бе разрешил да присъствуват, Мел не искаше да злоупотребяват с тази привилегия и държеше да спазват изискванията.

Най-после докараха носилката, на която лежеше Мари. Очите ѝ бяха затворени, изглеждаше бледа като смъртник. Изобщо не се помръдна, докато не се появи Питър с маска и престилка и ѝ заговори. Той дори не забеляза Мел, въпреки че хвърли поглед към снимачния екип и изглеждаше доволен от местоположението им. Операцията започна и Мел загледа като хипнотизирана.

Питър често отправяше поглед към мониторите и постоянно даваше нареждания на екипа. Ръцете на асистентите се движеха в пълна хармония, подавайки му инструменти от една огромна табла, те сякаш изпълняваха сложен танц.

Мелани отклони очи, докато правеха първия разрез, но след това напрежението я погълна. Молейки се наум за живота на Мари, часове наред тя стоеше и наблюдаваше неспирната работа докато подменяха умиращото сърце с новия орган на млада жена, починала само преди броени часове. Когато извадиха старото сърце от гръдната кухина и го поставиха на таблата, Мелани дори не трепна. Гледаше със затаен дъх как сложиха новото сърце и започнаха да свързват клапи, артерии и вени. Изведнъж мониторите отново оживяха, пулсът отекна като барабанен ритъм в ушите на всички, екипът нададе радостни възгласи. Действително бе смайващо. Мъртвото сърце на донора оживя в тялото на Мари.

Операцията продължи още два часа. Най-после бе защит и последният разрез. Питър се отдръпна. Гърбът и гърдите му бяха

мокри от пот, ръцете го боляха от прецизната работа. Внимателно проследи как откараха Мари в съседна кабинка, където щяха да я наблюдават няколко часа.

В следващите седем-осем часа щеше да е наблизо, за да е сигурен, че всичко ще бъде наред. Излезе в коридора и пое дълбоко дъх. Мелани го последва. Краката ѝ трепереха. За нея беше изключително преживяване да го наблюдава по време на операция. Беше му благодарна за това, че я повика. Все още с шапка и престилка, оставил маската си върху едно бюро, той заговори със сътрудниците си.

Снимачният екип се приготви за тръгване. Всички бяха силно уважавани от видяното.

— Господи, този човек е страхотен! — Отговорникът им смъкна синята престилка и запали цигара, съзнавайки, че това е вредно, но не можеше да мисли за друго, освен за заснетия материал — непрестанно движещите се ръце на лекарите, работещи понякога по два чифта едновременно, свързващи миниатюрни снопчета от тъкан или вени, тънки като косъм.

— Когато видиш подобно нещо, наистина започваш да вярваш в чудеса. — Той погледна Мел с благоговение и ѝ подаде ръка. — Приятно ми беше да работя с вас.

— Благодаря ви, че веднага дойдохте — усмихна се тя. Прегледаха някои бележки, той я увери, че ще изпрати филма в Ню Йорк на следващия ден и екипът си тръгна.

Тя се облече и се изненада, когато видя Питър също в цивилни дрехи. Кой знае защо смяташе, че той ще остане в хирургическото си облекло. Струваше ѝ се странно, че се е превърнал отново в простосмъртен.

— Как мина? — попита тя, докато излизаха заедно. Близостта му отново предизвика познатата тръпка.

— Дотук — добре. Но следващите двадесет и четири часа ще бъдат решаващи за нея. Ще видим дали ще издържи. Беше ужасно отпаднала, когато започнахме. Видя ли сърцето ѝ? Твърдо като камък — почти напълно лишено от живот. Мисля, че тя нямаше да издържи още едно денонощие. Извади голям късмет, че намерихме навреме донор.

Донор... донор... без лице... без име... без минало... просто „донор“ — анонимно сърце в скъпо за някого тяло, с лице като на Мари. Все още ѝ беше трудно да го възприеме. Дори след като наблюдава операцията, продължила четири часа.

Мел погледна часовника си и се изненада, че минава шест. Навън слънцето вече бе изгряло. Нощта бе минала и Мари бе жива.

— Сигурно си капнала от умора. — Той внимателно я огледа и забеляза тъмните сенки под очите ѝ. — Да стоиш и да чакаш, е много по-тежко, отколкото да действуваш.

— Съмнявам се. — Но тя не можа да сдържи прозявката си. Запита се как ли ще се чувства Мари, когато дойде на себе си. Това беше най-лошото от всичко и Мелани не ѝ завиждаше. Предстоят ѝ много изпитания — повече, отколкото бе преживяла досега. Трябваше да свикне с медикаментите, да се бори с отхвърлянето и инфекциите, да преживее болката от раната — бяха я разрязали почти наполовина, за да извършат трансплантацията. Мел потръпна при тази мисъл. Питър видя, че тя пребледня, и без да се бави, я бутна на най-близкия стол. Позна симптомите, още преди самата Мел да разбере, че ѝ прилошава. Със силните си ръце той внимателно приведе главата ѝ към коленете. Мел бе толкова изненадана, че не можа да проговори.

— Вдишай бавно и дълбоко и издишай през устата.

Тя понечи да се пошегува, но внезапно се почувства твърде зле, за да може да говори. Когато ѝ мина, учудено рече:

— Дори не разбрах, че ще ми прилошее.

— Сигурно, приятелко, но за един миг изведнъж придоби странен зеленикав оттенък. Трябва да хапнеш нещо и да се върнеш в хотела да поспиш.

Той се сети, че тя беше освободила стаята си, и реши друго:

— Защо не отидеш у дома? Мисис Хан ще те настани в стаята за гости, децата дори няма да разберат, че си там. — Той погледна часовника си — приближаваше седем. — Ще ѝ се обадя по телефона.

— Не, недей, мога да се върна в хотела.

— Глупости. Защо да не постоиш у нас? Никой няма да те безпокой през целия ден.

Предложението прозвуча любезно, но тя не беше убедена, че е редно да го приеме. Ала когато се изправи, се почувствува твърде изтощена, за да спори или да се обади за стая в хотела. Питър се

приблужи до бюрото и взе слушалката, а тя го наблюдаваше като уморено дете. Той се извърна към нея бодър, както предишната сутрин, въпреки че не беше спал цяла нощ, но изглеждаше привикнал на безсъние, а и все още успехът го въодушевяваше.

— Тя ще те чака. Децата не стават по-рано от осем часа, освен Марк, който вече е излязъл.

Той се огледа, бързо каза нещо на една сестра и се върна при Мел.

— Мари е добре. Ще те изпратя до таксито, после ще се върна, за да я видя.

— Наистина не е необходимо... глупаво е... — Изглеждаше нелепо — бе отразявала всичко — от масови убийства до локални войни, а сега се чувствуваше като че ли ще се разпадне и се осланяше с благодарност на силната му ръка, докато слизаха надолу.

— Сигурно остарявам — унило се усмихна тя, докато чакаха такси, — не би трябвало да съм толкова уморена.

— Това е от отпускането след голямото напрежение. В крайна сметка всички го усещаме. Сигурно и аз ще го изпитам.

— Какво ще правиш?

— Ще се въртя наоколо, ще поспя няколко часа тук, ако мога. Снощи се обадох на секретарката си и тя е отменила всичките ми ангажменти за днес. Някой от екипа ще ме замести тази сутрин, а аз ще мина на визитация следобед.

Тя разбираше, че той вече едва се държи на краката си, но не му личеше. Беше енергичен и жизнен, както часове преди това.

Докато ѝ помагаше да се качи в таксито, той я погледна с нежност.

— Кога заминаваш за Ню Йорк?

— Тази вечер. Няма да ми разрешат да остана още един ден.

Той кимна доволен, че бе успял да я хване предишната вечер.

— Така или иначе вече няма какво повече да снимате, Мел. Сега ще наблюдаваме, ще жонглираме с дозировката на медикаментите, докато открием онова, което ще ѝ понася. Тази нощ ти видя това, което трябваше да се види.

Тя отново го погледна в очите:

— Благодаря ти, че ни разреши да присъствуваме.

— Хубаво стана, че присъствувахте. Сега иди и се наспи. — Той каза на шофьора адреса и затвори вратата. Таксито изчезна в движението на Лос Анжелос по посока Бел Ер.

Гледайки как се отдалечава, Питър изведнъж изпита благодарност, че тя още е там и че след няколко часа отново ще я види. И той като Мел беше смутен от чувствата си. Но бе сигурен в едно — че изпитва определено влечение към нея.

IX

В къщата в Бел Ер мисис Хан стоеше до един прозорец и я чакаше. Без много приказки тя отведе Мел в стаята за гости. Мел ѝ благодари и се огледа. Беше гладна, изтощена, копнееше за гореща вана, но бе прекалено уморена, за да предприеме каквото и да е. Остави чантата и куфарчето си на пода, питайки се дали ще намери багажа си в Ню Йорк, но в този момент това не я притесняваше. Легна облечена на леглото и започваше да се унася в дрямка, мислейки за Питър и Мари, когато на вратата се почука. Тя се обърна стресната и дойде бавно на себе си.

— Да?

Появи се мисис Хан с малка табла.

— Докторът каза, че трябва да хапнете нещо.

Докато гледаше чинията с бъркани яйца и препечени филийки и чашата шоколад, чийто аромат долавяше от другия край на стаята, Мел се почувствува като пациентка.

— Не ви донесох кафе, за да можете да спите.

— Много ви благодаря. — Беше ѝ неловко да я обслужват, но храната изглеждаше чудесно и тя седна на края на леглото с измачкани сако и блуза, с разрошена от лежането коса. Без да каже дума повече, мисис Хан остави таблата на шкафчето до леглото и излезе.

Докато поглъщаше лакомо яйцата и печените филийки, Мел чу леко топуркане от горния етаж и се запита дали Матю и Пам се стягат за училище. Ала нямаше сили да прояви любезност, като се качи да ги види. Изпи на един дъх топлия шоколад, изяде и последната препечена филийка и отново легна — сита, изтощена, доволна от свършената през нощта работа. Затвори очи и когато се събуди, беше три часът следобед. Изумена погледна часовника си и скочи от леглото, но изведнъж се сети, че няма закъде да бърза. Чудеше се какво ли ще си каже мисис Хан затова, че е проспала целия ден. Децата скоро щяха да се приберат. А когато легна, те тъкмо тръгнаха на училище. Докато обикаляше из стаята, се замисли как ли е прекарала Мари тези седем

часа. Видя телефона на бюрото и се приближи по чорапи, като оглеждаше измачкалите си дрехи. Обади се в болницата, поиска кардиологичното отделение и потърси Питър. Жената, която ѝ отговори, каза, че той не може да дойде на телефона. Мелани се запита дали и той не спи.

— Обаждам се да проверя как е Мари Дюпре — пациентката с трансплантацията. — От другия край мълчаха. — Тук е Мелани Адамс. Снощи бях в операционната. — Нямаше нужда да обяснява повече. Всички в болницата я познаваха и знаеха, че прави предаване за Питър Халам и за Пати Лу Джоунс.

— Момент, моля. — Мел почака и след малко чу познатия глас.

— Събуди ли се?

— Почти. Чувствувам се виновна, че спях толкова.

— Глупости. Имаше нужда от сън. Когато тръгна оттук, беше на ръба на припадъка. Мисис Хан даде ли ти нещо за ядене?

— Разбира се. Това е най-добрият хотел в града — засмя се тя, като оглеждаше удобната, хубаво обзаведена стая и си представи, че и тук всичко е дело на Ан. — Как е Мари?

— Страхотно! — Той изглеждаше доволен. — Снощи няха време да ти обясня, но опитахме нова технология и успяхме. По-късно ще ти го начертая. Засега всичко е наред. За отхвърлянето ще сме наясно най-рано след една седмица.

— Кога ще бъде вън от опасност?

— След известно време.

Мел знаеше, че така ще бъде до края на живота ѝ.

— Смятаме, че ще се справи добре. Отговаря на всичките ни критерии за евентуален успех.

— Дано да издържи.

— Дано.

Отново ѝ направи впечатление, че той не си приписва никаква заслуга и не можеше да не му се възхити още веднъж.

— Успя ли да поспиш?

Той отговори уклончиво:

— Малко. Реших да мина на визитация сутринта, след което легнах за кратко. Довечера сигурно ще се прибера за вечеря. Ще оставя някой да ме замества. Тогава ще се видим, Мел. — Гласът му прозвуча

приятелски и сърдечно и тя изведнъж почувствува нетърпение отново да го види.

— На децата ти ще им дойде до гуша от мен.

— Съмнявам се. Те страшно ще се зарадват, че си още тук. Както се радвам и аз. В колко часа ти е самолетът?

— Ще замина със същия полет. — Тя се чувствуваше отпочинала и можеше да лети, след като спа през целия ден. Трябва да тръгна оттук в осем часа.

— Чудесно. Мисис Хан по правило сервира вечерята в седем часа, а ако тук всичко е наред, аз ще се прибера към шест. Ако възникне проблем, ще ти се обадя.

За миг тя си представи, че той е казвал същите неща на Ан. Странно е да ги слуша — сякаш се опитва да заеме мястото на мъртвата. Но веднага се укори за глупавото си хрумване. В думите му нямаше нищо необичайно. Тя отново се ядоса на фантазията си. Сякаш да пропъди тези мисли, отиде и пусна душа докрай, хвърли дрехите си на леглото и застана под струята. Сети се, че би могла да поплува в басейна, но още не ѝ се излизаше. Трябваше ѝ време да се разсъни и да ѝ се проясни главата. Беше тежка нощ. Когато излезе от банята, реши, че трябва да позвъни в студиото в Ню Йорк и на Ракол. Предишната вечер бе помолила редактора да се обади в дома ѝ и се надяваше, че го е направил. Когато се свърза с Ракол, тя потвърди, че са им казали. Момичетата бяха разочаровани от оставането ѝ, но тя им обеща на следващата сутрин да бъде при тях. След това се обади в редакцията и ги увери, че всичко е наред. Обясни им, че трансплантацията е минала изключително успешно и всеки миг от операцията е заснет.

— Страхотно предаване ще стане, момчета. Ще видите.

— Не се съмняваме. Радваме се, че се връщаш, Мел.

Но тя не изпитваше особено нетърпение да напусне Лос Анжелос и Питър, Пати Лу и Мари... това бяха просто извинения, знаеше го, но не ѝ се заминаваше.

Затвори телефона, облече се и отиде да потърси мисис Хан. Намери я в кухнята да готви задушено за вечеря. Още веднъж ѝ благодари за закуската и се извини, че е спала целия ден.

Мисис Хан я изслуша равнодушно.

— Докторът каза, че идвате точно за това. Искате ли нещо за ядене?

Беше изпълнителна, но не и сърдечна. В начина, по който говореше и се движеше, имаше нещо заплашително. Мел положително не би избрала такава жена да се грижи за децата ѝ и се учудваше на Питър. Той изглеждаше по-чувствителен, а и без майка... но Мел си спомни, че тя е била наета от Ан. Святата Ан.

Мел си наля чаша черно кафе и си препече филийка. После седна в светлата стая към градината, пълна с бели плетени столове. Това бе най-слънчевото помещение в къщата и тук тя се чувствуваше най-удобно. Официалността на другите стаи я сковаваше. Легна на един шезлонг и изяде филийката, загледана към басейна. Изобщо не чу стъпките, нито усети, че има някой.

— Какво правиш тук?

Стресна се и разля кафето си, но благодарение на черния габардинен панталон не си изгори крака. Обърна се и видя Пам.

— Здравей. Адски ме изненада — усмихна се тя, но Пам не отвърна на усмивката ѝ.

— Мислех, че си в Ню Йорк.

— Щях да бъда там, но останах да наблюдавам трансплантацията, която баща ти направи тази нощ. Беше изумително. — Очите ѝ заблестяха при спомена за сръчните ръце на Питър, но дъщеря му изглеждаше безразлична и недоволна.

— О, да.

— Как мина училището, Пам?

Тя гледаше Мел втренчено.

— Това беше любимата стая на майка ми.

— Разбирам. И на мен ми харесва. Много е слънчева.

Забележката засили чувството за неловкост между двете — точно това бе целта на Пам.

Тя бавно седна срещу Мел и погледна навън.

— Седеше тук и ме наблюдаваше как играя в басейна.

Мястото беше удобно за тази цел и освен това приятно.

Мел изучаваше лицето на момичето, видя тъгата му и реши да бъде пряма.

— Тя ти липсва много.

Лицето на Пам стана по-строго и тя дълго мълча.

— Можеше да се оперира, но нямаше доверие на баща ми.

Ако тя разбираше така решението на Ан, това бе жестоко.

— Не смятам, че е толкова просто.

Пам скочи:

— Какво знаеш ти, освен това, което той ти е казал?

— Тя е имала правото на избор. — Мел разбираше, че темата е деликатна. — Понякога е трудно да се разберат причините.

— Така или иначе, той не би могъл да я спаси. — Пам закрочи нервно из стаята. — Дори и с трансплантация, вече нямаше да е жива.

Мел бавно кимна — това бе истина.

— Какво смяташ, че е трябвало да направи?

Пам сви рамене и се извърна. Мел видя, че раменете ѝ потръпват. Без да се колебае, тя отиде до нея.

— Пам... — Нежно я прегърна и видяла, че по лицето на момичето се стичат сълзи, я остави да си поплаче. Няколко мига Пам стоя, облегната на Мел, а тя внимателно я галеше по косата. — Толкова съжалявам, Пам...

— И аз. — Най-после тя се отдръпна и изтри лице с ръкава си. Погледна Мел с израз на страдание. — Толкова я обичах!

— Сигурна съм, че и тя те е обичала.

— Тогава защо не се опита? Поне щеше да е с нас досега.

— Не мога да ти отговоря на това. Може би никой не може. Мисля, че и баща ти непрекъснато си задава този въпрос. Но животът продължава. Нямаме друг избор, колкото и да ви боли.

Пам мълчаливо кимна и я погледна.

— За известно време престанах да се храня. Мисля, че и аз исках да умра. — Поне така казваше психиатърът. — Марк смята, че съм го направила само за да дразня татко, но не е така. Просто не можех иначе.

— Баща ти го разбира. Сега по-добре ли се чувствуваш?

— Понякога. Не знам... — Тя изглеждаше ужасно тъжна и Мел не можеше да ѝ помогне. Пам просто имаше нужда от някой друг. Двамата братя не ѝ даваха особена подкрепа, трезвомислещата немска икономка не ѝ предлагаше никаква топлина, а баща ѝ беше зает да спасява живота на чужди хора. Без съмнение това дете се нуждаеше от друг човек, но кой? За миг Мел пожела да е тя, но нейният живот бе на три хиляди мили оттук със собствените ѝ деца, проблеми, работа.

— Знаеш ли, Пам, бих искала някога да ми дойдеш на гости в Ню Йорк.

— Сигурно дъщерите ти ще решат, че съм тъпа. Както мислят братята ми. — Тя подсмърчаше силно и приличаше на малко момиченце.

Мел нежно ѝ се усмихна:

— Мисля, че те не са толкова глупави, а момчетата невинаги разбират нещата. Марк също си има своите проблеми, а Мат е твърде малък, за да може да ти помогне.

— Не, не съм малък — звънна гласчето му. Не бяха забелязали, че е влязъл в стаята. Той току-що се бе върнал от училище. — Сам си оправям леглото, сам се къпя и мога да сваря супа.

Дори Пам се разсмя на това.

— Ти се върна. — Доволен, той се приближи и седна до нея.

— Не, просто ще замина малко по-късно от предвиденото. Как мина денят ти, приятелче?

— Доста добре. — Той погледна Пам. — Защо плачеш пак? — Преди тя да успее да му отговори, Мат се обърна към Мел. — Непрекъснато плаче. Момчетата са тъпи.

— Не, не са. Всеки може да плаче. Дори големите мъже.

— Татко ми никога не плаче — каза той с огромна гордост и Мел се запита дали Питър се прави на мъжкар пред него.

— Обзалагам се, че и той плаче.

— Не — рече твърдо Мат, но Пам се намеси:

— Да, така е. Веднъж го видях. След... — но тя не довърши. Не беше необходимо. Всички разбраха, но Мат я гледаше гневно.

— Не е истина. Той е силен. И Марк е силен.

В този момент се появи мисис Хан и отмъкна Матю да си измие ръцете и лицето. Той се съпротивляваше, ала тя беше непреклонна. Мел и Пам отново останаха сами.

— Пам — докосна ръката ѝ Мел, — ако някога мога да ти помогна с нещо, ако имаш нужда от близък човек, обади ми се. Ще ти оставя моя телефон. Обаждай се за моя сметка, когато искаш. Умея да изслушвам, а и Ню Йорк не е толкова далече.

Пам изпитателно я погледна, после кимна:

— Благодаря.

— Казах го сериозно. По всяко време.

Пам отново кимна и се изправи:

— Сега трябва да си напиша домашните. Скоро ли ще си тръгваш? — Гласът ѝ бе наполовина изпълнен с надежда, объркан, както и чувствата ѝ към Мел.

— Заминавам за Ню Йорк довечера. Сигурно ще остана тук до осем часа.

— Ще вечеряш ли с нас? — Изглеждаше подразнена и Мел си припомни това, което бе казала.

— Може би. Не съм сигурна. Ще имаш ли нещо против?

— Не. — На прага Пам се обърна и попита: — Искаш ли пак да ти услужа с бански костюм?

— Днес — не, но ти благодаря.

— Няма защо. — Тя кимна и излезе.

След няколко минути Матю нахлу в стаята с две книжки и поиска от нея да му чете. Явно и двамата копнееха за внимание и за обич. Мат я забавлява, докато Питър се прибра. Видът му показваше, че денят беше взел своето. Изглеждаше блед и уморен. Тя го съжали. И тук го чакаха много проблеми — децата имаха различни нужди, а работата поглъщаше голяма част от енергията и времето му. Беше чудо, че изобщо му остава нещо, което да им даде.

— Как е Мари? — Очите ѝ изразяваха безпокойство и той уморено се усмихна.

— Много е добре. Подлуди ли те Матю днес?

— Съвсем не. Имахме хубав разговор с Пам.

Той се изненада.

— Е, това е нещо. Искаш ли да изпием по чаша вино в кабинета ми?

— Разбира се. — Тя го последва и отново се извини, че се е възползувала от дома му.

— Това е нелепо. Изминалата нощ бе тежка. Защо да не останеш тук през деня?

— Беше много мило от твоя страна.

— Хубаво. И ти си такава — усмихна се Питър и ѝ подаде чаша вино. Отново стана по-сърдечен с нея. Като дъщеря си и той бе ту хладен, ту мил с Мел, но и тя изпитваше същите противоречиви чувства и не знаеше как да се държи. Потърси очите му и отпи от виното. Заговориха за болницата, която вече ѝ се струваше като втори дом. Пиеха втора чаша, когато мисис Хан енергично почука на вратата:

— Вечерята е сервирана, докторе.

— Благодаря.

Той се изправи, Мел го последва и двамата се отправиха към трапезарията, където скоро дойдоха Пам, Мат и Марк, завърнал се току-що. Мел отново се включи в закачките им. Чувствуваше се изненадващо добре сред тях и съжеляваше, когато стана време за тръгване. Тя прегърна Пам, целуна Мат, стисна ръката на Марк, благодари на мисис Хан. Сякаш се разделяше със стари приятели. Обърна се към Питър и му подаде ръка:

— Още веднъж благодаря. Днес действително беше най-хубавият ми ден. — Погледна застаналите наблизко деца и каза на Питър: — Сега по-добре да извикам такси, за да не остана пак.

— Не ставай смешна. Ще те закарам до летището.

— Не бих си и помислила такова нещо. Ти също не си спал цялата нощ. А и целия ден — за разлика от мен.

— Спях достатъчно. Хайде, без глупости. — Тонът му беше почти рязък. — Къде е багажът ти?

Мел се засмя:

— Чака ме в Ню Йорк, надявам се. — Той изглеждаше объркан и тя обясни. — Когато се обади снощи, вече бях предала багажа си.

— Ти наистина си мъжко момиче! — разсмя се той.

— Поизмачкано, но все пак мъжко момиче, а и не бих изпуснала тази възможност за нищо на света. — Тя погледна измачканата копринена блуза, която бе забравила през последните часове. Тук видът на дрехите ѝ като че нямаше особено значение. — Както и да е, недей да упорствуваш. Нека повикам такси. — Тя погледна часовника си. Беше осем и петнадесет. — Наистина трябва да тръгвам.

Той извади ключовете от колата от джоба си и ги размаха пред нея:

— Хайде да вървим. — Обърна се към децата и към мисис Хан: — Ако се обадят от болницата, ще се върна след час-два. Взел съм си устройството за повикване, така че, ако се налага, могат да ме открият.

За всеки случай той се обади да провери как са Мари и Пати Лу. Дежурният лекар каза, че са добре. Мел помахна на децата за последен път и се качиха в колата. Имаше чувството, че друг взема решенията вместо нея, но промяната беше приятна.

— И теб си те бива, докторе. Решаваш всичко на своя глава, а аз дори не мога да възразя.

Той се засмя.

— Сигурно съм свикнал да се разпореждам непрекъснато. И да ми се подчиняват.

— Също и аз. Но понякога не е неприятно да се подчиняваш, дори за нещо толкова просто като повикването на такси.

— Това е най-малкото, което мога да направя. През последните четири дни ти беше моя сянка и подозирам, че си свършила чудесна работа.

— Не бързай да го кажеш, преди да си видял готовия филм.

— Съдя просто по начина ти на работа.

— Не съм сигурна, че заслужавам толкова голямо доверие.

— Заслужаваш го. — Той се намръщи. — Как мина разговорът с

Пам?

Мел въздъхна:

— Трогателно. Тя не е особено щастливо дете, нали?

— Така е, за съжаление.

— Тя се измъчва заради Ан. — Името на жена му звучеше странно от нейните уста. — Мисля, че след време ще се оправи. Има голяма нужда да разговаря с някого.

— Пратих я на психиатър — каза той, оправдавайки се.

— Нужно ѝ е нещо повече. И... — Тя се поколеба, после решително довърши: — Мисис Хан не изглежда много сърдечна.

— Не, поне външно, но обича децата. И е изключително компетентна.

— Пам има нужда да разговаря с някого, както и Мат.

— И какво предлагаш? — попита хапливо той. — Да си намеря нова жена заради тях?

— Не. Ако водиш нормален живот, след време ще намериш жена заради себе си.

— Нямам такива намерения. — Тя видя, че той стисна зъби и разбра, че и двамата са по-уморени, отколкото предполагат.

— Защо не? Имал си щастлив брак, но отново можеш да го имаш.

— Никога няма да бъде същото — тъжно я погледна той. — Наистина не искам да се женя отново.

— Не можеш да останеш сам цял живот.

— Защо не? Ти как не си се омъжила отново? Защо аз да го направя?

Въпросът беше основателен.

— Аз не съм семеен тип. Но ти си такъв.

Той се изсмя:

— Това си го бива. Защо да не си семеен тип?

— Просто не съм. Прекалено съм отдадена на професията си, за да се обвързвам с някого.

— Не ми се вярва. Мисля, че се страхуваш.

Тя трепна. Беше улучил болното ѝ място. Но все пак се изненада:

— Да се страхувам? От какво?

— От отговорността, от любовта, от сближаването. Не знам точно. Не те познавам достатъчно добре.

Въпреки всичко я беше разбрал. Тя мълча дълго, вирайки се в нощта, после рече:

— Сигурно си прав. Но вече съм твърде стара, за да се променя.

— На тридесет и две или три, четири, колкото и да са. Глупости!

— Не, не са глупости. И съм на тридесет и пет. Но предпочитам да живея така.

— Когато дъщерите ти пораснат, няма да мислиш същото.

— И ти би трябвало да помислиш за това. Но в случая децата ти имат нужда от някого сега, а и ти също. — Внезапно тя се разсмя и го погледна. — Това е лудост. Крецим си един на друг, че всеки от нас би трябвало да се ожени, а почти не се познаваме.

Той я погледна с особено изражение:

— Странно, имам чувството, че се познаваме отдавна. Като че ли си тук от години.

Тя се замисли:

— И аз чувствавам същото, а не разбирам защо.

Изведнъж се озоваха сред гълпи от хора и ярки светлини.

Той даде бакшиш на един носач и остави колата си до тротоара. Двамата влязоха в сградата на летището, съжалявайки, че нямат повече време за разговор. След изминалата нощ той я чувствуваше по-близка. Бяха преживели заедно нещо важно — спасяването на човешки живот. Бяха като бойни другари и той я изпращаше с по-голямо нежелание, отколкото предишния ден.

— Е, обади се как е станал филмът.

Стояха неловко до изхода, а на нея ужасно ѝ се искаше той да я прегърне.

— Добре. Бъди внимателен и предай поздрав на децата.

Сякаш вече бяха преживели тази сцена, но този път бе по-мъчително.

— А също и на Мари, и на Пати Лу. — Гласът ѝ бе тих.

— Пази се и не се преуморявай от работа, Мел.

— Ти също.

Очите му я гледаха, но той не намираше думи и в объркването си не знаеше какво да прави. Тук не бяха сами, а и той все още не бе сигурен какво изпитва към нея.

— Благодаря ти за всичко. — Тя изненадващо го целуна и мина през изхода, махна му за последен път и изчезна.

Той стоеше, загледан след нея, и в този миг устройството за повикване иззвъня. Питър се отправи към телефона. Не можеше да изчака излитането на самолета. Обади се в болницата. Дежурният лекар искаше да се консултира за Мари, която бе вдигнала лека температура. Питър нареди да се промени дозировката на лекарствата и се върна при колата. Не мислеше за Мари, а за Мел.

Точно в този момент гигантската сребърна птица се издигна във въздуха и Мел се взря надолу към огромния паркинг, питайки се къде ли е той, дали някога ще види отново него и децата му. Този път определено изпитваше тъга, че заминава, че се връща у дома. Не се опитваше да се убеждава в обратното. Седеше и се взираше навън. Мислеше за него, за изминалите четири дни, разбираше, че твърде много го харесва, но че това няма да я доведе доникъде. Водеха различен живот в различни светове, в градове, отдалечени на три хиляди мили един от друг. И нищо от това нямаше да се промени.

Х

Полетът до Ню Йорк мина спокойно. Мел си отбеляза някои бележки от последните дни, докато бяха пресни в съзнанието ѝ. Искаше да включи редица неща в коментара на заснетия материал. Накрая изтощена затвори бележника и облегна глава на седалката, притворила очи. Стюардесата няколко пъти ѝ предложи коктейл, вино или шампанско, но тя отказа. Искаше да остане насаме с мислите си. Към края на полета се унесе в дрямка. Пътуването от запад на изток винаги изглеждаше твърде кратко за почивка. С помощта на попътен вятър самолетът измина разстоянието до Ню Йорк за по-малко от пет часа. Тя се събуди от съобщението за кацане и от докосването на стюардесата, която я помоли да затегне предпазния колан.

— Благодаря. — Мел я погледна сънено, потискайки прозявката си, затегна колана и потърси гребен в чантата си. Имаше чувството, че дни наред не е сменяла дрехите си и пак се запита дали ще намери багажа си на летището. Струваше ѝ се, че от предишната вечер, когато Питър ѝ се обади, досега бе изминала цяла вечност. Мислите ѝ отново се върнаха към него. Затвори очи и лицето му оживя пред нея. Когато самолетът се приземи на пистата в Ню Йорк, тя отново отвори очи. Беше у дома. Очакваше я планина от работа по новините и по филма за Питър и Пати Лу, а също така куп проблеми с момичетата. Имаше си свой живот, но изпитваше странно чувство на съжаление, че се връща. Би искала да остане по-дълго в Лос Анжелос, но не се налагаше, а и не би могла да обясни причината на телевизионната компания в Ню Йорк.

Намери багажа си в специалното отделение, взе го, излезе навън, повика такси и се отправи с пълна скорост към Ню Йорк. В шест часа и половина сутринта движението бе минимално. Слънцето хвърляше златисти стрели в небето, отразено в прозорците на небостъргачите. Когато минаха моста и се отправиха на юг по Ист Ривър Драйв, тя усети познат трепет. Ню Йорк винаги ѝ въздействуваше по този начин. Беше великолепен град. Изведнъж ѝ се стори не толкова лошо да се прибере у дома. Тук ѝ беше мястото. Усмиввайки се на себе си, тя

забеляза, че шофьорът я наблюдава в огледалото за обратно виждане. Изглеждаше му позната, но не знаеше откъде. Може би я беше возил и друг път, мислеше си той, или е съпруга на известна личност, политик или филмова звезда, която е гледал в новините. Беше виждал това лице и преди, но не се сещаше къде.

— Дълго ли отсъствахте? — попита я той, все още напрегвайки паметта си.

— Само няколко дни. Бях на Западния бряг.

— Аха. — Той кимна и зави надясно по Седемдесет и девета улица. — Ходил съм веднъж там. Но няма друг град като Ню Йорк.

Тя се усмихна. Нюйоркчани бяха особена порода — лоялни докрай, въпреки кучешките нечистотии, отпадъците, уличните престъпления, замърсяването на въздуха, пренаселеността и неизброимите недостатъци и грехове на града.

Въпреки всичко Ню Йорк имаше едно уникално качество — някакво наелектризиращо напрежение, което докосваше същността на човека. Тя го чувствуваше дори и сега, докато гледаше събуждащия се град.

— Страхотен град — още веднъж подчерта той привързаността си към родното място и Мел кимна.

— Така е. — Наистина бе хубаво, че се връща. В душата ѝ трепна радост, когато спряха пред къщата ѝ.

Радваше се, че отново ще види момичетата. Плати на шофьора, внесе багажа си, остави го в антрето и се втурна нагоре към тях. И двете още спяха. Тя влезе тихо в стаята на Джесика, седна на леглото и я загледа. Пламтящата ѝ коса се разстиляше по възглавницата на тъмночервени вълни. Чула гласа на майка си, Джес се размърда и отвори едно око.

— Здравей, мързеливке. — Мел се наведе и я целуна по бузата.

— Здравей, мамо. Ти си дойде. — Тя седна, протегна се и прегърна майка си със сънena усмивка. — Как пътува?

— Добре. Хубаво е да се прибереш у дома. — Този път тя беше искрена. Наистина ѝ беше хубаво. Бе оставила зад себе си Калифорния, заедно с Питър Халам, Мари Дюпре, болницата и всичко, което бе преживяла след заминаването си от Ню Йорк.

— Направихме страхотен филм.

— Присъствува ли на операцията? — изведнъж се интересува Джес. Какво ли не би дала да види това, въпреки че близначката ѝ би пребледнява само при мисълта.

— Да. Снощи останах да присъствувам на трансплантация... не, предната вечер... — Времето се беше объркало в главата ѝ и тя се засмя — както и да е, излезе успешно. Това е изключително нещо, Джес.

— Ще мога ли да видя филма?

— Разбира се. Може да дойдеш в студиото, преди да го излъчим.

— Благодаря, мамо. — Тя бавно стана от леглото. Дългите ѝ крака изглеждаха още по-дълга под късата розова нощница. Мел отиде да види другата близначка. Валери се беше заровила в леглото си и спеше дълбоко. Няколко леки побутвания и потупвания не успяха изобщо да я размърдат. Накрая Мел издърпа одеялото и чаршафите и Вал се събуди със сънливо мърморене.

— Престани, Джес...

Отвори очи и видя Мелани. Изглеждаше изненадана и объркана, забравила, че майка ѝ трябваше да се върне.

— Как така си тук?

— Хубаво посрещане! Доколкото знам, живея тук.

Валери се засмя сънено и се обърна настрана:

— Забравих, че трябваше да се върнеш днес.

— И какво смяташе да правиш? Да спиш цял ден и да не ходиш на училище? — Това не я безпокоеше всъщност, що се отнася и до двете, въпреки че Валери понякога се показваше като по-несъзнателната.

— Добра идея. То училището вече е към края си.

— Тогава ще трябва да издържиш още две седмици.

— Ау, мамо. — Тя се опита да заспи и Мелани я погъделичка. — Престани! — Тя скочи с писък, пазейки се от пъргавите ръце на Мел, която знаеше къде точно ѝ е слабото място. Двете се смееха, Вал пицеше и Джесика нахлу в стаята, скочи на леглото и се присъедини към Мел. Започна бой с възглавници. След малко и трите лежах изтощени от смях, едва поемайки дъх. Мел почувствува, че на сърцето ѝ олеква. Където и да ходеше, каквото и да правеше, винаги беше хубаво да се върне у дома при децата. Тази мисъл я подсети за Пам в Лос Анжелос. Нейният живот беше толкова различен. Да можеше да е

като този тук... Сигурно нямаше да е така самотна. Близначките се облякоха и докато закусуваха, тя им разказа за децата на Халам, главно за Пам. Те се изпълниха със съчувствие, когато чуха за смъртта на Ан.

— Сигурно ѝ е много трудно. — Вал, като по-състрадателната от двете, първа я съжали, после се засмя: — А как изглежда брат ѝ? Обзалагам се, че е готин.

— Вал... — Джес я погледна неодобрително: — Само за това мислиш.

— Е, и какво? Такъв ли е?

— Има ли значение? Той не живее тук. В Лос Анжелос вероятно е пълно с готини момичета. Какво те топли това в Ню Йорк? — Джеси изглеждаше ядосана, а Мел се забавляваше.

Тя се обърна към дъщеря си, която пиеше чая си:

— Значи ли това, че си изчерпила резервите си в Ню Йорк?

Вал се разсмя:

— Винаги ще се намери място за още един.

— Не знам как успяваш да запомниш имената им.

— Не мисля, че ги помни — бързо вметна Джесика. Тя не одобряваше поведението на Вал в тази област. Приличаше на майка си — независима, спокойна, понякога прекалено предпазлива в отношенията си с момчетата. Мел дори се тревожеше от това. Явно нейният начин на живот се бе отразил на едната от близначките. А може би и на двете. Вероятно затова Вал постоянно внимаваше да не остане без обожатели. Не искаше да бъде като Мел.

— Тя просто ахка и се усмихва на всички по коридорите в училище и мисля, че тях изобщо не ги е грижа дали е забравила имената им.

Мел разбираше, че това не е ревност, а по-скоро неодобрение. Увлечението на Вал по другия пол изглеждаше лекомислено на Джес, която имаше по-важни интелектуални и научни интереси, но и тя не оставаше без приятели. Когато Вал отиде да си вземе учебниците, Мел напомни това на Джеси.

— Знам. Но тя се държи глупаво. Мисли само за момчета.

— Скоро ще го преодолее.

— Да — сви рамене Джеси. — Може би.

Двете тръгнаха за училище, а Мелани остана да си събере мислите и да оправи багажа си. Искеше да отиде по-рано в службата,

за да подреди бележките си. Когато в десет часа излезе от банята, телефонът звънеше и тя го вдигна още мокра. Обаждаше се Грант и Мел се усмихна, чувайки гласа му.

— Значи се върна. Взех да си мисля, че си ни изоставила завинаги.

— Няма такова нещо. Въпреки че последните дни бяха доста драматични. Намери се донор за една пациентка, която едва се крепеше, и аз изпуснах самолета и останах да присъствувам на трансплантацията.

— Определено имаш повече кураж от мен.

— Не съм съвсем сигурна в това, но беше изумително преживяване. — В съзнанието ѝ отново се мерна образът на Питър. — Общо взето, пътуването мина хубаво. А ти как си?

— Нищо ново. Няколко пъти се обаждах на момичетата да проверя как са. Всичко беше наред, но се боя, че не съм в течение на светския им живот.

— Също и аз. Но много мило, че си се обаждал.

— Нали ти обещах. — Той се радваше, че чува гласа ѝ, а тя също. — Как е малкото момиченце?

— Чудесно. Последния път, когато я видях в болницата, беше като нов човек. Това е просто удивително, Грант.

— А добрият чичо доктор също ли е удивителен?

Сякаш беше доловил чувствата ѝ, но тя смяташе, че е глупаво да ги споделя с него. Беше достатъчно стара, за да остави за Вал подобни внезапни пориви.

— Интересен мъж.

— Само толкова? Няма ли да кажеш нещо повече за един от най-изтъкнатите сърдечни хирурзи в страната? — Той се засмя. — Или има нещо друго?

— Няма нищо друго. Просто няколко дни не съм си поела дъх от работа. — Предпочиташе да запази за себе си чувствата си към Питър Халам. Няма смисъл да ги споделя с никого, дори с Грант. Едва ли щяха да се срещнат отново.

— Е, Мел, обади ми се, когато се справиш, да пийнем по нещо.

— Дадено. — Но в момента не ѝ се правеше нищо. Дори не ѝ се искаше да излезе от мъглата, в която усещаше, че се намира.

— Довиждане, рожбо. — И след миг добави: — Радвам се, че се върна.

— Благодаря ти. И аз. — Но това беше лъжа. Този път дори завръщането в Ню Йорк не я радваше.

Докато излизаше от дома си, тя погледна часовника и видя, че е единадесет часът. По това време Питър трябва да е в операционната. Изведнъж изпита непреодолимо желание да се обади в болницата и да попита как е Мари, но беше време да се заеме с професионалните си задължения. Не можеше да приеме като свои всичките им проблеми — сърцето на Мари, децата на Питър, пустото, самотно съществуване на Пам, малкия Матю с големите сини очи — обхвана я копнеж отново да ги види. Решително отхвърли тези мисли, спря едно такси и се отправи към центъра, като разглеждаше любимия град — забързаната суетня на хората, които препускаха към „Блумингаейл“, слизаха в метрото, спираха таксита, излизаха от небостъргачите. Наблюдателят се чувствуваше като участник във филм. Мел се усети жизнерадостна и енергична, въпреки че не беше спала, и влезе в редакцията щастливо усмихната.

— Какво ти става? — изръмжа редакторът, когато тя профуча край него с две филмови ролки.

— Радвам се, че отново съм тук.

— Будала! — Той поклати глава и изчезна.

На бюрото си намери цяла купчина поща — паметни бележки, резюмета на важни събития, които бе пропуснала. После отиде в коридора при телетипа. В Бразилия бе станало земетресение, при наводнение в Италия бяха загинали сто шестдесет и четири души, президентът заминаваше на риболов на Бахамските острови. Новините за този ден не представляваха нищо особено. Секретарката дойде да й каже, че я търсят по телефона. Мел се върна в кабинета и вдигна слушалката, без да сяда, като разглеждаше разсеяно бележките на бюрото си.

— Адамс е на телефона.

След кратка пауза, като че ли някой се смути от резкия ѝ тон, се чу сигналът за междуградски разговори. Нямаше време да се учуди кой я търси.

— В неудобен момент ли се обаждам? — Тя веднага позна гласа му и изненадана седна на стола. Може би е размислил след

заминаването ѝ и се е разколебал за предаването.

— Не, разбира се. Как си? — Гласът ѝ прозвуча нежно и той отново усети необяснимото вълнение, което изпитваше, откакто се запозна с нея.

— Добре съм. Днес приключих по-рано и реших да ти звънна и да разбера как си. Намери ли си багажа в Ню Йорк?

Изглеждаше притеснен.

— Да. Как е Мари? — Дали не ѝ се обаждаше, за да ѝ съобщи нещо лошо.

— Върви отлично. Днес питаше за теб. Също и Пати Лу. Тук тя е истинска знаменитост.

Очите ѝ се насълзиха и Мел отново изпита болката, че не е с тях в Лос Анжелос.

— Поздрави я от мен. Сигурно ще ѝ се обадя, когато се почувствува по-добре.

— Ще ѝ бъде много приятно. А как са твоите момичета? — Той като че ли се чудеше какво да каже.

Мел бе и смутена, и трогната.

— Добре са. Докато ме е нямало, Валери се е влюбила няколко пъти, а Джесика страшно ми завивда, че съм присъствувала на трансплантацията. Тя е по-сериозната.

— Нали тя искаше да учи медицина?

Изненадана, че го е запомнил, Мел се усмихна.

— Точно така. Тази сутрин чете конско на сестра си, че се влюбва шест пъти седмично.

В малкия кабинет на Западния бряг Питър се разсмя.

— Имахме същия проблем с Марк, когато беше на възрастта на Пам. Но после улегна.

— А, почакай да порасне Мат! — рече Мел. — Той ще разбие сърцата на жените.

— Изпитвам ужасното подозрение, че си права.

— Как е Пам?

— Добре е. Нищо ново — въздъхна той. — Мисля, че разговорът ѝ с теб ѝ се е отразил добре. Хубаво е да може да контактува и с някой друг, освен с мисис Хан.

Мел не посмя да му каже какво мисли за тази студена жена. Нямахше право да се бърка.

— Беше ми приятно да разговарям с нея.

Освен силната емоционална потребност Пам имаше нужда да излее и гнева си. Мел не издържа и попита:

— Получихте ли пакетчетата, които им изпратих?

— Пакетчета ли? — изненада се той. — Подаръци ли си им изпратила? Не биваше.

— Не можах да устоя. Видях нещо идеално за Пам, а не исках да пренебрегвам Матю и Марк. Освен това се отнесоха много толерантно към мен. Както казваш, не сте приемали много хора след... през последната година и половина. — Тя побърза да заглади положението. — Моето появяване сигурно им се е видяло странно. Най-малкото, което можех да направя, бе да им изпратя нещо дребно в знак на благодарност за гостоприемството им.

Той бе трогнат и тихо промълви:

— Не биваше да го правиш, Мел. Беше ни приятно, че си с нас.

Думите му сякаш я погалиха и тя се изчерви. Въпреки че ги разделяха три хиляди мили, този мъж обсебваше мислите ѝ противно на волята ѝ. Едновременно уязвим и сияен, скромен и внимателен, извършващ чудеса — тази комбинация силно привличаше Мел. Винаги бе харесвала силните мъже и почти винаги бе страняла от тях. Инстинктивно избягваше да се обвързва с такива светила.

— Знаеш ли, наистина ми беше приятно да работим заедно.

Тя не намираще какво друго да каже, все още не разбираше подбудите му за това обаждане.

— Взе думите от устата ми. Затова ти се обаждам. Опасявах се от това интервю, а ти ме накара да се радвам, че склоних да го направим. Всички тук са доволни.

Но не повече от него, въпреки че не ѝ го каза.

— Е, почакай да го видиш. Надявам се и тогава да ти хареса.

— Убеден съм.

— Благодаря ти за доверието.

Тя изпитваше и нещо друго, но все още не знаеше какво точно.

— Не е само това, Мел. Аз... — Той се затрудни да изрази с думи чувствата си и изведнъж се запита дали е трябвало да ѝ се обади. Тази жена даваше автографи и се появяваше на екрана на националната телевизия. — Просто страшно много ми харесваш. — Чувстваше се неловко като петнадесетгодишен хлапак. Двамата се засмяха.

— Ти също ми харесваш. — Може би всичко е съвсем просто и безопасно? Защо ли се бори така отчаяно с чувствата си? — Хареса ми съвместната ни работа, срещата с децата ти, гостуването в дома ти. — Изведнъж тя прозря още нещо. — Мисля, че най-много ме трогна това, че ме допусна до личния си живот.

— С теб не се побоях да го направя, въпреки че нямах такива намерения. Преди идването ти се бях зарекъл да не говоря никому за себе си... или за Ан... — Гласът му отново утихна.

Мел бързо отвърна:

— Радвам се, че стана така.

— И аз. Ти ме респектира с начина, по който направи репортажа за Пати Лу.

— Благодаря, Питър.

Думите му ѝ харесаха. Бедата беше в това, че твърде много неща у него ѝ харесваха.

Той въздъхна:

— Е, да те оставям да си гледаш работата. Не знаех дали ще бъдеш в службата, след като си пътувала през нощта.

Тя се засмя тихо:

— Шоуто продължава. В шест часа трябва да представя новините. Когато се обади, бях на телетипа.

— Надявам се, че не ти попречих — разкай се той.

— Не, когато следиш телеграфната лента, след време преставаш да виждаш това, което четеш. А и днес не се е случило нищо важно — засега.

— И тук е така. Сега отивам в кабинета си. Трябва да наваксам тези няколко дни, докато не се отделях от Пати Лу и Мари.

И двамата се връщаха към обичайния си начин на живот, към децата, отговорностите и тя отново почувствува, че ги свързват много неща. И на неговия гръб тежеше такъв товар, какъвто и на нейния — дори по-голям. Мисълта, че и други хора носеха бремето на собствените ѝ изисквания и задължения, я утешаваше.

— Знаеш ли, хубаво е да познаваш и друг човек, който работи напрегнато като теб.

Думите ѝ го изненадаха, защото си мислеше същото още от самото начало на запознанството им, понякога се беше тревожил за

Ан, която нямаше какво да прави, освен да обзавежда къщата, да купува антики, да вози децата.

— Не искам да изглеждам самонадеяна, защото моята работа не е животоспасяваща, но все пак е адски изискваща, а хората не го разбират. Понякога вечер мозъкът ми е като каша. Не съм в състояние да кажа две свестни думи, дори животът ми да зависи от това.

Това беше една от причините, поради които не се изкушаваше да се омъжи отново. Смяташе, че не би могла да се справи с изискванията на брака.

Той се чувстваше разтоварен, също като нея.

— Напълно те разбирам. Но понякога е тежко, когато няма с кого да споделяш.

— Никога не съм споделяла. Винаги съм била сама. Мисля, че така е по-лесно.

Но не успя да го убеди.

— Да, но няма с кого да споделиш и успехите си.

В това отношение Ан беше незаменима, както и когато споделяше с него скръбта и трагедията. Просто животът ѝ не бе така наситен като неговия, но затова пък имаше възможността да му дава подкрепа. Трудно му беше да си представи, че жена му ще работи, и все пак винаги се е възхищавал от такива двойки — семейства на лекари, на банкери и адвокати, на преподавателки и научни работници. Тези комбинации сякаш взаимно се поддържаха, стимулираха се, въпреки че понякога можеха да се превърнат в двойно бреме.

— Не знам отговорите на всички въпроси, приятелко. Знаем само, че невинаги е лесно да бъдеш сам.

— Невинаги е лесно и когато сте двама — уверено каза тя.

— Не, но си има своите плюсове. — Беше убеден в това.

Особено що се отнася до децата му.

— Сигурно е така. И аз не знам отговорите на тези въпроси. Но е хубаво да разговаряш с някого, който разбира какво значи да работиш като вол, и когато се прибереш вкъщи, да трябва да си едновременно баща и майка.

През изтеклите години имаше моменти, когато тя мислеше, че няма да се справи, но бе успяла, и то нелошо. Работата ѝ бе сигурна, успехът — огромен, децата ѝ — щастливи и добри.

— Ти се справяш добре, Мел. — Тези думи означаваха много за нея.

— Ти също. — Гласът ѝ го погали.

— Но аз съм сам едва от година и половина, а ти — петнадесет години. Това вече е друго нещо.

— Няколко бели косъма повече. — Засмя се тихо тя. В този момент един от редакторите ѝ направи знак от вратата. Тя му махна с ръка, че идва и той изчезна.

— Е, май ме викат по работа. Току-що се появи един от редакторите. Надявам се това да означава, че е пристигнал филмът ни от Лос Анжелос.

— Толкова скоро?

— Трудно е да ти обясня, но всичко се прави с помощта на компютри. Получаваме го за един ден. Ще ти се обадя как е станал.

— Много бих искал.

Щеше да ѝ е приятно да го чуе отново.

— Благодаря ти, че ми се обади, Питър. Наистина ми липсвате — всички. — „Всички“ звучеше по-безопасно. Означаваше, че не го отделя от другите. Рече си, че се държи като Вал и Джес, когато го увъртат пред приятелите си по телефона, и се усмихна. — Скоро ще ти се обадя.

— Хубаво. Ти също ни липсваш. — „Ни“ вместо „на мен“. Играеха една и съща игра. И двамата не проумяваха причината, но не бяха готови за нещо повече. — Грижи се за себе си.

— Благодаря. Ти също.

Затвориха. Мел остана дълго на бюрото си, като мислеше за него. Беше глупаво, но обаждането му я развълнува като малко момиченце. Забърза към залата за монтаж с усмивка, която просто не слизаше от лицето ѝ и която остана, докато гледаше филма. Видя себе си, Пати Лу, Пърл, дори Мари и операцията ѝ в два часа през нощта. Усети как пулсът ѝ се ускорява всеки път, когато той започваше да говори, всеки път, когато камерата надникваше в очите му и показваше скритата в тях скромност и грижовност. При запалването на светлините усети, че се е втренчила в екрана с притаен дъх. Филмовият материал бе много дълъг, трябваше да се редактира и монтира, но беше сензационен. А излизайки от залата, тя мислеше само за него...

XI

Тази вечер Мелани отново представи новините и всичко мина гладко, както винаги. Завърши с приятна професионална усмивка, позната на хората навред из Съединените щати, и когато излезе от студиото, нямаше представа, че Питър Халам я беше гледал съсредоточено в кабинета си в Лос Анжелос. По средата на новините се появи Пам, спря и втренчено се загледа. Питър дори не я усети.

— Да не би да са застреляли президента или нещо подобно?

Той извърна очи с досада. Денят бе тежък, а му се искаше да види Мел. Бе я гледал и друг път, но вече не беше същото. Сега я познаваше и му се стори ужасно важно да я види след разговора им през деня.

— След малко ще дойда горе, Пам. Просто искам да изгледам новините.

Пам се поколеба на прага, разкъсвана между чувствата на яд и симпатия към Мел. Когато се запознаха, тя й хареса, но не харесваше начина, по който баща й я гледа.

— Да, разбира се... добре...

Той не забеляза изражението й. Седеше и се взираше в телевизора, докато Мел завърши предаването. Постоя още малко, загаси апарата и се качи при децата си. Наистина бе изтощен. Следобед прекара два часа до Мари, която изглежда развиваше инфекция, а и реагираше отрицателно на медикаментите. Очакваше го, но все пак бе тежко.

В Ню Йорк Мел бързо се прибра у дома, вечеря с момичетата и отново се върна в студиото за новините в единадесет часа. След предаването се видя с Грант за първи път след завръщането си. Той я чакаше в студиото.

— Тази вечер беше добра — топло й се усмихна той, забелязал колко е уморена. Но във вида й имаше нещо ново, някакъв пламък, който липсваше преди. — Как издържаш без сън?

— Започвам да се предавам — призна тя с уморена усмивка. Радваше се, че го вижда.

— Върви си у дома и почивай.

— Да, татенце.

— Бих могъл да ти бъда баща, така че внимавай.

— Слушам, сър — закачливо козирува тя и след няколко минути вече дремеше в таксито към дома си.

Качи се в своята стая, свали дрехите си, хвърляйки ги на пода до леглото, и след пет минути спеше дълбоко между хладните чаршафи. Не помръдна до следващия ден следобед, когато телефонът иззвъня. Беше отново Питър.

— Добър ден. Рано ли се обаждам?

— Съвсем не. — Тя заглуши прозявката си и погледна часовника. При него беше десет и петнадесет. — Как върви животът в Лос Анжелос?

— Напрегнато. Днес имам два тройни байпаса.

— Как са Мари и Пати Лу? — Тя седна в леглото и огледа стаята си.

— И двете са добре. Пати Лу е по-добре от Мари. — Тя наистина беше неговият успех. — По-важно е как си ти?

— Честно ли? — засмя се тя. — Чувствам се мъртва от умора.

— Трябва да почиваш повече. Преуморяваш се, Мел.

— Виж кой го казва! — Стараеше се да се държи естествено, но тайно се вълнуваше от обаждането му. — Както и да е, скоро отивам на почивка.

— Така ли? — изненада се той. Не беше споменала за това, но и нямаше време за това през няколкото дни в Лос Анжелос.

— Къде?

— В Бермуда. — В тона ѝ прозвуча доволство. Отдавна очакваше тази почивка. Позната телевизионна режисьорка ѝ бе предоставила къщата си за няколко дни. Тъй като близначките нямаха ваканция, тя бе решила да замине сама.

— С приятели ли отиваш? — притеснено попита той.

— Не. Сама.

— Така ли? — Гласът му бе и смаян и успокоен. — Ти си много независима дама.

Възхищаваше ѝ се. Той все още не можеше да отиде сам на почивка. След смъртта на Ан се чувствуваше загубен без децата. Но Мел бе живяла сама много по-дълго.

— Реших, че може и да е забавно. Момичетата адски ми завиждат. Но тази седмица имат голям бал, а и много приятели.

— И аз завиждам.

— Недей. Сигурно ще бъде съвсем спокойно. — Съвместно с него не би било така. Тя прогони тази мисъл. — Но ще ми се отрази добре.

— Да, така е. — Не ѝ завиждаше за това. Просто му се искаше да бъде с нея, но мисълта бе налудничава. Почти не се познаваха, бяха съвсем чужди.

Поговориха още малко, а после той трябваше да отиде в операционната, а Мел — в телевизията за монтажа на предаването си.

XII

Следващата сряда Мел тъкмо излизаше от дома си, когато телефонът иззвъня. Тя бързаше за „Блумингдейл“ — трябваша ѝ бански костюми за почивката в Бермуда. Прегледа миналогодишните си бански, но те бяха износени, разтеглени и избелели. В продължение на два месеца те съставляваха основното ѝ облекло и всяко лято ги съсипваше.

— Ало?

— Аз съм. — Обаждаше се Грант.

— Какво има? Тръгнала съм да си купувам бански. — Тя очакваше с нетърпение заминаването си след два дни. — Искаш ли да ти купя нещо? Отивам в „Блумингдейл“.

— Не, благодаря. Забравих, че заминаваш. Там няма ли да ти трябва иконом или секретар?

— Не, благодаря — засмя се тя.

Той установи, че почти не я беше виждал след завръщането ѝ от Лос Анжелос.

— Просто исках да те питам нещо за Марша Евънс.

Тя бе първата дама на театъра. Преди шест месеца Мел бе взела интервю с нея.

— Довечера ще участвува в предаването ми.

Мел се намръщи:

— Желая ти успех. Тя е същински звяр.

— По дяволите! Знаех си. Режисьорът ми каза да не се безпокоя. Какво ще ме посъветваш?

— Пригответи си противозмийски серум. По-голяма усойница не съм виждала. Само внимавай да не я нервираш.

— Много ми помогна. — Той беше недоволен и ядосан, че са му скроили такъв номер.

— Ще помисля по въпроса, докато пазарувам, и щом се прибера, ще ти се обадя.

— Искаш ли да вечеряме заедно, за да ми дадеш кураж?

- Защо не минеш да видиш момичетата?
- Ще се опитам — засмя се той, — ако нещо не ми попречи.
- Ти и твоите цици, Грант! — разсмя се Мел.
- Роб съм на слабостите си. Ще ти се обадя по-късно, рожбо.
- Добре.

Той затвори. Мел се погледна в огледалото и взе чантата си. Бе облечена в бяла ленена рокля, черно копринено сако и лачени обувки в черно и бяло, които бе купила преди една година в Рим. Изглеждаше много елегантна и се чувствуваше добре. Бяха работили робски цялата седмица. Монтираха филма за Питър Халам и Пати Лу Джоунс и тя бе много доволна от резултата. Тъкмо стигна до външната врата и телефонът отново иззвъня. Изкушаваше я мисълта да не отговаря. Сигурно проклетият редактор я търсеше за работа, а й се искаше поне веднъж да отиде на пазар. Но звънът бе толкова настоятелен, че тя се предаде, влезе в дневната и вдигна белия телефон, скрит в една ниша.

— Да? — Очакваше със страх да чуе гласа на редактора. Тази сутрин бе звънял два пъти вече. Но не беше той. Обаждаше се Питър Халам.

— Здравей, Мел. — Гласът му звучеше колебливо след резкия й отклик.

Тя се смути.

— Здравей, Питър. Извинявай, но тъкмо излизах... — Тя отново се почувствува млада и притеснена, както при предишното му обаждане. Той имаше странно въздействие върху нея, което сякаш заличаваше успеха и самоувереността й. Когато разговаряше с него, тя се превръщаше отново в девойче... или просто в жена... — Радвам се да те чуя.

Не се беше обаждал няколко дни.

— Как е Мари? — внезапно тя се изплаши, че ще й съобщи лоша новина, но той побърза да я успокои:

— Много по-добре. Миналата нощ имахме малък проблем — помислих, че ще се стигне до цялостно отхвърляне, но вече всичко е наред. Сменихме лекарствата й. След няколко седмици може би ще я изпишем.

Мел би искала да присъствува, но това не беше достатъчно основание за пътуване до Калифорния, а и режисьорът не би й разрешил.

— А децата?

— Добре са. Ти как си? Обадох се в службата ти, но ми казаха, че те няма.

— Избягах — засмя се тя. Чувствуваше се безгрижна и щастлива. — Нали в края на седмицата заминавам за Бермуда, та трябва да си купя някои неща.

— Това е хубаво. Ние ще прекараме дългия уикенд тук. Марк ще участвува в тенис турнир, а Матю ще ходи на рожден ден.

— Момичетата отиват на бал, а после заминават с една приятелка и родителите ѝ на Кейп Код. — Двамата прикриваха много неща в приказки за децата. Мел се интересуваше как се чувствува той, а не Пам, Марк или Матю. Реши да бъде пряма: — Добре ли си, Питър? Не се ли преуморяваш?

— Добре съм, разбира се — засмя се той, доволен от въпроса. — Но и да искам, не мога да работя иначе, както и ти.

— Истина е. Когато остарея и се сбръчкам, ще трябва да се пенсионирам, но не знам какво ще правя, по дяволите.

— Ще измислим нещо.

— Да, може би операция на мозъка. — Двамата се разсмяха, тя седна, забравила напълно пазаруването и банските. — Всъщност бих искала да напиша книга.

— За какво?

— Мемоарите си — пошегува се тя.

— Не, наистина.

Не беше свикнала да споделя мечтите си, но той я предразполагаше.

— Бих написала книга за жената журналистка. В началото беше трудно и въпреки че сега е много по-добре, невинаги е леко. Хората се чувствуват адски подразнени, ако успееш. Хем са доволни, хем ги е яд. Интересно е да трябва да се справяш с това, а мисля, че то засяга много жени. Няма значение дали имат професия като моята или друга. Въпросът е в изкачването към върха, а аз знам какво означава това, колко усилия са необходими и какво щастие е, когато го постигнеш.

— Мисля, че книгата ще има светкавичен успех.

— Може и да няма, но бих искала да опитам.

— Аз винаги съм искал да напиша книга „Сърдечна хирургия за лаици“ — какво означава това, какво да очаква човек, какво да изисква

от своя лекар, какви са рисковете в специфични ситуации. Не знам дали някой изобщо го е грижа, но твърде много хора са неподготвени и биват мамени от лекарите.

— Ето, това е друго нещо. — Тя бе впечатлена. Подобна книга е необходима и би ѝ било интересно как ще се справи той.

— Може би двамата заедно трябва да избягаме някъде на юг край Тихия океан и да напишем своите книги. Когато децата пораснат — прибави той.

— Защо да чакаме? — Забавната фантазия ѝ напомни пътуването до Бермуда. — Никога не съм била по южното крайбрежие на Тихия океан. — А в Бермуда е ходила. Намира се в тропиците, не толкова далеч и определено не е вълнуващо. Може би ѝ се струваше така, защото заминаваше сама. А нима мисълта за Питър я вълнуваше? Страхуваше се да си отговори на този въпрос.

— Винаги съм искал да отида в Бора-Бора — призна той, — но не мога да се откъсна за по-дълго време от пациентите си.

— А може би не искаш? — Ан също го обвиняваше в това и сигурно е истина.

— Може би си права. — С нея бе лесно да е откровен. — Ще трябва да го отложа, след като се пенсионирам.

Много неща отлагаше за после и след смъртта на Ан вече не можеше да ги сподели с нея. Съжеляваше, че бе отлагал за „по-късно“ твърде много неща. Нямахше „по-късно“. Поне за тях. Питаше се има ли смисъл да продължава по този начин. Ами ако получи удар, ако умре, ако...

— А може да го направя и по-скоро.

— Би трябвало. Дължиш нещо и на себе си.

Но какво? Напоследък единственото, което желаше, бе тя.

— Радваш ли се, че заминаваш, Мел?

— И да, и не. — И друг път бе посещавала сама романтични кътчета, но това си имаше своите недостатъци.

— Изпрати ми картичка.

— Добре.

— Да те оставям да си вършиш работата. Обади ми се, когато се върнеш. И да си починеш!

— Ти също имаш нужда от това. Дори повече.

— Съмнявам се.

Тя погледна часовника си и се запита къде ли се намира той сега. В Калифорния бе девет и половина сутринта.

— Днес нямаш ли операции?

— Не. Всяка последна сряда от месеца правим съвещание и запознаваме екипа с най-съвременните технологии и способности на лечение. Разискваме върху постиженията в цялата страна, обсъждаме онова, което всеки от нас се е опитал да направи при операциите през месеца.

— Жалко, че не знаех по-рано за това. Бих искала да го включа във филма. — Но и заснетото дотук бе достатъчно.

— Започваме в девет часа. А днес привърших визитацията по-рано. — И той се държеше като хлапак. — От няколко дни си обещавам удоволствието да ти се обадя. — Беше му по-лесно да го каже по телефона, внезапно изпита признателност, че ги дели такова разстояние.

— Поласкана съм.

Искаше му се да ѝ каже, че има защо, че не се е обаждал така на друга жена, откакто се бе оженил за Ан, но премълча.

— Няколко пъти аз също исках да се обадя да питам как е Мари, но поради разликата във времето моментът все не беше подходящ.

— И при мен се получава така. Все пак се радвам, че те чух. Приятно прекарване в Бермуда.

— Благодаря. И аз ти желая приятен уикенд. Ще ти се обадя, щом се върна. — За пръв път му обещаваше това и вече очакваше с нетърпение този момент. — Между другото, филмът ни е сензационен.

Той се усмихна:

— Радвам се. — Но не заради това ѝ звънеше. — Бъди внимателна, Мел.

— Ще ти се обадя другата седмица. — Внезапно тя усети между двамата връзка, която не съществуваше преди, и излезе, чувствавайки се млада, въодушевена и безгрижна.

Мел пробва два сини бански костюма, един черен и един червен, но червеният не отиваше на цвета на косата ѝ, затова избра един наситеносин и черния. Бяха малко дръзки, но този ден тя бе екстравагантна.

Стоеше усмихната пред щанда, държеше кредитната си карта и двата бански костюма, чакайки да бъде обслужена, когато към нея се

втурна обляна в сълзи жена.

— Застреляли са президента — крещеше тя на всеослушание. — Прострелян е в гърдите и в гърба! Той умира!

Сякаш електрически ток премина през целия магазин. Хората викаха, споделяйки новината, тичаха нагоре-надолу, като че ли трескавата им активност би могла да помогне. Движена от рефлексите си, Мел захвърли банските костюми и се втурна надолу по стълбите. Спря първото такси, задъхано изрече адреса на студиото и помоли шофьора да пусне радиото. И двамата занемели слушаха новините. Все още не се знаеше със сигурност дали президентът е жив, или мъртъв. Беше отишъл за един ден в Лос Анжелос на среща с губернатора и представители на обществеността. Току-що го бяха откарали в болница с критични наранявания. Двама души от охраната му бяха убити.

Пребледняла, Мел хвърли десет долара на шофьора и се втурна през двойните врати в сградата на телевизионната компания. Навсякъде цареше пълен хаос. Тя дотърча до бюрото на шефа, който я погледна с облекчение.

— Господи, надявах се, че ще се появиш, Мел.

— Тичала съм чак от „Блумингдейл“.

Поне имаше такова чувство. Знаеше, че сега мястото ѝ е тук.

— Искам веднага да започнеш предаването на специалните бюлетини.

Погледна я, одобри облеклото ѝ, но не би дал и пет пари дори, ако беше чисто гола.

— Гримирай се и притвори малко сакото си. Роклята ти е твърде бяла за пред камерата.

— Добре. Нещо ново?

— Още нищо. В операционната е, но изгледите са лоши.

— По дяволите! — Тя се втурна в кабинета си и след пет минути беше готова. Режисьорът я последва в студиото, подаде ѝ куп листове, които да прегледа набързо. След миг тя го погледна мрачно.

— Изгледите не са добри, а?

Президентът беше ранен на три места в гърдите, изглежда беше засегнат гръбнакът му. Дори ако оживее, имаше опасност да остане парализиран или още по-лошо — умствено увреден. В момента го оперираха в болницата „Сентрал Сити“. Изведнъж Мел се запита дали

Питър Халам не знае повече, отколкото пресата, но нямаше време да му се обади.

Бързо седна пред камерата и започна въздържано да импровизира, четейки постъпващите бюлетини под горещите светлини на прожекторите. Всички предавания бяха спрени, за да осведомяват зрителите за непрекъснато прииждащата информация, но все още не можеха да кажат нищо с положителност. Това продължи почти целия следобед. Тя работи три часа, след което я смени водещият новините в събота и неделя. Бяха извикали всички. Дискусиите и изказваните догадки се редуваха непрестанно с репортажи от Калифорния и включвания от фойето на болницата „Сентрал Сити“, вече така позната на Мел. Докато слушаше, тя изпитваше желание да бъде там. До шест часа нямаше други съобщения, освен че президентът все още е жив и е издържал операцията. Трябваше да се чака. Първата дама вече беше на път, очакваха я след един час да пристигне в Лос Анжелос.

Както обикновено, Мел представи новините в шест часа и естествено отдели главно внимание на бюлетините от Лос Анжелос. Когато привърши, режисьорът дойде да се посъветва с нея. Погледна я мрачно, връчвайки ѝ нов куп листове:

— Мел, трябва да отидеш там.

За миг тя остана зашеметена.

— Иди да си вземеш багажа, ела да представиш новините в единадесет часа, след което ще те закарат на летището. Ще задържат полета заради теб, но утре сутрин ще започнеш да предаваш оттам. Дотогава един господ знае какво може да се случи.

Вече бяха задържали мъжа, който бе стрелял. Очерци за превратното му минало се редуваха с интервюта с изтъкнати хирурзи, изразяващи мнението си относно шансовете на президента.

— Ще можеш ли? — И двамата знаеха, че въпросът е риторичен. Тя нямаше друг избор. Плащаха ѝ да отразява такива събития. В ума си вече бе съставила списък на задачите. От опит знаеше, че Раquel ще се погрижи за момичетата, а тя ще ги види, когато отиде да си вземе багажа.

Вкъщи завари Раquel и близначките, разплакани пред телевизора.

— Какво ще стане, мамо? — първа се обади Джесика. Раquel шумно издуха носа си.

— Още не се знае. Тази вечер ще трябва да замина за Калифорния. Ще се оправите ли сами? — обърна се тя към Раquel, сигурна в отговора ѝ.

— Разбира се. — Тя изглеждаше почти обидена.

— Ще се върна незабавно, щом приключа всичко.

Целуна ги и тръгна да представи последните новини.

Веднага след това отпътува с двама полицаи за летището. Всички слушаха напрегнато радиото, докато колата летеше с включена сирена. Понякога полицията правеше такива услуги на телевизионната компания. В дванадесет и петнадесет бяха на летището. Самолетът излетя десет минути, след като тя се качи. Няколко пъти стюардесите ѝ донасяха бюлетини, предавани на летците от кулите за въздушен контрол, докато прелитаха над страната. Президентът все още беше жив, но не се знаеше докога. Нощта сякаш нямаше край и Мел слезе от самолета напълно изтощена. Отново я чакаше полицейски ескорт, но преди да отиде в хотела, тя реши да мине през болницата. Трябваше да започне работа в седем часа сутринта, а в Лос Анжелос вече бе четири. В болницата нямаше нищо ново и тя се прибра в хотела към пет часа. Смяташе да поспи поне един час. Просто ще трябва да пие повече кафе. Помоли телефонистката да я събуди. Бяха я настанили в непознат за нея хотел, който обаче се намираще близо до болницата. Изведнъж ѝ се стори странно, че толкова скоро отново е в Лос Анжелос, и се запита дали ще има време да види Питър. Може би, след като всичко свърши. Разбира се, ако президентът не умре. Тогава сигурно ще трябва да отлети за погребението във Вашингтон. Но заради него се надяваше, че това няма да стане. Ужасно ѝ се искаше да се срещне с Питър в някой от следващите дни. Запита се дали той ще научи, че е дошла.

Когато телефонът иззвъня, тя веднага се разсъни. Сетивата ѝ бяха будни, въпреки че крайниците я боляха и имаше чувството, че изобщо не е спала. Ще трябва да разчита на кафето и на нервната възбуда, за да се крепи на краката си. Беше ѝ се случвало и друг път, знаеше, че и сега ще издържи. Бързо облече тъмносива рокля, обу черни обувки с високи токове и в шест и половина вече беше в полицейската кола, която след десет минути я закара в болницата. Уточни последните подробности и излезе в ефир. В Ню Йорк вече

наближаваше десет часът и източната част на страната беше жадна за новини.

Мел видя снимачния екип, с който бе работила. Във фоайето имаше още най-малко петдесетина оператори и две дузини репортери. Говорител на болницата им даваше сведения всеки половин час. Най-после към осем часа — един час след като Мел бе започнала да предава — дойде първата добра новина. Президентът беше в съзнание, гръбначният мозък не бе засегнат. Ако оживее, нямаше опасност от парализа и от мозъчни увреждания. Но положението му бе все още критично, балансираше на ръба между живота и смъртта. След три часа първата дама се обърна с няколко думи към нацията. Мел успя да вземе триминутно интервю. Бедната жена изглеждаше съкрушена и изтощена, но говореше с достойнство и увереност. На човек му се късаше сърцето, когато очите ѝ се насълзяваха, но гласът ѝ не трепваше. Мел я остави да приказва, зададе ѝ само няколко въпроса и я увери, че цялата нация се моли за президента. Като по чудо успя да хване за малко и хирурга, който го бе оперирал. В шест часа вечерта нямаше други новини и Мел бе сменена от местен водещ. Имаше на разположение пет часа, за да отиде в хотела и да поспи. Но вече бе толкова напрегната, че сънят ѝ убягваше. Лежеше в тъмнината и мислеше за хиляди неща. Внезапно посегна към телефона. Отговори ѝ мисис Хан и без любезни въведения Мел поиска да я свърже с Питър.

— Мел?

— Здравей. Толкова съм преуморена, че може да говоря несвързано, но просто исках да ти се обадя и да ти кажа, че съм тук.

Той нежно се усмихна. По гласа ѝ се познаваше, че е изтощена.

— Да не си забравила, че работя в същата болница? А все пак имаме и телевизор. Днес те видях два пъти, но ти не ме забеляза. Ще издържиш ли на напрежението?

— Да. Свикнала съм. След известно време просто включваш на автопилот и се надяваш да не се блъснеш в някоя стена, докато търсиш тоалетната.

— Сега къде си?

Тя му каза името на хотела. Въпреки потресаващите обстоятелства той трябваше да признае, че е щастлив от присъствието ѝ, но се питаше дали ще успее да я види.

— Мога ли да направя нещо за теб?

— Засега не. Ако има нещо, ще ти се обадя.

— Има ли някаква възможност... да те видя? Искам да кажа извън претъпканото с репортери фоайе! — попита той, чувствайки се пълен идиот.

— Още не знам. — Откровено отвърна тя. — Зависи какво ще стане. — После въздъхна: — Как мислиш, Питър, какво ще стане? Какви са шансовете? — Толкова бе уморена, че чак сега се сети да го попита.

— Добри. Зависи от цялостното му състояние. Сърцето му не е засегнато, иначе щяха да ме потърсят. За всеки случай присъствувах на операцията, но нямаше нужда от мен.

Това не ѝ беше известно, но тя подозираше, че не се дава пълна информация. Затова пък за нападателя се знаеше всичко. Двадесет и три годишният мъж беше прекарал последните пет години в психиатрична болница. Само преди два месеца казал на сестра си, че ще убие президента. Но никой не му обърна внимание, защото смятал съквартиранта си за Господ, а главната сестра — за Мерлин Монро. Дори не мислели, че знае кой е президентът. Но се оказа, че знае достатъчно, за да извърши убийство — почти.

— Утре ще разберем много повече, Мел.

— Ако получиш вътрешна информация, ще ми се обадиш ли?

— Разбира се. Сега поспи, за да не станеш следващият ни пациент.

— Толкова съм напрегната, че не мога да заспя.

— Опитай се. Просто затвори очи и почивай, не мисли за заспиване. — Гласът му я успокояваше, бе доволна, че му се обади. — Искаш ли утре да те закарам до болницата?

— Утре ли? — засмя се тя. — Трябва да съм там в единадесет часа тази вечер.

— Това е нечовешко! — вбеси се той.

— Както и покушението срещу президента. — По това нямаха спор. Доволна, тя затвори. Надяваше се, че ще се видят, преди да замине. В противен случай щеше да е жестоко разочарована, но и двамата разбираха, че нищо не е изключено. Мел се обърна в леглото, молейки се да не стане така.

XIII

Петък бе дълъг и тревожен ден за Мел и останалите представители на пресата, събрани във фойето на болницата. Носеха им сандвичи и кафе и на определени интервали те предаваха последните сведения за състоянието на президента. Но, общо взето, от шест сутринта до седем вечерта нямаше особена промяна. Мел, която беше дошла в единадесет часа вечерта в четвъртък, си тръгна чак в осем в петък вечерта. Беше толкова изтощена, че главата ѝ пулсираше от болка, а очите ѝ пареха. Когато излезе на паркинга и седна зад волана на наетата предната вечер кола, зрението ѝ бе така замъглено, че се страхуваше да запали мотора и да шофира до хотела. Като през гъста мъгла до нея достигна глас и тя се обърна да види кой е.

— Не си в състояние да караш, мис Адамс. — В първия момент го взе за полицай, но присвила очи, видя познатото лице, усмихна се и облегна глава на седалката. Беше отворила прозореца на колата — нуждаеше се от чист въздух, за да не заспи на кормилото.

— Я! Какво правиш тук?

Въпреки че едва гледаше, тя забеляза колко дълбоки са сините му очи. Самото му присъствие ѝ действуваше успокояващо.

— Забрави ли, че работя тук?

— Но не е ли малко късно за теб?

Той кимна, взрян в очите ѝ. Тя се радваше, че го вижда, но беше останала без сили.

— Премести се навътре. Ще те закарам до хотела.

— Не ставай глупав. Нищо ми няма. Трябва просто да...

— Слушай, Мел, бъди разумна. Ако се размажеш с колата в някое дърво, покрай грижите за президента никой няма да ти обърне внимание. Всички са се струпали около него. Затова нека да си спестим неприятностите и да те закарам в хотела. Съгласна ли си?

Нямаше сили да спори с него. Само се усмихна като уморено дете, кимна и се премести.

— Това се казва добро момиче! — Погледна я в очакване да възрази на обръщението и облекчено установи, че тя няма нищо против. Той умело шофираше в натовареното движение на Лос Анжелос, като от време на време я поглеждаше.

— Добре ли си, Мел? — попита я най-после Питър.

— Направо съм капнала. Но ще се оправя, като поспя малко.

— Кога трябва да се върнеш там?

— Слава богу, утре в шест часа сутринта. — Тя се поизправи на седалката. — Знаеш ли нещо повече за състоянието на президента? — Той поклати глава. — Надявам се, че ще издържи.

— Също и аз, а и цялата страна. Човек се чувства толкова безпомощен. Но знаеш ли, всъщност той е имал страхотен късмет. Можеше да бъде убит на място. От рентгеновите снимки личи, че се е отървал на косъм. Имало е опасност от мозъчни увреждания или от пълна парализа. Ако куршумът бе рикоширал малко по-иначе... — Не беше нужно да завършва мисълта си. Хирурзите, оперирали президента, му бяха приятели и той бе добре осведомен.

— Толкова ми е мъчно за жена му. Държи се храбро, уловила се е за последната искрица надежда.

Тя не беше млада жена и тези два дни бяха ужасно напрегнати за нея.

— Знаеш ли, тя има проблем със сърцето си. Не е нещо сериозно, но лекарите не биха ѝ препоръчали силни вълнения.

Мел го погледна с уморена усмивка:

— Поне ти си налице, ако стане нужда.

Изпитваше благодарност, че той е с нея. Сега разбираше, че не би могла да се справи с препятствията по магистралата. Каза му го, когато спряха пред хотела.

— Не бъди глупава. Не бих те оставил да караш в това състояние.

— Просто имах късмет, че се появи, когато тръгвах.

Чувствуваше се малко по-добре. Не допускаше, че той бе предвидил проблема и специално я чакаше. Искеше да ѝ помогне с нещо и беше доволен, че успя.

— Много ти благодаря, Питър.

Двамата слязоха от колата и той я погледна:

— Ще успееш ли да стигнеш до хотела?

Тя се усмихна на грижовността му.

— Добре съм. Мога да ходя. Само не мога да шофирам.

Но ако се наложеше, щеше да го направи.

— Ще те взема утре сутрин в шест без петнадесет.

— Не мога да приема.

— Защо? Обикновено отивам в болницата в шест и половина.

Какво значение има половин час?

— Наистина, мога да карам и сама. — Чувствувах се неудобно от вниманието му, но той не отстъпваше.

— Не виждам защо.

— Как ще се придвижиш оттук? — сети се внезапно тя.

— Не се безпокой. Ще взема такси до болницата и ще се прибера с колата си. Мел, аз съм съвсем бодър. Ти едва се държиш на краката си.

— Питър, не исках да... — Но прозявка прекъсна думите ѝ, а той се засмя.

— Да? Искаш ли да кажеш още нещо на зрителите? — пошегува се той, а тя съжали, че е така замаяна от умора.

— Само благодаря и... радвам се, че пак те виждам.

— Не, ти дори не виждаш. Все едно че съм някой непознат.

Той внимателно я преведе през вратата на хотела във фоайето.

— Де да бяха всички непознати толкова мили — тихо промърмори тя.

— Сега бъди така добра да се качиш в стаята си и да поспиш. Яла ли си?

— Достатъчно. Сега искам само леглото си. Каквото и да е легло.

— Дори подът започваше да ѝ се струва примамлива възможност. Той натисна копчето на асансьора, побутна я да влезе и се отдръпна назад, преди Мел да успее да добави нещо.

— До утре сутрин.

Тя щеше да възрази, но вратата се затвори и асансьорът я изкачи до нейния етаж. Оставаше ѝ само да отиде до стаята си, да отвори вратата и да се добере до леглото. Движеше се като автомат. Дори не направи усилие да свали дрехите си. Обади се на телефонистката да я събуди в пет часа и потъна в сън. В следващия миг телефонът иззвъня:

— Часът е пет, мис Адамс.

— Вече?

Гласът ѝ бе прегракнал, тя още спеше. Опита се да се отърси от съня и седна в леглото със слушалката в ръка:

— Има ли някакви новини? Жив ли е президентът?

— Мисля, че да.

Ако не беше жив, щяха да ѝ се обадят от болницата или от телевизионната компания. Мел затвори, после набра номера на местната телевизия. Президентът бе жив, нямаха нови съобщения. Състоянието му беше стабилизирано, но все още критично. После тя влезе под душа. Бе твърде рано дори да поръча кафе. В шест без двадесет тя слезе пред хотела. Мислеше, че предишната вечер трябваше по-настоятелно да откаже на Питър. Не беше нужно да я разкарва насам-натам. Наистина е глупаво. Но точно в пет и четиридесет и пет той пристигна, отвори ѝ вратата — изглеждаше съвсем бодър — и когато тя се качи, ѝ подаде термос с кафе.

— Мили боже, не съм имала по-добро обслужване.

— Там има сандвичи — посочи той кафяв хартиен плик на пода. — Добро утро. — Беше се досетил, че не е яла от предишната вечер, затова ѝ приготви закуска.

— Много е хубаво да имаш приятел в Лос Анжелос — каза тя, отхапвайки от сандвича с месо от пуйка. Доволна се облегна на седалката на мерцедеса с чаша кафе в ръка. — Това се казва живот. — После му се усмихна срамежливо: — Когато преди две седмици заминах оттук, съвсем не предполагах, че ще се срещнем пак. Поне не толкова скоро.

— Аз също. Съжалявам, че поводът е такъв, но се радвам, че си тук, Мел.

— Знаеш ли, и аз се радвам. — Тя отпи глътка от вдигащото пара кафе. — Ужасно е, като се има предвид защо съм тук, но не знам... — За миг се извърна настрани, после отново го погледна. — Често мислех за теб, не знам защо. Може би това идване ще ми помогне да разбера.

Той кимна — имаше същия проблем.

— Трудно е да ти обясня това, което чувствавам. Непрекъснато ми се иска да ти се обадя, за да споделя нещо, да ти кажа как е Мари... как е минала дадена операция... какво е казало някое от децата.

— Мисля, че ти просто си много самотен, а аз отворих една врата. Сега не знаеш какво да правиш. — Той кимна. Мел изглеждаше замислена. — Страшното е, че и аз не знам. Ти също отвори врата пред

мен и когато си отидох, продължих да мисля за теб. Много се зарадвах, когато ми се обади първия път.

— Нямах друг избор. Чувствувах, че трябва да го направя.

— Защо? — Двамата търсеха отговори, които не намираха.

— Не зная, Мел. Олекна ми, като разбрах, че си тук. Може би този път ще открия онова, което искам да ти кажа... А може би няма да посмея да го кажа...

Но Мел се осмели да зададе най-трудния въпрос:

— Това плаши ли те?

— Да. — Гласът му едва трепна, той избягваше погледа ѝ. — Много ме плаши.

— Ако това може да бъде утеха, мен също ме плаши.

— Защо? — изненадан я погледна той. — Ти от години си сама. Знаеш какво правиш. А аз не знам.

— Там е въпросът. Аз съм сама от петнадесет години. Никого не съм чувствувала близък. Ако някой се опитваше да ми стане такъв, просто бягах. Но у теб има нещо... не знам какво е, но адски ме привлече още миналия път.

Той спря колата на паркинга пред болницата и се обърна към нея.

— От двадесет години насам ти си единствената жена, освен Ан, към която изпитвам влечение. Това ужасно ме плаши, Мел.

— Защо?

— Не знам. Но е така. Откакто е умряла, аз се крия, а сега изведнъж вече не желая да го правя.

Дълго седяха мълчаливи. Мел първа наруши тишината.

— Нека да изчакаме да видим какво ще се получи. Без да насилваме нещата. Все още и двамата не рискуваме нищо. Ти си се обадил няколко пъти, аз съм тук, защото стрелях по президента. Засега това е всичко.

Тя се опитваше да успокои и себе си, но и двамата не бяха убедени.

— Сигурна ли си, че това е всичко?

Очите му бяха ласкави и тя се усмихна.

— Не, не съм. Там е бедата. Но може би, ако не бързаме, няма да се страхуваме толкова много.

— Надявам се, че не те плаша, Мел. Твърде много те харесвам и не искам да е така.

— Страхувам се от себе си много повече, отколкото от теб. Не искам отново да страдам, нито да завися от друг. Издигнала съм крепост около себе си и ако пусна някого в нея, той може да я разруши, а ми трябваше дълго време да я изградя.

Тя бе съвсем откровена с него и в очите ѝ имаше сълзи.

— Никога не бих могъл да те нараня, Мел. Бих искал да поема само част от товара ти.

— Не съм убедена, че искам да се откажа от него.

— А аз не съм сигурен, че съм готов да го поема.

— Така е по-добре. — Тя поседя още миг, преди да го остави. — Най-лошото е, че сме толкова далеч един от друг. Ти живееш тук, а аз там. По този начин никога няма да разберем нищо.

— Може би ще успеем, докато си тук. — В гласа му имаше надежда, но тя поклати глава.

— Едва ли, докато работя толкова усилено.

Но той не желаше да се обезкуражава. Още не. Трябваше да разбере чувствата си към тази жена, която толкова го привлича. Погледна големите зелени очи, които добре помнеше.

— Миналия път ти ме следваше навсякъде, докато работех. Нека сега аз да бъда на твое разположение, доколкото мога. Може би ще намерим време за разговор.

— Би било хубаво, но виждаш как е. Работя денонощно.

— Ще видим. Ще се опитам да те открия във фоайето, след като свърша с операциите и визитацията. Може да изядем по един сандвич.

Предложението ѝ хареса, но не знаеше дали ще може да се освободи.

— Ще се постарая да се измъкна. Но ако не успея, трябва да ме разбереш.

— Разбирам.

За първи път той се присегна и хвана ръката ѝ.

— Всичко е наред, Мел. Аз съм тук.

Но може би тя ще трябва да замине. Двамата мълчаливо се надяваха, че няма да е много скоро. Тя се усмихна, докосването на ръката му ѝ беше приятно.

— Благодаря ти, че ме докара, Питър.

— На вашите услуги, мадам.

Той слезе, отвори вратата и след миг тълпата във фоайето ги погълна. Питър се обърна да я погледне, но тя бе потънала в разговор с журналисти, които бяха прекарвали нощта във фоайето. Вратите на асансьора се затвориха, преди да го зърне още веднъж.

Новините бяха обнадеждаващи. Президентът беше жив, преди половин час говорителят на болницата каза, че състоянието му се подобрява.

В осем часа дойде първата дама, която бе настанена в хотел „Бел Ер“. Придружаващите я служители от Службата за сигурност разчистваха пътя пред фоайето. Мел и множество други журналисти се опитаха да се доближат до нея, но не успяха. Горката жена изглеждаше измъчена и изнурена. Мел изпита състрадание към нея. В осем и половина, а след това и в девет тя предаде новините за Ню Йорк. Единственото, което можеше да каже на нацията, бе, че президентът е жив. После продължи да събира бюлетини през целия ден, без да може дори за миг да помисли за собствения си живот или за Питър Халам.

Видя го отново чак в три часа, когато той внезапно изникна до нея. Изглеждаше внушителен в бялата си престилка и представителите на пресата изведнъж се струпаха наоколо му. Мислеха, че е дошъл да им съобщи нещо ново. Беше почти невъзможно да надвика шума, за да обясни, че е тук неслужебно, а да види приятел. Най-после двамата с Мел успяха да избягат в един ъгъл, въпреки че няколко журналисти я подозряха, че тя единствена ще научи сензационна новина. Отчаян, той свали бялата престилка и я захвърли зад едно кошче за отпадъци във фоайето.

— Господи, имах чувство, че ще ме разкъсат.

— Биха могли, ако имаха възможност. Съжалявам — уморено се усмихна тя. Работеше без почивка вече девет часа, а единственото, което сложи в уста, бе сандвичът в колата му, въпреки че изпи огромни количества кафе.

— Яде ли?

— Още не.

— Можеш ли да се измъкнеш?

Тя погледна часовника си.

— След десет минути трябва да се включа за новините в шест часа за Ню Йорк. Но след това ще успея да се освободя.

— Колко време трябва да останеш тук?

— Още няколко часа. Към шест часа ще мога да си тръгна. Ако трябва, ще се върна в осем, за да предам за новините в единадесет за Ню Йорк. Сигурно ще се наложи. Но се надявам с това да приключа, освен ако не възникне нещо ново.

Той помисли и рече:

— Ще дойда да те взема в шест. Ще отидем да вечеряме някъде, ще те върна за новините в единадесет, а след това ще те закарам в хотела.

— Дотогава сигурно ще съм жив труп, а може и да заспя по време на вечерята.

— Нямам нищо против. Случвало ми се е и друг път, но сега поне ще знаем, че има причина — усмихна се той и изпита желание да я прегърне.

— Бих искала да се видим довечера — засмя се и тя.

— Добре. Тогава довиждане до шест часа. Той бързо се отправи към кабинета си, но точно след три часа се върна. Мел вече имаше тъмни кръгове под очите и докато се качваше в колата, той забеляза колко е изтощена.

— Знаеш ли, Питър, ако изпитваш влечение към мен точно в този момент, то си е чиста некрофилия.

Той се разсмя на ужасяващото сравнение и направи гримаса:

— Отвратително.

— Чувствувам се точно така. Как върви работата?

— Добре. Как е президентът?

Той предполагаше, че тя вече знае повече от него. Собствените му пациенти го ангажираха твърде много, за да се безпокои и за другите.

— Държи се. Вече мисля, че ще се оправи, след като издържа толкова време. Как смяташ?

— Може и да си права. Само се надявам, че няма изведнъж да скочи на крака и ти да трябва да си заминеш утре.

— Засега няма такава опасност, нали?

— Не, наистина.

— Как са децата?

— Добре. Знаят, че си тук, защото гледат новините, но нямах време да им кажа, че съм те виждал.

Тя помълча за миг.

— Може би не бива да им казваш.

— Защо? — изненада се той.

— Това може да ги разтревожи. Децата имат удивителни антени. Знам по моите. Особено Джес. От Вал може да се скрие нещо за известно време, защото тя винаги е погълната от себе си. Но Джесика усеща нещата, още преди да са станали.

— Понякога и Пам е такава. Но момчетата са по-различни.

— Точно това имам предвид. Тя си има достатъчно проблеми, за да трябва да се безпокои заради мен.

— Защо смяташ, че ще се безпокои?

— А ти защо смяташ, че няма? Помисли си, през последните две години нейният свят се е обърнал наопаки, но знае, че има поне теб. В съзнанието ѝ не е имало жени, които да ѝ съперничат. И изведнъж се появявам аз като непосредствена заплаха.

— Защо мислиш така?

— Аз съм жена. Тя е момиче, а ти си неин баща. Ти ѝ принадлежиш.

— Интересът ми към друга не би променил това.

— Едва доловимо в някои отношения, но може и да го промени. Сигурна съм, че когато жена ти е била жива, отношенията ти с Пам са били по-различни. Имал си други задачи, отделял си ѝ по-малко време. Сега внезапно изцяло си неин или почти. Тя не би приела, ако нещата отново се променят заради чужд човек.

Замислен, той спря колата пред малък италиански ресторант.

— Никога не съм разглеждал нещата под този ъгъл. Но не е имало защо. Може би трябва да внимавам какво ѝ казвам.

— Така мисля. По дяволите, още няколко дни и ти може би няма да искаш да ме видиш повече. Виждаш ме в най-лоша светлина. Когато дни наред не си доспивам, започвам да се разпадам.

— С всички е така.

— Не и с теб. Ти чудодейно издържаш на всичко.

— Аз също имам предел.

— И аз, но го минах още преди два дни.

— Хайде сега да те нахраним. Това ще ти помогне.

Влязоха вътре и келнерът ги отведе на една уединена маса.

— Вино, Мел?

Тя бързо поклати глава.

— Ще заспя върху чинията си — засмя се тя и си поръча малък бифтек. Вече дори не беше гладна, но знаеше, че белтъчините ще ѝ се отразят добре. Вечерята и общуването им бяха приятни и тя бе изненадана, че се чувствава толкова добре с него. Той се интересуваше от работата ѝ, а и тя знаеше вече доста неща за неговата. Разговорът им бе отморяващ, но интересен и докато пиеше кафето си, тя се почувствува доволна и сита.

— Ти си като дар от бога, знаеш ли?

— Това ми доставя удоволствие.

— Когато дойдох в Лос Анжелос, съвсем не очаквах, че ще бъде така.

— Знам — усмихна се той. — А сега можеше да бъдеш на Бермудите.

— Така ли се пада? — Тя бе загубила представа за времето. Дори не се беше обадила на момичетата, но знаеше, че те ще я разберат. А и сигурно вече бяха заминали за Кейп Код. Имаше чувството, че се намира в Лос Анжелос от седмици. В известен смисъл би искала да е така. Досега не бе изпитвала подобно чувство. По правило животът ѝ се въртеше около Ню Йорк, но в момента центърът му бе тук.

— Жалко, че пътуването ти до Бермуда се провали, Мел.

— Не съжалявам — откровено го погледна тя. — Предпочитам да съм тук.

Не знаейки как да реагира, той се премести и взе ръката ѝ.

— Радвам се, че пак си тук, Мел, но съжалявам, че се преуморяваш от работа.

Очите ѝ го гледаха съвсем искрено.

— Това е малка цена за възможността да те видя.

Питър не можа да отхвърли мрачните си мисли.

— Убеден съм, че президентът няма такова чувство.

За миг станаха сериозни, после Мел със съжаление погледна часовника си. Беше време да върви на работа. Той предложи да я откара до болницата и да я изчака, но тя запротестира:

— Мога да взема такси.

— Казах ти, че докато си тук, ще ти бъда шофьор. — Той се смути. — Освен ако не искаш...

Сега тя хвана ръката му:

— Искам, и то много.

— Добре.

Той плати сметката и си тръгнаха. Пристигнаха в болницата навреме. Тя съобщи на зрителите в Ню Йорк, че президентът има лека температура, но това е нормално. Половин час по-късно Питър я откара в хотела и обеща да я вземе рано на следващия ден. Тя се прибра и легна, но тази вечер ѝ трябваше повече време, за да заспи. След половин час той ѝ се обади.

— Ало? — Тя се уплаши, че ще ѝ съобщят лоши новини за президента.

— Аз съм.

Тя въздъхна с облекчение и му обясни защо.

— Съжалявам, че те изплаших.

— Няма нищо. Случило ли се е нещо?

— Не. — Той се поколеба. Тя чуваше дишането му. — Само искам да ти кажа, че си страхотна. — Той се уплаши от думите си и усети как пулсът му се ускори.

Мелани седна в леглото, едновременно притеснена и доволна.

— Стигнах до същия извод за теб още миналия път, когато бях тук.

Той се изчерви, чувствайки се като глупак, а тя се усмихна. Побъбриха още малко, после затвориха — развълнувани, изплашени и щастливи като деца. Двамата правеха първи малки стъпки в опасна посока и все още не бе късно да се оттеглят. С всеки изминал ден балансирането ставаше по-деликатно и никой не можеше да предвиди какво ще стане, когато тя се върне в Ню Йорк, но беше твърде рано да се безпокоят за това. Засега се чувстваха доволни, че са заедно.

XIV

На следващата сутрин Питър отново я взе и я откара в болницата, където ѝ казаха, че президентът се чувства по-добре. За пръв път от няколко дни насам тя беше свободна около обяд и внезапно подтик я накара да се обади в кардиологичното отделение и да попита може ли да посети Мари. Изкачи се с асансьора на шестия етаж и я завари седнала в леглото. Изглеждаше все така хубава, но бледа, и с тъга Мел забеляза неестествената подпухналост на лицето ѝ, предизвикана от медикаментите. Очите на Мари заблестяха радостно, когато видя Мел.

— Какво правиш тук? — изненадано я попита тя. Все още беше на системи, но изглеждаше по-добре, отколкото преди трансплантацията.

— Отбих се да те видя. Дни наред вече стоя във фойето заради президента.

Мари кимна със сериозно изражение:

— Ужасна история. По-добре ли е?

— Днес е малко по-добре. Но все още не е вълн от опасност. — Изведнъж си даде сметка за проявената нетактичност, защото и самата Мари не беше вълн от опасност. Тя нежно се усмихна на младата жена, чийто живот висеше на косъм.

— Ти имаш повече късмет от него, Мари.

— Защото той не е пациент на Питър Халам.

Очите ѝ заблестяха топло, докато произнасяше името му. Внезапно Мел разбра, че за това момиче Питър Халам бе нещо като бог. Подозираше, че Мари се е влюбила в него. Това беше естествено, като се имаше предвид вярата ѝ в него и фактът, че той бе спасил живота ѝ, извършвайки трансплантацията. Но когато след малко Питър влезе, изчервявайки се при вида на Мел, тя видя нещо повече — удивителна връзка между лекар и пациент. Той седна до леглото на Мари, заговори с тих, успокояващ глас и сякаш всички други в стаята изчезнаха.

Внезапно Мел се почувствува като неканен гост и след малко си тръгна.

С Питър се видя отново, когато дойде да я откара в хотела. Както и предишната вечер, тя имаше два часа почивка, преди да се върне в болницата в осем, за да предаде новините за Ню Йорк. Когато тръгнаха за вечеря, тя спомена Мари:

— Направо те боготвори, Питър.

— Не ставай глупава. Не е по-различно от другите пациенти.

Но разбра какво искаше да каже Мелани. Особени отношения го свързваха с всеки от пациентите му, но случаят с Мари бе по-специален, защото тя си нямаше никого.

— Тя е мило момиче. И има нужда да разговаря с някого за всичко, което преживява. Лежи, мисли по цял ден и трябва да го сподели с някого, за да ѝ олекне.

— А ти си безкрайно търпелив. — Тя се усмихна, питайки се как ли успява. Той даваше отново и отново, без мярка, даваше от уменията си, от сърцето си, от времето си, от търпението си. Струваше ѝ се невероятно.

По време на вечерята го потърсиха за спешен случай. Трябваше да се върне в болницата.

— Мари ли? — тревожно попита Мел, докато бързаха към колата.

Той поклати глава:

— Не, един мъж, който постъпи миналата седмица. Нуждае се спешно от сърце, а нямаме донор.

Проблемът непрекъснато се повтаряше.

— Ще издържи ли?

— Не знам. Надявам се.

Той ловко се промъкваше в движението и след по-малко от десет минути бяха в болницата. Тази вечер не се видяха повече. Преди да започне предаването, тя получи съобщение, че доктор Халам влиза на операция за няколко часа. Запита се дали са намерили донор, или Питър се опитва да помогне с каквото може. Прибра се в хотела с такси и изненадана установи, че той много ѝ липсва. Направи си топла вана и дълго се визира в облицованата с плочки стена, съжалявайки, че го попита за Мари. Но изразът на лицето ѝ, когато произнасяше името му, бе особен, а и тонът му към нея толкова интимен. Мел почти

почувствува ревност. Легна си в девет и половина и спа дълбоко чак до пет часа сутринта. Четиридесет и пет минути по-късно той я чакаше долу, но тази сутрин изглеждаше уморен.

— Здравей. — Тя бързо влезе в колата и по рефлекс понечи да се наведе и да го целуне по бузата, но се въздържа. Потърси очите му и изведнъж разбра, че се е случило нещо лошо.

— Добре ли си?

— Добре.

Но тя не му повярва.

— Как мина снощи?

— Изпуснахме го.

Той запали колата. В очите му имаше тъга и самота.

— Направихме всичко възможно, но не успяхме да го спасим.

Мел изведнъж разбра.

— Няма нужда да ме убеждаваш. Знам, че сте опитали всичко.

— Да. Може би ми е нужно да убедя себе си.

Тя докосна ръката му:

— Питър...

— Съжалявам, Мел. — Той я погледна с уморена усмивка. Прииска ѝ се да може да му помогне, но не знаеше как.

— Не се измъчвай така.

— Да. — След пет минути добави: — Има млада жена и три малки деца.

— Престани да обвиняваш себе си.

— А кого да обвинявам? — гневно избухна той.

— Някога идвало ли ти е наум, че ти не си Господ? Че не си виновен? Че не ти даряваш живота? — Думите ѝ бяха сурови, но виждаше, че той я слуша. — Това не е по силите ти, независимо от уменията ти.

— Той беше много подходящ за трансплантация, ако имахме донор.

— Но не сте имали. Свършено е. Обърни страницата.

Спряха на паркинга и той я погледна.

— Знам, че си права. След толкова години не би трябвало да наказвам себе си, но винаги го правя. — Той въздъхна леко. — Имаш ли време за чаша кафе?

Присъствието ѝ го успокояваше, а точно от това се нуждаеше.

Тя погледна часовника си и смръщи вежди.

— Разбира се. Само ще проверя дали няма нещо ново.

Оказа се, че има. След три минути се очакваше бюлетин.

Президентът бе излязъл от критичното състояние. Във фойаето се разнесоха радостни възгласи. За повечето от журналистите това означаваше, че скоро ще се приберат вкъщи.

Питър наблюдаваше как Мел се включи в ефир, за да съобщи новината. Цялата страна ликуваше, а те двамата се чувствуваха потиснати.

— Сега ще трябва ли да си заминеш? — тревожно прошепна той.

— Още не. Току-що получих указания. Искат, ако мога, днес да взема интервю от съпругата на президента.

В този миг Питър получи повикване и трябваше да я остави.

Мел изпрати бележка до съпругата на президента, която спеше в съседна до неговата стая през последните два дни. След малко получи отговор. Първата дама бе съгласна да даде специално интервю на Мел по обяд в една стая на третия етаж. Това изключваше възможността да обядва с Питър, но интервюто стана добре и тя бе доволна. Следобед се получи още едно обнадеждаващо съобщение, че президентът вече е вън от опасност. Вечерта, когато отидоха да хапнат нещо с Питър, атмосферата не бе така напрегната.

— Как мина денят? — Тя се отпусна на седалката и усмихнато го погледна. — При мен беше убийствено, но изгледите са оптимистични.

— Не съм спрял за миг. Имаш поздравии от Мари.

— И ти я поздравии от мен.

Но мислите й бяха заети с друго. Питаше се кога ли ще трябва да си тръгне. Говореше се, че след няколко дни президентът ще бъде преместен в болницата „Уолтър Рийд“ в столицата Вашингтон, но съпругата му не можа или не пожела да го потвърди.

— За какво си мислиш, Мел? — Той не изглеждаше толкова потиснат, колкото сутринта.

Тя се усмихна:

— За хиляди неща. Чува се, че скоро ще преместят президента. Мислиш ли, че има такава вероятност?

— В този момент би било рисковано, но ако състоянието му продължи да се подобрява, това е възможно. В правителствения самолет могат да вземат цялата необходима апаратура.

Не изглеждаше въодушевен от перспективата, както и Мел, но по време на вечерята забравиха за това. Питър ѝ разказваше забавни случки с Мат, когато е бил на две-три годинки, и смешни епизоди от времето, когато е стажувал. Смяха се като деца и когато се върнаха в болницата малко преди осем часа, Мел с усилие възвърна сериозното изражение, за да представи новините. Половин час след това и двамата си тръгнаха, все още в добро настроение.

Когато бяха заедно, нещо винаги повдигаше духа им и внасяше смисъл в живота им.

— Искаш ли да дойдеш у нас да пийнем нещо? — Не му се искаше да се разделя с нея. Изведнъж осъзна, че след няколко дни тя няма да бъде тук и искаше да се наслади на всеки миг от присъствието ѝ.

— Струва ми се, че не бива. Мисля, че децата ти ще се разтревожат.

— Нима нямам право да се видя с приятелка?

— Разбира се. Но да я водиш къщи е по-сериозно. Как мислиш ще реагира Пам, когато ме види отново?

— Може би просто трябва да свикне с това.

— Струва ли си за ден-два? Защо не пийнем нещо в хотела? Барът е горе-долу приличен, въпреки че хотелът е ужасно грозен.

И двамата не се интересуваха от пиенето, но искаха да седнат и да говорят с часове, докато паднат от умора.

— Знаеш ли, мога да седя тук с теб цялата нощ.

Той все още се смайваше от диапазона противоречиви чувства, които изпитваше към нея — вълнение, привличане, уважение, доверие, страх, дистанцираност и близост едновременно. Но каквото и да беше, то не му стигаше. Явно свикваше с присъствието на Мел Адамс в живота си. Беше се увлякъл и не знаеше какво да прави.

— Аз също. Странното е, че почти не се познаваме, а имам чувството, че те зная от години.

Никога не бе изпитвала такава удоволствие в компанията на някого и това я плашеше. И двамата не говореха по този въпрос, въпреки че го мислеха. Тази вечер тя беше по-смелата. Второто ирландско кафе ги ободри, като същевременно смекчи възприятията им. Комбинацията кафе и уиски подсилваше опияняващия ефект, който си оказваха взаимно.

— Страхотно ще ми липсваш.

Той я наблюдаваше внимателно.

— Ти също. Мислих за това тази сутрин, след като те оставих. Беше права за това, което ми каза. Ти спаси деня ми и ми вдъхна бодрост. Бях готов да изпадна в депресия. Ще ми бъде тъжно, когато няма да те взимам от хотела в шест часа сутринта.

— Ще имаш отново време за себе си и за децата си. Те не протестирали ли вече?

— Погълнати са от собствения си живот.

— И близначките са така. — Тази вечер те щяха да се върнат от Кепт Кол. — Трябва да им се обадя, ако успея да изчисля правилно разликата във времето. Когато се събудям, те са на училище, а когато се прибирам, вече спят.

— Скоро ще си бъдеш у дома — с тъга промълви той. Дълго време тя не му отговори.

— Животът ми е лудница, Питър. — Погледна го право в очите, сякаш го питаше какво е неговото мнение.

— Струва ми се, че това те удовлетворява. Двамата работим непрестанно, но това не е толкова лошо, ако обичаш работата си.

— Винаги съм мислела така.

Тя се усмихна, а той се пресегна през масата и взе ръката ѝ. Това беше единственият им контакт засега, но жестът вече бе привичен.

— Благодаря ти за всичко, Питър.

— За какво? Че съм те возил няколко пъти до болницата и обратно? Едва ли е голяма услуга.

— Но все пак беше мило — усмихна се тя и той отвърна на усмивката ѝ.

— И на мен ми беше приятно. Ще се чувствам странно, когато вече няма да си тук.

— Сигурно всяка сутрин в шест без петнадесет ще стоя пред къщата си в Ню Йорк и ще чакам да се появиш с мерцедеса зад ъгъла.

— Бих искал да можех...

Той плати сметката и бавно излязоха навън. Беше късно, а и двамата трябваше да стават рано. Докато си казваха довиждане, Мелани установи, че не ѝ се иска да се разделят.

— До утре, Питър.

Той кимна, махна ѝ с ръка и вратата на асансьора се затвори. Тръгна си, като мислеше за Мел и се питаше какъв ще бъде животът му отново без нея. Не искаше дори да си го представи. В хотелската стая Мел дълго гледа през прозореца, мислейки за Питър, за нещата, които си казваха през тези няколко дни. Изведнъж усети, че в душата се надига неизпитвана преди болка от самотата. Изобщо не ѝ се връщаше в Ню Йорк. Това беше лудост! Подобно чувство изпита миналия път, в Лос Анжелос, но сега то беше още по-силно. Легна си с тревожно чувство, че Питър Халам е влязъл дълбоко под кожата ѝ, а не искаше това. Но когато бяха заедно, не ѝ идваха такива мисли. Разговаряха с лекота, като стари познати. При всяка среща той я караше да се чувства така добре и тя се запита дали причината не е в лекарския му подход. Тази нощ спа неспокойно. Когато на другата сутрин го видя, усети облекчение. Бързо влезе в колата и, бързейки непринудено, те се отправиха към болницата. Изведнъж Питър се засмя и се обърна към нея:

— Все едно че сме женени, нали?

Тя усети, че пребледнява.

— Какво?

— Това, че всеки ден отиваме заедно на работа. — Изглеждаше смутен. — Трябва да ти призная нещо. Обичам рутината. Аз съм човек на навика.

— Аз също — усмихна се в отговор тя, чувствувайки се по-добре. За миг се беше изплашила. Облегна се назад и се загледа в пътя, който ги приближаваше към болницата.

— Какви ли новини ме очакват днес?

Състоянието на президента непрекъснато се подобряваше и се очакваше да бъде преместен.

Въпреки това, когато ѝ съобщиха, че на следващия ден президентът заминава за Вашингтон, придружен от лекарски екип с правителствения самолет, тя бе зашеметена, сякаш получи удар в слънчевия сплит. Само едва доловимо изохка: „Не!“. Но това беше истината. Във фойето отново настъпи хаос. Излъчваха се бюлетини, интервюта с лекари. Мел се обади десетина пъти в Ню Йорк. За нея поискаха разрешение да пътува с президентския самолет, но засега бе съобщено, че ще вземат само шестима журналисти. През целия ден Мел се молеше в себе си да не е сред тези щастливци, но в пет часа ѝ

се обадиха, че е една от тях. Отлитаха на следващия ден към обяд, но тя трябваше да се яви в болницата в девет часа, за да отрази подготовката.

Когато се срещна с Питър на паркинга, тя бе съвсем унила.

— Какво има, Мел? — Той веднага усети, че нещо не е в ред. И неговият ден беше тежък — четиричасова операция за присаждане на изкуствено сърце, която на всичко отгоре не бе искал да прави. Но в дадения случай нямаше друг изход. Бяха опитали всичко възможно, а нямаше изгледи да намерят донор. Знаеше, че сега рискът от инфекция е много голям. Мари днес също имаше редица проблеми, но той не спомена нищо на Мел, която го поглеждаше тъжно.

— Утре заминавам.

— По дяволите! — Той дълго се взря в нея, после кимна. — Е, знаехме, че няма да останеш тук завинаги.

Трябваше му няколко мига да се овладее, после запали колата.

— Ще се връщаш ли тук тази вечер?

— Не, чак утре сутринта в девет часа.

Той се усмихна по-смело и нежно я погледна.

— Искаш ли да те оставя в хотела да си починеш малко и да се преоблечеш, а после да излезем да вечеряме някъде? Какво ще кажеш?

— Чудесно. Сигурен ли си, че не си изморен?

Тя забеляза изтощения му вид.

— Разбира се, че не. Искаш ли да отидем пак в „Бистро Гардънс“?

— Да — най-после се усмихна тя. — Единственото място, където не искам да се връщам, е Ню Йорк. Ужасно, нали?

Бе отсъствувала само седмица, която ѝ се стори дълга като година. Изведнъж пред нея се изправи перспективата на живота в Ню Йорк — новините в шест и в единадесет, близначките, ежедневната работа. В този миг това не изглеждаше особено привлекателно и докато се преобличаше, се чувствуваше потисната. Ободри се чак в седем и половина, когато се срещна с Питър. Той беше много красив в тъмносив двуреден костюм. Тя носеше бежова копринена рокля и поплътен кремав копринен жакет, който обличаше за пръв път.

Двамата бяха много изискана двойка, когато влязоха в ресторанта. Питър поръча нещо за пиене, а келнерът донесе менюто, но Мел дори не бе гладна. Искаше само да разговаря с Питър, да бъде

близо до него. След шоколадовото суфле и кафето той поръча бренди за двамата и тъжно я погледна.

— Бих искал да не заминаваш, Мел.

— Аз също. Звучи странно, но това беше чудесна седмица въпреки напрегнатата работа.

— Пак ще дойдеш.

Но един господ знаеше кога. Преди да направи предаването за него, тя не бе идвала в Лос Анжелос повече от година. Второто ѝ идване бе просто щастлива случайност.

— Бих искала да не живеем толкова далеч един от друг. — Каза го толкова натъжена, че той се усмихна и обгърна раменете ѝ.

— И аз, но ще ти се обаждам.

И какво от това? Всеки от тях имаше свой живот в противоположния край на страната — с деца, дом, кариера, приятели. Това не можеше да се напъха в куфара и да се пренесе. Трябваше да се задоволят с телефонни разговори и случайни срещи. Струваше ѝ се непоносимо да се примири с действителността. След вечерята тръгнаха да се разходят по Родео Драйв.

— Иска ми се животът ни да бе по-различен.

— Така ли? Какъв? — изненада се той.

— Поне да живеехме в един град.

— С това съм съгласен, но бих казал, че сме късметлии, защото се срещнахме. Животът ми стана по-богат.

— Също и моят.

Тя се усмихна. Ръцете им се сплетоха, докато вървяха, потънали в мисли. Той сведе поглед към нея:

— Ще се чувствавам адски самотен без теб.

Изненада се от думите си, когато се чу да ги произнася, но вече не се страхуваше от чувствата си. Помогна му и брендито. Една седмица в нейната компания бе като неочакван подарък. Привързваше се към нея с всеки изминал ден и заминаването ѝ го натъжаваше повече, отколкото бе очаквал.

Бавно се върнаха при колата и той я откара до хотела. Стояха и се гледаха под светлините на лампите.

— Ще те вида ли утре, Мел?

— В девет часа трябва да бъда в болницата.

— Имам операция в седем. В колко часа излита самолетът?

— По обяд.

— В такъв случай няма да се видим.

Гледаха се тъжно, после той мълчаливо се наведе, нежно обхвана лицето ѝ с длани и я целуна. Тя затвори очи и когато устните ѝ се сляха с неговите, нещо в нея потръпна. Зави ѝ се свят и се притисна към него. Погали с пръсти лицето и устните му. Той целуна върховете на пръстите ѝ.

— Ще ми липсваш, Мел.

— И ти също.

— Ще ти се обаждам.

Но какво от това? И двамата не знаеха отговора.

Без повече думи, той я прегърна и дълго я държа в обятията си. После я изпрати до фойето и я целуна за последен път. Бавно се върна при колата си и потегли с тежест в сърцето, каквато не бе усещал, откакто загуби Ан. Не искаше отново да изпита това чувство. Плашеше се, че толкова се е привързал към нея — иначе би било много по-лесно.

XV

На следващата сутрин Мел пристигна в болницата и направи кратко интервю с първата дама, докато подготвяха президента за пътуването. В десет часа трябваше да тръгнат от болницата, към единадесет да пристигнат на летището и да излетят възможно най-бързо. Президентът беше добре, но съпругата му явно много се безпокоеше. Състоянието му се бе стабилизирано, ала бе трудно да се предвиди какво може да се случи при пътуването. Въпреки всичко той искаше да се върне във Вашингтон и лекарите се бяха съгласили.

Мел завърши интервюто и почака четиридесет и пет минути, докато се появи носилката с президента. Той помахаше с ръка на сестрите и техниците, наизлезли в коридора. Усмиваше се бойко и ги поздравяваше с тих глас, но все още бе смъртноблед, целият омотан в бинтове, а към ръката му беше включена система. Носилката бе обградена от ято телохранители, лекари и сестри, които щяха да пътуват с него до Вашингтон.

Мел ги последва на почетно разстояние, слезе с друг асансьор във фоайето и се присъедини към неколцината репортери, определени да летят с президентския самолет. За тях бе ангажирана кола и Мел се качи, хвърляйки последен поглед към болницата. Искаше ѝ се да остави бележка на Питър, преди да тръгне, но нямаше нито възможност, нито време.

— Как ти се видя той? — попита я седящият до нея репортер, докато преглеждаше бележките си и палеше цигара. Бяха приятна група професионалисти, но въпреки това в атмосферата витаеше едва доловим полъх на напрежение. За всички седмицата се оказа безкрайна. С нетърпение очакваха да се приберат по домовете си и да си починат. Телевизионната компания на Мел ѝ беше запазила място в самолета, който излиташе в десет часа същата вечер от Вашингтон за Ню Йорк. Щяха да я посрещнат на летището и да я откарат до дома ѝ. Имаше чувството, като че ли се завръща от друга планета. Но не бе

сигурна, че ѝ се иска да си иде вкъщи и в мислите ѝ изплуваха думите на Питър, лицето му, предишната вечер.

— А? — не бе чула въпроса на колегата си.

— Попитах те как изглежда президентът — с раздразнение повтори репортерът и Мел присви очи, представяйки си го на носилката.

— Зле, но е жив.

Ако по време на полета не се случи нещо драстично или не настъпят големи усложнения, вече нямаше опасност за живота му. Беше голям щастливец, както всички подчертаваха в предаванията си. Други президенти нямаха подобен късмет при опитите за покушения върху тях.

По пътя към летището журналистите си разменяха обичайните закачки, мръсни вицове, клюки и стари вести. Никой не казваше нищо важно, но пътуването не бе така напрегнато като това до Лос Анжелос. Мел си припомни какво преживя преди седмица, както и първата ѝ среща с Питър. Запита се кога ли ще го види отново. Не очакваше такава възможност в близко бъдеще и тази мисъл я потискаше.

Репортерът, който седеше до нея, я погледна:

— Изглеждаш паднала духом, Мел.

— Не — поклати глава тя, извърнала очи. — Просто съм уморена.

— Кой ли не е уморен?

След половин час се настаниха в пътническото отделение на самолета. В предната част бяха приспособили нещо като болнична кабина за президента, където не допускаха никого. По време на полета секретарят по печата идваше и ги уведомяваше за състоянието му.

След четири часа и половина пристигнаха във Вашингтон без произшествия, а час по-късно президентът бе настанен в болницата „Уолтър Рийд“. Изведнъж Мел осъзна, че за нея всичко бе приключило. Кореспондентът на компанията във Вашингтон ги посрещна на летището и пое щафетата. До полета ѝ за Ню Йорк имаше един час и Мел седна, изпаднала почти в шок. Изминалата седмица започна да ѝ се струва като сън — питаше се дали не си е въобразила Питър и прекараните с него часове.

Бавно отиде до една телефонна кабина, пусна монета и се обади у дома си. Отговори ѝ Джеси и за миг Мел почувствува, че очите ѝ се

насълзиха. Изведнъж разбра колко е изтощена.

— Здравей, Джес.

— Здравей, мамо. Тук ли си? — Гласът ѝ прозвуча като на развълнувано дете.

— Почти, миличко. На летището във Вашингтон съм. Ще си бъда вкъщи към единадесет и половина. Боже, имам чувството, че съм отсъстваща цяла година!

— Адски ни липсваше. — Тя дори не я упрекна, че не се бе обадила. Разбираше, че програмата ѝ е била ужасно натоварена. — Добре ли си?

— Едва се държа от умора. Нямам търпение да се прибера. Но не ме чакайте. Ще долазя и тутакси ще заспя.

Не беше само умората — обзе я и някакво униение при мисълта, че е толкова далеч от Питър. Беше глупаво, но тя вече не можеше да владее чувствата си.

— Шегуваш ли се? — Джес беше възмутена. — Не сме те виждали цяла седмица. Разбира се, че ще те чакаме. Ако трябва, ще те носим по стълбите.

Очите на Мел се изпълниха със сълзи и тя се усмихна.

— Обичам те, Джес. Как е Вал?

— Добре е. Липсваше ни и на двете.

— На мен също ми беше мъчно за вас, скъпа...

Но в Калифорния ѝ се бе случило нещо важно. Трябваше да си изясни много неща. Близначките бяха единствените, които искаше да види в този момент.

Чакаха я в хола и се хвърлиха в прегръдките ѝ една след друга, доволни, че тя отново си е у дома. Мел се озърна — никога домът и децата не са ѝ се стрували по-хубави.

— Господи, колко е хубаво да се върнеш вкъщи!

Малка частичка от нея обаче искаше да бъде на три хиляди мили отгук — при Питър. Но това вече беше минало и трябваше да го забрави. Поне засега.

— Ужасно ли беше, мамо? От това, което гледахме, имахме чувството, че изобщо не напускаш фоайето на болницата.

— Само за да поспя няколко часа.

И да бъде с Питър. Тя ги погледна, очаквайки да се види променена в очите им. Но това усещане се таеше единствено дълбоко в

нея и тя старателно го криеше.

— Добре ли се държахте тази седмица?

Вал ѝ донесе чаша кока-кола и Мел ѝ се усмихна.

— Благодаря ти, скъпа. Пак ли си влюбена, госпожице?

— Още не — засмя се тя. — Но се старая.

Мел затвори очи. Седяха и бърбраха до един часа. После близначките целунаха майка си и се прибраха в стаите си, а Мел оправи багажа и си взе душ. Когато отново погледна часовника, беше два часът... единадесет в Калифорния... изведнъж се запита къде ли е той и какво прави. Непрекъснато се чувствуваше раздвоена. Животът ѝ е тук — в Ню Йорк, но бе оставила частица от себе си там — на три хиляди мили. Трудно е да се живее така, поне в момента, а и все още не бе наясно със себе си... какво е за нея Питър Халам... но тайно в душата си вече знаеше.

XVI

На другия ден към обяд я събуди телефонен звън. Тя се усмихна, когато чу гласа на Грант и видя, че е ярък слънчев юнски ден.

— Добре дошла, стара приятелко. Как беше в Лос Анжелис?

— О, прекрасно — отвърна тя, като се протягаше. — Само си седях край басейна и поглъщах слънчевите лъчи.

Двамата се разсмяха, защото знаеха каква лудница беше там.

— А ти как си?

— Зает, луд, както обикновено. А ти?

— Как смяташ — при тези ненормални обстоятелства?

— Сигурно си страшно преуморена. — Но гласът ѝ не звучеше толкова зле.

— Прав си, съсипана съм.

— Днес ще бъдеш ли на работа?

— Да. За новините в шест часа. Няма да успея по-рано.

— И това е добре. Ще чакам да те видя. Липсваше ми, рожбо. Ще имаш ли време да пийнем по нещо?

Време — да, но желание — не. Трябваше ѝ време, за да изясни нещата за себе си. Все още нямаше намерение да споделя нищо с Грант.

— Не тази вечер, скъпи. Може би другата седмица.

— Добре. Довиждане, Мел.

Тя стана и се протегна, като мислеше за Грант. Беше късметлийка, че има такъв приятел. Тръгна към банята, но телефонът отново иззвъня и тя се запита дали не е пак той. Малцина я търсеха вкъщи, а почти никой не знаеше, че вече се е върнала от Калифорния. Щяха да го разберат чак вечерта от новините. Смръщи озадачено вежди и вдигна телефона на бюрото, загледана към градината зад къщата.

— Ало?

— Здравей, Мел. — Гласът му прозвуча притеснено, а тя усети, че сърцето ѝ се обърна. — Не бях сигурен, че си вкъщи. Имам само

няколко минути и реших да ти се обадя. Как се прибра?

— Да... добре... — Езикът ѝ се заплете и тя притвори очи, заслушана в гласа му.

— Имам почивка между операциите и реших да ти кажа колко много ми липсваш. — Сърцето ѝ отново се преобърна от това кратко изречение и тя не отговори.

— Мел?

— Да... замислих се... — После запрати по дяволите всякаква предпазливост и с въздишка седна пред бюрото. — И на мен ми е мъчно за теб. Наистина обърна живота ми с главата надолу, докторе.

— Така ли? — Сякаш му олекна. Тя му въздействуваше по същия начин. Почти не спа през цялата нощ, но не посмя да ѝ се обади и да я събуди. Знаеше колко е изтощена.

— Разбираш ли, че това е лудост, Питър? Един господ знае кога ще се видим пак, а се държим като две хлапета, хлътнали до уши.

Чувствуваше се отново щастлива, бе ѝ достатъчно само да го чуе.

Той се засмя на думите ѝ.

— Така ли го приемаш? Хлътване? Едва ли.

— А ти как мислиш? — Не знаеше какво очаква да ѝ отговори и малко се плашеше. Не бе готова да чуе уверение в пламенна любов, но и той не бе готов да ѝ го даде. Все още се намираше в безопасност, ала не бе сигурна, че иска да е така.

— Мисля, че сигурно си права. Хлътнал съм по теб, Мел, така ли го рече?

Разсмяха се и Мел се почувствува отново като малко момиче. Винаги я караше да се усеща така, а бе само девет години по-възрастен от нея.

— А как са децата?

— Добре. А твоите?

— Горедолу. Снощи Матю се оплака, че почти не ме вижда. В събота и неделя сигурно ще отидем на риболов, ако успея да се освободя. Зависи от следващата операция.

— Каква е тя?

— Троен байпас, но не би трябвало да има усложнения. — Той погледна часовника. — Като стана дума за това, вече ще трябва да вървя да се мия, но ще мисля за теб, Мел.

— По-добре недей. Мисли за пациента. — Но тя се усмихваше.
— Може би трябва да завършвам новините с думите „Лека нощ, Питър, където и да си“.

— Знаеш къде съм. — Гласът му беше толкова нежен, че я изпълни с копнеж.

— Да, на три хиляди мили оттук.

— Защо не дойдеш някоя събота и неделя?

— Да не си луд? Току-що се върнах. — Идеята ѝ хареса, въпреки че бе неосъществима.

— Това беше по-друго, имаше работа. Вземи си отпуск и ела на гости.

— Просто така, а? — развесели се тя.

— Разбира се. Защо не?

Тя предполагаше, че ако го направи, и двамата ще бъдат ужасени, а и не беше готова за такава стъпка.

— Може да ви дойде като шок, доктор Халам, но аз живея тук и имам две деца.

— И през юли и август излизаш в отпуск. Каза ми го. Доведи момичетата в Дисниленд или нещо подобно.

— А защо ти не ни гостуваш в Мартас Винярд?

Знаеха, че това е игра, но тя им харесваше.

— Преди това, приятелко, ще трябва да направя троен байпас.

Край на рунда.

— Успех! И благодаря, че се обади.

— Пак ще ти се обадя, Мел. Довечера ще си бъдеш ли вкъщи?

— Да, между двете емисии.

— Ще позвъня.

Той удържа на обещанието си и сърцето ѝ отново подскочи. Тя бе приключила вечерята с момичетата, а той току-що се бе прибрал. Тя изпадна в нервна възбуда и чак когато тръгна за емисията в единадесет часа, се упрекна, че това е лудост. Съзнателно насочи вниманието си към новините и докато ги представяше, успя да се концентрира. Пред студиото я чакаше Грант. Тя изглеждаше съвсем обърквана.

— Здравей, Мел. Случило ли се е нещо? — Неговото предаване започваше след петнадесет минути и нямаха много време.

— Не. Защо?

— Просто изглеждаш странно. Добре ли си?

— Разбира се.

Но очите ѝ бяха замечтани и тя сякаш не присъстваше. Изведнъж той разбра. И друг път бе виждал подобен израз в очите ѝ. Но сега изглеждаше съвсем отнесена. Запита се кой ли е той и кога ли е намерила време. И къде? В Ню Йорк или в Лос Анжелос? Беше заинтригуван — Мел сякаш не беше на този свят.

— Иди се наспи, рожбо. Изглеждаш полумъртва.

— Сигурно е така — усмихна му се тя и си тръгна. Усещаше, че обажданията на Питър отново я връщаха назад. Как, за бога, можеше да се съсредоточи в работата си? Почти не разсъждаваше нормално.

Прибра се с такси. Момичетата вече си бяха легнали, а Раquel бе взела няколко дни компенсация за изминалата седмица. Мел се изтегна на дивана в дневната, разсъждавайки за живота си. Сети се за предложението на Питър да отиде в Лос Анжелос, но това бе лудост. Единственият изход бе да издържи още няколко седмици в Ню Йорк и после да заминат на почивка. Може би тогава ще подреди всичко в главата си, както всяка година. Нещата ще придобият отново нормален вид със слънцето, морето и спокойното съществуване там.

XVII

— Готови ли сте? — провикна се Мелани нагоре към стълбите и се огледа за последен път.

Напускаха дома си в Ню Йорк за лятото — двата големи куфара бяха вече в антрето с три тенис ракети, огромните сламени шапки на момичетата и малкия зелен куфар на Радел. Всяко лято тя ги придружаваше за шест седмици, после се връщаше сама в Ню Йорк за още две седмици отпуск.

— Хайде, побързайте! След половин час трябва да сме на летището.

Всяка година заминаването им на почивка я изпълваше с чудесен оптимизъм и Мел се чувствуваше като младо момиче. Предишната вечер, след като привърши с новините, двамата с Грант излязоха да отпразнуват временното ѝ избавление. Той познаваше по очите ѝ, че все още е объркана, а напоследък беше също така уморена и нервна. Работеше много — завърши репортажа за сърдечно-съдовата хирургия, направи две важни интервюта и един филм-портрет, преди да замине, които да използват през лятото. Както винаги, тя се отнасяше съзнателно към работата си, но напоследък това ѝ струваше по-големи усилия. Грант подозираше, че всичко идва от емоционалното ѝ състояние, въпреки че не знаеше подробности.

Питър продължаваше да ѝ се обажда всеки ден и Мелани не знаеше какво ще излезе от това, ако изобщо излезе нещо. В последно време тя се безпокоеше и за договора си, който трябваше да бъде подновен през октомври. В компанията бяха настъпили редица политически промени и никой не знаеше какви ще бъдат последствията. Грант обаче я успокои, че няма основание за тревога. Питър ѝ каза същото, когато тя му призна грижите си. Но мислите ѝ бяха заети с това, а сега можеше да остави всичко настрана за два месеца.

Няма да мисли за работа, нито за Питър или Грант. Просто отиваше на почивка с дъщерите си.

Най-после двете затрополиха по стълбите, понесли различни игри, книги и чанти. Валери мъкнеше огромно плюшено мече.

— Вал... за бога...

— Не мога, мамо. Джош ми го подари миналата седмица. Родителите му имат вила в Чапакидик, той ще ни дойде на гости и ако аз не...

— Добре, добре. Само, моля ви, съберете всички тези боклуци и да се качваме в таксито.

Пътуването с момичетата беше истинско изпитание, но шофьорът успя да натъпче почти всичко в багажника на таксито и най-после потеглиха. Мел и дъщерите й седяха на задната седалка, Вал държеше огромното мече, а Раquel беше отпред с шапките и тенис ракетите.

Докато се носеха към летището, Мел отмяташе наум нещата, които трябваше да свърши — бе заключила градинската врата и всички прозорци, включи алармената инсталация, изключи газта... винаги се опасяваше, че е забравила нещо. Качиха се в самолета в добро настроение и когато той се откъсна от земята, за първи път от седмици наред Мел изпита облекчение, като че ли оставяше объркването си в Ню Йорк, а в Мартас Винярд я очакваше спокойствие.

Питър се обаждаше един или два пъти на ден и въпреки че й беше приятно, тези разговори я измъчваха. Защо се обаждаше? Кога ще се видят пак? И най-после какъв е смисълът? И той признаваше, че е объркан като нея, но вървяха неумолима към неизвестната цел, от която и двамата се бояха и се стремяха да не споменават. Придържаша се към безопасни теми и от време на време признаваха липсата на другия. Мел често се питаше защо й липсва. Все още не намираше отговор или не желаше да го намери.

— Мамо, мислиш ли, че колелото ми е ръждясало? — Валери щастлива прегръщаше мечето си, а мъжът от близката седалка я зяпаше с похотлив интерес. Мел се радваше, че не й позволи да пътува с късите сини панталонки, с които се бе появила на закуска.

— Не знам, мила. Ще видим, когато пристигнем.

Хазайката им разрешаваше да остават някои неща в мазето на къщата.

В Бостън наеха кола и стигнаха до Уде Хоул, където се качиха на ферибота.

Тази част от пътуването им харесваше най-много. Като че ли реалният свят с всички отговорности оставаше зад тях. Мелани се облегна сама на перилата — вятърът развяваше косата ѝ, чувствуваше се освободена. Изведнъж осъзна колко нужна ѝ беше тази почивка. Наслаждаваш се на уединението си, но скоро момичетата дойдоха при нея. Раquel разговаряше с някакъв мъж на долната палуба и когато се върна при тях, те започнаха да я подкачат. Мел изведнъж се засмя, представяйки си как някой се закача с мисис Хан или флиртува с нея. Раquel бе своенравна, но те я обичаха и Джес я прегърна, преди да слязат на сушата. Тук за тях беше истински рай и когато пристигнаха в позната къща, момичетата се втурнаха боси към плажа и дълго се гониха, а Мел ги наблюдаваше.

Както всяка година бързо се настаниха и до вечерта и четирите имаха чувството, че са там от месец. Бузите им руменееха след няколко часа на плажа, багажът им не беше подреден, а мечето бе настанено на люлеещия се стол в стаята на Вал. Къщата бе обзаведена удобно, но непретенциозно. Тя беше като от времето на баба ѝ — имаше веранда с плетена люлка и във всички стаи — кретон на цветя. В началото винаги се усещаше миризма на плесен, но след няколко дни тя изчезваше. Момичетата идваха тук от малки и се чувствуваха като у дома си, както обясни Мел на Питър, когато ѝ се обади.

— Тук много им харесва, а и на мен също.

— Звучи ми типично за Нова Англия.

Той се опитваше да си го представи според описанията ѝ — дълги плажове, бял пясък, непринуден начин на живот — босоноги интелектуалци по шорти и тениски се събират на вечери с омари и миди.

— Ние всяка година ходим в планината в Аспен.

Беше съвсем различно, но ѝ се стори интересно.

— Защо не дойдеш заедно с момичетата? Ще бъдем там първата десетдневка на август.

— Не можеш да ги измъкнеш отук за един милион или даже за среща с любимата им рок звезда. Е... — Тя се усъмни в последното и двамата се разсмяха. Общуването им по телефона бе толкова непринудено, че понякога изглеждаше нереално.

— И теб ли няма да мога да измъкна оттам?

— Съмнявам се.

Настъпи странна пауза и Мел се запита какво иска да каже, но той отново заговори шеговито:

— Много жалко.

— Кое?

Не можеше да го разбере, а и не искаше да се будалка по телефона, но настроението му явно бе игриво.

— Това, че не искаш да се махнеш оттам.

— Защо? — сърцето ѝ заби по-бързо. Започна да се чувства неспокойна.

— Защото ме поканиха да участвам в една конференция на хирурзите в Ню Йорк.

Тя затаи дъх, после бързо запита:

— Така ли? Ще участвува ли?

— Може би. Обикновено отказвам, особено в този сезон. Ню Йорк е непоносим през юли, но реших, че при тези обстоятелства... — Той се изчерви, а Мел ахна. — Днес в три часа потвърдих, че приемам. Какво ще правиш сега?

— По дяволите. — Тя огледа стаята с усмивка. — Току-що дойдохме.

Той бързо попита:

— Ако предпочиташ, може и да не идвам. Не съм задължен.

— За бога, не ставай глупав! Колко време мислиш, че можем да продължаваме така? Да си говорим по два пъти на ден и изобщо да не се виждаме?

Беше се върнала от Калифорния преди три седмици и половина, но им се струваше, че са минали три години. Трябваше да се срещнат отново, за да изяснят поне част от чувствата си.

— И аз мисля така. Следователно... — Той се засмя, доволен от перспективата.

— Кога ще пристигнеш?

— Следващия вторник — и тихо добави, — бих искал да дойда още утре.

— Аз също, но това е само след шест дни.

— Знам. — Той се вълнуваше като дете. — Имам резервация в „Плаза“.

При тези думи на Мел ѝ хрумна нещо, но се поколеба да го изрече на глас. Опасяваше се да не изпаднат в неловко положение, но

от друга страна би било добре и за двамата.

— Защо не дойдеш у нас? Момичетата ги няма и можеш да разполагаш с техния етаж. Ще ти бъде много по-удобно, отколкото в хотела.

Той замълча, преценяваше плюсовете и минусите, както направи и тя, преди да му го предложи. Съжителството им под един покрив би могло да се окаже неудобно и прекалено обвързващо... но на отделен етаж...

— Ако нямаш нищо против. Ще ми бъде по-удобно, но не бих искал да те затруднявам или... — Той заговори несвързано и тя се засмя. Беше се изтегнала на леглото и държеше слушалката до ухото си.

— Аз също се притеснявам така, както и ти, но по дяволите, ние сме възрастни хора и можем да се справим със ситуацията.

— Така ли? — Не беше убеден в това. — Можеш ли да оставиш момичетата?

— Раquel е тук и всичко ще бъде наред. — Изведнъж тя усети колко се вълнува от идването му. — О, Питър, нямам търпение!

— Също и аз!

Следващите шест дни се сториха непоносимо дълги и на двамата. Разговаряха по телефона два или три пъти дневно. Накрая и Раquel разбра, че този човек е от голямо значение за Мел, но момичетата не забелязваха нищо. В неделя вечерта Мел небрежно спомена, че във вторник заминава за няколко дни в Ню Йорк. Новината ги накара да зяпнат. Беше го правила само веднъж, когато Джес си счупи ръката и Мел я заведе на ортопед в Ню Йорк. Но то беше сериозно, а и останаха само два дни. Сега тя каза, че ще отсъства до петък — цели четири дни. Не можаха да повярват, но тя твърдо им обясни, че има проблеми с някакво предаване и трябва да присъства на монтажа. Все още смаяни, момичетата отидоха с приятели да запалят огън на плажа, а Раquel проникателно я наблюдаваше, докато вдигаха масата.

— Този път е сериозно, а?

Мел избегна погледа ѝ, понесла куп чинии към кухнята.

— Кое?

— Не можеш да ме заблудиш. Има нов мъж в живота ти.

— Нищо подобно. С този човек просто правих интервю. — Но не можеше да погледне Раquel в очите, защото знаеше, че няма да я убеди. — Само наглеждай момичетата, докато ме няма — особено Вал. Забелязах, че синът на Джейкъбс вече е почти мъж и я гледа похотливо.

— Няма да ѝ стори нищо лошо. Ще ги наглеждам.

Мел се прибра в стаята си, а Раquel запали цигара и с усмивка се отправи към кухнята. Определено не приличаше на мисис Хан, но беше умна жена и ги обичаше.

Във вторник сутринта Мел взе ферибота, а после самолета от Бостън до Ню Йорк. В четири часа следобед вече си беше вкъщи. Имаше достатъчно време да провери жилището, да включи климатичната инсталация, да отскочи да купи свежи цветя и необходимите продукти. Самолетът му пристигаше в девет часа, но тя предвидливо тръгна в седем и половина. Движението беше много натоварено, навсякъде се натъкваше на спрели прегрели коли и пристигна на летището чак в осем и четиридесет и пет. Провери на кой изход ще спре самолетът и в следващия половин час нервно потрепваше с крак, защото закъснях с петнадесет минути. В девет и петнадесет голямата сребриста птица спря пред входа и пътниците започнаха да слизат. Тя напрегнато се взираше в хората с калифорнийски тен, сламени шапки, голи, бронзови крака, копринени ризи, разкопчани до кръста, златни верижки и изведнъж зърна един мъж, който изобщо не приличаше на останалите — в бежов ленен костюм, синя риза и морскосиня вратовръзка. Косата му бе изрусяла леко от слънцето, а лицето му — почерняло. Той се приближи със сериозен вид към Мел, сведе поглед към нея и без много церемонии я целуна. Дълго стояха така, докато край тях течеше човешкият поток.

— Здравей — усмихна се той.

— Как мина полетът?

— Не толкова хубаво, колкото е сега.

Ръка за ръка се отправиха да вземат багажа му, а после към колата на Мел. От време на време спираха и се целуваха. Мел се питаше как е могла да живее без него.

— Изглеждаш прекрасно, Мел.

Зелените ѝ очи и медната коса се подчертаваха от слънчевия загар. Носеше бяла копринена рокля, бели сандали с високи токове, а в

косата си имаше цвете. Видът ѝ беше летен, здрав и щастлив, а очите ѝ го поглъщаха, сякаш го бе чакала цял живот.

— Знаеш ли, от години не съм идвал в Ню Йорк. — Загледан в грозния пейзаж, докато приближаваха града, той поклати глава. — Все отказвах, но този път... — Сви рамене и се наведе отново да я целуне. Тя не очакваше, че ще е толкова смел, нито че самата тя ще се чувства така добре. Безкрайните им телефонни разговори бяха довели до тази непринуденост помежду им. Познаваха се едва от два месеца, но те им се струваха като две години.

— Радвам се, че този път не си отказал — усмихна се тя и отново обърна очи към шосето. — Гладен ли си?

— Не особено. — За него беше само седем без петнадесет, но в Ню Йорк приближаваше десет часа.

— Вкъщи имам нещо за ядене, но ако предпочиташ, можем да отидем да вечеряме някъде.

— Както ти искаш. — Той не можеше да откъсне очи от нея. Взе ръката ѝ. — Толкова към щастлив, че те виждам, Мел. — Струваше му се невероятно, че отново са заедно.

— Всичко е почти като в сън, нали? — усмихната го попита тя.

— Да. Най-хубавият сън, който съм имал от години.

Той я погали по шията.

— Реших, че ти дължа поне едно пътуване, след като ти беше два пъти в Лос Анжелос. — Но все пак му беше нужен повод. Не беше дошъл само, за да я види. Но така беше по-лесно и за двамата, можеха да се сближават, както досега — сантиметър по сантиметър.

— Президентът се възстанови удивително бързо.

— Минаха едва пет седмици, а той вече е на крака и работи по няколко часа дневно. — Мел удивено поклати глава, после попита: — А как е Мари?

— Задоволително. — Той се намръщи, после се отърси от безпокойството. — Двама колеги ще се грижат за нея, докато ме няма. Добре е, но много тежко понася стероидите. Лицето ѝ е подпухнало като месечина, а не можем с нищо да ѝ помогнем. Правихме най-различни комбинации. Но тя изобщо не се оплаква. — Той тъжно погледна Мел. — Искане ми се да не ѝ е толкова трудно.

Мел се опита да насочи мислите си към Мери, но съзнанието ѝ бе погълнато изцяло от него. Всичко в живота им изглеждаше

нереално — деца, пациенти, войни, телевизионни предавания. Само те двамата имаха значение.

Питър разглеждаше улиците, по които минаваха, изпълнен с любопитство към квартала, в който тя живее, към къщата ѝ, към всичко. Знаеше какво мисли и чувства за някои неща, но почти не познаваше средата, която я обкръжава.

Мел се усмихна, спомняйки си колко бе смаяна, когато за пръв път видя къщата му в Бел Ер. Знаеше, че нейният дом ще му се стори съвсем различен и бе права. Той бе възхитен, когато влезе вътре, вдъхна аромата на цветя, видя ярките цветове и хубавата малка градина.

— Къщата ти е точно като теб. Знаех си, че ще изглежда така.

Той я прегърна през кръста и тя се засмя доволна:

— Хареса ли ти?

— Страшно много — кимна той.

— Ела да ти я покажа цялата. — Хвана го за ръка и го поведе нагоре. Показа му своята стая, кабинета си, стаите на момичетата. Беше приготвила за него стаята на Джесика, която бе по-подредена. На бюрото и на нощното шкафче имаше пресни цветя, термос с ледена вода, куп пухкави хавлиени кърпи бяха подредени до ваната. Стаите бяха осветени приветливо.

— Прекрасно е. — Той седна до бюрото и доволен се огледа. — Подредила си всичко с любов.

В неговия дом това не бе така очевидно, все още се усещаше хладното присъствие на Ан. Питър протегна ръце към нея, а очите му я гледаха нежно. Тя бавно пристъпи към него и той взе ръката ѝ.

— Толкова съм щастлив, че те виждам отново, Мел.

После я притегли на коляното си и я целуна. Когато слязоха долу, тя още не можеше да си поеме дъх. Седнаха на кухненската маса, но не им се ядеше и говореха с часове — така, както по телефона. Чак в два часа си казаха лека нощ с една безкрайна целувка и той се качи към стаите на дъщерите ѝ, махвайки с ръка. Мел влезе в стаята си. Отново осъзна колко е щастлива с него. Непрекъснато мислеше за него, докато миеше зъбите си, събличаше се и се канеше да легне. Радваше се, че бе останал в дома ѝ. Чуваше го как се движи на горния етаж. Поради разликата във времето още не усещаше умора. Тя лежеше и мечтаеше и часове по-късно ѝ се стори, че долови тихите му стъпки по стълбите,

после кухненската врата щракна. Усмихнатата стана и слезе долу. Той седеше на масата, ядеше сандвич с шунка и сирене и пиеше бира.

— Казах ти, че трябваше да вечеряме! — Засмя се тя и си наля лимонада.

— Защо не спиш, Мел?

— Не мога. Сигурно се вълнувам. — Тя седна срещу него.

— И с мене е така. Мога да седя тук и да разговарям с теб цяла нощ, но ще заспя утре по време на доклада си.

— Подготвил ли си го?

— Горедолу. — Той ѝ обясни за какво ще говори. Щеше да използва и диапозитиви от няколко операции, включително тази на Мари.

— А ти? Какво ще правиш тази седмица?

— Абсолютно нищо. Няма да работя два месеца, така че, докато си тук, просто ще се мотая и ще се забавлявам. Мога ли да дойда да те слушам?

— Утре не. Но в петък — може. Искаш ли да дойдеш?

— Разбира се. — Изглеждаше изненадан и тя се разсмя.

— Забрави ли, че аз бях тази, която направи филм за теб?

Той се плесна по челото:

— Значи така! Знаех си, че сме се срещали, но не помнех къде.

— Глупчо! — Тя го ухапа по ухото, а той я плесна отзад.

Чувстваха се толкова добре, седнали в кухнята посред нощ. Качиха се по стълбите, хванати за ръце, сякаш живееха заедно от години. Пред вратата на стаята ѝ той отново я целуна.

— Лека нощ, приятелче.

— Лека нощ, любов моя.

Думите просто ѝ се изплъзнаха и тя го погледна, разтворила широко очи. Той нежно я взе в обятията си и тя се почувствува в безопасност.

— Лека нощ — прошепна Питър, целуна устните ѝ и изчезна. Тя влезе в стаята си, загаси светлината и се пъкна в леглото, като мислеше за думите си. И осъзна с удивление, че е казала истината.

Легнал в леглото на горния етаж, той също разбра, че я обича.

XVIII

Когато на другия ден Мел се събуди, Питър вече бе излязъл. Тя се качи да оправи леглото му, но намери стаята безукорно подредена. В кухнята ѝ беше оставил бележка:

„Ще се видим тук в шест часа. Приятен ден.“

С любов: Питър

Стана ѝ приятно, когато прочете простичките думи. През целия ден сякаш летеше във въздуха. Излезе и купи някои неща за себе си, за момичетата и за къщата, после се прибра с приятното чувство, че след няколко часа ще бъдат заедно.

Сложи бутилка вино да се изстудява и седна в хола да го чака. Най-после той се появи — измачкан, уморен и въодушевен, че я вижда. Тя скочи и се втурна към него.

— Здравей, скъпи, как беше?

— Сега вече е прекрасно. — Той влезе в стаята, изпълнена със слънчева светлина. — А как мина твоят ден?

— Безкрайно бавно без теб — най-откровено отговори тя и потупа мястото на дивана до себе си. — Седни тук и ми разкажи какво прави днес.

Беше хубаво да разговаря в края на деня с друг, освен с момичетата. Разказа му какво е купила, къде е била, после смутено призна, че е броила часовете до идването му, а той изглеждаше много доволен.

— Изпитвах същото. Можех да мисля само за теб. Звучи идиотски, нали?

Обгърна раменете ѝ и я привлече към себе си. Устните им се срещнаха и се разделиха, едва когато останаха без дъх. Нямахше какво да си кажат. Искаха само да се целуват.

— Може би трябва да приготвя нещо за вечеря? — засмя се Мел, сякаш да отклони вниманието им от това, което изпитваха.

— А какво ще кажеш за един студен душ заедно?

— Не съм сигурна, че ако сме заедно, ще има ефект.

Стана, но той отново я прегърна.

— Обичам те, Мел.

И сякаш за тях времето спря. Беше го казвал само на Ан, а Мел преди години се беше зарекла, че не иска нито да чува, нито да изрича тези думи отново. Но сега те имаха смисъл и за двамата. Когато отново я целуна, сякаш пламък обгърна душата ѝ и тя се вкопчи в него като удавник. Целуваше лицето, устните ѝ, шията и ръцете. Мел се изправи и го поведе нагоре към стаята си.

— И аз те обичам — толкова тихо промълви тя, че ако не я гледаше, не би разбрал думите ѝ.

— Не се страхувай, Мел... моля те... — Той внимателно свали ципа на роклята ѝ, а тя започна бавно да разкопчава ризата му. Когато я съблече, той нежно я положи на леглото и бавно започна да гали копнинената ѝ плът, докато тя се устреми към него, копнееща да усети тялото му до своето. Притиснати един до друг, те се наслаждаваха на всеки миг, докато накрая той проникна в нея, а тя застана и постепенно стоновете ѝ преминаха във вик. Лежаха в тишината, а на пода струеше слънчева светлина. Питър я погледна — от очите ѝ тихо капеха сълзи.

— О, скъпа, извинявай... аз... — Той беше поразен, но тя поклати глава и го целуна.

— Обичам те толкова много, че понякога се плаша.

— Аз също.

Тази нощ той я прегръщаше толкова силно, че изглеждаше невъзможно някога да изпитват други чувства, освен радост.

В девет часа слязоха долу голи, хванати за ръка. Тя направи сандвичи, качиха се отново горе, гледаха телевизия и се шегуваха.

— Точно като семейни хора — пошегува се той, тя превъртя очи и се престори, че припада, а той я прегърна по-удобно. Мел разбра, че никога не е била толкова щастлива с друг мъж. Спаха в нейното легло. Няколко пъти се пробуждаха и се любиха. Когато той стана, за да отиде на конференцията, тя също стана да му приготви кафе и яйца. Той излезе, а тя остана сама, копнееща за мига, когато отново ще го види.

XIX

В петък Мел отиде заедно с Питър на конференцията и с интерес изслуша изказването му. Реакцията на публиката я зарадва. Коментарът му, диапозитивите и обясненията на използваната техника се посрещнаха с продължителни ръкопляскания. Когато завърши, колегите му го наобиколиха и почти цял час Мел с гордост го наблюдаваше от дискретно разстояние.

— Е, какво ще кажеш? — попита я той, когато най-после останаха сами. Предпочетоха да вечерят в дома ѝ, тъй като той заминаваше на другия ден.

— Мисля, че беше сензационен — щастлива му се усмихна тя.

Беше купила големи омари, които поднесе студени със салата, чеснови филийки и изстудено бяло френско вино.

— Хареса ми и реакцията на публиката.

— И на мен. — Наведе се и нежно я целуна по устните. — Радвам се, че присъствува.

— Аз също.

Очите ѝ помръкнаха при мисълта, че той заминава на следващия ден. Щяха да тръгнат заедно за летището в осем часа сутринта. Полетът му беше в десет, а в Лос Анжелос щеше да приетите в един часа местно време. Щеше да се види с Пам, преди да я изпрати на лагер на другата сутрин. А Мел щеше да се върне при своите момичета.

— Какво има, любима? — Той взе ръката ѝ. — Изведнъж стана тъжна.

Вече за стотен път си задаваше въпроса дали тя не съжалява, че се е обвързала с него. Все пак утре заминава и никой не знае кога ще се видят отново. Изглежда, че непрекъснато трябва да живеят с тази несигурност.

— Просто си мислех, че утре заминаваш.

— И аз мислех за същото. — Той остави чашата с вино. — И твоят, и моят живот са пълна лудница. — Тя кимна. — Но ще

измислим нещо.

— Той отново се върна към старата си идея. — Какво ще кажеш да дойдете с момичетата в Аспен? Заминаваме след три седмици. На Валери и Джесика много ще им хареса. Там е чудесно за децата, за нас... за всички. — При тази мисъл очите му заблестяха. — Така ще можем отново да бъдем заедно.

— Но не като сега — въздъхна тя и срещна погледа му с печална усмивка. — Децата ни сигурно ще се побъркат, ако разберат какво става.

Поне неговата дъщеря със сигурност, но Мел знаеше, че това ще стресне и нейните. Изобщо нямаше време да ги подготви. За тях Питър беше чужд човек, бяха чували името му само във връзка с работата ѝ. И изведнъж — хоп! Заминаваме с него и децата му в Аспен! Знаеше, че ще изпаднат в истерия.

— Ще свикнат. А и не е нужно да знаят всички подробности.

Изглеждаше толкова сигурен, че Мел се облегна и го загледа с доволна, ленива усмивка. Въпреки че двадесет години не бе познавал друга, освен жена си, сега изглеждаше необикновено самоуверен. Мел се питаше дали това бе показателно за чувствата му към нея или резултат на постоянната му уравновесеност.

— Приемаш всичко съвсем спокойно, скъпи господине.

Той се усмихна на думите ѝ:

— Никога не съм се чувствувал по този начин, Мел, но ми е много хубаво.

Поне така беше в Ню Йорк — сам с нея в хубавата ѝ, изпълнена със слънце къщичка. Може би, заобиколени от децата, щяха да се чувствуват по-различно, но той се съмняваше.

— Мисля, че децата ни ще могат да го приемат, нали?

— Бих искала и аз да съм толкова уверена. А какво ще кажеш за Пам?

— В Лос Анжелос тя те хареса. А в Аспен всеки е зает с нещо — катерене, разходки, плуване, тенис, риболов, и вечер — музикални фестивали. Децата имат приятели и свои занимания. — На Мел това ѝ звучеше прекалено идилично. Той я прегърна по-силно. — Освен това не бих издържал повече от няколко седмици без теб.

— Изглежда цяла вечност, нали? — Гласът ѝ беше тих и тъжен. Склони глава на гърдите му и почувствува как топлината му я

обгръща.

— Но не знам дали трябва да идваме в Аспен. Изведнъж ще им дойде прекалено.

— Кое? Че сме приятели? — Той беше изненадан и ядосан. — Не търси нещо, което те не разбират.

— Те не са слепи, Питър. С изключение на Мат, всички са достатъчно големи. Не можеш да ги излъжеш.

— Кой ги лъже? — Винаги, когато погледнеш лицето ѝ, когато я видеше да влиза в стаята... когато мислеше за нея, това чувство го заливаше.

— Ще им го кажеш ли?

— Рано или късно — усмихна се той.

— И после? Ще продължим — всеки по пътя си, на три хиляди мили един от друг, след като те знаят за връзката ни. Помисли си как ще го приемат. — В съзнанието ѝ изплува измъченото лице на Пам.

Тя беше откровена.

Той въздъхна:

— Мислиш твърде много.

— Сериозна съм.

— Ами не бъди толкова. Просто ела в Аспен и нека да се забавляваме, без да се безпокоим за децата. Те ще се оправят. Вярвай ми.

Наивността му я смайваше. Но въпреки резервите си много ѝ се искаше отново да се видят, а Аспен беше отлична възможност. Стига да можеше да убеди близначките да заминат за седмица или две. Замисли се какво ще им каже, когато се върне при тях, и се намръщи.

— Не се тревожи толкова, Мел. Елате и това е!

Целунаха се и тя замислено отпи от виното си.

— Просто не знам какво да кажа на момичетата.

— Кажи им, че планинският климат е по-добър за здравето им.

Тя се разсмя и го погледна, наклонила глава.

— Не харесваш ли морето?

— Напротив, но повече обичам планините — хубавия въздух, прекрасните гледки, катеренето.

Не го възприемаше като спортен тип, но при напрегнатата му работа беше обяснимо, че се нуждае от по-сериозен отдушник.

Намираше го в планината. Докато тя от дете обичаше морето и Мартас Винярд беше идеално място за почивка с момичетата.

— Бих могла да им напомня за Марк — засмя се тя. — Това ще убеди поне Вал, но не ни трябва и такава беля.

— Може би аз ще трябва да му разкажа за близначките.

Тази вечер той не посмя да я пита отново дали е съгласна, но на другата сутрин настоя да узнае решението ѝ, докато пиеха кафе. След час трябваше да тръгнат за летището и багажът им вече бе готов. Тя нямаше намерение да се връща чак до септември.

— Е, Мел, ще дойдете ли?

— Бих искала.

Той остави чашата си и се наведе да я целуне по устните.

— Ще дойдете ли в Аспен в края на месеца, Мел?

— Ще се опитам. Трябва да го обмисля. — Тя все още не можеше да се реши. Но ако не отидат, няма да го види с месеци, а това не ѝ се искаше.

Остави чашата си с въздишка и го погледна в очите.

— Не знам дали е разумно да забъркваме и децата в чувствата си.

— Защо не? — Той изглеждаше разтревожен.

— Може да им дойде прекалено много.

— Мисля, че ги подценяваш.

— Как ще обясниш нашето идване?

— Трябва ли да го обяснявам?

— А как смяташ, за бога? Разбира се! Може ли да не кажеш нищо?

— Добре, добре! Тогава ще им кажем, че сме стари приятели.

— Много добре знаят, че това не е вярно.

Тя започваше да се безпокои. Той погледна часовника си — оставаше им още половин час. Нямаме много време да я убеди. А ако не дойдат, кой знае кога ще я види отново.

— Изобщо не ме е грижа какво ще кажеш на твоите или на моите деца, но искам да дойдеш в Аспен.

Той проявяваше твърдоглавие и тя започна да се ядосва.

— Трябва да го обмисля.

— Не, не трябва. — Той се изправи пред нея, непоклатим като каменен стълб. — Твърде дълго си взимала решенията сама и сега не можеш да се отпуснеш и да се довериш някому.

— Това няма нищо общо.

И двамата повишиха глас.

— Много си наивен по отношение реакцията на децата.

— И какво от това, за бога! Нямаме ли право на свой живот? Нямам ли право да те обичам?

— Да, но нямаме право да съсипваме децата си с нещо, което няма да ни доведе доникъде.

— А защо мислиш така? — Той вече викаше. — Или имаш други планове?

— Ако не знаеш, аз живея в Ню Йорк, а ти — в Лос Анжелос. Или забрави?

— Знам го отлично и точно затова искам да се срещнем след три седмици по средата. Или искам прекалено много?

— О, за бога... добре! — викна тя. — Добре! Ще дойда в Аспен.

— Хубаво.

Той погледна часовника си — беше осем и пет. Посегна и привлече Мел към себе си. Времето летеше. Трябваше да тръгнат преди пет минути за летището, но сега той не можеше да се раздели с нея. Целуна я по главата и погали косите ѝ, като се усмихваше на мислите си.

— Това беше първото ни скарване. Ти си адски упорита жена.

— Знам. Съжалявам. — Тя го погледна и пак се целунаха.

— Просто искам да постъпя правилно и не желая да тревожа децата ни.

Той кимна:

— Разбирам. Но сега трябва да мислим за себе си.

— Дълго не съм го правила. Само когато внимавах да не пострадам.

— Няма да те нараня, Мел. Надявам се, че никога няма да го направя. — Гласът му бе тъжен. Мисълта, че тя се брани и от него, го потискаше.

— Това не зависи от теб. Когато хората се обичат, те също и страдат. Освен ако винаги са на безопасно разстояние един от друг.

— Това не е живот.

— Не. Не е. Но е безопасно.

— Майната му на това безопасно. — Той я погледна сериозно — Обичам те!

— Аз също те обичам. — Тя все още произнасяше тези думи с трепет. — Искане ми се да не трябваше да тръгваме.

Трябваше да бързат като луди, за да хванат самолета му. Той погледна първо часовника си, после — нея.

— Имам едно предложение.

— Какво е то?

— Ще се обадя и ще помоля някой да ме замества. Ще се оправят без мен още един ден. Какво ще кажеш?

Тя се усмихна като момиченце и се притисна към него с цялото си тяло.

— Чудесна идея. — После се сети. — А Пам? Не искаш ли да я видиш, преди да замине за лагера?

— Да, но за пръв път от две години ще направя това, което искам. Ще я видя, когато се върне след три седмици. Ще се оправи и без мен.

— Сигурен ли си?

Той я погледна много сериозно.

— А ти? Можеш ли да се върнеш при дъщерите си утре?

— Сериозно ли говориш, Питър? — Тя се обърна и го погледна смаяна от решението му, но веднага видя, че не се шегува.

— Да. Не искам да се разделям с теб. Нека да прекараме заедно уикенда.

В очите ѝ бавно изгря усмивка и тя се притисна до него.

— Ти си забележителен човек.

— Влюбен в една изключителна жена. Бих казал, че сме внушителна двойка, нали?

— Да. Ако няма да заминавате, доктор Халам, не бихте ли се качили с мен горе?

— Отлична идея, мис Адамс.

Тя се качи, а той остана да се обади на лекаря, който го заместваше. Помоли го да го замества още два дни. Колегата му се пошегува, но явно нямаше нищо против. След две минути Питър се втурна нагоре по стълбите, като прескачаше по две стъпала наведнъж и нахълта в стаята на Мелани с момчешка усмивка:

— Оставам!

Тя не отвърна нищо. Приближи се към него и започна да смъква една по една дрехите му. Паднаха на леглото ѝ, погълнати от страстта,

подсилена и от факта, че бяха направили още една стъпка един към друг.

XX

— Как така няма да си дойдеш? — Гласът на Пам премина във вой, когато Питър ѝ се обади към обяд. — Нямах пациенти в Ню Йорк! — Беше едновременно ядосана и обидена, гласът ѝ звучеше укорително.

— Закъснях заради конференцията, Пам. Ще си дойда утре вечер.

— Но аз заминавам утре сутринта!

— Знам. Мисис Хан ще те изпрати. Не ти е за първи път.

Докато го слушаше, Мел си мислеше, че е странно човек да се брани от децата си.

— Заминаваш за четвърти път на лагер, Пам. Вече си достатъчно опитна. А след три седмици ще си бъдеш отново у дома.

— Да — съдържано и мрачно отвърна тя и той усети вина, че вече бе взел решението и през последните два часа се бе любил с Мел. Сега оставането му не изглеждаше толкова наложително и отново на преден план излизаше отговорността към семейството.

— Добре. — Тя сякаш го отблъскваше от себе си и той се чувствуваше виновен.

— Нищо не може да се направи, скъпа. — Сгреши ли, че остана? По дяволите, нямаше ли право на собствен живот, на малко време за Мел?

— Няма нищо, татко.

Разбираше по гласа ѝ колко е унила и потисната, а от опит знаеше, че за нея не е добре да се тревожи.

— Слушай, ще дойда да те видя следващата неделя.

Лагерът беше близо до Санта Барбара и недалеч от Лос Анжелос, но той си спомни, че ще бъде дежурен.

— По дяволите, няма да мога. Но ще дойда по-следващата.

— Няма значение. Приятно прекарване. — Изведнъж тя стана нетърпелива да приключи разговора.

Мел наблюдаваше Питър, четейки по лицето му чувствата, които го вълнуваха. Когато затвори телефона, приближи и седна до него.

— Знаеш ли, можеш да вземеш самолета днес следобед.

Но той непреклонно поклати глава.

— Не мисля, че трябва да го направя. Това, което казах преди, е истина. Имаме право да бъдем заедно поне за малко.

— Но и тя има нужда от теб, а това те разкъсва.

И без да е ясновидка, разбираше какво става в душата му.

Той кимна.

— Кой знае защо, тя винаги ме кара да изпитвам вина. Откакто умря Ан, непрекъснато е така. Като че ли ме обвинява за смъртта ѝ и до края на дните си трябва да плащам за греховете си.

— Това е тежък товар, ако си съгласен да го приемеш.

— А има ли друг избор? — Изглеждаше нещастен. — Откакто умря майка ѝ, тя премина през всички възможни проблеми.

— Рано или късно всеки човек преживява някаква травма. Тя ще трябва да приеме станалото, Питър. Не може да те кара да плащаш за това цял живот.

Но изглежда щеше да опита. Поне така си мислеше Мел, но не го каза на Питър. Твърдо бе решил да остане, а Пам трябваше да приеме този факт.

Малко по-късно Мел се обади на близначките и Раquel. Момичетата явно се разочароваха, че няма да си дойде — Джесика повече, отколкото Вал. Казаха ѝ, че ще я чакат на следващата вечер и дадоха слушалката на Раquel. Тя ги изчака да излязат от стаята, преди да изкоментира:

— Боже, той сигурно е голяма работа!

— Кой? — Лицето на Мел беше безизразно, а Питър я наблюдаваше.

— Новият ти приятел.

— Какъв приятел? — Сега тя се изчерви. — Раquel, ти мислиш само за това. Как са момичетата?

— Добре са. Вчера на плажа Вал срещна нов обожател, мисля, че и Джесика има такъв, но това не я интересува особено.

Мел се усмихна:

— Значи всичко е нормално. Как е времето?

— Прекрасно. Заприличах на Ямайка.

Те се разсмяха. Затворила очи, Мел си пожела двамата с Питър да бяха там, а не в Ню Йорк през юли. Знаеше, че там ще му хареса, въпреки че предпочита планината.

— До утре, Раquel. Ако ви трябвам, търсете ме вкъщи.

— Няма да се наложи.

— Благодаря.

Беше облекчена да знае, че момичетата са в добри ръце, и с усмивка затвори телефона. Опита се да си представи подобен разговор с мисис Хан, но въображението ѝ бе твърде бедно и смеейки се, тя сподели това с Питър.

— Харесваш своята помощничка, нали?

Мел кимна:

— Адски съм ѝ благодарна за всичко, което прави. Понякога е свадлива, но обича децата, а дори и мен.

— Това не е трудно. — Той целуна Мел по устните и се отдръпна да я погледне. Тя се отнасяше с децата си съвсем различно, разговаряше с прислужничката си по начин, който той не би могъл да приеме, но животът ѝ вървеше удивително гладко. За миг се запита дали той няма само да го разстрои. Тя стана и се протегна. Бяха прекарвали чудесна сутрин, която дойде като неочакван подарък.

— Какво си мислиш в момента, Питър?

Тя непрекъснато проявяваше интерес към мислите и думите му.

— Мислех си колко добре е организиран животът ти, и то от дълго време. Питях се дали не съм по-скоро разрушителна, отколкото съзидателна сила в него.

— Как смяташ? — Тя се излегна гола на шезлонга в стаята си и отново усети копнеж, който го смайваше.

— Не мога да мисля, когато те гледам съблечена.

— Нито пък аз. — Тя се разсмя и го повика с пръст. Той се приближи, легна до нея и след миг се обърна, привличайки дългото ѝ, стройно тяло върху своето.

— Луд съм по теб, Мел.

Тя се задъхваше от желание:

— Аз също...

Отново се любиха, забравяйки грижите, вината и отговорността и дори децата си.

Стана един и половина, докато се изкъпят и облекат. Когато излязоха навън под горещото слънце, Мелани приличаше на доволна котка.

— Големи мързеливци сме.

— Защо не? И двамата работим много усилено. Не си спомням друг подобен уикенд.

Двамата се засмяха.

— Аз също. Иначе щях да бъда твърде изморена, за да работя.

— Чудесно. Значи трябва да се постарая да бъдеш изморена, за да не мислиш непрекъснато за фанатичната си работа.

Тя се изненада от думите му.

— Нима е така? — Не съзнаваше, че мисли постоянно за работата си и се учуди какво има предвид Питър.

— Всъщност не. Но определено се усеща, че имаш друг живот, не само децата, дома и съпруга.

— А! — Тя започна да разбира. — Искаш да кажеш, че не съм просто една домакиня. Имаш ли нещо против?

— Не. — Той бавно поклати глава. Разхождаха се безцелно. Беше горещ слънчев ден и се чувствуваха щастливи, че са заедно. — Уважавам това, че си личност. Но е по-различно, отколкото ако беше... — той потърси подходящите думи... — обикновена простосмъртна.

— Глупости. Каква е разликата?

— Ами например не можеш просто така да заминеш за шест месеца с мен в Европа, нали?

— Не, договорът ми не може да отпадне, поне не без сериозен съдебен процес. Но ти също не можеш да си го позволиш.

— Това е друго — аз съм мъж.

— О, Питър! — извика тя. — Ти си гаден шовинист.

— Да, такъв съм — гордо я погледна той. — Но въпреки това уважавам професията ти, стига да си останеш все така женствена и да можеш да се справяш с женските си задължения.

— Какво означава това? — Тя започваше страхотно да се забавлява. Би се ядосала на всеки друг, но и не на него. — Да лъскам пода и да пека баница?

— Не, да бъдеш добра майка, да раждаш бебета, да се грижиш за мъжа в твоя живот, без да поставяш работата си на първо място.

Харесваше ми, че Ан не работи, защото винаги беше до мен. Няма да ми е приятно, ако жената, която обичам, не може да бъде с мен.

— Никой не може да бъде винаги на разположение на другия, Питър. Никой мъж, никоя жена. Но ако достатъчно много държиш на човека до теб, може да се намери начин да бъдеш с него, когато си му нужен. Въпрос на организация и правилна преценка. Винаги съм била до момичетата, когато се е налагало.

— Знам. — Беше го разбрал от самото начало. — Но не си го правила за някой мъж.

— Не, не съм искала — честно отвърна тя.

— А сега? — тревожно попита той.

Приличаше на момченце, което се безпокои, че няма да намери майка си.

— Какво ме питаш, Питър?

Изведнъж настъпи тишина. Усецаха, че за тях все още съществуват възможности, от които се страхуваха, но Питър бе посмел да ги признае. Сега искаше да знае позициите на Мел, без да я изплаши. Може би избързваше с подобни въпроси. Тя усети тревогата му и се наведе към него.

— Недей да се безпокоиш толкова.

— Само се питам какво означава всичко това за теб.

— Същото, което и за теб. Нещо красиво и чудесно, което не ми се е случвало досега. А ако искаш да знаеш какво ще стане в бъдеще — не мога да ти кажа.

Той кимна.

— Знам. Това също ме тревожи. То е като в хирургията — не обичам да импровизирам, искам да знам следващата стъпка, посоката. Аз съм човек, който планира нещата, Мел.

— Аз също. Но това не може да се планира.

Тя се усмихна и атмосферата се разведри.

— Защо не? — Сега той се шегуваше.

— Какво искаш — да подпиша договор ли?

— Разбира се. Договор, че винаги, когато поискам, ще имам великолепно ти тяло.

Държаша се за ръце и Мел го погледна щастливо:

— Толкова се радвам, че остана за уикенда.

— И аз.

Разхождаха се из Сентрал Парк, после по Пето Авеню стигнаха до хотел „Станхоуп“ и седнаха в кафенето на открито. После се върнаха пеша до уютната ѝ къщичка. Любиха се, гледаха залеза, покъсно се изкъпаха и отидоха да вечерят в „Илейнс“. Ресторантът беше пълен, но Мел познаваше половината от посетителите, въпреки че повечето от познатите ѝ бяха заминали извън града за уикенда. Веднага се усещаше, че това е важна част от живота ѝ — знаменитостите, с които се познаваше добре, признанието, цялото напрежение на Ню Йорк ѝ подхождаха. В Лос Анжелос също имаше такава среда, но тя не беше част от живота на Питър. Той бе твърде зает със своите дела, семейството и пациентите.

— Е, докторе, какво ще кажете за Ню Йорк?

Вървяха, хванати под ръка, по Второ Авеню обратно към дома ѝ.

— Струва ми се, че обичаш този град и той също те обича.

— Прав си — щастливо се усмихна тя. — Но обичам също и теб.

— Въпреки че не съм водещ на телевизионно предаване, нито политик, нито писател.

— Ти си нещо по-хубаво, Питър. Ти си истински.

Той се усмихна на комплимента:

— Благодаря. Но и те са такива.

— Не е същото. Те се докосват само до едната страна на живота ми. Има друга страна, за която не подозират. Наистина никой засега не е разбрал двете страни на моя живот. За мен са важни и семейният ми живот, и професионалният, а те са диаметрално противоположни.

— Но изглежда, че се справяш и с двата.

Тя се усмихна и кимна:

— Но невинаги е лесно.

— Кое ли е лесно? — Изведнъж той си спомни реакцията на дъщеря си на оставането му в Ню Йорк и предположи, че тя ще го накара да си плати за това. Винаги успяваше.

На следващата сутрин хапнаха в една таверна на открито и отидоха на уличен панаир в Гринич Вилидж. През лятото нямаше много развлечения в Ню Йорк, но това не ги вълнуваше. Искаха само да бъдат заедно. Разхождаха се с часове и разговаряха за миналото си, за живота си, за работата, за децата, за самите себе си. Не можеха да се наситят един на друг и към пет часа със съжаление се върнаха в къщата на Мел. Любиха се за последен път. В седем взеха такси за

летището. И изведнъж времето отлетя. След няколко минути трябваше да се сбогуват. В последния момент се вкопчиха един в друг.

— Много ще ми липсваш. — Той я гледаше, безкрайно доволен, че дойде в Ню Йорк. Усещаше, че това промени посоката на живота му, но вече не се страхуваше. Повдигна с пръст брадичката ѝ:

— Обещавах ли, че ще дойдете в Аспен?

Тя се усмихна, борейки се с напиралците сълзи:

— Ще дойдем.

Но все още не знаеше как да го каже на близначките.

— Така ще е най-добре.

Прегърна я силно и я целуна за последен път, преди да се качи в самолета. Когато замина, Мел имаше чувството, че е отнесъл със себе си сърцето ѝ.

Нейното пътуване беше дълго и самотно. Пристигна след полунощ и всички вече спяха, но тя изпита облекчение. Не искаше да говори с друга жива душа, освен с Питър Халам, а той още летеше към Лос Анжелос.

Тази нощ Мел дълго седя на верандата и слуша шума на океана, докато нежният бриз подухваше в лицето ѝ. Обзе я чудно спокойствие и съжаляваше, че не може да го сподели с Питър. Но за момента така беше по-добре. Трябваше да останат сами. Посещението в Аспен с нейните и с неговите деца щеше да е достатъчно голямо изпитание. Все още не знаеше кога и как да каже на момичетата, но на другата сутрин по време на закуската реши, че е най-добре да им даде колкото може повече време, за да привикнат с тази мисъл. Никога досега не бяха заминавали от Винярд по средата на лятото и щеше да им се види странно. Нещо повече — дори подозрително.

— Аспен? — Джесика я зяпна изумена. — Защо ще ходим в Аспен?

Мел се опита да се покаже безгрижна, но усети, че сърцето ѝ заби по-бързо — отчасти, защото я затрудняваха, отчасти заради неизбежната си лъжа.

— Защото поканата е интересна, а ние никога не сме ходили там.

Ракел изсумтя и отиде в кухнята за кленовия сироп, а Вал погледна ужасена майка си.

— Не може да заминем. Тук са всички, а в Аспен не познаваме никого.

Мел спокойно я погледна. Щеше да я убеди по-лесно, отколкото сестра ѝ.

— Успокой се, Вал, и в Аспен има момчета.

— Но то е друго. Тук познаваме всички! — Тя щеше да се разплаче, но Мел бе твърда.

— Мисля, че не бива да изпускате тази възможност.

Или трябваше да каже „да изпусна“? Чувствуваше вина за това, което те не знаеха.

— Защо? — Джесика внимателно я наблюдаваше. — Какво има в Аспен?

— Нищо... искам да кажа... о, за бога, Джес, не се дръж като следовател. Това е чудесно място, планината е прекрасна, има много деца и различни забавления — групови екскурзии, коне, катерене, риболов...

Вал изсумтя с отвращение:

— Ненавиждам всичко това.

— Ще ти се отрази добре.

Този път се намеси Джесика — практична, както винаги.

— Това означава, че ще изгубим част от престоя си тук, а сме наели къщата за два месеца.

— Ще отсъствуваме само две седмици. Остават ви още шест седмици тук.

— Просто не мога да го разбера — явно подразнена, Джесика стана от масата, а Вал избухна в сълзи и хукна към стаята си.

— Няма да дойда! Това е най-хубавото ми лято, а ти се опитваш да развалиш всичко!

— Не се опитвам да... — вратата се хлопна, преди Мел да довърши думите си, и тя погледна сърдито Раquel, която разтребваше масата.

— Трябва да е сериозно — мъдро поклати глава тя и Мел се изправи, простенвайки от досада:

— За бога, Раquel!

— Добре, добре. Не ми казвай. Но ще видиш, че след шест месеца ще се омъжиш. Не помня да сте заминавали оттук посред лято.

— Пътуването ще бъде чудесно. — Тя се опитваше да убеди всички, включително и себе си, но би искала да стане по-лесно.

— Знам. А аз? И аз ли трябва да дойда? — Тя не изглеждаше по-доволна от момичетата.

— Защо не си вземеш отпуската тези две седмици, вместо да чакаш до края на лятото?

— Струва ми се добра идея.

Една грижа по-малко. Вал излезе от стаята си чак след два часа със зачервени очи и нос и отиде на плажа при приятелите си. Явно не желаше да говори с майка си. След половин час Джесика дойде при Мел, която пишеше писма на верандата. Седна на стълбите близо до краката ѝ в очакване да привърши с писането.

— Как стана така, че ще ходим в Аспен, мамо? — Тя погледна Мел право в очите и беше трудно да не ѝ каже истината... защото се влюбих в този човек, а той ходи там през лятото.

— Мисля, че промяната ще ни се отрази добре, Джес. — Но не я погледна в очите, въпреки че Джесика внимателно я наблюдаваше.

— Има ли друга причина?

— Каква например? — опитваше се да печели време Мел.

— Не знам. Просто не разбирам защо би искала да отидеш в Аспен.

— Поканиха ни приятели.

Това беше половината истина. Всичко се оказа точно толкова трудно, колкото се опасяваше, а ако Питър мислеше, че ще му бъде по-леко, жестоко се лъжеше.

— Какви приятели? — Джесика я погледна още по-внимателно и Мел пое дълбоко дъх. Нямаше смисъл да я лъже, скоро тя щеше да го разбере.

— Питър Халам и семейството му.

Джесика изглеждаше шокирана.

— Докторът, с когото прави интервюта в Калифорния?

Мел кимна.

— А от къде на къде ще ни кани в Аспен?

— Защото и двамата сме сами с децата си. Работихме добре заедно и се сприятелихме. Има три деца горе-долу на вашата възраст.

— Е, и? — Джесика стана още по-подозрителна.

— Е, и може да бъде забавно.

— За кого?

Един на нула за Джесика. Тя бе възмутена, а Мел изведнъж се почувствува изтощена. Може би този натиск бе глупав.

— Слушай, Джес, просто не желая да споря повече по този въпрос. Отиваме и толкова.

— Какво е това? Диктатура или демокрация? — Тя беше застанала с ръце на кръста и ядосано гледаше майка си.

— Наречи го, както искаш. След три седмици заминаваме за Аспен. Надявам се, че ще прекарате добре, ако не — отпишете две седмици от дългото си и приятно лято. Трябва да ви напомня, че тук се забавлявате адски добре, правите каквото искате цели два месеца, а следващата седмица двете с Вал ще имате пищно тържество по случай рождения си ден. Мисля, че няма от какво да се оплачете.

Но Джесика явно не беше на същото мнение и сърдито си тръгна, без да каже дума на майка си.

Нещата не се подобриха през следващите две седмици, като се изключи празненството на плажа за седемдесет и пет деца по случай шестнадесетия рожден ден на Джеси и Вал. То премина чудесно, всички се забавляваха отлично и затова бяха още по-възмутени, че ще трябва да заминат следващата седмица. На Мел ѝ беше дошло до гуша от оплакванията им.

— А как е при тебе, любими? — Тя лежеше на леглото си и говореше по телефона с Питър. Продължаваха да разговарят два пъти дневно и умираха да се видят по-скоро въпреки децата.

— Още не съм им казал. Има време.

— Шегуваш ли се? Ще се срещнем следващата седмица.

Тя беше поразена. Вече две седмици понасяше сръдните на близначките, а той дори не беше казал на децата си.

— Трябва да се държиш непринудено. — Той говореше толкова безгрижно, че Мел реши, че се е побъркал.

— Питър, трябва да им дадеш време да свикнат с мисълта, че ще бъдем заедно. Иначе ще се изненадат ужасно и сигурно ще се ядосат.

— Всичко ще бъде наред. Разкажи ми сега за себе си.

Тя му каза какво е правила, а той ѝ обясни нова техника, която беше приложил при операция сутринта. Мари се чувствуваше изключително добре въпреки преминалото незначително влошаване. След няколко дни щяха да я изпишат — по-късно от очакваното, но с бодър дух.

— Нямам търпение да те видя, скъпи.

— Аз също. — Той се усмихна при тази мисъл и поговориха още малко.

Но след четири дни, застанал лице срещу лице с Пам, Питър не се усмихваше.

— Какво значи това, че сме поканили приятели да дойдат в Аспен тази година? — Тя изглеждаше вбесена.

Беше казал на Марк предишната вечер — съвсем непринудено, точно преди да излезе. Марк изглеждаше изненадан, но нямаше време да го обсъжда. На Матю щеше да съобщи, след като свърши с Пам. Но тя кипеше от яд, застанала срещу баща си.

— Кои приятели?

— Семейство, с което мисля, че ще ви бъде приятно. — Усети, че бавно се изпотпява и го хвана яд на самия себе си. Защо допускаше да се притеснява от нея? — Двете момичета са почти на твоята възраст. — Той печелеше време. И двамата го разбираха, но изпитваше ужас да спомене за Мел. Ами ако отново приеме нещата трагично?

— Каква възраст?

— На шестнадесет. — Надеждите му бързо угаснаха.

— Сигурно са гадняри и ще се държат високомерно с мен, защото съм по-малка от тях.

— Съмнявам се.

— Няма да дойда.

— Пам... за бога...

— Ще остана тук с мисис Хан. — Изглеждаше непоклатима като скала.

— Тя ще си вземе отпуска.

— Тогава ще отида с нея. Няма да дойда в Аспен, ако не се отървеш от тези хора. Но кои са те все пак?

— Мел Адамс и близначките й. — Трябваше да го каже.

Пам се ококори.

— Тя? Няма да дойда!

Начинът, по който го каза, го жегна и преди да се усети, той удари с юмрук по масата.

— Ще правиш това, което кажа! Ясно ли е? И щом казвам, че ще дойдеш в Аспен, ще направиш точно това!

Тя не каза нито дума. Взе празната чиния и я запрати в стената. После изхвърча от стаята. Ако Ан беше жива, щеше да я накара да се върне и да събере парчетата, но той нямаше сили за това. Тя беше дете без майка. Остана загледан в чинията си, после отиде и се затвори в кабинета. Трябваше му половин час да събере кураж, за да се обади на Мел. Имаше нужда само да чуе гласа ѝ, но не ѝ каза за случилото се.

На другата сутрин Пам не слезе за закуска, а Матю го заразпитва с интерес. Предишната вечер той се бе върнал от баба си след вечеря.

— Кой ще идва с нас в Аспен, татко?

Питър войнствено го погледна в очите.

— Мис Адамс. Дамата, която вечеря веднъж с нас, и двете ѝ дъщери. — Застана нащрек, готов за борба, тъй като вече се бе сблъскал с това, но лицето на Матю разцъфна от радост.

— Тя ли! Охо! Кога ще дойдат?

Питър усмихнат се отпусна на стола си и облекчено погледна най-малкото си дете. Слава богу, че поне един от тях го прие, както трябва. Още не бе говорил с Марк, но може би и той ще реагира непредвидимо като Пам, въпреки че не го очакваше. Напоследък Марк бе твърде погълнат от личния си живот, за да му създава неприятности.

— Ще се срещнем с тях в Аспен, Мат.

— Защо не дойдат тук и да заминем заедно?

— Къде да заминем? — Марк влезе в стаята сънен и намусен. Беше закъснял предишната вечер и трябваше да бърза за работа, но умираше от глад. Вече бе помолил мисис Хан за пържени яйца, бекон, препечени филийки, портокалов сок и кафе.

— Говорехме за Аспен. — Питър погледна наежено Марк, очаквайки избухването му. — Той мисли, че Мел Адамс и дъщерите ѝ трябва да дойдат тук. — Марк не реагира и Питър се обърна към Матю. — Но те ще дойдат от Изток и затова им е лесно да летят до Денвър и оттам — за Аспен.

— Готини ли са?

— Кои? — не разбра Питър. Все още бе смутен от реакцията на Пам предишната вечер и не съобразяваше адекватно. Тя не се появяваше, а вратата ѝ бе заключена. Не му отговори, когато я повика. Реши да изчака, докато ѝ мине. Ще говори с нея вечерта, щом се върне от работа.

— Готини ли са дъщерите й? — Марк погледна баща си така, сякаш имаше насреща си пълен глупак. Питър се разсмя. В този миг се появи огромната закуска за Марк.

— Господи, за кого е всичко това?

— За мен. Е, как са?

— Как са? О... о... извинявай... Не знам. Предполагам, че след като майката изглежда добре, дъщерите също ще са хубави.

— Хм. — Марк се колебаеше между закуската и обсъждането на дъщерите. — Дано не са тъпи.

— Ти си тъпанар — погледна го възмутено Матю. — А те сигурно са страхотни.

Питър се изправи ухилен.

— И така, господа, желая ви приятен ден. Ако видите сестра си, предайте й поздрави от мен. Ще се видим довечера. Марк, ще бъдеш ли вкъщи?

Той кимна, като лапаше препечения хляб и хвърляше погледи към часовника, разтревожен, че закъснява за работа.

— Мисля, че да, татко.

— Не забравяй да уведомиш мисис Хан за плановете си.

— Няма.

С това Питър се отправи към болницата за визитация. Този ден нямаше операции. Имаха съвещание, за да обсъдят новите технологии включително и тези, прилагани от самия него. Подробно ги обясни на Мел, когато й се обади следобед. Накрая реши да й каже честно за реакцията на Пам.

— Ще й мине. Мисля, че приема всичко като заплаха. Все още ли искаш да дойдем?

— Шегуваш ли се? — Той се ужаси, че изобщо го пита. — И през ум не ми минава да заминем без вас. А как го приема твоята челяд?

— Неохотно.

Нищо не бе останало от „безразличното“ отношение, на което той се надяваше. Мел излезе права — поне за Пам.

— Мат е страшно доволен. Марк вече с нетърпение очаква да види близначките. Но той е безобиден.

— Не ме убеждавай в това! — засмя се Мел. — Почакай да видиш Вал.

— Е, не може да е чак толкова екзотична!

Мел постоянно говореше за чувственото ѝ тяло и сексапила ѝ на маце. Но като майка сигурно не бе съвсем обективна.

— Питър, Валери не е екзотична. Тя си е направо секси — твърдо рече Мел. — По-добре започни да слагаш успокоително в храната на Марк още отсега.

— Горкичкият. Мисля, че още е девствен, но усилено работи срещу това. Другия месец ще навърши осемнадесет, от септември отива в колеж и съвсем не му се иска да е невинен.

— Е, кажи му да не се упражнява с дъщеря ми.

— Дадено, стига аз да мога да се упражнявам с майка ѝ.

Двамата се разсмяха.

— Мислиш ли, че ще се справим, Питър?

— Изобщо не се съмнявам, любов моя. Всички ще прекараме чудесно.

— А дали Пам ще се чувства добре?

— Сигурен съм в това. А трябва да мислим и за нас двамата. Обичам те, Мел.

Тя му отвърна в същия дух и приключиха.

Но когато след няколко дни се качваха на самолета за Денвър, прогнозата му излезе не така оптимистична.

— Хайде, сърдитке, време е да вървим. — Марк не можеше да понася сръдните на Пам, а това продължаваше дни наред. Тя изобщо не разговаряше с баща си. — Ще ни осигуриш прекрасна почивка на всички, нали?

— Затваряй си плювалника! — Тонът, с който се обърна към поголемия си брат, би ужасил всекиго. Видът на Марк показваше, че иска да я удари.

— Хайде, вие двамата.

Питър беше с памучни панталони и риза на шотландско каре, наметнат с червен пуловер. Носеше малка раница. В едната си ръка държеше бордните карти на четиримата, а с другата водеше Матю. Матю беше в такова добро настроение, че напълно компенсираше сръдната на Пам. Тя седна сама от другата страна от пътеката. Тримата седнаха един до друг — Матю до прозореца, после Марк и от края Питър, за да наблюдава Пам. Но тя извърщаше глава и половината време гледаше през прозореца, а после зачете някаква книга. Когато им

поднесоха обяда, само порови храната и я остави. Питър не издаваше безпокойството си. Извади бонбони за децата, но когато ѝ предложи, тя отказа, без да го погледне.

— Голяма глупачка е! — тихо рече Марк на баща си.

— Ще се оправи. Дъщерите на Мел ще я накарат да се поразсее. Вероятно усеща заплахата, защото няма да бъде пчелата майка. Свикнала е да е единственото момиче сред нас, а сега ще дойдат още три. Това ѝ подействува като шок.

— Тя просто иска да се налага. Прави го, откакто мама умря. Тя никога не би ѝ го позволила. — Марк погледна с укор баща си.

— Може би. — Укорът засегна Питър. Ужасно се стараше, а смятаха, че Ан се е справяла по-добре.

Започнаха да се приземяват и Мапо обсеби вниманието му. Трябваше да тичат, за да успеят да хванат самолета за Аспен. Летяха кратко, но с много друсане над планините. После ефектно кацнаха на малкото летище сред заобикалящите го планински склонове. На него имаше множество частни самолети. Аспен привличаше както много богатите, така и по-разнородна, интересна публика. Тук се срещаша всякакви хора и това беше една от причините Питър да харесва това място.

Двамата с Ан бяха преживели щастливи мигове и през зимата, и през лятото, и той още поддържаше тази традиция.

— Пристигнахме! — съобщи той радостно, когато четиримата слязоха на летището. Взеха кола под наем и се отправиха към хижата, почти същата като онези, които наемаха през последните години. Когато наближиха градчето, дори Пам изглеждаше по-въодушевена. Както обикновено, нищо не се беше променило, включително великолепната планинска панорама.

Имаха достатъчно време да се настанят, да разопаковат багажа си и да отидат за продукти до супермаркета. След това Питър трябваше да се върне на летището, за да посрещне Мел. Той огледа групата, подреждаща продуктите, преди небрежно да подхвърли:

— Искате ли някой да дойде с мен?

— Аз. — Марк бързо изостави заниманието си и обу гуменките на бос крак. Носеше шорти в цвят каки и червена тениска. С тъмния си тен и изрусялата от слънцето коса изглеждаше удивително красив, което забеляза дори Питър. Горд с най-големия си син, той се усмихна

и си рече, че близначките на Мел ще се разтопят, като го видят, иначе сигурно нямаше да са в ред.

— И аз! — извика Матю, грабвайки любимата си космическа пушка.

— Трябва ли ти това? — погледна го Питър, защото шумът от оръжието го влудяваше.

— Разбира се, може да ни нападнат извънземни.

— Нима идват още със следващия полет? — многозначително попита Пам и Питър я изгледа гневно.

— Престани! Всъщност мисля, че и ти трябва да дойдеш с нас. Отиваме цялото семейство.

— Колко трогателно! — Тя категорично се закова в кухнята. — Предпочитам да остана тук.

— Хайде, идиотка такава! — Марк я бутна към вратата, а тя го блъсна в отговор.

— По дяволите! Дръжте се прилично! — изрева Питър.

Пам изведнъж се укроти от крясъка на баща си и четиримата в мълчание потеглиха към летището. Питър се тревожеше какво би могла да му сервира Пам пред Мел и дъщерите ѝ. Когато видя Мел да слиза от самолета, бе погълнат от мисълта колко я обича и колко силно желае да я вземе в прегръдките си. Но пред децата двамата трябваше да бъдат сдържани. Тя тръгна към него — червената ѝ коса бе прибрана на възел, сламена шапка засенчваше лицето ѝ. Бе облечена в хубава кремава ленена рокля и сандали.

— Радвам се да те видя, Мел.

Той взе ръката ѝ — децата ги наблюдаваха. Тя леко го целуна по бузата и се обърна към тях. Трябваше да използва цялото си самообладание, за да не го разцелува истински.

— Здравей, Пам, радвам се да те видя. — Леко я докосна по рамото и се наведе да целуне Мат, който обви с ръчички врата ѝ. Накрая се обърна към Марк, който зяпаше в захлас младата дама зад нея.

— Да ти представя дъщерите си. Това е Джесика.

По червените им коси веднага се познаваше, че са майка и дъщеря, но вниманието на Марк бе приковано от Валери.

— А това е Валери.

Двете момичета тихо поздравиха, Мел ги представи и на Питър, който едва се сдържаше да не избухне в смях. Големият му син изглеждаше така, като че ли всеки миг ще припадне в краката на Вал. Когато двамата с Мел отидоха за багажа, Питър поклати глава усмихнат:

— Права си. Мисля, че и успокоително не би помогнало в случая.

Това момиче притежаваше някаква чувственост, която не се поддаваше на описание, още повече, защото изглеждаше толкова неопитно и наивно.

— Не трябва да я пускаш по улиците, Мел.

— Опитвам се, скъпи, опитвам се. — После се обърна към него.
— Ти как си? Добре ли пътувахте?

— Да.

— А Пам?

Тя скришом хвърли поглед и видя, че Джеси разговаря с Пам, а Мат я зяпа с явно обожание.

— Бих казала, че някои движещи сили взимат добра насока.

Вал и Марк говореха оживено. Пам отговаряше нещо на Джес, а тя взе ръчичката на Мат и се възхити на космическото оръжие, като продължаваше разговора със сестра му.

— Те са добри деца, дано това помогне.

— И майка им е добра.

— Обичам те — изрече тя беззвучно, обърнала гръб на децата и той пожела да я прегърне.

— И аз те обичам — прошепна на ухото ѝ.

Добре, че автомобилът беше комби — седмината и багажът на семейство Адамс едва се побраха. По пътя всички говореха едновременно — дори Пам бавно започна да излиза от черупката си благодарение вниманието на Джесика.

Тя дори не възрази, както се боеше Питър, когато той обясни настаняването. Пам, Джес и Вал щяха да бъдат в една стая с две легла на по два етажа. Не беше много просторно, но момичетата нямаха възражения. Пам дори се смееше на някаква шега на Джесика. Момчетата заеха стаята с две легла, а Питър и Мел — двете най-малки единични стаи. Обикновено децата на Питър имаха самостоятелни стаи, но тази година бе нужно малко творческо въображение, за да се

съберат всички. Най-важното бе двамата с Мел да са в отделни стаи при това първо събиране с децата.

— Настанихте ли се всички?

— Чудесно! — бързо отвърна Валери, като гледаше Питър с възхищение. „Готин е!“, пошепна тя след малко на майка си и Мел се засмя. За съжаление Вал явно смяташе, че и синът му е готин. Мел я предупреди, че още една любовна история само ще усложни живота им в следващите две седмици. В самолета Вал послушно се съгласи, но до вечерта Мел започна да губи надежда, че ще може да предотврати очертаващия се роман. Само се надяваше, че за две седмици ще си омръзват.

— Вал не си пада по дългите любовни истории — смеейки се каза Джес на Пам, докато седяха пред огъня. Заедно бяха сложили Матю да спи. Тя изглежда разбираше добре чувствителността на Пам.

— С пристигането ви на Марк му се кръстосаха очите и още не може да се оправи — засмя се Питър, благодарен на усилията на Джес да накара дъщеря му да се отпусне. Тя му изглеждаше по-специално момиче и той помнеше това, което Мел му беше говорила за нея. След като бе слушал толкова много за тях, сега му се струваше странно, че ги вижда. Но бяха точно такива, каквито майка им ги описваше — особено Вал, която приличаше на модел от „Плейбой“, а не на гимназистка. Но у нея имаше някаква приятна невинност, въпреки разкошното ѝ тяло.

— Разбрах, че искаш да учиш медицина, Джес?

При този въпрос очите ѝ заблестяха, а Пам доби отегчен вид.

— Отвратително.

— Знам. — Тя предразполагащо погледна Пам. — Всички мислят така. Искам да стана гинеколог или педиатър.

— И двете специалности са добри, но изискват много усилия.

— Аз искам да стана модел. — Пам зае надменна поза и Джес се усмихна.

— И аз бих искала, но не изглеждам като теб.

Това не бе истина, но Джесика искрено вярваше, че е така. Дълго бе живяла в сянката на Вал.

— Можеш да бъдеш всичко, каквото пожелаеш, Джес. — Мел седеше край огъня, отпусната и щастлива, че отново е близо до Питър. Струваше ѝ се, че не го е виждала от хиляда години.

— Има ли желаещи за разходка? — Марк се втурна в стаята и след като ги обработи един по един, всички се съгласиха. Само Мат спеше дълбоко.

Питър кимна с усмивка:

— Нищо му няма. Спи като пън. Това е от планинския въздух. Ан винаги казваше... — Той спря, видимо пребледнял. Мел почувствува, че настръхва. Странно бе, че върви по стъпките на Ан, че е тук с децата си, сега, когато жена му вече не е жива. Запита се дали това не е една от причините за реакцията на Пам, опита се да поговори с нея, когато излязоха на прохладния планински въздух. Пам проявяваше обаче по-голям интерес към разговора с Джеси и те се разхождаха половин час по двойки — Вал с Марк, Джеси с Пам и Мелани с Питър.

— Виждаш ли, всичко се нарежда чудесно, нали? — самодоволно рече той и Мел се разсмя.

— Не бързай толкова. Току-що дойдохме.

— Не ставай глупава. Какво би могло да се случи?

Тя се престори, че пази главата си от гнева на боговете, после погледна Питър.

— Шегуваш ли се? Всичко! Да се надяваме, че това приключение ще завърши без убийства, счупени кости или нежелани бременности.

— Голяма оптимистка си!

Дръпна я зад едно дърво и бързо я целуна, за да не ги видят. Беше им толкова хубаво, че отново са заедно, че децата им са заедно, въпреки ужасите, които предричаше Мел.

Върнаха се в хижата доволни, успокоени и уморени от разходката и всички се прибраха по стаите си. Във всяка стая имаше умивалник, така че не стана опашка за миене на зъбите. Мел чуваше кикотенето на момичетата от стаята им и след като бяха загасили лампите. Умираще от желание да се промъкне на пръсти до стаята на Питър, но мислеше, че не е разумно. Още не. Децата бяха съвсем наблизко. Докато лежеше и мислеше за прекарването им в Ню Йорк, видя, че вратата на стаята ѝ се отвори и се промъкна една сянка. Изненадана седна в леглото, докато той се пъкна под одеялото ѝ.

— Питър! — Не можеше да повярва на очите си.

— Как позна? — Той се усмихваше в тъмнината. Обви с ръце шията му и го целуна.

— Не биваше... ами, ако децата...

— Остави децата... момичетата са толкова заети и мислят, че не ги чуваме, а Марк вече е потънал в сън като Матю... сега е време за нас.

Ръцете му я обгърнаха, пъхнаха се под нощницата ѝ, а тя се бореше да не издаде звук.

— Господи, колко ми липсваше!

Мел не продума, а просто му показа, че и той ѝ е липсвал. Телата им се сливаха с неутолима наслада часове наред, а после той си тръгна с нежелание. Тя отиде на пръсти до вратата и го целуна за довиждане. От стаите на децата не долиташе и звук. Всички спяха дълбоко. Тя не си спомняше някога да е била толкова щастлива. Върна се на пръсти в леглото, което пазеше сладкия дъх на страстта им, и потъна в сън, прегърнала възглавницата.

XXI

На следващия ден тръгнаха на екскурзия. Изминаха пет мили и спряха на пикник край малък поток. Мат улови змия и трите момичета с писъци се втурнаха към Питър и Мел. Върнаха се късно следобед и отидоха да плуват в басейна. Децата лудуваха като стари приятели, но Мел забеляза, че когато разговаряше с Джесика, Пам не изпуцаше от очи нея и Питър.

— Хубава групичка са, нали, Мел?

Това не можеше да се отрече. А и всички бяха красиви деца, въпреки че в очите на Пам все още се четеше тъга, особено когато поглеждаше към Мел и баща си. Мел бе признателна на Джеси, че непрекъснато я забавлява. А Валери и Марк бяха неразделни още от закуска.

— Да, хубава групичка са, но трябва да бъдат наблюдавани — съгласи се Мел с уморена усмивка.

— Хайде пак! Защо се тревожиш сега? — Реакцията ѝ го забавляваше. Тя постоянно бдеше над общата им челяд и това му харесваше. Веднага се разбираше, че е чудесна майка.

— Не се тревожа, просто ги наглеждам — засмя се тя, а Питър погледна към Вал и Марк.

— Струва ми се безобидно. Просто и двамата не знаят какво да правят с енергията и младостта си. За съжаление обаче догодина няма да е така.

— О, боже — завъртя очи Мел, — дано не е истина. Да бях я омъжила, когато беше на дванадесет! Мисля, че няма да мога да я опазя още четири-пет години.

— Едва ли е необходимо. Тя е много добро момиче.

Мел предпазливо кимна:

— Но е прекалено доверчива. Джесика е съвсем друг характер. Той вече го бе забелязал.

— Изглежда, че Пам много харесва Джес.

— Тя се отнася добре с по-малките.

— Знам. — От две години не се чувствувам толкова щастлив. — И Мат я обожава. — Сниши глас и се наведе към ухото на Мел. — Аз също те обожавам. Мислиш ли, че можем да останем тук завинаги?

— Бих искала.

Но не беше точно така. Липсваше ѝ, че не са сами, както бяха в Ню Йорк. Тук не се чувствуваше съвсем свободна.

Трябваше да наглежда децата и когато се налагаше, не се страхуваше да прояви твърдост. Вечерта четиримата по-големи отидоха на кино, а двамата с Питър останаха при Мат. Но когато Марк и Вал поискаха да излязат сами, след като се прибраха, Мел категорично се противопостави.

— Не е почтено към останалите. Ние сме една група.

Имаше и други причини, които тя не спомена. Причини, които я караха постоянно да бди — когато са разхождаха, яздеха или излизаха на пикник сред покритите с цветя поляни. Цялата атмосфера беше толкова естествена и чувствена — прилепналите тениски, късите панталони, банските костюми, свежият планински въздух, постоянната близост в хижата. Досега не бе виждала Вал толкова захласната по някое момче и това я тревожеше повече, отколкото признаваше пред Питър. Спомена го и на Джес веднъж, когато бяха сами. Тя също го бе забелязала.

— Смяташ ли, че всичко при нея е наред, мамо? — Между близначките съществуваше силна връзка и Джесика винаги се безпокоеше за сестра си.

— Да. Но трябва да я наблюдаваме.

— Мислиш ли, че тя... — На Джеси ѝ беше неудобно да критикува сестра си пред майка им. — Не смятам, че тя би...

Мел се усмихна.

— Аз също, но ми се струва, че е лесно човек да се увлече сред покритите с цветя поляни и заснежените върхове наоколо или вечер насаме. Според мен Марк е по-дълбок от момчетата, които тя познава. Искам да съм сигурна, че тя няма да направи някоя глупост. Все пак не вярвам, че Вал може да постъпи неразумно.

— Този път тя не ми казва нищо, мамо. — Това бе необичайно. Вал споделяше с Джес, което ѝ се случваше, особено що се отнасяше до момчетата. Но странно — за Марк мълчеше.

— Може би го приема по-сериозно, отколкото е. Първа любов!
— Отново се усмихна Мел.

— Само да не направи някоя глупост.

— Няма. — Мел изглеждаше сигурна в собствената си бдителност и в разума на дъщеря си. — А какво мислиш за Пам? — Вярваше в преценката на Джес повече, отколкото на всеки друг, може би с изключение вече на Питър, но той едва ли бе обективен към единствената си дъщеря.

— Струва ми се, че не е особено щастлива. Разговаряхме за много неща. Понякога тя е съвсем открита, друг път се затваря в себе си. Много ѝ липсва майка ѝ. Може би повече, отколкото на другите. Марк е по-голям, а Матю е бил съвсем малък, когато е умряла, но Пам се чувства ограбена. Понякога се ядосва затова на баща си.

— Така ли каза? — попита Мел тихо и загрижено.

— Горедолу. Според мен тя преди всичко е объркана. В трудна възраст е, мамо. — Докато говореше, Джесика изглеждаше по-възрастна и по-мъдра и Мел се разчувствува.

— Знам. Но ти благодаря, че се отнасяш така мило с нея.

— Харесвам я — откровено каза Джес. — Понякога е малко объркана, но е адски умна. Поканих я да ни гостува в Ню Йорк и тя се съгласи. — Мел изглеждаше изненадана. — Имаш ли нещо против?

— Съвсем не. Цялото семейство са добре дошли, когато пожелаят.

За миг Джеси замълча, после погледна майка си.

— Какво има между теб и доктор Халам?

— Нищо особено. Ние сме добри приятели. — Но имаше усещането, че Джесика знае много повече. — Харесвам го, Джес.

— Много ли? — Джесика потърси погледа ѝ.

Мел разбираше, че трябва да бъде искрена с детето.

— Да.

— Влюбена ли си в него?

Мел затаи дъх. Какво означаваше това? Какво искаше да разбере Джес? Истината — каза си Мел. Само това. Трябваше да ѝ каже истината.

— Да, така мисля.

Джесика изглеждаше така, като че ли изпитваше физическа болка.

— О!

— Изненадали си?

— И да, и не. Подозирах го, но не бях сигурна. По-различно е, когато го чуеш с ушите си. — После въздъхна и погледна Мел. — Той ми харесва.

— Радвам се.

— Мислиш ли, че ще се ожените?

Този път Мел поклати глава:

— Не, не мисля.

— Защо?

— Защото животът ни е съвсем различен. Не мога да напусна работата си и да се преместя в Лос Анжелос, а и той не може да дойде в Ню Йорк. Прекалено много неща ни задържат там, където живеем.

— Жалко. — Джеси я погледна в очите. — Ако живеехме в един град, щяхте ли да се ожените?

— Не знам. Този въпрос не стои пред нас. Просто ни е приятно да сме заедно. — Мел докосна ръката на дъщеря си. — Обичам те, Джес.

Тя се усмихна:

— И аз те обичам, мамо. Радвам се все пак, че дойдохме. Съжалявам, че ти създадохме толкова главоболия.

— Няма нищо. Хубаво е, че всичко се уреди добре.

— Прекъснах ли ви? — В стаята влезе Питър.

Мел поклати глава.

— Просто си поговорихме.

— Чудесно. — Той изглеждаше доволен и се усмихна на Джес. — Къде са останалите?

— Не знам. — Беше пет часът и Мел току-що се беше върнала от магазина. Мислеше, че другите са в басейна, както всеки ден по това време.

— Вал и Марк отидоха на разходка с Мат.

— Така ли? — изненада се Мел. — А къде е Пам?

— В стаята — спи. Следобед я болеше главата. Мислех, че знаете.

Питър потупа Мел по ръката.

— Марк ще се грижи за Вал и Мат. Не се притеснявай, Мел.

Но когато до седем часа те не се върнаха, Мел започна сериозно да се тревожи, а и Питър не изглеждаше вече така уверен. Той отиде в стаята при Джес и Пам.

— Знаете ли накъде тръгнаха?

Джесика поклати глава, а Пам го погледна неразбиращо.

— Спяла съм, когато са излезли.

Той кимна и се върна при Мел. Все още беше светло, но той реши да ги потърси.

— Ще се върна след малко.

След един час още го нямаше и Мел и момичетата се изплашиха сериозно.

— Мамо, какво ли се е случило? — прошепна Джесика. Пам беше пребледняла.

— Не знам, мила. Питър ще ги намери.

Но той се луташе из хълмовете зад къщичката, изоставил пътеките, зовящ имената им, без да получи отклик. Когато най-последно намери Вал и Марк, вече бе тъмно. Двамата бяха изподрани, изплашени и сами.

— Къде е Мат? — обърна се той направо към сина си. Гласът му бе изпълнен със страх и напрежение. Лицето на Вал бе изподраскано и обляно в сълзи.

Марк също имаше вид, като че ли ще се разплаче.

— Не знам.

— Кога го видяхте за последен път? — Питър почувствува, че стиска зъби.

— Преди два или три часа. Просто си вървахме и когато се обърнахме, него го нямаше.

Вал се разплака и несвързано заобяснява случилото се. Питър видя, че Марк все още я държи за ръка и започна да разбира какво бе станало и защо бяха изгубили Матю.

— Любов ли въртяхте? — безцеремонно попита той, което накара Вал да ревне по-силно, а Марк гузно наведе глава, получил плесница от баща си.

— Негодник такъв, щом си взел по-малкия си брат, значи отговаряш за него!

— Знам, татко. — По лицето му си стичаха сълзи.

След един час все още не бяха открили Матю. Питър ги поведе по пътеката обратно към хижата. Трябваше да се обади на шерифа, за да започнат издирване. Завариха Мел и момичетата пребледнели, а когато видяха, че се връщат без Матю, и трите избухнаха в плач.

След по-малко от половин час пристигна спасителна група с въжета, носилки, лекарски екип и огромни прожектори.

— Ако тази нощ не го открием, утре ще извикаме хеликоптери.

Питър се ужасяваше от мисълта, че детето може да е паднало в някоя пропаст, да си е счупило крак или нещо по-лошо. Може би лежеше някъде в безсъзнание. Питър тръгна с групата. Мел, Марк и момичетата останаха. Марк вече открито плачеше, а Мел се опитваше да го успокои. Но той не можеше да се отърве от чувството си за вина. Мел едва се въздържа да не се нахвърли срещу Вал. Вече отдавна минаваше девет часа, а от детето все още нямаше и следа. Изведнъж Пам избухна и закрещя на Вал.

— Ти си виновна за всичко, кучка такава! Ако не се беше целувала с Марк, братчето ми нямаше да се загуби!

Вал не можа да отговори нищо и се хвърли в ръцете на Джес, като ридаше истерично.

В този миг Мел чу викове и свирки. Видяха светлините на фенерите и след малко се появи цялата спасителна група. Победоносно носеха Матю, а Питър им помахаше, едва сдържайки сълзите си.

— Добре ли е? — спусна се Мел към Питър. Изведнъж сълзите му потекоха и той дълго стоя така, притискайки я към себе си. Матю беше все още назад, в ръцете на един от спасителите. Бяха го намерили пред една пещера, изплашен, премръзнал, но невредим. Каза, че сам се отклонил от пътеката и се изгубил. Твърдеше също, че е видял мечка.

— О, Мел! — Питър не я пущаше. — Мислех, че сме го изгубили.

Тя кимна. И по нейното лице се стичаха сълзи.

— Слава богу, че е жив и здрав!

Мат беше ужасно мръсен, лицето му беше изподрано, а дрехите окъсани. Няколко пъти беше падал, но изглеждаше много въодушевен и си беше сложил шапката на един от спасителите.

Мел го взе в прегръдките си.

— Изплаши ни до смърт, Мат.

— Нищо ми няма, Мел. — Изведнъж ѝ се стори пораснал и смел.

— Радвам се. — Тя го целуна по бузата и го предаде на баща му, който благодареше на спасителната група. Най-после всички се прибраха в дневната. Марк притисна братчето си, Валери плачеше и се смееше, дори Пам се бе разплакала от облекчение. Докато се поуспокоят, мина полунощ. Пам се извини на Вал, а Марк се закле, че вече никога няма да се отделят. Седяха край огъня и дояждаха хамбургерите, които Мел им приготви.

Питър каза:

— Сега искам да ви стане ясно едно. Тази вечер всички получихме добър урок. — Погледна многозначително към Вал и Марк. — Можем да прекараме чудесно тук, но без повече глупости. Може да се изгубите в гората, да ви ухапе змия или бог знае какво. Всеки от вас трябва да се почувствува отговорен за останалите. Отсега нататък искам да ви виждам само заедно. Навсякъде ще ходите заедно. Ясно ли е?

Той отново погледна големия си син, който засрамено кимна. Толкова беше завладян от Вал, че съвсем бе забравил Матю. А когато двамата отново дойдоха на себе си — малкият бе изчезнал.

— Ако ви видя да се отделяте по двойки, още същия ден ще ви изпратя обратно. Независимо кой го е направил.

Но всички знаеха, че има предвид Вал и Марк.

— Сега всички в леглата. Беше тежка вечер.

Бързо се отправиха по стаите си. Между тях се бе породило едно ново другарство.

— Господи, Мел, вече мислех, че ще умра в планината, когато не откривахме и следа от Матю.

Тази нощ, докато лежах в леглото ѝ, Питър отново преживяваше всичко. Тя го прегърна и усети как потръпна.

— Всичко мина, любими. Той е вън от опасност, а това няма да се повтори.

Дори не се любиха. Лежах прегърнати и Мел почти не мигна, вторачена в него. Когато започна да се зазорява, тя внимателно го събуди. Заспа чак след като той си отиде. Цяла нощ бе мислила колко го обича — колко ги обича всичките и се надяваше, че нищо лошо няма да се случи повече на никого от тях. За пръв път разбра, че всички са заели трайно място в сърцето ѝ. На другата сутрин те действително приличаха на едно семейство. От този миг нататък

петимата бяха неразделни и въпреки че Мел често забелязваше Марк да държи Вал за ръка или да я гледа с особен поглед, който я караше да сияе, двамата изобщо не се отделяха сами. Седмицата мина твърде бързо. Последната вечер излязоха всички заедно и изкараха чудесно. Смееха се и разговаряха като стари приятели. Гледайки ги, човек не би предположил, че не са израсли под един покрив, нито би повярвал в яростната им съпротива срещу това пътуване. Питър непрекъснато се усмихваше на Мел. Почивката им се оказа прекрасна въпреки ужасната вечер, когато търсиха Мат, но дори това беше забравено.

Тази вечер седяха до късно край огъня. Накрая Мат заспа на коленете на Джесика, а Пам ѝ помогна да го сложат в леглото. Разделиха се със съжаление, че приятното прекарване привърши. Мел и Питър дълго лежаха будни и натъжени.

— Не мога да повярвам, че пак се разделяме. — Той я гледаше, подпрян на лакът.

— Няма как.

Изведнъж ѝ хрумна нещо и тя го погледна с надежда.

— Защо не дойдете при нас през уикенда, когато е Денят на труда?

— Прекалено дълго пътуване само за три дни. — Той се колебаеше, но му се искаше да се залови за всяка надежда.

— Тогава останете една седмица.

„Останете месец... година.“

— Не мога.

— Но децата могат. — Идеята ѝ се струваше чудесна. — Пам и Мат могат да дойдат предварително, а Марк — щом приключи работа — ще дойде заедно с теб.

— Това не е лоша идея.

В този миг той не мислеше за децата, а само за нея. Ужасно му се искаше да бъдат заедно, но нямаше начин.

— Толкова те обичам, Мел.

— Аз също.

Лежаха в обятията си и се любиха до зори. Сутринта и двамата се чувствуваха потиснати. Вечерта нямаше отново да се любят, нямаше да се разхождат дълго в гората или из обсипаните с цветя поляни. Беше време да се върнат обратно към действителността и телефона.

Мел сподели идеята да им гостуват в Деня на труда. Децата я приветствуваха с радостни възгласи.

— Значи е решено! — Тя погледна победоносно Питър и той се разсмя.

— Добре, печелиш. Ще дойдем.

— Ура!

Виковете им можеха да се чуят чак на върха на планината. Бърбореха за това през целия полет от Аспен до Денвър. Децата седяха заедно, а Питър и Мел — отделно, за последен път. В Денвър всички се разреваха. Питър погледна Мел в очите и прошепна:

— Обичам те, Мел. Никога не го забравяй.

— Помни, че аз също те обичам.

Децата се преструваха, че не ги гледат, но Вал и Марк се усмигнаха, а Пам се извърна настрана. Двете с Джесика се държаха за ръка и това я утешаваше. Мат силно целуна Мел за довиждане.

— Обичам те, Мел!

— И аз, Мат. — Тя се откъсна от него и разцелува другите. Погледна Пам в очите и каза:

— Грижи се за баща си.

Искаше ѝ се да прибави „вместо мен“.

— Ще се грижа. — В гласа на Пам имаше нова нежност.

Когато се разделиха, всички бяха някак укротени, а Матю направо се разплака, докато вървеше с баща си към самолета.

— Искам да дойдат с нас.

— Скоро отново ще ги видиш.

— Кога?

— След няколко седмици, Мат. — Питър погледна Марк — лицето му имаше замечтан израз. Питаше се какво ли се е случило между него и Вал, но предполагаше, че не е нищо особено. В самолета за Бостън, който излиташе едновременно с този за Лос Анжелос, Джесика и Вал почти не продумаха, а Мел гледаше през прозореца, но виждаше само лицето на Питър. Трите седмици ѝ се виждаха безкрайно дълги, а после какво? Отново една безкрайна година до Аспен? Мел, както и Питър, седнал в самолета за Лос Анжелос, разбираше, че се бяха поддали на една лудост, но знаеше, че за тях вече няма връщане назад.

XXII

След връщането им от Аспен и на трите им се струваше, че седмиците едва се влачат. Вече не беше същото, както през юли, когато ентузиазирано се отдаваха на летните развлечения. Вместо това Вал се взираше в пространството, а Мел говореше по телефона.

Джесика се шегуваше с тях:

— Господи, и двете сте страшно забавни!

Всеки ден Валери тичаше през глава да проверява пощата за писма от Марк, а винаги, когато се връщаше отнякъде, Мел небрежно питаше:

— Някой търси ли ме?

Двете момичета прихваха в смях. Само Раquel се държеше така, като че ли сериозна болест е сполетяла дома им. Предупреждаваше ги, че след шест месеца... ще видят! Не завършваше прогнозите си, но те звучаха заплашително.

Мел се забавляваше:

— Хайде, Раquel, успокой се!

— Този път е сериозно, мисис Мел!

— Да, но сериозно и окончателно не е едно и също.

Грант се обади да я чуе. Бе лудо влюбен в синоптичката на пети канал, беше се запознал и с една малка червенокоса ездачка, а също и с изумително сексапилна кубинка. Мел се пошегува и го посъветва да се държи, както подобава на възрастта му. После момичетата му казаха за Питър. Когато Мел отново взе телефона, той се показа обиден.

— Не можа ли сама да ми го кажеш? Мислех, че сме приятели.

— Така е, но ми трябваше време да го осмисля.

Грант се изненада:

— Толкова ли е сериозно?

— Би могло да стане, но все още не сме решили проблема с разстоянието.

— Разстоянието ли? — Изведнъж всичко му стана ясно. — Ах, ти малко дяволче, той е сърдечният хирург от Калифорния, нали?

Тя се разкиска като дете.

— Мошеничка! А сега какво ще правиш? Ти си тук, а той там.

— Това още не съм изчислила.

— Какво има за изчисляване? Ти отново успя да намериш „невъзможната мечта“! Никой от вас няма да напусне работата си току-така. И двамата сте закотвени. Така че отново си в безопасност.

Дълго след разговора се чувствуваше потисната от думите му. Дни наред се питаше дали това е истина. Отново ли се бе забъркала в една невъзможна връзка?

Сякаш да се увери в чувствата си, тя се обади на Питър. Той бе въодушевен от прогресивното подобрение на Мари. Мел усети, че се моли да не се появи нов пациент за трансплантация през тази седмица и да осуети идването му.

Той я уведоми, че Пам и Мат са готови за път и Матю е страшно възторжен.

— А Пам?

— Външно тя не реагира като Мат, но също се вълнува.

— Моите момичета ги очакват с нетърпение.

Бяха запланували много забавления заедно с Пам, а Мел щеше да се грижи за Матю. Дори Раquel се вълнуваше от предстоящото гостуване, но престорено се оплакваше от допълнителната работа. С часове обсъждаха разпределението по стаите и накрая решиха, че Марк ще спи на дивана в дневната в спален чувал, Пам — в стаята на близначките, Мат на свободното легло при Раquel, а Питър — в стаята за гости.

С пристигането на Пам и Матю къщата се изпълни с празнична атмосфера. Децата ги заведоха на плажа при другите си приятели. Момчето, което Вал бе забелязала в началото на лятото, вече не я интересуваше. Пет-шест души бяха лудо влюбени в Джес, но тя изобщо не им обръщаше внимание. Няколко момчета решиха, че Пам е привлекателно момиче и никой не можеше да повярва, че е само на четиринадесет години. Беше доста висока и изглеждаше по-голяма.

Цяла седмица Мел се чувствуваше щастлива с четиримата и два пъти дневно докладваше на Питър.

— Искане ми се по-бързо да дойдеш.

— И на мен. Марк е почти несвестен от нетърпение.

Вечерта, когато трябваше да тръгнат от Лос Анжелос, едва не се провали всичко. Докараха една млада жена, на която направили трансплантация преди четири месеца. Бе започнало отхвърляне на сърцето и тежка инфекция. Когато чу новината, Мел усети, че стомахът ѝ се сви, но не настоя пред Питър да тръгне или да остави жената на грижите на способните си колеги. Но тя умря още през нощта. Много потиснат, той ѝ се обади на следващия ден.

— Не можахме да направим нищо. — Това всеки път го разстройваше.

— Вярвам, че е така. За теб ще бъде добре да се махнеш за малко оттам.

— Предполагам.

Но това му отне радостта от пътуването. По време на полета до Бостън бе мълчалив. След това малко се оживи и двамата с Марк разговаряха за Мел и дъщерите ѝ.

— Наистина са мили, татко. — Марк се изчерви, опитвайки се да се покаже равнодушен, и Питър му се усмихна.

— Радвам се, че ти също мислиш така.

Ще бъде чудесно да я види отново. Когато малкият самолет кацна на тясната писта, той забърза след Марк, който се изстреля от вратата по разнебитената метална стълба. Спря внезапно пред Вал, като не знаеше дали да се ръкува с нея, дали да я целуне, или просто да я поздрави. Стоеше, тъпчеше на място и ужасно се изчервяваше, но и с Вал беше същото. Питър диво притисна Мел към себе си, предано целуна Пам, Джес и Вал, а накрая и Мат. Вал и Марк тръгнаха да получат багажа. Питър забеляза, че Марк скрито я хвана за ръка и се усмихна на Мел.

— Отново започват.

Тя погледна двете влюбени птички пред тях.

— Тук поне не могат да се изгубят в планината.

Но те изчезнаха с една платноходка почти за цял ден и Питър трябваше да им напомни груповите правила, които бе наложил в Аспен.

— Тук важат същите правила.

— О, татко! — възрази едва ли не с вой Марк. Не се бе държал така от години, но много искаше да остане насаме с Вал. Имаха да си кажат толкова много неща.

— Искаме просто да си поговорим.

— Тогава говорете пред останалите.

— Уф! — Пам обърна очи и си запуши носа. — Само ако чуеш какви глупости си говорят!

Но Мел бе забелязала, че на плажа идва едно четиринадесетгодишно момче, което не ѝ се струваше толкова „гадно“. Към края на седмицата само Джес и Матю изглеждаха нормални. Джесика вече очакваше първия учебен ден, а Матю бе толкова щастлив с Мел и баща си, че не им създаваше никакви грижи. От години бе копнял за такава сигурност, без да разбира всъщност какво му липсва. Питър се смееше, когато Раquel, след като явно го одобри, му обясни какъв късметлия е, че е срещнал Мел, че тя има нужда от добър мъж, за когото да се омъжи. Мел се ужаси, когато той ѝ го разказа, докато лежаха на плажа.

— Шегуваш ли се? Наистина ли каза така?

— Да. Може би е права. Може би точно това ти трябва. Добър съпруг, който да те държи вкъщи боса и бременна.

Той се забавляваше, но следеше зорко Марк, защото не искаше да постъпи нередно с Вал, а виждаше, че хормоните и на двамата кипят.

Питър си спомни думите на Раquel и се обърна към Мел:

— Какво ще кажеш?

— Убедена съм, че телевизионната компания ще бъде във възторг.

Идеята я развеселяваше, но не я приемаше като реална заплаха. Сега я интересуваше само това, че са заедно. По-късно ще мисли за бъдещето — как ще се видят отново. Сети се за друго.

— Ти ми напомни, че следващата седмица трябва да се обадя на адвокатата си.

— Защо?

— Договорът ми изтича през октомври, а искам предварително добре да обмислим какво ще искаме в новия.

Той ѝ се възхищаваше как се справя с работата си. Всъщност възхищаваше ѝ се за много повече неща.

— Ти вече би трябвало да можеш да поставяш каквито и да е условия.

— Донякъде. Не за всичко. Но както и да е, в следващите две седмици ще трябва да седнем с него двамата, за да чуя какво мисли той.

Питър се засмя. Лудостта на отминаващото лято бе обзела всички.

— А защо просто не напускаш?

— А какво да правя? — Идеята не ѝ се струваше толкова забавна.

— Да се пренесеш в Калифорния.

— И да продавам сандвичи на плажа?

— Не, може да ти се стори чудно, но и там имаме телевизия. Даже и новини.

Той се усмихваше и тя си помисли, че никога не е изглеждал толкова красив.

— Нима? Колко интересно!

Но тя и за миг не го прие насериозно, докато той не хвана ръката ѝ. Гледаше я странно.

— Знаеш ли, би могла да го направиш.

— Кое? — Тя усети, че потръпва въпреки яркото слънце и горещината.

— Да напуснеш и да се преместиш в Калифорния. Там все ще си намериш работа в телевизията.

Тя седна и го изгледа втренчено.

— Изобщо даваш ли си сметка колко години ми трябваха, за да постигна сегашното си положение в телевизията? Не можеш да си представиш какво беше в Бъфало при двадесет под нулата или в Чикаго. За тази работа положих адски усилия и сега не бих се отказала от постигнатото, затова, моля те, никога не си прави такива шеги, Питър.

Отново легна до него на пясъка, но все още не можеше да се успокои.

— А ти защо не се откажеш от практиката си и да започнеш всичко отначало в Ню Йорк?

Видя, че той я гледа напрегнато и съжали за острия си тон. Изглеждаше засегнат.

— Ако можех, бих направил всичко, за да бъда близо до теб, Мел.

Обвиняваше я, че тя не иска да направи усилие, което не беше честно.

— Разбираш ли, че и за мен това би означавало смъкване на нивото — където и да отида.

— Дори в Лос Анжелос! — Погледна я унило. Положението им беше безнадеждно.

— Дори в Лос Анжелос!

Замълчаха, загледани в морето, обмисляйки положението си.

— Просто трябва да измислим някакъв начин да се виждаме.

— Какво предлагаш? Уикенди в Канзас?

Сега Питър бе ядосан и огорчен. Очите му горяха.

— Как си го представяш, Мел? Ваканционна любовна история? Да се срещаме в събота и неделя заедно с децата?

— Не знам. Мога да идвам в Лос Анжелос, а и ти да идваш при мен.

— Знаеш, че много рядко мога да се отделям от пациентите си.

Знаеше, че тя също не може непрекъснато да изоставя момичетата.

— Какво ми казваш сега? Че ще трябва да се откажа от всичко? Това ли искаш? — Тя изведнъж се изплаши от същността на разговора им. — Нямам отговор на тези въпроси, Питър.

— Аз също, но имам усещането, че и не желаяш да го потърсиш.

— Не е вярно. Истината е, че и двамата имаме някакво положение и никой от нас не може просто така да захвърли работата си, нито пък го желае. Просто все още не сме готови за такава стъпка.

— Така ли? — Той отново се ядоса. — А защо не?

— Защото се познаваме едва от четири месеца. Не знам какво мислиш ти, но на мен това не ми се струва толкова отдавна.

— Бях готов да се ожения за Ан пет минути, след като се запознах с нея, и се оказах прав.

— Тя е била Ан. — Сега Мел вече викаше, но двамата бяха сами на плажа. Всички деца бяха отишли да играят волейбол, а Матю събираше мидени черупки с Ракел. — Аз не съм Ан, Питър. Аз съм това, което съм. И няма да вървя по стъпките ѝ, по дяволите! Въпреки че ме заведе в Аспен, където си ходил с нея всяка година.

— И какво от това, позволите? Не ти ли хареса?

— Да, хареса ми. Но едва, след като успях да превъзможна зловещото чувство, че си бил с нея почти навсякъде там, а може би сте спали и в същото легло?

Сега той скочи на крака и тя го последва.

— Може би ще ти бъде интересно да разбереш, че тази година наех друга хижа. Не съм толкова безчувствен, колкото си мислиш, мис Адамс.

Двамата постояха неподвижни, после тя наведе глава:

— Съжалявам... не исках да те обидя. — Вдигна поглед към него. — Понякога ми е трудно, като знам колко си бил привързан към нея.

Питър я привлече към себе си.

— Бяхме женени осемнадесет години, Мел.

— Знам... но имам чувството, че непрекъснато съм сравнявана с нея. Идеалната съпруга. Идеалната жена. А аз съм такава, каквата съм.

— Кой те сравнява? — Той изглеждаше ужасен. Никога не бе казвал подобно нещо, а и нямаше нужда да го казва.

Мел сви рамене и отново седнаха един до друг на пясъка.

— Ти... децата... може би мисис Хан.

Питър внимателно я наблюдаваше.

— Мисис Хан не ти харесва, нали? Защо?

— Може би защото е наследство от Ан. Или защото е толкова студена. Мисля, че и тя също не ме харесва. — Мел се усмихна, представяйки си Радел, и Питър се разсмя, отгатнал мислите ѝ.

— Не, тя определено не е Радел, но Радел е единствена.

Той също бе започнал да я харесва, но не беше сигурен, че би търпял острия ѝ език в собствения си дом. Допадаше му сдържаността на мисис Хан и начина, по който контролираше децата. Радел бе по-скоро нещо като приятелка с парцал в едната ръка и с микрофон в другата.

— Сериозно ли говореше да се преместя в Калифорния, Питър? — разтревожено го попита тя и той бавно поклати глава.

— Предполагам, че не. Просто мечтаех. Знам, че не можеш да се откажеш от работата си. А и не бих искал. Просто се опитвам да открия начин да бъдем заедно. Това пътуване насам-натам ще ни струва големи усилия.

В ушите ѝ звучаха думите на Грант... без изход... без изход... А не искаше да е така.

— Знам, че ще ти е трудно да пътуваш. Ще гледам да идвам в Лос Анжелос винаги, когато мога.

— И аз при теб.

Но и двамата знаеха, че тя ще е тази, която ще пътува по-често. Просто нямаше друг начин. За нея беше по-лесно да оставя близначките, отколкото за него да зареже пациентите си. Понякога можеше да пътува заедно с момичетата. Сякаш в потвърждение на това в събота през нощта му се обадиха по телефона. Един от старите му пациенти с присадено сърце бе получил масиран инфаркт. Той даде, доколкото можеше, указанията си по телефона. Трансплантацията бе направена преди две години и пациентът нямаше особени шансове, независимо къде се намираше Питър. Той не мигна през цялата нощ — тревожеше се за човека и съжаляваше, че не е при него.

— Нося отговорност за тези хора, Мел. Тя не свършва със свалянето на престилката и маската след операцията. Продължава, докато са живи. Поне аз така го приемам.

— Затова имаш успех в работата си.

Обхванала с ръце коленете си, Мел седеше с него на верандата и наблюдаваха изгрева на слънцето. След един час се обадиха, че пациентът е починал. Тогава те дълго се разхождаха по брега, без да говорят, а Мел го държеше за ръка. Когато се върнаха, той се чувствуваше по-добре. Ето това щеше да му липсва в Лос Анжелос. Имаше нужда от Мел до себе си.

Понеделник беше последният им ден. Децата имаха свои планове, а Раquel бе заета с почистването на къщата. Мел ги накара да си приготвят багажа още предния ден, за да не губят за това последните си часове. Щяха да тръгнат във вторник сутринта. Питър и децата му излитаха в седем часа сутринта за Бостън, а в девет щяха да вземат самолета от Бостън за Лос Анжелос. Часовата разлика беше в тяхна полза, защото щяха да пристигнат пак сутринта. След като остави децата вкъщи, Питър можеше да отиде навреме в болницата за визитацията. Пам и Матю започнаха училище след седмица, а Марк отиваше в колежа след три седмици.

Мел и близначките щяха да вземат ферибота, за да върнат наетата кола в Бостън, и оттам да отлетят за Ню Йорк. Щяха да

пристигнат вкъщи по-късно от групата, заминаваща за Лос Анжелос.

Вечерта в понеделник седяха мълчаливи и унили. Беше им мъчно, че отново се разделят, вече се чувствуваха един екип. Пам първа изрази съжалението си, Марк бързо се съгласи с нея, като държеше ръката на Валери — гледка, с която всички вече бяха привикнали.

— Дали изобщо ще можем да ги разделим тези двамата? — Питър все още изпитваше леко безпокойство, но Мел бе започнала да се успокоява.

— Нищо им няма. Колкото по-малко внимание им обръщаме, толкова по-бързо ще си омръзнат.

— Само дано не се окаже бременна.

— Не се тревожи. Двете с Джес държим Вал под око. Честно казано, мисля, че Марк има чувство за отговорност. Едва ли би се възползувал от случая, дори ако Вал го изкушава, въпреки че се надявам да не го прави.

— Дано не го надценяваш, Мел.

Той я прегърна през раменете и нежно ѝ се усмихна.

— Е, кога ще дойдеш в Лос Анжелос?

— След два дни започвам работа. Нека да видя какво ми предстои и тогава ще решим. Може би след две или три седмици — каза тя с надежда, но той не се зарадва.

— Та това е чак през октомври.

— Ще направя всичко възможно.

Той кимна. Не искаше да спори, но нейното „всичко възможно“ не му стигаше. Искаше я непрекъснато до себе си, а не виждаше начин това да стане. Но също така не желаше и да се откаже от нея. Знаеше, че е луд, но нищо не можеше да направи. Беше му нужна, за да споделя с нея радостите и товара на ежедневието, смешките, изречени от Мат, смъртта на пациентите, сълзите на Пам, красотата, травмите — всичко! Без нея това нямаше смисъл, а не можеше да я вземе със себе си. Тази нощ, докато се любиха, той като че ли искаше да погълне и ума, и душата ѝ, да запомни всяка извивка на тялото ѝ.

— Сигурна ли си, че няма да дойдеш с мен? — прошепна ѝ той, преди да се качи на самолета за Бостън.

— Де да можех. Но скоро ще дойда.

— Ще ти се обадя довечера.

Представата, че няма да я види, а само ще я чуе, го потискаше, но не можеше да я има, не защото принадлежи на друг, а защото една телевизионна компания я смяташе за своя собственост и което бе лошо, на нея това ѝ харесваше. И все пак знаеше, че тя го обича. Положението беше отвратително, но той се надяваше, че скоро ще намерят някакво решение. Усмихна се на себе си. Може би тя ще разбере, че не би могла да живее без него.

— Обичам те, Мел.

— Аз те обичам повече — прошепна тя. С крайчеца на окото си видя, че Вал и Марк се целуват, здраво прегърнати.

Пам направи отвратена физиономия.

— Уф! Колко са гадни!

Но момчето от плажа бе дошло да се сбoguва с нея и тя ужасно се изчерви. Само Мат бе извън романтичните преживявания, но всички го разцелуваха по пет-шест пъти на раздяла.

— Ела по-скоро! — каза Питър на Мел.

— Обещавам.

Помахаха на калифорнийската група, която се качваше в самолета. Безуспешно се опитваха да не ревнат в хор. После Мел и момичетата се качиха в колата и потеглиха към ферибота. Близначките махаха с кърпички и открито плачеха, а Мел се опитваше да превъзмогне болката в сърцето си.

XXIII

Предаването, което Мел направи за Питър, бе излъчено в първата седмица на септември и бе обявено за един от изключителните документални филми в историята на телевизията. Всички бяха сигурни, че за него ще й дадат награда. Изведнъж всички заговориха за доктор Питър Халам. Най-хубавото беше, че след операцията Пати Лу Джоунс просто разцъфна. Заснеха кратко продължение на материала за нея.

В Лос Анжелос хората непрекъснато се обаждаха на Питър и му повтаряха колко прекрасно е било интервюто и колко неочаквано е допринесло за превръщането на сърдечните трансплантации в широко обществено достояние. Питър постоянно изтъкваше заслугата на Мел и повтаряше, че е свършила чудесна работа. Когато тя успя да отиде в Лос Анжелос в края на септември, всички в болницата я посрещнаха като стара приятелка. Така се отнесоха към нея и Матю, и Марк, Пам все още се държеше малко резервирано, а мисис Хан не бе по-любезна отпреди.

— Като че ли съм си дошла у дома, Питър — щастливо се усмихна тя, докато пътуваха към хотела й.

Настани се в „Бел Ер“, за да е близо до къщата му, а и уединението й харесваше. Щяха да прекарат нощта заедно и бяха нетърпеливи като хлапета. Той щеше да каже на децата, че е останал в болницата, но колегите му знаеха къде да го търсят, ако се наложи.

— Хубаво е, че отново съм тук! — Тя обиколи просторната, приятна стая, смъкна роклята си и радостно погледна Питър. Бяха минали три седмици и половина, но въпреки че тъгуваше за него, не успя да замине по-скоро. В телевизията възникнаха непредвидени обстоятелства, Джесика се разболя, трябваше й повече време, за да организира отново живота си в началото на есента. А тази година й се искаше това да стане по-бързо, защото копнееше да отиде при него.

— Толкова е хубаво, че си тук, Мел. Беше ужасно да сме отдалечени на три хиляди мили един от друг.

— Знам.

Но и на двамата им беше ясно, че няма изход. Поръчаха да им донесат вечеря в стаята и се наслаждаваха на самотата си. Любиха се, а после Питър я попита какво става с новия ѝ договор.

— Вече знаем какво искаме. Въпросът е дали ще го получим.

Положението беше подобно на това между тях двамата и той се усмихна и нежно я целуна.

— Трябва да са луди, ако не ти дадат всичко, което искаш. Ти си най-доброто, което имат, и те го знаят.

Мел се усмихна на щедрата похвала.

— Може би трябваше да те наема да разговаряш с тях вместо адвоката ми.

— Всъщност кога се очаква да преговаряте?

— След около две седмици.

Изглеждаше тъжен, но примирен.

— Предполагам, това означава, че няма да те видя цял месец.

Не можеше да го отрече. Преговорите за договора ѝ я държаха в напрежение и искаше да е там през цялото време. Не бе склонна да пътува, дори за да го види.

— Не можеш ли да дойдеш ти?

Той поклати глава:

— Съмнявам се. През последния месец направихме две сърдечни трансплантации, а ни предстои едновременно трансплантиране на сърце и бели дробове. За известно време не бих могъл да пътувам никъде.

— Не би могъл, а не че не би искал. Има разлика — напомни му тя. Но разбираше причините. И двамата бяха закотвени от работата си, от живота си, от децата си. Беше лудост — като че ли бяха женени за други и трябваше да се задоволяват с малкото време, което успяваха да откраднат.

Мел видя децата му отново в неделя следобед, преди да тръгне за летището. Почти цялото време бяха прекарали в хотела. Искаха да бъдат сами всеки миг, когато бе възможно. Мел мислеше, че е по-добре, ако не се среща много с децата. Вече усещаше, че на собствена почва Пам не е така сърдечна към нея. Тук се чувствуваше по-уверена и баща ѝ отново бе само неин. Но момчетата бяха същите — Марк непрекъснато я разпитваше за Вал, а Матю искаше само да седи на

коленете ѝ и да я прегръща. Следобедът мина бързо и изведнъж двамата с Питър отново се озоваха на летището. В очите ѝ имаше сълзи. Не искаше да се разделя с него, но нямаше избор.

— Смахнат живот, нали?

— Така е.

В този миг го повикаха и той се втурна към най-близкия телефон. Имаше проблем с един пациент и трябваше веднага да тръгне. Това му напомни онази нощ, когато бе оперирал Мари и бе върнал Мел от летището. Но този път тя не бе поканена. Не правеше репортаж и трябваше да бъде в Ню Йорк на следващата сутрин. Дори не можеше да дочака полета ѝ. Целуна я и хукна през залата. Един-два пъти се обърна да ѝ махне, а после тя остана сама. Беше ужасно, че и двамата имат кариери, които изискват много усилия, мислеше си тя, докато се качваше в самолета. Нямаше настроение и бе готова да удари всекиго, който би ѝ поискал автограф, но за щастие никой не я заговори от Лос Анжелос до Ню Йорк. Прибра се вкъщи в шест и половина, уморена и потисната. Когато се обади на Питър в седем часа калифорнийско време, ѝ казаха, че току-що отново е влязъл в операция. И за двамата такова съществуване бе самотно, но нищо не можеше да се направи.

През октомври тя изобщо не можа да пътува. Преговорите за новия договор не вървяха.

— Съвсем ли ме забрави или има някаква надежда за следващия месец? — Питър започна да се оплаква всеки ден, а Мел имаше чувството, че ако види още един плик с цветенца от Марк за Вал, ще запищи. Сигурно вече ѝ бе изпратил всички сантиментални картички, които се продаваха в Калифорния, но това доставяше удоволствие на Вал, въпреки че влудяваше Мел.

— Обещавам, че този месец ще дойда.

— Така каза и миналия месец.

— Това е заради проклетия договор, освен това нали знаеш, че работих две съботи и недели.

Съветският министър-председател бе дошъл на неочаквано посещение с жена си и изпратиха Мел във Вашингтон, за да вземе интервю от нея. Всъщност тя ѝ хареса. Следващия уикенд трябваше да направи продължение на предаването си за възстановяването на президента.

— Не зависи от мен, Питър.

— Знам, но няма на кого да се оплача.

Тя се засмя. Понякога изпитваше подобни чувства към пациентите му.

— Обещавам, че ще дойда следващия уикенд.

Тя удържа на думата си, но той прекара повечето време в операционната с Мари. Състоянието ѝ изведнъж се бе влошило. През последния месец я бяха оперирали вече два пъти, но ѝ се случиха всички възможни усложнения, характерни за трансплантациите. Мел прекара по-голямата част от уикенда в пазаруване и с децата му. Взе със себе си Пам и отидоха да купят нещо на дъщерите ѝ, после обядваха в „Бевърли Хилс Хотел“, което много хареса на Пам, въпреки че не си го призна. Очите ѝ щяха да изскочат от удивление всеки път, когато някой молеше Мел за автограф. После заведе Мат на кино. Най-после, в неделя, прекара известно време и с Питър, но той беше разсеян — с едно ухо слушаше дали няма да звънне телефонът и мислеше непрестанно за Мари.

— Знаеш ли, ако не беше толкова болна, щях да ревнувам.

Тя се опита да се пошегува, но и двамата не бяха в настроение.

— Тя е много зле, Мел.

— Знам. Но ми е трудно да те делия с нея, когато се виждаме толкова рядко.

Това му напомни нещо, което искаше да я пита.

— Какво ще кажеш за Деня на благодарността?

— Какво да кажа? — не разбра тя.

— Искях да ви поканя да дойдете заедно с момичетата. Ние го празнуваме традиционно всяка година и ще се радваме да ни гостувате. Така наистина ще стане семеен празник.

— Това е след около три седмици, нали? — Той погледна календара и кимна. — Дотогава би трябвало да съм подписала договора.

— Нима от това зависи всичко, Мел? — Той изглеждаше разтревожен и тя се опита да го успокои с целувка.

— Просто това ми създава допълнително напрежение. Но дотогава би трябвало всичко да е свършило.

— Значи ще дойдете?

— Да.

Той придоби доволен вид, после отново се разтревожи.

— А ако дотогава не подпишеш договора?

— Въпреки това ще дойда. Да не мислиш, че съм чудовище?

— Не, просто една прекалено заета и важна дама.

— И въпреки това ме обичаш?

От време на време тя се безпокоеше, че ще му дойде прекалено много и ще се откаже от всичко. Това постоянно я притесняваше — че успехът може да ѝ струва любовта на свестен човек като него. Той я прегърна и силно я притисна.

— Обичам те повече от всякога.

Изпрати я на летището и остана до излитането на самолета.

Когато на следващата сутрин съобщи новината на Джес и Вал, Валери изпищя от радост и се втурна да драсне писъмце на Марк, преди да тръгне на училище. Мел раздразнено погледна след нея и се обърна към другата си дъщеря:

— Тя мисли ли нещо друго?

— Почти не — откровено отвърна Джесика.

— Ще видим бележките ѝ.

Джесика не каза нищо, защото знаеше, че са лоши. Непрестанното писане на писма до Марк се беше отразило на домашните на сестра ѝ.

— Ще бъде хубаво да отидем в Калифорния за Деня на благодарността.

— Надявам се. — Мел уморено се усмихна и целуна момичетата, които тръгнаха на училище. Преди да подреди багажа си, тя се обади на своя адвокат. Знаеше, че той отива в кантората си преди осем часа. Но новините, които ѝ съобщи, не бяха добри. Компанията все още отлагаше подписването на договора, надявайки се тя да се откаже от някои условия. Той я увери, че това не е необходимо, че вероятно ще отстъпят, а ако не го направят, стига само да намекне, и ще получи дузина нови предложения.

— Но аз наистина не искам друго, Джордж. Искам да остана тук.

— Тогава ще се държиш докрай.

— Така смятам. Има ли възможност да приключим с това преди Деня на благодарността?

— Ще направя всичко възможно.

Но се оказа, че и това не помогна. Когато след три седмици взеха самолета за Лос Анжелос, все още нищо не бе решено. Адвокатът

твърдеше, че е настъпил единадесетият час, но досега не бяха подписали никакъв документ и това я влудяваше. Питър забеляза, че се е отразило на нервите ѝ дори по начина, по който слезе от самолета. Щяха да прекарат заедно четири дни и той се надяваше, че тя ще се успокои. Само се молеше през това време да не застрелят президента или да не се наложи да прави трансплантация. Молбата му се изпълни. Прекараха празниците спокойно. Децата бяха щастливи, че отново са заедно. Мисис Хан бе надминала себе си в приготвянето на празничната вечеря.

— Божичко, не мога да помръдна! — Вал отчаяно погледна корема си. Марк ѝ помогна, като я издърпа от стола. Пам и Джес се качиха да играят шах. Матю се сви пред камината с любимите си одеяло и мече и заспа. Питър и Мел се оттеглиха в кабинета му да поговорят на спокойствие. Питър бе настоял да се настанят у тях, а не на хотел. Мел смяташе, че щом Джес беше тук, Пам няма да се разстрои от гостуването им. Джес бе нещо като неутрализатор.

— Вечерята бе чудесна, Питър.

— Радвам се, че сте тук.

Той я погледна изпитателно и видя около очите ѝ бръчици на умора. С помощта на грим те не личаха пред камерата, но съществуването им го безпокоеше. Не биваше да се преуморява от работа, нито да се подлага на прекомерно напрежение.

— Твърде много се натоварваш, любов моя.

— Защо мислиш така? — Тя протегна крака към огъня.

— Отслабнала си и изглеждаш уморена.

— Сигурно... Не е леко — усмихна му се тя. Знаеше, че и той е имал много работа — две нови трансплантации и Мари, която отново имаше проблеми със стероидите, но беше по-добре.

— Нещо ново за договора?

— Джордж казва, че е въпрос на часове. Би трябвало да го подпишат в понеделник, когато се върна.

Питър дълго мълча, после я погледна. Не знаеше как да започне, но въпросът бе сега или никога. Може би това е последният му шанс или поне последният за цяла година. Трябваше да го направи.

— Мел...

— Ммм? — Тя мълчаливо се взираше в огъня и с усмивка вдигна очи към него. Най-после се бе отпуснала след напрежението,

продължило седмици наред. — Да, докторе?

Искаше му се да се приближи до нея, но не посмя:

— Трябва да ти задам един въпрос.

— Случило ли се е нещо?

Може би нещо с Пам, но напоследък тя беше добре. Във всеки случай по-добре от Вал, която никога не бе имала толкова ниски оценки. Но тя щеше да поговори за това с Питър друг път. Трябваше да вразумят по някакъв начин влюбените, преди да са изключили Вал от училище. Мел искаше и подкрепата на Питър. Но сега не бързаше да заговори на тази тема.

— Какво има, любими?

— Отдавна искам да обсъдим това заедно. Става дума за договора ти.

Тя се изненада. Досега той бе избягвал да я съветва и тя смяташе, че така е по-добре. Не познаваше работата ѝ така както и тя не познаваше неговата, и двамата можеха да си оказват само морална подкрепа, от каквата имаха нужда.

— Какво по-точно?

— Какво ще стане, ако не го подпишеш?

Тя се засмя.

— Проблемът не идва от мен, а от тях. Аз бих го подписала незабавно, ако тия негодници се съгласят с нашите условия. И мисля, че ще го направят. Но в момента се води война на нерви.

— Знам. Но ако не го подпишеш... — Той затаи дъх, после продължи, — а вместо него подпишеш договор с друга компания?

— Може и това да стане, ако не приемат условията ми. — Но тя все още не можеше да го разбере. — Защо? Какво имаш предвид? — Явно искаше да ѝ каже нещо, но какво?

Той я погледна право в очите и отвърна само с една дума:

— Женитба.

Лицето ѝ изразяваше пълно неразбиране, после пребледня и шокирана го зяпна.

— Какво искаш да кажеш? — Гласът ѝ бе почти шепот.

— Искам да се ожения за теб, Мел. От месеци събирам кураж да ти го кажа, но не исках да проваляя кариерата ти. Но тъй като подписването на договора ти се забави, просто помислих... питах се дали...

Тя стана и закрачи из стаята. Спря пред камината с гръб към него, после бавно се обърна.

— Не знам какво да ти отговоря, Питър.

Той се опита да се усмихне, но толкова се страхуваше, че не успя.

— Едно „да“ ми стига.

— Но аз не мога да се откажа от всичко, което съм изградила в Ню Йорк. Просто не мога... Очите ѝ се изпълниха със сълзи. — Обичам те, но не мога да го направя...

Тя започнала трепери. Той се приближи и я прегърна. В очите му имаше сълзи, но тя не можеше да ги види.

— Нищо, Мел. Разбирам. Но трябваше да те попитам.

Тя се отдръпна, за да го погледне в очите. По бузите и на двамата течаха сълзи.

— Обичам те... о, боже, не искам това от мен, Питър. Не ме карай да ти доказвам нещо, което не мога.

— Не е нужно да ми доказваш каквото и да било, Мел.

Той изтри сълзите си и седна на канапето. Но нямаше смисъл да продължават да се самозалъгват — не можеха постоянно да прелитат страната, за да се видят. Краят беше неизбежен и двамата го разбираха. Той впи очи в нейните и бавно поклати глава.

— Мислех, че сме щастливи хора — имаме хубави деца, добра кариера, срещнахме се... — Усмихна се печално. — Сега си мисля, че не сме чак такива късметлии.

Мел мълчеше. Изтри сълзите си, издуха носа си.

— Не знам какво да ти кажа, Питър.

— Нищо не казвай. Просто знай, че ако промениш мнението си, аз те обичам и искам да се ожения за теб. Ще те подкрепя във всяко отношение. Ако искаш, можеш да се съсипваш от работа за някоя от телевизионните компании в Лос Анжелос.

— Но Лос Анжелос не е Ню Йорк.

Поиска му се да я попита кое е по-важно за нея — Ню Йорк или той, но знаеше, че няма да е честно.

— Знам. Няма нужда да го обсъждаме. Просто исках да ти го кажа.

— Излиза, че предпочитам работата си пред теб. Това е отвратително!

— Понякога истината не е приятна.

Двамата трябваше да са наясно.

— Искаш ли все пак да... продължим... ако подпиша договора си и остана в Ню Йорк?

Трепереше, задавайки този въпрос. Какво ще ѝ остане, ако го загуби? Нищо.

— Да, ще продължим, докато можем да издържаме. Но това няма да трае вечно — и двамата го разбираме. И когато свърши, Мел, и двамата ще загубим нещо прекрасно, нещо, което ни е страхотно необходимо. Никога и никого не съм обичал така, както обичам теб.

Сълзите ѝ отново потекоха. Не можа да издържи и излезе на въздух. Малко по-късно Питър дойде при нея.

— Съжалявам, Мел, не исках да се почувствуващ нещастна.

— Ти не си виновен. Просто понякога животът ти поднася толкова труден избор. Аз исках само един по-добър договор, а сега имам чувството, че ако го подпиша, ще разбия сърцето ти.

— Не е вярно. — Той я притисна до себе си. — Постъпваш така, както смяташ, че е правилно за теб, Мел, а това е много важно, затова те уважавам.

— Защо, по дяволите, имаме такъв късмет? — Тя открито ридаеше. — Защо не живеем в един град?

Той се усмихна, примирен със съдбата. От самото начало тя се показваше такава, каквото е и той не беше прав да се опитва да я промени.

— Животът е пълен с изпитания, Мел. Ще се справим. По дяволите, ако трябваше да пътувам пет пъти по-далеч, пак бих искал да те виждам.

После отново я погледна:

— Ще дойдете ли за Коледа?

— Да, ако не трябва да съм на работа.

— Добре. — Опита се да се задоволи с това, но не успя. Нямахше друг избор. Тягостното настроение не ги напусна и през следващите дни.

Децата също не им помогнаха. Вал и Марк имаха планове за всяка минута, Джес, Пам и Матю ходеха на кино и на гости на приятели. Този път Питър не настоя да се движат навсякъде заедно,

имаше си достатъчно други грижи. Когато си тръгнаха, Мел беше още по-неспокойна. На следващата сутрин се обади адвокатът ѝ:

— Е, успяхме! — Той ликуваше от победата.

Тя крачеше из стаята и си представяше лицето на Питър, когато се разделяха. Изглеждаше съсипан, а тя се чувствуваше още по-зле, но нямаха друг избор.

— Какво успяхме? — Тази сутрин Мел бе толкова нервна, че не съобразяваше нормално. Бе изпратила момичетата на училище, въпреки че летяха цялата нощ.

— Господи! Какво прави в Калифорния, Мел? Да не си се дрогирала? Договорът ти е подписан!

Той също бе нервен и изтощен не по-малко от нея. Борбата този път продължи дълго, но си струваше. Тя показа достатъчно кураж да не отстъпи и получи това, което искаше. Малцина от клиентите му имаха такава дързост.

— Трябва да го подпишем днес по обяд. Ще успееш ли да дойдеш?

— Да, разбира се. — Тя се засмя. Два месеца чакаха този момент, но когато затвори телефона, разбра, че не изпитва радост. Победата ѝ вече бе лишена от смисъл благодарение на Питър. Ако подпише контракта, ще има чувството, че го предава.

По обяд тя отиде в компанията. Джордж и всички официални лица я очакваха. В стаята имаше десетина души. Мел пристигна последна — облечена в черен костюм от „Диор“, праметнала на ръка палтото си от визон, с черна шапчица с виолетка, в тон с настроението ѝ. Приличаше на вдовица, която се явява за прочитане на завещанието в някакъв стар филм. Появата ѝ беше драматична и администраторите от телевизията бяха доволни. Мел Адамс си струваше парите, уважаваха я за продължителната ѝ борба. Тя раздаде усмивки из залата, хвърли поглед на Джордж, който ѝ кимна, и седна. Той нямаше търпение да съобщи събитието на пресата. Договорът беше невероятен успех за Мел и всички присъстващи го разбираха, включително и самата тя. С писалка в ръка тя прегледа клаузите. Ръководителите на телевизионната компания вече го бяха подписали. Тя държеше писалката и почувствува, че дланите ѝ се овлажняха, пребледня и изведнъж видя пред очите си образа на Питър. Мълчалива, бледа и замислена, погледна Джордж. Той отново кимна.

— Всичко е наред, Мел.

Усмиваше ѝ се, но ѝ се стори жесток и изведнъж разбра, че не може да го направи. Стана права, все още с писалка в ръката, и поклати глава, като гледаше хората, за които бе работила.

— Съжалявам. Не мога.

— Какво има? — Всички я зяпнаха смаяни. Побъркала ли се е?

Ако я бяха попитали, тя щеше да се съгласи с тях.

— Всичко е точно така, както искаш, Мел.

— Знам. — Тя отново седна — изглеждаше съкрушена. — Не съм в състояние да ви го обясня. Но не мога да подпиша договора.

Изведнъж всички ѝ се сториха противни, включително и Джордж.

— Какво, по дяволите...

Тя ги огледа един по един, трепереща, сълзите пареха на очите ѝ, но сега не биваше да плаче. Ужасно ѝ се искаше да подпише, но имаше нещо друго, което желаше по-силно и което беше за цял живот, не за една година. Той бе прав. Тя можеше да работи и в Лос Анжелос. Кариерата ѝ нямаше да свърши с напускането на Ню Йорк. Отново се изправи и със силен глас каза:

— Господа, заминавам за Калифорния.

Всички онемяха от смайване.

— Да не си подписала договор с някоя тяхна компания?

Вече бяха сигурни, че е полудяла. Не биха могли да ѝ предложат повече пари. Или все пак са го направили? Нафукани мошеници! Но Мел винаги е била над тези неща. Никой не разбираше какво става, а адвокатът ѝ — най-малко. Тя преглътна и продължи:

— Аз се омъжвам.

И без повече думи излезе от стаята, втурна се към асансьора и напусна сградата, преди някой да успее да я спре.

Вървя пеша до дома си и когато пристигна, се почувствува малко по-добре. Току-що бе запратила по дяволите цялата си кариера, но мислеше, че той е достоен за жертвата. И се надяваше, че не е сбъркала. Вдигна телефона и набра номера му. След минута го чу — зает, разсеян, но доволен, че му се обажда.

— Добре ли си? — Очакваше отговора ѝ с раздвоено внимание.

— Не. Не съм.

Той изведнъж усети нещо странно в гласа ѝ. Господи, какво се е случило? Бе се чувствал така, когато умря Ан... близначките...

— Какво има? — Сърцето му заби силно в очакване.

— Отидох да подпиша договора... — Тя говореше безучастно. — И не го направих.

— Не го направи?

— Не го подписах.

— Какво? — Краката му изведнъж омекнаха. — Да не си полудяла?

— И те така казаха.

Изведнъж я обзе паника, ужаси се, че той е размислил и вече е твърде късно. Беше пратила всичко по дяволите. Едва прошепна:

— Луда ли съм?

Чак сега той разбра какво и защо бе направила Мел и очите му се изпълниха със сълзи.

— О, миличко, не, не си... да... о, господи, обичам те!

Истина ли е?

— Мисля, че да. Току-що отхвърлих един милион долара годишна заплата. Трябва да е истина.

Тя седна и се разсмя. Изведнъж и двамата се разсмяха и не можаха да спрат. Тя свали шапката с воалетката и я подхвърли във въздуха.

— Доктор Халам, от тридесет и първи декември, което е и Нова Година, аз съм безработна. Почти скитник.

— Страхотно! Винаги съм мечтал да се ожения за скитничка.

Смехът утихна:

— Все още ли го искаш?

Гласът му беше много нежен:

— Да. Ще се омъжиш ли за мен, Мел?

Тя кимна, а той чакаше обзет от ужас.

— Не чувам.

— Казах „да“. — После много притеснена попита: — Мислиш ли, че ще ме вземат на работа в Лос Анжелос?

— Шегуваш ли се? До довечера ще те затрупат с предложения. — Но съзнанието му бе заето с друго. — Мел, хайде да се оженим по Коледа.

— Добре! — Тя все още бе като в унес и се съгласяваше с всяка негова дума. — Кога по-точно?

Беше като в сън, но не знаеше колко още ще продължи да сънува. Спомняше си стая, мъже с тъмни костюми, тя отказва да подпише договора, но всичко след това ѝ се губеше — чак до телефонния разговор. Не си спомняше как се е прибрала вкъщи. Пеша? С такси? Летейки?

— Какво ще кажеш за Бъдни вечер?

— Дадено. Кога е това?

— След три седмици и половина. Добре ли е?

— Да — кимна тя. — Питър, мислиш ли, че съм луда?

— Не, мисля, че си най-смелата жена, която познавам, и затова те обичам.

— Страхувам се.

— Не бива. Тук ще си намериш чудесна работа и ще бъдем щастливи. Всичко ще е прекрасно.

Надяваше се, че ще излезе прав. Сега мислеше само за това, че бе отказала да подпише договора, но ако отново ѝ предложеха, пак щеше да откаже. Вече бе взела решението и трябваше да живее така, както си бе избрала, но все още не знаеше как именно.

— Какво да правя с къщата си?

— Продай я.

— Не мога ли да я дам под наем?

Прилошаваше ѝ при мисълта да се раздели с нея завинаги. Предстояха ѝ такива гигантски стъпки.

— Имаш ли намерение да се връщаш отново там?

— Не, разбира се, освен ако ти имаш такива.

— Тогава защо ти е? Продай я. Ще вложиш парите си в нещо друго тук.

— Ще купим ли нова къща? — Чувствуваше, че започва да се обърква, докато седеше, взирайки се пред себе си. Чу звънеца на външната врата, но не реагира. Ракул имаше почивен ден, а тя не искаше да вижда никого, особено журналисти, ако са научили новината.

— Не ни трябва нова къща, Мел. Имаме си. — Той ѝ се струваше много щастлив, но тя знаеше, че не иска да живее там. Това беше къщата на Ан... тяхната къща... не нейната... но може би в началото...

— Слушай, отпусни се. Пийни нещо. Трябва да вървя. Ще ти се обадя по-късно. И помни — обичам те.

— Аз също те обичам — едва прошепна тя. Цял час не помръдна от стола, размишлявайки за това, което бе направила, и когато Джордж ѝ се обади, тя се опита да му го обясни. Той ѝ каза, че е луда, но това си е нейно лично решение. Съгласи се да разговаря с телевизионните компании в Лос Анжелос и до вечерта тя получи три предложения. Следващата седмица подписа договор за общата заплата, която бе поискала в Ню Йорк и за която трябваше да чака два месеца. Но все пак това беше Лос Анжелос, а не Ню Йорк. Беше предизвикала невероятен фурор и ходенето ѝ на работа се превърна в агония. Помолиха я да остане до петнадесети декември и да напусне две седмици преди изтичането на договора ѝ. Всички я смятаха за предател. Дори Грант ѝ каза, че се е побъркала, че нищо няма да излезе, че тя е предопределена за нещо по-голямо в Ню Йорк, а не за пазара в Лос Анжелос, че семейният живот не ѝ подхожда. Имаше усещането, че преживява някакъв кошмар, а и близначките непрекъснато я гледаха, сякаш ги е измамил.

— Знаеше ли, че ще постъпиш така? — попита Джесика, когато им каза, че е приела предложението на Питър. Все едно я питаше дали е знаела, че ще извърши убийство.

— Не, не знаех.

— Кога ти направи предложението?

— В Деня на благодарността.

Всеки път Джес поглеждаше майка си с нескрит упрек, а Валери толкова си притесняваше, че бе готова да повърне, само като срещнеше очите ѝ. Дори тя не бе съвсем доволна, че се местят. Трябваше да сменят училището си по средата на годината, да напуснат дома си, приятелите си. Когато обяви къщата си за продан, Мел мислеше, че няма да го преживее. Купиха я още през първата седмица и когато я уведомиха, тя седна на стълбите и заплака. Всичко ставаше твърде бързо. Само Раquel беше наясно с нещата и подготвяше безброй кашони за Калифорния.

— Казах ви, мисис Мел... казах ви през лятото... след шест месеца...

— За бога, Раquel, млъкни.

Докато опаковаше багажа си, Мел изведнъж се сети, че не е решила какво ще прави с Раquel. В къщата на Питър нямаше място за нея, а тя живееше с тях от години. В три часа през нощта нюйоркско време — полунощ в Калифорния — Мел, паникьосана, се обади на Питър.

— Какво да правя с Раquel?

— Болна ли е? — Той беше полузаспал.

— Не. Имам предвид дали да я взема с нас?

— Не е възможно, Мел.

— Защо? — настръхна тя.

— Нямаме място, пък и мисис Хан ще я унищожи.

— Аз лично бих предпочела Раquel да унищожи мисис Хан.

— Мисис Хан е привързана към децата ми.

За пръв път й говореше с такъв тон и това не й хареса.

— А Раquel е привързана към моите, е, и?

— Бъди разумна.

Колко разумна? Отказа се от работата си, от къщата си, децата й трябваше да се разделят с приятелите си, с училището. Още какво би желал да пожертвува? Нима и Раquel?

— Ако тя не може да дойде, Питър, няма да дойдем и ние.

— О, за бога! — Той реши, че е твърде късно да спори. — Добре. Ще й наемем квартира.

— Благодаря.

На другата сутрин Мел съобщи новината на Раquel. Все още бе ядосана на Питър, но този път Раquel я изненада.

— В Калифорния? Да не сте луди? Аз живея тук — в Ню Йорк.

Тя се усмихна, когато Мел я целуна по бузата.

— Все пак, благодаря. Ще ми липсват. Но просто не искам да се местя в Калифорния. Сега животът ти ще бъде вече друг, ще имаш добър съпруг. А моят приятел е тук. Може би един ден и аз ще се омъжа.

Тя бе изпълнена с оптимизъм и твърдо решена, че не иска да се мести в Калифорния.

— И на нас много ще ни липсваш.

Щяха да бъдат само трите. Дори мебелите си изпращаха на склад. В къщата на Питър нямаше място за тях. Дните минаваха и на Мел й ставаше все по-ясно, че няма да е лесно.

На петнадесети декември тя представи за последен път вечерните новини от Ню Йорк. Знаеше, че след около две седмици отново ще бъде пред камерата в Лос Анжелос, но един период от живота ѝ бе завършил. Когато свали микрофона, тя се разплака. Пред студиото я чакаше Грант, който я прегърна, и тя поплака на рамото му, а той клатеше глава като учуден, но горд баща. Радваше се, че тя направи нещо добро за себе си. Питър Халам е известен човек. Грант се надяваше, че всичко ще бъде наред — кариерата и на двамата, децата, преместването. Жертвата е голяма, но Мел ще се оправи по-добре от когото и да било.

— На добър час, Мел. Ще ни липсваш.

Искаха да организират тържество в нейна чест, но тя отказа. Не можеше да го понесе. Промяната все още беше като отворена рана. Обеща да дойде да ги види и да ги запознае с Питър. На тях всичко им изглеждаше като в приказките. Беше интервюирала красивия лекар и се бе влюбила в него, но сега това, което ставаше, ѝ причиняваше мъка — напускането на работата, на къщата, на Ню Йорк.

— Довиждане, Грант. Пази се.

Тя го целуна по бузата и си тръгна. Сълзите се стичаха по лицето ѝ. Оставяше старите си приятели и всичко, с което бе свикнала. След пет минути излезе от сградата, където се бе борила и постигнала толкова много.

Вкъщи я посрещна планина от кашони. Камионът щеше да ги вземе на следващата сутрин. Това беше и последният им ден с Раquel. Събота и неделя ще прекарат в хотел „Карлайл“. В понеделник ще предаде ключовете от къщата, ще си вземе бялата вълнена рокля от Бил Блас, която купи в „Бенделс“ и на деветнадесети декември — пет дни преди сватбата — ще заминат за Лос Анжелос. Тя седеше в мрака и имаше чувството, че той я поглъща... сватбата ѝ. Тя се омъжва...

— О, боже! — Седеше на леглото и гледеше хаоса наоколо, а сълзите бавно се стичаха по лицето ѝ. Имаше чувството, че внезапно я бе връхлетяло някакво безумие. Не я утешаваше дори мисълта, че в Лос Анжелос я очаква Питър.

XXIV

В събота — на шестнадесети декември — Мел влезе за последен път в спалнята си. Къщата вече бе опразнена и последният камион бе отпътувал за Калифорния. Всичките ѝ вещи — с изключение на дрехите и няколко любими предмета — щяха да отидат на склад. За тях просто нямаше място в къщата на Питър.

Момичетата и Раquel я чакаха долу във входното антре, но тя пожела за последен път да види изгледа от стаята си. Вече нямаше да се събужда сутрин в леглото си и да поглежда през прозореца към малката градинка, където чуруликаха птички. В Калифорния ще има други птички, друга градина, друг живот. Не можеше да не мисли колко много означаваше тази къща за нея, когато я купи. Не беше лесно да напусне заради мъжа, когото обича, и все пак това бе само една къща.

— Мамо! — извика Валери отдолу. — Слизаш ли?

— Ей сега идвам! — За последен път обгърна с поглед стаята, после бързо изтича по стълбите. Стояха и чакаха до куфарите, а ръцете им бяха заети от подаръците, които си бяха разменили с Раquel. Мел излезе да потърси такси. Валеше слаб сняг. Докато намери такси, мина половин час. Когато се върна, завари момичетата в прегръдките на Раquel, облени в сълзи.

— Ще ми бъде мъчно за вас. — Раquel погледна Мел в очите и се усмихна през сълзи. — Но постъпвате правилно, мисис Мел. Той е добър човек.

Мел кимна. Не смееше да проговори. После целуна Раquel по бузата и се обърна към близначките.

— Таксито чака, момичета. Сложете тези пакети на предната седалка.

Те изтопуркаха навън, обути в ботуши, облечени в канадки, джинси и топли шалове. Мел си помисли, че и на това облекло вече му идва краят, освен когато ще ходят на ски.

— Раquel — гласът на Мел бе дрезгав от вълнение, — не забравяй, че те обичаме. Ако някога ти потрябва нещо или ако промениш мнението си за Лос Анжелос... — Очите ѝ се напълниха със сълзи и двете жени се прегърнаха.

— Всичко ще бъде наред, момичето ми... ще бъдеш щастлива там... не плачи... — Но тя също плачеше. Преживяха заедно толкова години, заедно отгледаха момичетата. А сега това свърши. Мел бе пожертвувала всичко за новия си живот, дори и Раquel.

— Страшно много ще ни липсваш.

Отвън се чу клаксон. Мел прегърна Раquel още веднъж и огледа тъмната къща. В понеделник щяха да приключат с продажбата, а новите собственици ще се нанесат на следващия ден. Всичко ще бъде различно. Ще боядисват къщата, ще сменят тапетите, ще ремонтират кухнята, ще избият някои стени. Мисълта я накара да потръпне.

— Хайде, мисис Мел, да вървим.

Раquel нежно я хвана за ръка и двете излязоха. Мел заключи за последен път вратата, усещайки как се напруга вътрешно. Но тя желаше това и вече нямаше връщане.

Стояха на тротоара една до друга. Раquel бе облечена в новото палто, което ѝ подариха за Коледа. Мел ѝ даде също и чек, с който да изкара месец-два, а и препоръки, с които биха я приели навсякъде. Мел отвори вратата на таксито и седна до момичетата. Колата тръгна, трите замахаха разплакани на Раquel, която стоеше и също махаше, плачейки под падащия сняг.

В хотела момичетата се въодушевиха от изискания апартамент — поръчаха да им донесат яденето в стаята, включиха телевизора, започнаха да се обаждат на приятелите си. Мел най-последно имаше време и за себе си. Телефонира на Питър от своята стая.

— Здравей, любими.

— Как си? По гласа ти познавам, че си съсипана.

— Да, беше ужасно — и сбогуването с Раquel, и продажбата на къщата.

— Скоро ще бъдете тук и ще забравиш всичко това.

Каза, че от телевизионната компания в Лос Анжелос са изпратили за нея комплект от документи. Трябваше да започне от първи януари, но те искаха да я видят за малко, още щом пристигне.

— Ще им се обадя във вторник, когато дойда.

— И аз така им казах. Добре ли си, мила моя?

Знаеше колко ѝ е трудно да напусне Ню Йорк и се възхищаваше от куража ѝ. Дори когато ѝ предложи да се оженят, почти не се надяваше, че тя ще се съгласи. Това му се струваше като мечта, а сега мечтата се сбъдваше.

— Добре съм, любими. Просто съм уморена. — И потисната, но не искаше да му го каже. Когато отново са заедно, всичко ще се оправи и мъката от промяната няма да е толкова силна.

— Как върви работата ти?

— В момента е доста напрегнато. Пълно е с пациенти, които се нуждаят от трансплантации, а нямаме сърца. Действуваме като жонгльор, който подхвърля десет топки едновременно.

Но тя знаеше, че той се справя успешно с това, и се усмихна. Отново разбра колко ѝ липсва. Откакто прие предложението му, не беше го виждала.

— Как е Мари?

— Отново има подобрение. Мисля, че ще се оправи.

Явно беше в добро настроение и Мел се почувствува по-добре след разговора им. Вечеряха в апартамента и си легнаха рано. Когато на другата сутрин се събудиха, навън бе натрупало една педя сняг.

— Гледай, мамо! — Поне веднъж Джесика забрави сериозните си мисли и записка като малко дете. — Хайде да идем в парка да се бием със снежни топки!

Така и направиха, после Мел предложи да покарат кънки. Смяха се, закачаха се, пързалиха се и падаха. Вал не бе така ентузиазизирана като майка си и сестра си, но накрая също се включи в играта и прекараха чудесно. Прибраха се пеша в хотела и пиха топъл шоколад със сметана.

— Сега може да се каже, че сме просто туристи — засмя се Мел. Вечерта трите отидоха на кино. На другия ден момичетата имаха планове да се видят с приятели. В понеделник сутринта Мел предаде ключовете от къщата, после мина да си вземе роклята. Тя беше строга бяла рокля с подходящ жакет от ефектен вълнен плат от колекцията на Бил Блас. Момичетата си избраха светлосини рокли и по предложение на Мел купиха същата и за Пам.

Сватбата щеше да бъде на Бъдни вечер в църквата „Сейнт Олбан“ в Бевърли Хилс. Нямаше да има много гости — само някои

приятели на Питър, тъй като Мел не познаваше никого в Лос Анжелос.

— Ще бъде кофти без приятелите ни, нали, мамо? — Вал изглеждаше угрижена и Мел се усмихна.

— Ще е така, докато приятелите на Питър станат и наши приятели.

Вал кимна, но Джесика изглеждаше унила. Това ѝ напомни, че не познават жива душа в Лос Анжелос и ще трябва да ходят в ново училище. Тази перспектива не я радваше. Но Вал не изглеждаше толкова недоволна — за нея беше по-леко и причината бе Марк.

В понеделник Мел ги заведе на прощална вечеря в ресторант „21“. Преди да си легнат, трите стояха и гледаха нощния Ню Йорк и Мел усети, че сълзите ѝ напират.

— Пак ще идваме тук. — Не знаеше себе си ли утешава, или момичетата. — А може би ще се върнете да следвате тук.

Те трябва да постъпят в колеж само след две години, но за нея вече нямаше връщане... освен за кратки гостувания. Бе предприела решителна стъпка във всяко отношение.

Когато на другия ден тръгнаха от хотела, не им бе така мъчно, както когато напуснаха къщата си. Отпратиха се за летището в добро настроение с чувството, че се впускат в някакво приключение. Още с качването в самолета Джеси и Вал се запознаха с двама студенти, които си отиваха в Лос Анжелос за ваканцията, и Мел не ги видя чак до кацането.

— Къде бяхте вие двете? — Тя не бе особено разтревожена, тъй като нямаше къде да се загубят в самолета.

— Играхме бридж с две момчета от Лос Анжелос. Следват в Колумбийския университет и се прибират у дома за Коледа. Утре вечер ни поканиха на събиране в Малибу.

Очите на Вал блестяха, а Джес се разсмя и погледна Мел.

— Да, обзалагам се, че мама непременно ще ни пусне! — Тя много добре познаваше принципите на майка си и Мел се засмя.

Но Вал отново опита:

— Бихме могли да отидем с Марк.

— Мисля, че ще сме заети с настаняването си.

— О, мамо...

В този миг самолетът се приземи. Навън слънцето грееше ярко и трите нетърпеливо се оглеждаха, питайки се кой от семейството ще ги

посрещне. Вал нададе вик, когато видя Марк, а Мел установи, че са дошли всички, дори и Матю. Тя се хвърли в прегръдките на Питър, който силно я притисна, и в миг усети, че е постъпила правилно. Разбра, че го обича с всяка своя частица.

XXV

Мел и близначките се настаниха в хотел „Бел Ер“ до двадесет и четвърти декември. В пет часа следобед дойде лимузината, за да ги откара в църквата. Мел беше красива в бялата си рокля, момичетата — също, в светлосини. Мел имаше букет от бели фрезии и орхидеи, а Джес и Вал — китки от дребни пролетни цветя и същите цветчета в лъскавите им коси. Мел ги огледа, преди да тръгнат, и остана доволна.

— Изглеждате прекрасно, момичета.

— Ти също, мамо. — Очите на Джесика блестяха и тя потърси погледа на майка си. — Страх ли те е?

Тя се поколеба, после се засмя:

— Ужасно.

Джесика се усмихна, но в очите ѝ се мярна безпокойство — може би ще се върнат къщи?

— Да не се откажеш?

Мел се разсмя:

— Не! Нали знаеш, няма връщане назад.

Очите на Джес помръкнаха и Мел съжали, че ѝ отвърна лекомислено. Погали ръката на хубавото червенокосо момиче.

— Шегувам се, Джес. Скоро тук ще бъде нашият дом.

Разбираше, че преместването бе най-трудно за Джес, но момичето не се оплака нито веднъж. През последните пет дни бе помагала на Пам да подредят стаите, а двете с Вал пренасяха своите неща в стаята за гости. Близначките щяха да живеят заедно, но не бяха свикнали с мисълта, че няма да разполагат с отделни стаи.

— Нямахте да имам нищо против, ако Вал не беше такава мърла — сподели Джес с Пам, после сви рамене. Просто нямахте възможност да са в отделни стаи и Джесика се примири с това. Тя се примиряваше с всичко. Дори с хладния прием на мисис Хан, която непрекъснато поглеждаше многозначително в куфарите им и в шкафовете. Последните им вещи бяха събрани в куфарите в хотела, за да бъдат

отнесени тази вечер в къщата на семейство Халам. Мел не искаше да се настанят там преди сватбата.

— Ето че пристигнахме. — Джес погледна през прозореца на колата към хубавата малка църква. Мел се умълча, а Вал ахна, когато видя Марк — изглеждаше много красив, млад и силен. Питър и Мат вече бяха вътре, а Пам ги чакаше в преддверието. Тя беше със същата синя рокля като тези на близначките и такъв букет и щеше да мине първа по пътеката, последвана от Валери, после от Джесика, а след малка пауза — и от Мел. Питър и момчетата щяха да ги чакат пред олтара, а на излизане отпред щяха да вървят Пам и Мат, хванати за ръка, след тях — Марк, и накрая — Питър с Мел. Всичко бе обмислено предварително, Мел бе поръчала поканите в Ню Йорк, а секретарката на Питър ги бе разпратила до най-близките му приятели.

Докато вървеше по пътеката, Мел се огледа и осъзна, че не познава нито един от гостите. Омъжваше се, без да присъствува поне един неин приятел — само близначките. Приблужи се към олтара смъртнобледа, изтощена от вълнение и очакване. Очите ѝ потърсиха Питър, който пристъпи и мълчаливо я хвана за ръката. Изведнъж всичко друго престана да я интересува — остана единствено той. Мека розовина оживи лицето ѝ. Преди да започне церемонията, Питър нежно ѝ прошепна:

— Обичам те, Мел. Всичко ще бъде наред.

— И аз те обичам — едва успя да отвърне тя.

Свещеникът напомни на присъстващите защо са се събрали.

— На този свят ден — Бъдни вечер — ние сме тук, за да съединим тази жена и този мъж със свещените връзки на брачния съюз...

Мел можеше да чуе биенето сърцето си. От време на време Питър нежно галеше ръката ѝ. Настъпи моментът за размяна на клетвите и пръстените. Той бе поръчал нейния, докато я нямаше — обикновена халка, украсена с диаманти. Тя твърдо отказа да ѝ купува годежен пръстен. Свела поглед към пръстените, почувствува, че очите ѝ се изпълниха със сълзи и едва виждаше, когато сложи на пръста му семплата златна халка.

— Свързани в едно от този ден нататък... в добро или лошо... докато смъртта ви раздели...

По гърба ѝ премина тръпка. След всичко това не би могла да го загуби. И все пак той бе преживял загубата на Ан и ето ги сега заедно.

Тя вдигна поглед към лицето на мъжа, който бе вече неин съпруг.
— Обявявам ви за мъж и жена.

Органът засвири, хорът запя „Тиха нощ“. Мел погледна в очите на Питър и усети, че се разтапя.

— Може да целунете булката — каза представителният свещеник и се усмихна на Мел. Питър я целуна и после минаха по пътеката, сякаш не стъпваха по земята. В следващия час тя се ръкува с множество хора, които никога не бе виждала, но успя да открадне един миг, за да целуне Марк, Матю и Пам и да им каже колко е щастлива. Отдалеч зърна мисис Хан и си каза, че дори на сватбения им ден тя изглежда кисела, но Питър специално се ръкува с нея и тогава Мел я видя да се усмихва. Запита се дали мисис Хан я одобрява. Може би на нея все още ѝ бе мъчно за Ан. Това ѝ напомни за Раquel и Мел съжали, че тя не е с нея на този ден. Мел нямаше семейство и Раquel ѝ бе почти като майка. После седмината се качиха в лимузината, която ги откара в хотел „Бел Ер“ за приема. Сватбеното тържество се оказа по-голямо, отколкото бе очаквала. Вечерята бе обявена за седем и половина. Когато влязоха в залата, Мел видя, че има най-малко стотина души. Оркестърът засвири, Питър спря и я целуна по устните.

— Здравей, мисис Халам!

Изведнъж всичко ѝ се стори прекрасно — нямаше значение, че гостите са ѝ непознати, нито я интересуваха дали ще ги види отново някога. Те присъствуваха на най-щастливия момент в живота ѝ. Хората непрекъснато идваха при нея, ръкуваха се, казваха ѝ колко им харесва, когато я гледат по телевизията, и какъв голям късметлия е Питър.

— Не, аз съм щастливката — настояваше тя. За миг радостта ѝ помръкна, защото ѝ се стори, че в един ъгъл зърна Вал, която тихо плачеше и разговаряше с Марк. Но докато стигне до тях, на Вал ѝ беше минало, тя се засмя и прегърна Мел. Джесика ги погледа, после също прегърна майка си.

— Обичаме те, мамо, и се радваме за теб.

Но тя видя, че в очите на Джес имаше и болка. Нямаше да им бъде леко, дори и на Мел с Питър до нея. Но беше сигурна, че е постъпила правилно и момичетата трябва да се приспособят. Знаеше, че на тях им се струва жестоко и изпитваше благодарност, че

не си го изкарваха на Питър. Това можеше да се очаква, но децата ѝ не бяха такива. Забеляза един-два пъти, че Пам бе много рязка към нея, но с това щеше да се справи постепенно, след като Пам свикне с мисълта, че баща ѝ отново се е оженил. Всичко с времето си — непрекъснато си повтаряше Мел.

Романът между Вал и Марк изглежда продължаваше, въпреки че не изглеждаха така щастливи, както преди. Мел смяташе, че сега, когато живеят заедно, блясъкът в отношенията им малко ще помръкне. Той ще види каква „мърла“ е Вал, както казва Джес, а на нея ще ѝ омръзне постоянното му присъствие и чувствата им ще се поохладят. Поне се надяваше да стане така. От тези мисли я откъсна Мат, който се поклони и я покани да танцуват. Двамата изиграха нещо като жига, а гостите ги наблюдаваха усмихнати. След това Питър я завъртя под звуците на валса.

— Знаеш ли колко си красива?

— Не, а ти знаеш ли колко съм щастлива? — Тя сияеше.

— Каж ми, искам да го чуя.

Той изглеждаше не по-малко щастлив. Но на него му беше лесно. Мел трябваше да преживява големите промени — да се откаже от работата си, да премести децата си в друго училище, да продаде къщата си, да се раздели с Ракел, да напусне Ню Йорк...

— Никога в живота си не съм била по-щастлива...

— Чудесно. Така трябва да бъде. — Той огледа залата, докато валсираха. — Децата ни също изглеждат доволни.

Пам се смееше на нещо, което ѝ говореше Джес, Марк танцуваше с Вал, а Матю забавляваше гостите.

— Така ми се струва. Само мисис Хан не изглежда особено радостна.

— Дай ѝ време. Тя е малко сдържана.

Това беше твърде меко казано, но Мел не го коментира.

— Тя, както и всичките ми приятели, много те харесват.

— Изглеждат симпатични.

Бяха като гостите на всяка сватба — приличаха на актьори, които трябваше да ядат, да танцуват и да се веселят.

— По-късно, когато нещата се поуспокоят, ще ги каним на гости на малки групи, за да се запознаеш с всеки поотделно. Разбирам, че сега ти е трудно.

— Не особено. — Тя се усмихна, загледана в очите му. — Благодарение на теб. Знаеш ли, интересувате ме само ти и децата.

Той беше доволен, но искаше да хареса и приятелите му. Те вече я познаваха, но и тя трябваше да ги опознае.

— Ще ти харесат.

Танцът свърши, приближи се един колега на Питър и заговори за интервюто, което тя бе направила с него. Той бе присъствувал в залата по време на трансплантацията на Мери и Мел си го спомняше. Тя танцува с много мъже, които не познаваше, смя се на шегите им, ръкува се, опита се да запомни имената им, после се отказа и най-после в единадесет часа всички си тръгнаха. Лимузината ги откара в къщата на Питър и децата влязоха едно по едно. Марк носеше Матю, който заспа в колата, а момичетата бърбеха и се прозяваха.

Питър хвана ръката на Мел и я спря:

— Един момент, моля.

— Какво има? — изненада се тя. Шофьорът внасяше багажа им. Питър се усмихна, внезапно я вдигна на ръце и я пренесе през прага, като я пусна чак пред коледната елха.

— Добре дошла у дома, любов моя.

Те се целунаха, а децата се качиха на пръсти по стълбите. Марк беше единственият, който се усмихваше. Трите момичета изглеждаха напрегнати и не желяеха да размишляват какво точно означава днешният ден. Това вече не беше игра, беше истина. Пам и близначките тихо си пожелаха лека нощ, прибраха се в стаите си и затвориха вратите. На Пам не й хареса, когато видя Мел в прегръдките на Питър. Близначките също не изпитваха радост при мисълта, че майка им вече не принадлежи единствено на тях.

Питър и Мел заговори за сватбения си ден. Тържеството бе чудесно, имаше защо да са доволни. Той сипа по чаша шампанско и когато часовникът над камината би полунощ, вдигна тост:

— Весела Коледа, Мел!

Тя се изправи, остави чашата си и двамата размениха дълга целувка. После той я грабна на ръце и я понесе нагоре по стълбите.

XXVI

Питър и Мел прекараха Коледа вкъщи с децата. Мисис Хан бе приготвила чудесна вечеря — гъска с див ориз, пюре от кестени, ситен грах с лукчета, коледен пай със стафиди и пудинг със сини сливи.

— Тази година няма ли да има пуйка? — изненада се Джесика, а само щом усети миризмата на гъската, Вал избухна в плач и хукна към стаята си. Мел тръгна да я утеши, но Марк я спря.

— Нека аз, Мел.

Той изглеждаше странно мълчалив, но никой, освен Джесика не забеляза. Напоследък Вал често се разплакваше, или поне на Джес така й се струваше. Миналата нощ също я чу да плаче в леглото си, но Вал не й казваше защо, а Джеси не искаше да тревожи майка им, която не виждаше, че с Вал става нещо.

— Благодаря ти, Марк. — Мел се обърна към Питър. — Съжалявам. Струва ми се, че всички сме уморени.

Той кимна. Не изглеждаше разтревожен. Техните традиции бяха нещо ново за близначките. Всяка година на Коледа ядяха гъска благодарение на мисис Хан, а преди това на Ан. Пуйка се поднасяше само в Деня на благодарността, а на Великден — шунка.

Когато мисис Хан сервира коледния пай със стафиди, Джеси и Вал само го почоплиха, копнееха за топлия ябълков пай, който ядяха на Коледа в Ню Йорк. Дори елхата им се струваше странна. Беше украсена само с малки лампички и големи златни топки. Техните стари коледни украшения, които събираха от години и обичаха, както и разноцветните им лампички, бяха прибрани на склад заедно с другите им вещи.

— Преядох. — Мел погледна отчаяно Питър, когато станаха от масата. Единственото добро нещо, което признаваше на мисис Хан, бе, че е превъзходна готвачка. Вечерята беше изобилна и преситени, всички се оттеглиха в дневната. Мел огледа новия си дом и видя, че все още снимките на Ан си стоят по местата, а над една френска масичка виси портретът ѝ, рисуван с маслени бои. Питър забеляза, че тя гледа

снимките и се напрегна в очакване на реакцията ѝ. Мел премълча, но се зарече, че ще ги прибере, когато се върнат от сватбеното пътешествие сутринта на тридесет и първи декември.

Питър предложи да отидат в Пуерто Ваярта — едно от любимите му места. Щяха да вземат и петте деца, въпреки че Мел се тревожеше да не би Мат да се разболее в Мексико. Останалите бяха достатъчно големи, за да внимават, но тя трябваше да бди над Мат. Решиха, че няма да е удобно да оставят децата сами толкова скоро. По-късно можеха да заминат някъде сами — може би в Европа или на Хавайските острови. Според новия си договор Мел нямаше вече два месеца отпуск, както в Ню Йорк. Имаше право на един месец и отпуск по майчинство. Когато настояха това да бъде включено в договора, тя се развесели. Вече беше родила децата, които желаше, и то наведнъж. Когато разказа за това на Питър, отново се разсмя, а той се пошегува, че ако не се държи прилично, може и да забременее. В отговор тя шеговито го заплаши с ножиците.

Докато седяха в хола в коледната вечер, Мел изстена, че трябва да събира отново багажа. Струваше ѝ се, че през последния месец не е правила нищо друго. Все пак този път не им трябваша много дрехи, а децата очакваха заминаването възторжено. Вечерта те непрекъснато притичваха от стая в стая, кикотеха се, шегуваха се и си разменяха тоалетите. Мат скачаше върху леглото на Вал, а Пам пробваше пуловерите на Джесика, по предложение на новата си сестра.

Питър и Мел чуваха шума в стаята си. Тя се разсмя:

— Струва ми се, че ще се разбират.

Но все още усещаше леко напрежение между двете групички. Всичко беше вече съвсем истинско и връщане назад нямаше.

— Прекалено се безпокоиш за тях, Мел. Нищо им няма — каза той с усмивка и отиде да вдигне телефона, който звънеше. Изведнъж помръкна, седна и бързо зададе няколко въпроса. Остави слушалката, грабна от стола сакото си и обясни набързо на Мел:

— Мари отново е зле — отхвърля сърцето.

— Сериозно ли е?

Той кимна. Лицето му беше бледо.

— В кома е. Не знам защо не са ме извикали по-рано. Обясниха ми някакви глупости — било Коледа, не искали да ме безпокоят,

защото не съм дежурен. По дяволите! — На прага той тъжно погледна Мел. — Ще се прибера, когато мога.

Той тръгна, а тя си рече, че пътуването им до Мексико ще пропадне. Когато малко по-късно децата дойдоха да ѝ пожелаят лека нощ, не спомена нищо, защото не искаше да ги тревожи. Каза само, че е отишъл да види един пациент. Но когато остана сама, потъна в мисли, молейки се за Мари. Питър изобщо не се обади. В два и половина Мел се отказа да го чака и си легна. Надяваше се, че той ще може да заминее. Иначе ще трябва да се откажат. Не искаше да тръгне без него. Та това беше сватбеното им пътешествие.

Малко след пет часа тя усети, че той се пъкна в леглото. Когато го докосна, ѝ се стори далечен и хладен. Това бе толкова необичайно за него, че тя отвори едно око и се примъкна по-близо.

— Здравей мили, наред ли е всичко?

Той не отговори. Тя отвори и двете си очи. Беше се случило нещо лошо.

— Питър?

— Тя умря в четири часа. Отворихме я, но нищо не можеше да се направи. Не съм виждал подобен случай на втвърдяване на артериите, при това с ново сърце, дявол да го вземе!

Явно упрекуваше себе си. Бяха ѝ дали само седем месеца живот, но и това беше нещо.

— Съжалявам.

Едва ли можеше да каже нещо повече, а и той се затвори в себе си. Отблъскваше опитите ѝ да го утеши. В шест часа той стана.

— Трябва да се опиташ да поспиш, преди да заминем.

Гласът ѝ бе нежен, очевидно се безпокоеше за него. На нея също ѝ бе мъчно. Мари означаваше много и за двамата — още от самото начало. Мел бе наблюдавала операцията ѝ. Тя също страдаше от смъртта на момичето. Но не бе подготвена за думите му, които прозвучаха като на ядосано и нещастно дете:

— Няма да замина. Ти върви с децата.

Изглеждаше сприхав и разстроен. Отпусна се тежко на един стол. Навън все още беше тъмно и Мел запали една лампа, за да го вижда по-добре. Бе изтощен, а под очите му имаше тъмни кръгове. Не можеше да се иска по-ужасен завършек на сватбата им и по-отвратително начало на сватбеното им пътешествие.

— Няма какво да правиш тук. А ние няма да заминем без теб.

— Нямам настроение, Мел.

— Не е честно. Децата ще бъдат много разочаровани, а това е сватбеното ни пътешествие.

Той се държеше неразумно, но тя разбираше, че е много уморен.

— Питър, моля те...

— По дяволите! — Той скочи на крака, като я гледаше гневно. — Как би се чувствувала на мое място? Седем жалки месеца, това е всичко... всичко, което й дадох.

— Ти не си Господ, Питър. Направи това, което можа, и то отлично! Другото е божа работа.

— Глупости! Трябваше да направим нещо повече!

— Но не сте могли, по дяволите, и тя е мъртва. — Сега и Мел повиши глас. — Не можеш да стоиш тук и да се цупиш, имаш задължения и към нас.

Той я изгледа и излезе от стаята, но след половин час се върна с две чаши кафе. Трябваше да тръгнат за летището към обяд, така че имаше време да го убеди. С кисела физиономия той й подаде чашата, а тя го погледна в очите и му благодари.

— Съжалявам, Мел... просто... не мога да не се чувствам зле, когато умира мой пациент, а тя беше толкова мило момиче... не е справедливо...

Гласът му секна, а Мел остави чашата и го прегърна през раменете.

— В това няма справедливост, скъпи. Знаеш го. Знаеш рисковете при всеки отделен случай. Опитваш се да не мислиш за тях, но те не изчезват.

Той кимна. Тя беше права. Познаваше го добре. С уморена усмивка той се обърна към нея:

— Аз съм щастлив човек.

— И отличен хирург. Никога не забравяй това.

Тя повече не заговори за Мексико. Закусиха с децата. Той бе необичайно унил и по-късно Марк я попита:

— Какво му е на татко?

— Нощес умря една негова пациентка.

Марк кимна, бе разбрал.

— Винаги го понася много тежко, особено ако е след трансплантация. Така ли е?

— Да! Оперира я, когато го снимахме през май.

Марк отново кимна и погледна въпросително Мел:

— Ще заминем ли за Мексико?

— Надявам се.

Марк не бе много сигурен.

— Не знаеш как приема тези неща. Може и да не заминем.

— Ще направя всичко, което зависи от мен.

Той я погледна и понечи да каже още нещо, но Мат ги прекъсна. Не можеше да си намери плавниците и питаше Мел дали не ги е виждала.

— Не, не съм, но ще ги потърся. Провери ли край басейна?

Той кимна. Мел отиде в стаята си и завари Питър седнал на стола да се взира в пространството. Изведнъж се бе състарил. Големият му син го познаваше добре. Питър приемаше много тежко смъртта на Мари и Мел започна да се съмнява дали наистина ще заминат.

— Е, мили, какво ще правим? — Тя седна на леглото близо до него.

— За кое? — Неразбиращо я погледна той. Мислеше как изглеждаше сърцето на Мари, когато я бяха отворили.

— За пътуването. Заминаваме ли, или оставаме?

Той дълго се колеба, после погледна Мел в очите:

— Не знам.

В момента изглеждаше неспособен да реши.

— Мисля, че ще бъде добре и за теб, и за децата. На всички ни се събра много напоследък, преживяхме доста промени, а ни предстоят още. Струва ми се, че пътуването е препоръчително.

Не му напомни, че след седмица започва работа в новата телевизионна компания и напрежението ѝ ще бъде голямо. Самата тя имаше по-голяма нужда от почивка, отколкото той.

— Добре. Ще заминем. Сигурно си права. Не бива да разочароваме децата, а и вече съм уредил да ме заместват.

Тя силно го прегърна.

— Благодаря ти.

Но той почти не реагира. По пътя за летището не разговаряше с никого. Мел и Марк се споглеждаха, но заговориха, чак когато за миг

останаха сами. Марк я предупреди какво да очаква.

— Известно време ще бъде такъв.

— Колко дълго трае обикновено?

— Седмица, понякога две. Може и месец — зависи доколко се чувства отговорен и колко близък е бил с пациента.

Мел кимна. Перспективите не изглеждаха радостни, особено за сватбено пътешествие. Марк излезе прав. Кацнаха в Пеурто Ваярта, натовариха се в два джипа и пристигнаха в хотела. Бяха резервирали три стаи с изглед към плажа. Точно под прозорците им имаше три плувни басейна и огромен бар на открито. Навсякъде беше пълно с хора, които се смееха и надвикваха. Над целия този шум се извисяваха звуците на духов оркестър, редуващи се с песни на мариачи. Атмосферата бе празнична и децата бяха много радостни — особено Джесика и Вал, които за първи път идваха в Мексико. Марк ги заведе да плуват и да пият нещо в бара, но Питър упорито остана в стаята си.

Мел се опитваше да го поразее:

— Искаш ли да се разходим край брега, мили?

— Нямам желание, Мел. Наистина искам да остана сам. Защо не отидеш при децата?

Искаше ѝ се да му се сопне, че това е тяхното сватбено пътешествие, а не на децата им, но реши, че е по-добре да премълчи. Може би така ще му мине по-бързо. Затова го остави сам. Но дните минаваха, а настроението му не се подобряваше. Тя отиде на пазар с Пам и близначките. Купиха си красиви бродирани блузи и рокли, които да носят вкъщи край басейна. Марк два пъти води Матю на риболов. Мел заведе по-големите една вечер на дискотека, но Питър нито веднъж не отиде с тях. Случката с Мари се бе превърнала в някаква мания и по няколко пъти на ден той прекарваше цял час на телефона, опитвайки се да се свърже с болницата, за да провери как са другите пациенти.

— Наистина не си струваше да идваме, за да прекараш цяла седмица в телефонни разговори с болницата. — Избухна Мел към края на престоя им.

Той само я погледна безизразно.

— Казах ти го още вкъщи, но ти не искаше да разочароваш децата.

— Това е нашият меден месец! — Най-после му го каза. Беше горчиво разочарована. Цяла седмица не бе направил и най-малкото усилие заради нея, а след смъртта на Мари изобщо не бяха се любили. Нямахте с какво да запомни медения си месец.

— Съжалявам, Мел. Получи се лошо, но по-късно ще компенсирам всичко.

Тя си помисли, че едва ли би могъл. Изведнъж си спомни, че няма дори свой дом, където да се върне. Домъчния ѝ за къщичката в Ню Йорк, повече от когато и да било. Спомни си и за снимките на Ан, които искаше да махне, когато се приберат. Запита се какво ли ще направи Питър с портрета ѝ. Сега този дом бе и неин. Не желаше да вижда Ан, накъдето и да се обърне. Това ѝ се струваше съвсем нормално, но реши, че ще повдигне въпроса, когато отново са в Лос Анжелос. Все още не можеше да каже „вкъщи“, защото все още не го усещаше като свой дом. Домът ѝ беше в Ню Йорк. Забеляза, че същото е и с близначките. Някакви момчета попитаха Джесика откъде е и тя отговори „от Ню Йорк“, без да се замисли. Марк се пошегува и тя обясни, че току-що са се преместили в Лос Анжелос. С други неща обаче привикваха много бързо. Мел забеляза, че говорят един за друг като братя и сестри, с изключение на Марк и Вал, които имаха основание да не възприемат тези обръщения.

Единствената, която се разболя, и то в последния ден, бе Валери. Беше яла сладолед на плажа. Повръщаше часове наред, а цялата нощ имаше разстройство. Питър искаше да ѝ даде лекарство, но тя категорично отказа. Мел си легна чак в четири сутринта и той се събуди. Лекарският му инстинкт задействува.

— Как е тя?

— Най-после заспа. Горкото дете. Не разбирам защо не иска да изпие лекарството, обикновено не е толкова упорита.

— Мел, дали е здрава? — Той се замисли, смръщил вежди.

— Какво искаш да кажеш?

— Не знам. Не я познавам достатъчно добре. Но ми се струва променена от Аспен, а и от последното ви идване в Лос Анжелос.

— В какъв смисъл?

— Честно казано — не знам точно. По-скоро го усещам. Правила ли си ѝ скоро профилактичен преглед?

— Ти ме притесняваш. Какво подозираш?

Тя очакваше най-малко левкемия, но той поклати глава.

— Може би анемия. Спи много, а Пам казва, че и на Коледа е повръщала.

Мел въздъхна:

— Сигурно е от нерви. И Джес не ми изглежда много добре. Това е голяма промяна за тях, а и възрастта им е трудна. Може би си прав. Когато се върнем, ще ги заведа и двете на лекар.

— Ще те изпратя при домашния ни лекар. Но не се тревожи. — Целуна я за пръв път от няколко дни. — Мисля, че не е нещо сериозно. На тази възраст момичетата са склонни към нервни разстройства. Просто след проблемите с Пам преди една година, антените ми са почувствителни към тези неща. Вероятно й няма нищо.

В стаята на момичетата Марк седеше до леглото на Вал. Беше чакал часове, докато Мел си тръгне. Вал бе будна и се чувствуваше ужасно отпаднала. Плачеше тихо, а Марк я галеше по косата. Шепнеха, за да не събудят Джеси или Пам.

— Мислиш ли, че това ще навреди на бебето? — попита Вал, а той я гледаше нещастен.

Бяха разбрали два дни след пристигането им от Ню Йорк. Той я заведе на изследване за бременност. И двамата си даваха сметка кога се случи това. За пръв път се любиха в Деня на благодарността. Вал бе ужасена. Не знаеха още какво ще правят, но ако решат да го оставят, тя не искаше бебето да бъде увредено.

— Не знам. Пи ли някакво лекарство?

— Не — прошепна тя. — Баща ти искаше да ми даде, но аз не го взех.

Марк кимна. Това бе най-малкият им проблем. Беше бременна от пет седмици, което означаваше, че имат по-малко от два месеца, за да предприемат нещо, ако тя се съгласи.

— Мислиш ли, че сега ще можеш да поспиш?

Тя кимна, очите ѝ вече се затваряха. Той се наведе да я целуне и на пръсти тръгна да излиза от стаята. Канеше се да каже на баща си, но не успя покрай Коледа и сватбата, а и Вал го помоли да мълчи. Ако искаше да направи аборт, трябваше да я заведе при добър лекар, а не в някоя долнопробна клиника. Но ще говори с нея за това, когато се върнат в Лос Анжелос. Тук не можеха да направят нищо, а това само би я притеснило повече.

— Марк? — Джесика се обърна в леглото си, точно преди той да излезе от стаята. Шумът от стъпките му я събуди. — Какво има? — Тя погледна към сестра си.

— Просто дойдох да видя как е Вал.

Вал вече спеше и той спря до вратата.

— Случило ли се е нещо? — Сигурно е спала много дълбоко, реши Марк, щом не помни колко зле беше Вал.

— Разболя се от нещо, което е яла.

— Имам предвид нещо друго.

— Не, няма.

Но той трепереше, когато се прибра в стаята си. Джесика усещаше нещо, а Марк знаеше, че между близнаците съществува особена телепатия. Ако тя каже на баща му или на майка си, ще стане ужасен скандал. Искаше сам да се погрижи за всичко. Просто се налагаше. Нямахше друг изход.

XXVII

На тридесет и първи декември се върнаха в Лос Анжелос. Вал все още бе отпаднала, но можеше да пътува. Прибраха се вкъщи в четири часа следобед — уморени, почернели и доволни от пътуването. В последния ден Питър най-после благоволи да излезе от изолацията си и всички прекараха добре. Дори и Мел. Въпреки че, меко казано, сватбеното й пътешествие не бе особено щастливо. В самолета Питър ѝ се извини, а тя му каза, че го разбира. Поне успя да си почине малко, преди да започне новата работа. Трябваше да се яви в телевизионната компания на първи януари по обяд, а в шест часа вечерта да представи новините заедно с другия водещ — Пол Стивънс. Той работеше тук от години и въпреки че имаше доста привърженици, рейтингът му бе започнал да пада. Затова решиха да ги обвържат в общ екип с Мел, та с нейна помощ отново да минат напред в класацията. Бяха уверени, че двамата ще направят изключителен екип. Той беше висок, с прошарена коса и сини очи, с плътен глас и според проучванията маниерът му се харесваше на дамската публика. Пак според изследванията Мел допаднаше на мъжката половина от зрителите. Компанията смяташе, че двамата като водещи могат да направят първокласно предаване, а присъствието на Мел ще компенсира намалелия интерес към Стивънс. Но Стивънс за първи път щеше да работи с друг водещ и съвсем не бе доволен. За Мел това бе също стъпка назад, тъй като от години водеше сама предаванията си. И за двамата бе донякъде унижително. Тя съзнаваше, че ще се изисква много дипломатичност в работата ѝ с него.

Питър и Мел останаха на Нова година вкъщи, седнали с чаша шампанско пред камината. Марк заведе Вал и Джеси на някакво празненство. Мел бе доволна, че той покани и Джеси, въпреки че тя не изглеждаше особено ентузиасирана, а и Вал не беше във форма. Мел им заръча да се върнат по-рано и ги предупреди да карат внимателно. После се качи да види Пам, която бе поканила една приятелка да спи при нея. Матю спеше, сложил до себе си будилника. Искаше да се

събуди в полунощ, за да надуе своя рог. Мел се чудеше дали да чака Марк и близначките, но двамата с Питър бяха капнали от умора. Той четеше в леглото някакви медицински списания, а Мел се мотаеше из къщата и се опитваше да се почувствува като в свой дом, но все още не можеше. Съзря снимките на Ан в сребърни рамки и започна да ги събира една по една. Бяха общо двадесет и три. Реши да ги прибере в едно чекмедже в кабинета на Питър. Когато събра последните няколко, видя, че Пам е застанала на прага.

— Какво правиш?

— Прибирам някои снимки.

Двете си размениха особени погледи. Пам стоеше като вцепенена.

— На кого?

— На майка ти. — Гласът на Мел не трепна.

— Върни ги обратно! — озъби се Пам.

Мел видя, че приятелката ѝ е зад нея.

— Моля?

— Казах да ги върнеш обратно! Този дом е на майка ми, а не твой! — Човек би казал, че е пияна, но тя беше просто много ядосана и обърквана. Цялата трепереше.

— Това ще го обсъдим друг път, Пам. Когато сме сами.

Мел решително не губеше самообладание, но усети, че също започва да трепери.

— Дай ми ги!

Изведнъж Пам се хвърли към нея, но Мел предусети движението ѝ, пусна снимките на близкия стол и сграбчи ръцете ѝ, преди да успее да направи нещо. Държеше я здраво и със строг глас ѝ каза:

— Веднага иди в стаята си!

Същото би казала и на близначките. Пам не ѝ обърна внимание и започна трескаво да събира рамкираните фотографии. Погледна гневно Мел.

— Мразя те!

— Можеш да вземеш всички снимки, ако искаш. Останалите са в кабинета на баща ти.

Пам сякаш не я чу.

— Това е наша къща, наша и на майка ни, добре го запомни!

На Мел ѝ се искаше да я плесне, но реши, че не бива пред приятелката ѝ. Хвана я за раменете и я обърна към вратата.

— Веднага се прибери в стаята си или ще се обадя на майката на приятелката ти да дойде да си я вземе! Ясно ли е?

Без да продума, Пам изтрополи нагоре по стълбите с фотографиите в ръце, а смутената ѝ приятелка я последва. Мел угаси лампите и се прибра в стаята им, където Питър доволен си четеше списанията. Мел се спря и го загледа, осъзнавайки, че казаното от Пам донякъде е истина. Това беше техният дом. Не ѝ позволиха да донесе свои мебели. Следите на Ан личаха навсякъде. Все още трепереща от разправията с Пам, Мел гледаше втренчено Питър. Той вдигна поглед.

— Искам утре да махнеш портрета.

— Кой портрет? — Той я изгледа, като че ли се е побъркала и тя наистина имаше такъв вид.

— Този на покойната ти жена — отвърна тя, стискайки зъби.

Той съвсем се слиса. Сигурно главата ѝ се бе замаяла от шампанското.

— Защо?

— Защото сега това е и мой дом, не неин. И аз искам да го махнеш — незабавно! — Тя направо крещеше.

— Но той е от много известен художник. — Той също се наежи. С нищо не бе предизвикал подобно отношение, а не знаеше за разправията с Пам.

— Не ме интересува от кого е. Свали го, подари го, прави каквото искаш с него, но го махни от моя хол!

Тя почти ревеше и той я зяпаше изумен.

— Какво ти става, по дяволите?

— Какво ми става ли? На мене ли? Настаняваш ме в къща, където дори една карфица не ми принадлежи, всичко е твое и на децата ти, цялата къща е пълна със снимки на първата ти жена, а аз би трябвало да се чувствавам у дома си?

Стори му се, че започва да разбира, но все още мислеше, че тя няма основания. И защо точно сега?

— Тогава махни снимките, щом искаш. Но досега не ти пречеа.

— Да, но сега аз живея тук.

— Очевидно обстановката тук ти се струва неподходяща. — Той започна да се ядосва и тонът му стана заядлив.

— Много е подходяща, ако човек няма нищо против да живее във „Версай“. Лично аз предпочитам да живея в дом, където всичко е уютно и по-човешко.

— Като куклената ти къща в Ню Йорк?

— Точно така.

Стояха един срещу друг в двата края на стаята и двамата кипяха.

— Чудесно. Тогава махни снимките, щом искаш. Но портретът ще остане. — Каза го само, за да я подразни, защото не му хареса как бе започнала разговора.

Мел направо зяпна.

— Как не! Или портретът, или аз!

— Това е абсурдно! Не разбираш ли, че се държиш идиотски?

— А ти си един егоист! Искаш всички промени да са за моя сметка, а ти да не се съобразяваш с нищо, дори да не преместиш снимките на жена си.

— Ами снимай се и ти, за да сложим и твоите фотографии из къщата. — Разбираше, че става злобен, но темата му омръзна. Един-два пъти сам бе посегнал да прибере снимките на Ан, но мисълта го угнетяваше, а и не желаше да тревожи децата. Реши да ѝ напомни за това.

— Помисли ли каква ще бъде реакцията, ако махнеш портрета?

— О, да, вече знам. — Тя се приближи с гневна физиономия. — Прибрах в кабинета ти въпросните снимки, когато дъщеря ти ми напомни, че това е вашият дом и по-точно на майка ѝ, а не мой.

Внезапно всичко му стана ясно. Седна прегърбен и вдигна поглед към нея. Можеше да се представи сцената с Пам и това обясняваше състоянието на Мел. Чак сега я разбра. Не мислеше, че гневните изблици са ѝ присъщи.

— Така ли ти каза, Мел? — И гласът и очите му станаха полъскави.

— Да. — Сълзите ѝ бяха готови да потекат.

— Съжалявам. — Той протегна ръка, но тя не помръдна. Вече нескрито плачеше. Той се приближи и я прегърна. — Съжалявам, скъпа. Знаеш, че това е и твой дом. — Тя се разрида, но той не я пускаше. — Утре ще махна портрета, държах се глупаво.

— Не, няма нищо... просто...

— Знам...

— Толкова е трудно да се приспособиш в чужда къща. Бях свикнала със своята.

Той я накара да седне до него на леглото.

— Знам... но сега това е и твоят дом.

Тя го погледна, подсмърчайки.

— Не, не е. Всичко тук е твое и на Ан... Нямам нищо свое тук.

Питър я слушаше замислен.

— Всичко мое ти принадлежи, Мел.

Но тя искаше своите неща, не неговите.

— Дай ми време да свикна. Просто съм уморена. Случиха се толкова неща, а и думите на Пам ме разстроиха.

Питър целуна жена си и се изправи.

— Ще отида да поговоря с нея.

— Не! Нека аз да се оправя с това. Ако се намесиш ти, тя само ще ме намрази повече.

— Тя те обича. Знам го. — Но в очите му се четеше тревога.

— Но сега е друго. По-рано аз бях само гостенка, а сега съм натрапница.

— Не си. Ти си моя жена. Надявам се, че не си забравила.

Тя се усмихна през сълзи.

— Не съм. Просто много ми дойде, а и утре започвам новата си работа.

— Знам.

Разбираше я, но му беше мъчно, че плаче. Закле се вътрешно, че на другия ден ще махне портрета на Ан. Тя имаше право.

— Защо не си легнем по-рано? И двамата сме уморени. Седмицата не беше лека.

Мел се съгласи. Преместването от Ню Йорк, сватбата, пътуването, смъртта на Мари... Измиха си зъбите и си легнаха. Той я прегърна в тъмнината. Усещаше топлината ѝ до себе си. За това бе копнял през последните шест месеца... повече, през последните две години... дори преди това — с Ан никога не се бе чувствувал така. Тя бе много по-сдържана от Мел. Мел сякаш бе част от него. За първи път през тази седмица той усети, че дълбоко в душата му нещо трепна и я пожела, както никога досега. Когато Новата година настъпи, двамата се любеха.

XXVIII

Съгласно условията на новия ѝ договор рано следобед за Мел дойде кола, която я откара в сградата на телевизионната компания. Когато влезе, забеляза, че всички я зяпат с невероятно любопитство. Мел Адамс започваше работа. Представиха ѝ продуценти, режисьори, асистент-режисьори, оператори, редактори, сценични работници и въпреки новата обстановка Мел се почувствува в позната атмосфера. Не беше по-различно от Ню Йорк, Чикаго или Бъфало. Студиото си е студио. Тя огледа кабинета си и седна с въздишка. Сякаш отново се завръщаше у дома. Прекара целия следобед, запознавайки се с различни хора, с най-новите им предавания и интервюта. Пиха по чаша вино с режисьора и снимачния екип. В пет и половина пристигнал Пол Стивънс. Режисьорът веднага ги представи един на друг и Мел се усмихна, докато се ръкуваха:

— Радвам се, че ще работим заедно, Пол.

— Жалко, че не мога да кажа същото. — Той се отдалечи, а режисьорът се опита да заглади неловкото положение.

Мел вдигна вежда и се обърна.

— Е, поне съм наясно — унило се усмихна тя. Нямаше да ѝ е лесно да работи с него. Той беше бесен от яд, че трябва да подели ролята си на водещ с някаква жена и имаше намерение да накара Мел да си плати за това. Тя го разбра още в мига, в който двамата се включиха в ефир същата вечер. Обръщаше се към нея със сладниково-любезен тон, но я засичаше и я поставяше в неизгодно положение по всякакъв начин, опитвайки се да я притесни, да я извади от равновесие и, общо взето, да я влуди. Оскърбителното му поведение бе толкова явно, че веднага след края на новините тя се изправи пред него и го погледна в очите:

— Не смяташ ли, че трябва да си поговорим незабавно, преди да са преминати всички граници?

— Разбира се. Какво ще кажеш да поделиш заплатата си с мен? В крайна сметка аз поделям предаването си с теб — така ще е най-

справедливо.

Очите му злобно блестяха. Мел разбра, какъв е проблемът. Вестниците отдавна бяха разгласили договора ѝ, но не бе нейна вината, че ѝ плащаха три пъти повече, отколкото на него.

— Нямам вина за условията, които са договорени с компанията, Пол. Това беше търговска конкуренция с Ню Йорк. Знаеш как е.

— Не, но бих искал да опитам.

От години той се стремеше към Ню Йорк, а тя го бе отхвърлила с лека ръка, за да дойде да му се бърка в предаването. Мразеше я, независимо че я смятаха за много добра професионалистка. Не му трябваше друг водещ. Изправи се и направо ѝ се сопна:

— Просто не ми се мотай пред очите и всичко ще бъде наред. Ясно ли е?

Тя го погледна тъжно, обърна се и си тръгна. Няма да ѝ бъде лесно да работи с него. Мислеше за това през целия път към къщи. Тук представяше новините само в шест часа срещу същото възнаграждение като в Ню Йорк, където водеше и новините в единадесет. В Лос Анжелос наистина се бяха отнесли много добре към нея. А Пол Стивънс я мразеше точно затова.

— Как мина? Изглеждаше прекрасно — похвали я Питър, горд с нея, когато тя се прибра. Всички седяха около телевизора, но Мел не преливаше от доволство.

— Другият водещ не може да ме понася. Ще е много приятно да се работи така.

Не само това, ами и Пам, която ѝ напомни, че живее в къщата на Питър и Ан, помисли си тя, докато окачваше палтото си.

— Ще омекне.

Тя не изглеждаше толкова сигурна.

— Не смятам. Той се надява да пукна или да се върна в Ню Йорк.

Погледът ѝ се спря на Пам изпитателно, но очите на момичето бяха безизразни. Когато погледна стената и видя, че портретът го няма, Мел се зарадва. Обви с ръце врата на Питър и му прошепна:

— Благодаря, мили.

Пам разбра за какво говорят. Стана и излезе от стаята. С обичайния си тон Питър каза:

— Закачих портрета на Ан в антрето.

Мел се вцепени:

— Така ли? Каза, че ще го махнеш.

— Там няма да пречи на никого.

Нима? Очите им се срещнаха.

— Нямах нищо против, нали?

Много спокойно тя рече:

— Имам. Не се разбрахме така.

— Знам... — Той се обърна към нея: — На децата им дойде прекалено много изведнъж. Всички снимки са махнати.

Мел не каза нищо и се качи да се измие, преди да седнат да вечерят. След вечерята почука на вратата на Пам.

— Кой е?

— Злобната ти мащеха — усмихна се тя на затворената врата.

— Кой?

— Мел.

— Какво искаш?

— Да ти дам нещо. — Когато Пам предпазливо отвори вратата, Мел ѝ подаде една дузина снимки на Ан, поставени в сребърни рамки. — Мисля, че ще искаш да ги сложиш в стаята си.

Пам ги погледна, после ги взе:

— Благодаря.

Не каза нищо друго. Обърна се и затвори вратата под носа на Мел. Тя слезе долу.

— При Пам ли беше? — Питър изглеждаше доволен. Отново четеше медицинските си списания. Трябваше да бъде в крак с новостите.

— Да, занесох ѝ някои снимки на Ан.

— Не разбирам защо правиш толкова голям въпрос от това, Мел.

— Така ли?

Той наистина не я разбираше, а тя бе прекалено изморена, за да се разправя с него.

— А защо не?

— Защото нея я няма. — Каза го толкова тихо, че Мел се напрегна да го чуе.

— Знам. Но не ми е лесно навсякъде да ме гледа от снимките, щом вече живея тук.

— Преувеличаваш. Не бяха чак толкова много.

— Снощи прибрах двадесет и три нейни снимки в кабинета ти. Това не е малко. Дадох част от тях на Пам. Мисля да сложа някои в стаите на Мат и Марк. Там ще бъдат на мястото си.

Питър не отговори и отново се зачете в списанията, а Мел се изтегна на леглото. Режисьорът ѝ предложи да направи колкото може повече специални репортажи през следващия месец. Полагаха големи усилия за повишаване на рейтинга си, а в миналото интервютата ѝ бяха допринесли изключително много за успеха на предаването ѝ в Ню Йорк. Тя обеща да направи всичко възможно и си нахвърли бележки за пет-шест интересни теми. Представи си реакцията на Пол Стивънс, когато разбере за това. Може би просто не трябва да му обръща внимание. На следващата вечер той се държа грубо с нея в студиото и въпреки че, щом ги включиха в ефир, пусна в ход чара си, когато привършиха, тя изпитваше чувството, че му се иска да я просне с един удар. Наистина беше непоносимо да се работи така, а и съвсем не бе свикнала на такова отношение. Но същата вечер тя предложи на режисьора списък на планираните интервюта. Той прие почти всички, което беше и добро, и лошо. Това означаваше, че през следващите два месеца ще трябва да работи извънредно, но може би това бе начин да привикне по-бързо. Работата на ново място винаги изискваше привикване в началото, но този път тя трябваше да се приспособи същевременно и към новия си дом.

— Беше ли много натоварена днес? — Разсеяно я погледна Питър, когато се прибра. Тя си дойде в седем и петнадесет, а той — още по-късно. Вече приближаваше осем.

— Доста. — Не ѝ се приказваше. Кавгите ѝ с Пол Стивънс я изтощаваха.

— Онзи тип не се ли държи по-добре?

Тя се усмихна. Всички в Лос Анжелос му знаеха името, независимо дали го харесват.

— Не. Дори по-зле.

— Кучи син!

— А как мина при теб?

Децата бяха започнали училище и вечеряха в шест часа. Мел и Питър се хранеха сами в осем.

— Три байпаса един след друг. Нищо особено.

— Ще направя интервю с Луиза Гарп. — Това беше най-известната звезда в Холивуд.

— Наистина ли?

— Да.

— Кога?

— Следващата седмица. Тя се съгласи днес.

Мел изглеждаше доволна. Питър очевидно бе впечатлен.

— По дяволите, веднъж интервюирах дори доктор Питър Халам.

Тя се засмя, а той се пресегна и взе ръката ѝ. И двамата бяха много заети, не можеха да си поемат дъх от работа. Надяваше се, че жена му ще бъде до него, когато му потрябва. Както и той до нея.

— Липсваше ми днес, Мел.

— И ти на мен.

Тя знаеше какви ще бъдат следващите два месеца. Ще се виждат много рядко. А може би след това нещата ще дойдат по местата си. След вечеря седяха и разговаряха в хола, когато влезе Пам. Питър протегна ръка към нея:

— Как е, моето момиче? — Тя се приближи към него с усмивка.

— Знаеш ли, че Мел ще прави интервю с Луиза Гарп?

— Е, та? — Напоследък тя непрекъснато се държеше заядливо и Питър изпита раздражение.

— Не си много любезна.

— Така ли? — Търсеше си го, но Мел не каза и дума. — И какво от това? Имам отличен наесето си по история на изкуството.

— Чудесно!

Питър пренебрегна забележката ѝ, а Мел се ядоса и когато момичето излезе, му го каза.

— Какво искаш? Миналата година едва завърши училище, а сега е получила отличен.

— Страхотно. Но това не оправдава грубостта ѝ към мен.

— За бога, Мел, дай ѝ време да свикне.

Беше уморен. Имаше тежък ден и не искаше да се кара с Мел.

— Хайде да се качим в стаята си и да затворим вратата.

Но щом се качиха, пристигна Джес. Мел внимателно я помоли да ги остави.

— Защо? — Джес изглеждаше шокирана.

— Защото не сме се видели цял ден и искаме да поговорим.

— Аз също не съм те видяла. — Явно бе обидена.

— Знам. Ще поговорим утре сутринта, Джес. Тогава Питър ще бъде в болницата.

Той отиде да си вземе душ и Мел целуна Джес по бузата, но тя се дръпна.

— Остави това...

— Хайде, Джес... не мога да се разкъсам на части. Влез ми в положението.

— Да, разбира се.

— Как е Вал?

— Откъде да знам? Питай я. Вече не разговаря с мен, а и ти нямаш време за нас.

— Не е честно.

— Така ли? Но е истина. Доколкото разбирам, той е на първо място. — Тя кимна към вратата на банята.

— Джес, вече съм омъжена. Ако бях омъжена през всичките тези години, щеше да е по-различно.

— Предполагам. Лично аз предпочитам да си беше, както по-рано.

— Джеси... — Мел усети, че сърцето ѝ се сви. — Какво ти става?

— Нищо. — Но очите ѝ се изпълниха със сълзи и тя седна на леглото на майка си, като се мъчеше да не се разплаче. — Просто... не знам... — Отчаяно поклати глава и вдигна поглед към Мел. — Всичко... ново училище, нова стая... никога вече няма да видя приятелите си... трябва да живея с Вал, а тя е такова прасе. Взима ми всичко и нищо не ми връща. — За нея това бяха сериозни проблеми и Мел я съжали. — И през цялото време реве.

— Така ли? — Мел се замисли. През последните седмици Вал често плачеше. Може би Питър е прав — дали не е болна? — Добре ли е тя, Джес?

— Не знам. Държи се странно. И непрекъснато е с Марк.

Мел си спомни, че отново трябва да каже нещо по този въпрос.

— Ще поговоря с тях.

— Това няма да промени нищо. Постоянно седи в неговата стая.

Мел се намръщи.

— Изрично ѝ забраних това.

Мел ѝ беше забранила и други неща, но Джес знаеше, че въпреки това Вал ги прави, но никога не би го казала на майка си. Мел я прегърна и я целуна по бузата.

Джес я погледна с тъжна усмивка:

— Извинявай, че се държах лошо.

— В началото е трудно за всички ни, но ще свикнем. Сигурно и на Пам, Марк и Мат им е трудно с нас. Трябва да дадем време на всички да се успокоят.

— Какво става? — Питър излезе, увил хавлиена кърпа около кръста си, и се усмихна на Джес.

— Здравей, Джес. Наред ли е всичко?

— Разбира се. — Тя се усмихна и стана. Знаеше, че трябва да ги остави сами. Обърна се към Мел: — Лека нощ, мамо — и излезе от стаята.

Сърцето на Мел се късаше, като я виждаше толкова тъжна. Не каза нищо на Питър за разговора им, но това ѝ тежеше. На другия ден в службата си отново трябваше да се оправя с Пол Стивънс. Когато се прибра, Питър се обади, че има спешен случай и ще закъснее. Върна се към единадесет часа.

Въртележката ги пое и през следващите три седмици тя непрекъснато правеше интервюта, разправяше се с Пол Стивънс, преди или след предаването, слушаше оплакванията на Джеси и Вал, когато се прибереше. Мисис Хан не ги пускаше да хапнат нещо в кухнята. Пам им взимаше дрехите. Джес казваше, че Вал и Марк постоянно се заключват в неговата стая. И като капак на всичко в края на януари позвъниха на Мел от училището на Мат. Паднал от люлката и си счупил ръката. Питър ги посрещна в отделението за бърза помощ с негов приятел ортопед и Мел уморено се пошегува, че се срещат за първи път от няколко седмици. Почти всяка нощ той имаше спешен случай, безброй операции, двама пациенти, очакващи трансплантация, умряха поради липса на донор.

— Ще оцелеем ли, Мел?

Една вечер тя се строполи от изтощение на леглото.

— Има дни, когато не съм сигурна. Цял живот не съм правила толкова много проклети интервюта!

Все още имаше чувство, че живее на чуждо място, което не ѝ помагаше, но нямаше време да се занимава с това. Нямаше време да се

захване с ледената мисис Хан.

— Бих искала да я освободиш — призна най-после Мел на Питър.

— Мисис Хан? — Той изглеждаше ужасен. — Тя е при нас от години.

— Но прави живота на Вал и Джес много труден, а и определено не е любезна към мен. Може би сега е моментът нещо да се промени.

Тя искаше да промени много неща в този дом, но нямаше време.

— Това е налудничава идея, Мел. — Той се ядоса само при мисълта за това. — Тя е като член на семейството.

— И с Ракел беше така, но трябваше да я оставя в Ню Йорк.

— И аз ли съм виновен за това?

Вече се питаше дали преместването на Мел е било разумно. Непрекъснато се отнасяше сприваво с него, а знаеше, че и в работата си не е доволна. Не можеше да се отрече, че възнаграждението ѝ е фантастично, но условията не бяха така добри и имаше безкрайни проблеми с Пол Стивънс.

— За всичко обвиняваш мен, нали?

Той търсеше кавга. Тази сутрин без обяснима причина бе умрял един пациент със съвсем сполучлива операция за байпас.

— Не те обвинявам за нищо. — Тя изглеждаше ужасно уморена. — Истина е, че професиите ни изискват огромни усилия, освен това имаме пет деца и многобройни задължения. Искам, доколкото е възможно, да улесня нещата. А мисис Хан ги усложнява.

— За теб може би, но не и за нас. — Той я погледна упорито и на Мел ѝ идваше да закрепци.

— А аз не живея ли също тук? Господи, между теб и Пам...

— Сега какво? — Забележката бе улучила целта.

— Нищо. Тя просто не може да понася присъствието ни. Очаквах го.

— А да не мислиш, че твоите дъщери ме понасят? Много се лъжеш. Свикнали са да получават цялото ти внимание и се дразнят винаги, когато затворим вратата на спалнята си.

— Не мога да направя нищо, както и ти не можеш да промениш Пам. На всички им трябва време, за да свикнат, но Джес и Вал преживяха най-голямата промяна в живота си.

— Сигурно! А Пам загуби майка си.

— Съжалявам.

Не можеше да говори с него по въпроса за свещената Ан. Бе забелязала, че някои от снимките ѝ отново са се появили, но не повдигна въпрос. Портретът ѝ все още беше в антрето.

— И аз.

— Не, ти не съжаляваш. — Мел не прекъсна разправията, въпреки че не бе разумно. — Ти очакваш само ние да се опитваме да се приспособим.

— Така ли? А какво трябваше да направя според теб? Да се преместя в Ню Йорк?

— Не. — Тя го погледна право в очите. — Да се преместиш в нова къща.

— Това е абсурдно.

— Не е, но промените те ужасяват. Когато се появих аз, ти си седеше, без да промениш нищичко, и чакаше Ан да се върне. А сега ме накара да се преместя в нейния дом. Няма значение, че целият ми живот трябваше коренно да се промени, ти искаш за теб всичко да си остане, както е било. Но знаеш ли, така няма да се получи нищо.

— Може би не ти харесва бракът, Мел, а не къщата?

Тя го гледаше втренчено, обзета изцяло от чувство на безсилие и отчаяние.

— Готов ли си да се откажеш?

Той се отпусна тежко на любимия си стол.

— Понякога — да. — Той я погледна открито. — Защо искаш да промениш всичко, Мел? Мисис Хан, къщата, защо не оставиш нещата такива, каквито са?

— Защото тук всичко се е променило, независимо дали го признаваш, или не. Аз не съм Ан. Аз съм Мел и искам да живеем нашия си живот, а не да продължавам нечий чужд.

— Това е нов живот. — Но той не бе съвсем убедителен.

— В старата къща. Джес, Вал и аз се чувствуваме като натрапници тук.

— Може би просто търсиш извинение, за да се върнеш в Ню Йорк?

Лицето му бе мрачно и на Мел ѝ се доплака.

— Така ли мислиш?

— Понякога. — Той беше откровен.

— Нека да ти обясня нещо. Имам подписан договор. Ако двамата с теб се разделим още тази вечер, аз все пак трябва да остана тук още две години, независимо дали ми харесва или не. Не мога да се върна в Ню Йорк.

— И затова ме мразиш. — Той изразяваше своето мнение.

— Не те мразя. Обичам те. — Тя се приближи и клекна до стола му. — Искам нещата да се оправят, но това няма да стане от само себе си. И двамата трябва да сме готови да се променим.

Тя нежно докосна лицето му.

— Предполагам... — Изведнъж очите му се насълзиха, той извърна глава, после отново я погледна. — Мислех... че можем да запазим много неща... същите...

— Знам. — Тя го целуна. — Толкова те обичам, но се случва какво ли не и понякога ми се завива свят.

— Разбирам.

След скарване те винаги намираха път един към друг, но напоследък кавгите им зачестиха.

— Трябваше да те накарам да подпишеш договора си в Ню Йорк. Не беше честно да те домъкна чак тук.

— Напротив. — Тя се усмихваше през сълзи. — Не си ме домъквал. Аз не исках да остана в Ню Йорк. Исках единствено да бъда тук, до теб.

— А сега? — Той очакваше отговора ѝ със страх.

— Радвам се, че дойдохме. След известно време всичко ще си дойде на мястото.

Той я хвана за ръка, отведе я до леглото и се любиха, както преди. Мел съзнаваше, че отново го открива. Тя не съжеляваше за стореното, но то си взимаше своя данък и всички усещаха напрежението. Надяваше се, че ще се справят. А когато усещаше силата на Питър до себе си, бе убедена, че ще успеят.

Но Питър не можеше да ѝ помогне за неприятностите в службата ѝ. Една привечер през февруари тя се прибра почти разплакана.

— Господи, не можеш да си представиш какъв негодник е тоя тип!

Пол Стивънс я влудяваше.

— Някоя вечер ще го убия, докато сме пред камерата!

— Е, това вече ще е голяма новина. — Той я погледна съчувствено. Тези дни при него бе сравнително по-спокойно. — Имам едно предложение.

— Снайперист! Не искам да чуя нищо друго.

— Нещо по-добро.

— Камък на шията.

Питър се изсмя.

— Хайде да отидем на ски в събота и неделя. Ще ни се отрази добре на всички. Не съм дежурен, а снегът бил чудесен.

Мел не изглеждаше особено въодушевена. Дори самата мисъл, че трябва да им приготви багажа, я изморяваше.

— Какво ще кажеш?

— Не знам. — Не искаше да разваля удоволствието на останалите, а и този път Питър беше в добро настроение. Усмихна му се и той я прегърна. — Добре. — Поне ще се махнат от проблемите вкъщи.

— Съгласна ли си?

— Да, докторе.

Тя се качи да го съобщи на децата, но намери Вал на легло с доста болнав вид. Беше смъртнобледа, унесена, челото ѝ гореше ужасно. Марк седеше разтревожен до леглото ѝ. Не изглеждаше по-различно от грипа, който често прекарваше в Ню Йорк. Тя не беше така издръжлива като Джес.

— Имам добра новина — обърна се Мел към Марк и близначките. — В събота и неделя отиваме на ски.

Сториха ѝ се доволни, но реакцията им бе въздържана. Марк изглеждаше ужасно загрижен за Вал, а Джес погледна сестра си със съмнение.

— Много хубаво. — Първа проговори Вал, но гласът ѝ звучеше страшно отпаднал.

— Добре ли си, мила? — Мел седна на леглото, а момичето трепна от болка.

— Нищо ми няма. Просто този грип!

Мел кимна, все още обезпокоена за Вал.

— Мислиш ли, че ще оздравееш до събота?

— Разбира се.

Мел отиде да каже на Пам и Мат, после донесе аспирин и сок на Вал и отново слезе долу.

— Доволни ли са всички?

— Мисля, че да. Но Вал е болна.

— Какво ѝ е? — Изглеждаше загрижен. — Да отида ли да я видя?

Мел се усмихна, познаваше добре дъщеря си.

— Това само ще я притесни. Изглежда, че е грип.

Той кимна.

— Ще се оправи до края на седмицата.

— И все пак трябва да я заведе на лекар.

Но всеки път, когато споменеше за това на Вал, тя избухваше в сълзи и твърдеше, че се чувства добре.

Когато кацнаха в Рино и се качиха в микробуса за Скуо Вали, Вал все още бе много бледа, но другите ѝ оплаквания бяха изчезнали, а Мел си имаше нови грижи. Предната вечер, точно преди началото на емисията им, Пол Стивънс направи ужасна сцена. Работата ѝ се превръщаше в мъчение за нея и тя се страхуваше все повече, но твърдо бе решила да издържи. Съботите и неделите сега ѝ се струваха благословена почивка, особено тази ски ваканция в Скуо Вали.

На летището в Рино Питър нае микробус и всички се натовариха в него в добро настроение, като пееха и си помагаха за ските и багажа. Преди да се качат, Питър спря и целуна Мел, а децата се надвесваха през прозорците, викаха и дюдюкаха. Дори Пам не бе толкова кисела, колкото последния месец, а по бузите на Вал се появи лека руменина. По пътя всички се смееха и шегуваха и Мел се радваше на промяната. Беше добре, че се махнаха от Лос Анжелос и от къщата, която се бе превърнала в постоянен повод за раздор между нея и Питър.

Той бе наел приятна малка къщичка в едно селце, където бе идвал с децата си и по-рано. Настаниха се, както в Мексико — момчетата в една стая, момчетата в друга, а Мел и Питър — в трета. Към обяд вече бяха на пистата — викаха, смееха се и се надпреварваха надолу по склона. Както обикновено, Марк не се отделяше от Вал, но като че ли отношенията им не бяха вече така лекомислени. Джес и Пам се спускаха по най-стръмните писти, а Мат ги следваше неотстъпно.

След първото спускате Мел спря задъхана в подножието на склона и редом с Питър зачака останалите. Свежият планински въздух

я ободри и Мел за пръв път от доста време се почувствува млада. С радост наблюдаваше как децата им се спускат по пистата.

— Радваш ли се, че дойдохме?

Щастлива, тя го погледна в очите. Беше по-красив от всякога — сините му очи блестяха, бузите му руменееха, цялото му тяло преливаше от живот.

— Знаеш ли, чувствавам се адски щастлива с теб.

— Така ли? — погледна я той с надежда, толкова много я обичаше. Никога не би й причинил мъка, но от време на време се страхуваше, че е нещастна, само защото я бе накарал да се премести на запад и да смени работата си. Нещо като булка, поръчана по пощата. Тази мисъл го накара да се усмихне.

— Надявам се, че е истина. Искам да ти дам толкова много.

— Знам. — Тя го разбираше по-добре, отколкото той предполагаше. — Но имаме много малко време за себе си. Може би постепенно ще се научим да се справяме. — Но тя винаги ще има да прави интервюта, репортажи, предавания, както винаги ще има хора, нуждаещи се от нови сърца или от поправка на старите си.

— Не бих разчитал много на това — засмя се той, докато ги гледаше как се приближават. Матю бе последен, но не с голяма разлика. Беше почти толкова бърз, колкото другите.

— Много добре, приятели. Да се спуснем ли още веднъж, или да обядваме?

В самолета бяха хапнали, а по пътя от Рино ядоха сандвичи, но Джес бързо рече:

— Струва ми се, че Вал трябва да хапне.

Мел се трогна, че тя проявява такава грижа към сестра си, и забеляза, че Вал е много бледа. Приблужи се и пипна челото ѝ. Нямаше температура.

— Добре ли си, Вал?

— Разбира се, мамо.

Очите ѝ обаче имаха странен израз и Мел отново заговори за това с Питър, когато се качиха на лифта.

— Когато се върнем, трябва да я заведа на лекар, без да обръщам внимание на капризите ѝ. Не разбирам защо се инати така.

Носеха се нагоре по склона на планината покрай огромни борове.

— Преди две години водих Пам на профилактичен преглед, а тя хукна из стаята, като пицеше и не даваше на лекаря да ѝ направи реваксинация за тетанус. Независимо колко са високи или за колко големи се мислят те всъщност са си деца. Понякога го забравяме, защото ни изглеждат много опитни. Но това е само лустро. Иначе не са по-зрели от Матю.

Ските им се люлееха лудо във въздуха, а Мел се усмихваше.

— За Вал си прав, но мисля, че то не важи за Джеси. Това дете се роди мъдро и винаги се е грижело за сестра си. Понякога ми се струва, че прекалено много разчитам на нея.

Питър я погледна и много предпазливо каза:

— И аз мисля така понякога. Тя изглежда разстроена, откакто дойдохте в Лос Анжелос. Аз ли съм причината, или ревнува Вал и Марк?

Тя не бе осъзнала, че от Джес се излъчва напрежение като от бодлива тел и се изненада, че той го е забелязал. Възприемчивостта му бе смайваща, особено като се има предвид колко рядко ги вижда поради напрегнатата си работа.

— Може би по-малко и от двете. Навикнала е да ѝ отделям повече време, отколкото сега. Аз се опитвам да изгладя отношенията ни с Пам, а и Матю има нужда от мен повече от останалите. Тези две години е закопнял за обич.

Питър изглеждаше обиден:

— Стараех се...

— Знам. Но на теб не ти липсва...

Тя се наведе към него и го целуна и двамата се спуснаха надолу по склона. Бе хубаво, че има време за разговори с мъжа си. В Лос Анжелос това им липсваше, а и двамата непрекъснато бяха уморени. Но тук само за няколко часа отново се сближаваха. Един-два пъти тя се обърна, за да се увери, че всички ги следват. Познаваше ги по цветовете на ски екипите. На Джесика и Вал бяха жълти, на Марк — в черно и червено, а Пам — изцяло червен, а на Матю — в синьо и жълто. Тя бе в кожено яке и шапка и черен клин, а Питър — с морскосин еластичен гащеризон. Бяха живописна групичка.

Късно следобед всички изпиха по чаша горещ шоколад, после отново се върнаха на склона. Младежите поеха по други писти, но Мел вече се бе уверила, че са добри скиори и могат да се грижат за себе си.

Беше спокойна дори и за Матю и знаеше, че ако не Пам, то Джес ще го наглежда. Беше великолепно да кара ски на свежия планински въздух редом с Питър. Към края на пистата започнаха да се състезават и той спечели с няколко метра. Мел го настигна задъхана и засмяна.

— Страхотен си! — погледна го тя с възхищение. Умееше да прави всичко, което захване, и то добре.

— Някога бях страхотен. Участвах в университетския отбор по ски, но от години не съм карал сериозно.

— Радвам се, че те срещнах чак сега. Нямахте да мога да се меря с теб.

— Не си толкова зле. — Той се засмя и я потупа отзад с ръкавицата си. Тя се изкиска. Целунаха се, после се махнаха от пистата и свалиха ските, докато чакаха децата. Стори им се дълго, но най-после те се появиха. Този път Вал беше последна. Изглеждаше по-бавна от другите. Джес няколко пъти се обърна да я погледне. Мел ги наблюдаваше, присвила очи.

— Става ли й нещо?

— На кого? — Той наблюдаваше Мат, който удивително напредваше.

— На Вал.

— Зад Марк ли е? — Не можеше да види цвета на косата й под бялата пухкава шапка и я обърка с Джес.

— Не, тя е последна — със същия костюм като Джес.

Видяха, че Вал залита веднъж-дваж, препъна се, задържа се да не падне и профуча на косъм между двама скиори.

— Питър... — Мел инстинктивно го сграбчи за ръката. — Нещо не е наред.

Докато тя изрече тези думи, Вал лудо залитна, възстанови равновесието си, започна да лъкатуши и точно преди края на пистата изведнъж се срина. Автоматите й се отвориха, но тя остана да лежи по очи в снега. Мел се втурна към нея. Питър я последва, клекна до припадналото момиче, повдигна клепачите му, погледна очите, провери пулса — не можеше да разбере какво става с нея.

— Тя е в шок. — Без повече приказки свали якето си и я покри с него. Инстинктивно Джес направи същото, докато останалите се бяха втренчили в нея, не вярващи на очите си. Джес клекна до Вал и я хвана

за ръката. Питър огледа групата, като се надяваше, че ски спасителите скоро ще се появят.

— Знае ли някой от вас какво е станало? Падала ли е? Да си е ударила главата? Може би лошо навяхване?

Марк странно мълчеше. Пам поклати глава, а Матю се разплака и се вкопчи в Мел. Изведнъж Мел извика — по панталоните на Вал и снега под нея се разпротря огромно червено петно.

— Питър, боже мой... — Тя свали ръкавиците си и докосна лицето на Вал — беше като лед, студът идваше сякаш отвътре.

Питър погледна жена си, после доведената си дъщеря.

— Получила е кръвоизлив.

За щастие в този момент пристигна спасителната група — двама силни млади мъже с бяло-червени ленти на ръкава клекнаха до Вал.

— Лошо падане?

— Не, аз съм доктор. Получила е кръвоизлив. Може ли веднага да донесат носилка?

Единият извади портативен радиопредавател и събщи местоположението им.

— Ще дойдат бързо. — Още преди да довърши, в далечината се появи шейна с носилка и с двама скиори.

Мел бе покрила припадналото момиче и със своето яке, но въпреки усилията им устните на Вал започнаха да посиняват. Мел трескаво погледна Питър.

— Нищо ли не можеш да направиш? — Очите ѝ бяха пълни със сълзи и укор и той я гледаше отчаян. Ако я загубят, Мел никога не би му простила. Но той се чувстваше напълно безпомощен.

— Трябва да се спре кръвоизливът и колкото е възможно по-бързо да ѝ се прелее кръв. — Той се обърна към един от спасителите: — Къде е най-близката станция за бърза помощ? — Той му посочи подножието на склона. Беше на по-малко от минута път. — Имате ли плазма?

— Да, сър.

Вал беше на шейната и цялото семейство я последва към малката хижа. На снега остана голяма локва кръв.

Питър се обърна отново към Мел:

— Коя кръвна група е?

— Нула, положителна.

Джеси тихо плачеше, също и Пам. Марк изглеждаше, като че всеки миг ще припадне.

Свалиха Вал и бързо я внесоха вътре. Там имаше медицинска сестра, бяха извикали и лекар. В момента той беше на пистата, оказваше помощ на скиор, който си бе счупил крака. Питър повдигна ханша на Вал, така че да е по-високо от главата ѝ, а сестрата му помота да свалят дрехите ѝ. Започнаха интравенозно преливане на плазма, но Вал все още беше в безсъзнание. Лицето на Мел бе мрачно и по него се четеше ужас.

— Господи, Питър... — Навсякъде имаше кръв. Тя изведнъж си спомни за Матю, който ококорено гледаше доведената си сестра.

— Пам, изведи брат си навън.

Тя мълчаливо кимна и излезе. Марк и Джесика отчаяно се бяха вкопчили един в друг. Мел наблюдаваше как Питър и сестрата се бореха да спасят Вал.

След няколко минута се появи лекарят и се присъедини към усилията на Питър. Бяха извикали линейка. Веднага трябваше да я открат в болница. Явно кръвоизливът беше гинекологичен, но не можеха да разберат от какво е предизвикан.

— Знае ли някой... — започна лекарят и Марк зашемети всички, като пристъпи напред и каза с треперещ глас:

— Тя направи аборт във вторник.

— Тя — какво? — Мел усети, че стаята се завъртя. Питър успя да я хване, преди да падне. Сестрата донесе амонячна сол за вдишване, а лекарят продължи да се занимава с Вал. Очевидно само хирургическа намеса можеше да спре кървенето, а вече и това не бе сигурно. Бе изгубила голямо количество кръв. Питър погледна сина си ужасен.

— Кой го направи, за бога?

В очите на Марк имаше сълзи и гласът му трепереше.

— Не искахме да отидем при лекар, който те познава, а това практически е почти невъзможно в Лос Анжелос. Отидохме в една клиника в западната част на града.

— За бога... разбираш ли, че може би са я убили? — Питър крещеше, а Мел се разрида. Джесика се вкопчи в майка си.

— Тя ще умре... О, господи... ще умре...

При вида на примрялата си сестра Джесика напълно изгуби контрол. Това накара Мел да дойде на себе си. Тя грубо се нахвърли на Джес. В малката хижа кънтеше само нейният глас:

— Тя няма да умре, чуваш ли? Няма да умре!

Обръщаше се не само към присъстващите, но и към бога. Обзе я внезапен гняв към Марк и Джес.

— Защо, по дяволите, не ми казахте?

Марк мълчеше. Не можеше да очаква да ѝ кажат. Тя се обърна към Джес:

— А ти? Ти си знаела! — Обвинението бе жестоко.

— Предполагах. Не ми казаха нищо. — Беше вбесена като майка си. — И какво от това, ако ти бяхме казали? Ти непрекъснато си прекалено заета с работата си, със съпруга си, с Пам и Мат. Да ни беше оставила в Ню Йорк, да беше... — Силна плесница от майка ѝ я прекъсна и тя се разрида, свита в ъгъла. Изведнъж в далечината се чу сирена на линейка. След миг вкараха Вал в нея. Придружаваха я двама санитарии и Мел.

Питър бързо се обърна към жена си:

— Ще ви следвам с микробуса.

Втурна се навън. Всички ски останаха в хижата, но това не беше най-важното в момента. Щяха да се върнат да ги приберат. Той запали мотора, останалите мълчаливо се качиха: Джес и Марк — отпред до него, Пам и Мат — отзад. Никой не продума по пътя до болницата. Питър пръв наруши тишината:

— Трябваше да ми кажеш, Марк. — Гласът му прозвуча спокойно в тихата кола. Можеше да си представи какво преживява синът му.

— Знам. Татко, ще оживее ли? — Гласът му трепереше, по лицето му се стичаха сълзи.

— Мисля, че да, ако я откарат бързо. Изгубила е много кръв, но плазмата ще ѝ помогне.

Джесика седеше като вкаменена между тях. На лицето ѝ още личеше следата от ръката на майка ѝ. Питър я погледна и я потупа по коляното.

— Тя ще се оправи, Джес. Изглежда по-лошо, отколкото е. Човек се стряска, когато види толкова кръв.

Джесика кимна, но не продума. Пристигнаха в болницата. Младежите останаха в чакалнята. Питър и Мел влязоха с Вал, докато я подготвят. Питър предпочете да не присъствува, а да остане с Мел, докато чакат. Бяха извикали хирург-гинеколог и можеше да се предположи, че той си разбира от работата. Казаха им само, че Вал е в тежко състояние. Имаше вероятност да се наложи хистеректомия. Щяха да разберат какво е положението чак когато я отворят. Мел кимна онемяла, а Питър я изведе навън да чакат заедно с децата. Тя демонстративно седеше настрана от Марк, а Джес — от нея. След малко Питър отиде при големия си син, даде му двадесет долара и му каза да отведе другите да хапнат нещо. Марк кимна и излезе, останалите го последваха един по един, но не им се ядеше. Можеха да мислят само за Вал в операционната. Когато останаха сами, Мел с отчаян вопъл се отпусна на гърдите на Питър. Сълзите ѝ се стичаха по лицето. Той бе наблюдавал такива сцени почти всеки ден в болницата, но сега това ставаше с тях... с Мел... с Вал и, както при смъртта на Ан, изпитваше ужасно чувство на безпомощност. Сега можеше да помогне поне на Мел. Притисна я към себе си и тихо я зауспокоява:

— Тя ще се оправи, Мел...

— А ако никога не може да има деца? — Мел неудържимо ридаеше.

— Поне ще е жива, ще е с нас. — Трябваше да бъдат благодарни поне за това.

— Защо не ми е казала?

— Предполагам, че са се страхували. Искали са да се оправят сами. — Похвално, но глупаво.

— Та тя е едва на шестнадесет години!

— Знам, Мел... знам...

От известно време той подозираше, че Вал и Марк вече са любовници, но не искаше да тревожи Мел и не ѝ каза нищо. Сега разбираше, че е трябвало да говори с Марк. Децата се върнаха и Марк бавно се приближи до Мел и баща си. Мел го погледна отчаяно, а той седна и я загледа — страдаше колкото нея.

— Не знам какво да кажа... съжалявам... аз... аз не мислех... никога не бих ѝ позволил...

Наведе глава и се разтърси от ридания. Сърцето на Питър се късаше. С една ръка той прегърна Марк, а с другата държеше Мел.

Изведнъж Мел и Марк се прегърнаха и заплакаха заедно, към тях се присъедини Джесика, после Пам и Матю. Сцената беше мъчителна. В този момент се появи лекарят и простена, когато ги видя. Питър се приближи до него и двамата заговориха тихо, докато Мел гледаше ужасено.

— Как мина?

Хирургът кимна и Мел затаи дъх.

— Имаше късмет. Не се наложи да отстраним матката. Кръвоизливът беше чудовищен, но няма други увреждания. Не бих я съветвал да опитва втори път.

Питър кимна. Надяваше се, че това няма да се повтори.

— Благодаря ви.

Той протегна ръка на хирурга.

— Казаха ми, че сте лекар.

— Да. Сърдечен хирург. Ние сме от Лос Анжелос:

Лекарят присви очи, плесна се по челото и се засмя.

— Да, разбира се. Познах ви. Вие сте Халам! — Той ужасно се развълнува. — Добре, че не разбрах преди това — щях страшно да се притеснявам.

— Не би трябвало. Не бих могъл да направя това, което вие направихте.

— Е, радвам се, че помогнах. — Той отново разтърси ръката на Питър. — За мен беше чест.

Питър разбра, че няма да му представят сметката и съжали, защото човекът бе свършил добра работа — спаси живота на Вал и бъдещите й деца, а може би и на Марк.

Запита се дали това ще сложи край на романа им, или ще ги сближи още повече. Докато чакаха Вал да излезе от упойката, един по един започнаха да се оживяват. Заговориха, пошегуваха се, но общата атмосфера бе унила. За всички това бе жесток сблъсък с действителността.

Питър отведе Пам и Матю обратно в къщичката им, а Марк и Джес настояха са останат с Мел. Искаха да видят Вал. Питър настоя да отведе по-малките въпреки протеста им.

— Искаме да видим Вал — захленчи Матю.

— Няма да ви позволят, а и вече е късно, Мат — каза баща му внимателно, но твърдо. — Ще я видите утре, ако разрешат.

— Искам да я видя сега.

Питър го изведе навън и Пам ги последва. Когато се върна, Вал току-що бе дошла на себе си, но бе така замаяна, че не разбираше какво ѝ говорят. Само се усмихна и се унесе. Когато видя Марк, протегна ръка и прошепна:

— Съжалявам... аз... — И отново заспа. След един час всички си тръгнаха. Наближаваше полунощ и бяха капнали от умора.

Мел целуна Джеси за лека нощ и я задържа дълго в прегръдките си. Джесика вдигна тъжни очи към майка си.

— Съжалявам за това, което казах.

— Може би донякъде е истина. Сигурно съм била прекалено заета с другите.

— Сега сме повече и на теб ти се събра много. Разбирам го, мамо...

Тя си спомняше други времена, на друго място... когато не беше така.

— Това не е извинение, Джес. Ще се опитам отсега нататък да бъде по-добре.

Но би ли могла? Колко часа имаше в денонощието? Как би успяла да даде на всекиго това, от което се нуждае, да си върши работата и да има време да си отдъхне? Сега е майка на пет деца, съпруга на виден хирург, да не говорим за това, че е водеща в телевизионната информационна емисия. Не ѝ оставаше време да си поеме дъх. Дъщеря ѝ я обвини, че се интересува повече от заварените си деца, отколкото от своите собствени. Може би прекалено се стараше да угоди на всички. Целуна и Марк за лека нощ. После се строполи в леглото, но въпреки че бе много уморена, не можа да заспи. Лежеше и мислеше за думите на Джес, за Вал — паднала в снега, обляна в кръв. Питър я усети, че потръпна.

— Никога няма да си простя, че не разбрах какво става.

— Не можеш да знаеш всичко, Мел. Та те са вече големи.

— Днес не говореше така. Каза, че са толкова пораснали, колкото и Матю.

— Може би не бях прав. — Бе шокиран, когато разбра, че синът му едва не е станал баща. Но Марк навърши осемнадесет през август. В действителност той бе вече мъж.

— Знам, че са млади, прекалено млади за всичко това — любов, бременност, аборт — но тези неща се случват. — Той се опря на лакът и погледна жена си. — Опитали са се да се оправят сами — трябва да им го признаеш.

Тя съвсем не бе склонна да им прости за това, нито пък на самата себе си.

— Знаеш ли, донякъде Джеси е права. Бях прекалено заета с теб, с Пам и Матю. Не им отделях достатъчно внимание.

— Сега ти имаш пет деца, работа, по-голяма къща и мен. Какво още искаш от себе си, Мел?

— Сигурно нещо повече. — Самата мисъл я уморяваше.

— Какво повече би могла да направиш?

— Не знам. Но очевидно не е достатъчно, иначе нямаше да се случи това с Вал. Трябваше да видя какво става. Трябваше да разбера, без да ми казват.

— Какво искаш? Да се превърнеш в полицай? Да се откажеш от професията си, за да ги водиш навсякъде със себе си?

Тази мисъл не ѝ допадаше и двамата го знаеха. След малко Мел тихо рече:

— Но Ан го правеше, нали?

— Да, но вие сте различни жени, Мел. И ако искаш да знаеш, мисля, че тя никога не се е чувствувала удовлетворена. Това е разликата между вас. То те прави по-щастлива.

Думите му я зарадваха и тя се обърна към него с усмивка. Беше тъмно, само луната отвън очертаваше сенките.

— Караш ме да се чувствавам по-добре, Питър. За много неща, най-вече за самата себе си.

— Надявам се. Ти ме караш да изпитвам същото. Винаги чувствавам, че уважаваш това, което правя. — Той пое дълбоко дъх. — Всъщност Ан никога не е одобрявала работата ми. — Той погледна Мел с виновна усмивка. — Смяташе, че трансплантацията е нещо отвратително и грешно. Майка ѝ е била привърженичка на тезата, че трябва да се лекува с вяра — не с лекарства, и тя се отнасяше с вродено недоверие към медицината.

— Не ти е било лесно.

Досега не ѝ го бе казал и това я заинтересува.

— Така е. Никога не съм чувствувал искреното ѝ одобрение.

— Но знаеш, че имаш моята подкрепа.

— Знам. И това означава много за мен. Струва ми се, че то беше едно от първите неща, които ми харесаха у теб. Уважавахте и усещах, че ти също се отнасяш с уважение към мен. — Той се усмихна и я целуна по носа. — После се влюбих в сексапилните ти крака и това е всичко.

Тя тихо се засмя в тъмнината, удивена колко странен е животът понякога. Преди няколко часа бе изпаднала в истерия от страх, че ще загуби дъщеря си, а сега лежаха в мрака и споделяха най-съкровени мисли. Разбра нещо ново. През последните месеци двамата с Питър бяха станали приятели, най-близки приятели. С никого не е била толкова близка. Той срина преградите, които тя бе издигнала около себе си през всичките тези години, а тя дори не забелязваше.

— Обичам те, Питър Халам, много, много повече, отколкото си мислиш.

Тя се прозя и заспа в прегръдките му. Той я погледна и видя, че се усмихва насън.

XXIX

В неделя вечер Питър и децата заминаха, а Мел остана при Вал. Премести се в мотел и всеки ден ходеше в болницата. В сряда изписаха Вал. Тези дни се оказаха изненадващо хубави и за двете. От години не бяха разговаряли така — за живота, за момчетата, за Марк, за секса, за брака, за Питър, за живота на Мел. Когато в сряда вечерта кацнаха на летището в Лос Анжелос, Мел чувствуваше, че познава Вал много по-добре. Искаше ѝ се да може по-често да отделя време за всеки от тях, но без травмата, която преживяха.

Вал изглеждаше възстановена не само физически, но и психически. Ужасно съжаляваше, че се е наложило да махне детето, но бе сметнала, че ще съсипе живота си, ако го роди на шестнадесет години. Мел не можеше да не се съгласи с нея. Това би променило целия ѝ живот, би я обвързало принудително с Марк, което може би по-късно не би искала. Вал призна на майка си, че е готова да се раздели за известно време с него и да се среща с други момчета. Силата на връзката им я плашеше и тя не искаше случаят да се повтори. Мел бе доволна от изводите ѝ. Може би Вал ще помни суровия урок за цял живот. Никога нямаше да се отнася нехайно към противозачатъчните средства, нито да се впуска необмислено в сексуални отношения. Но я жалеше, че трябваше да преживее толкова страдания. Тя разказа за аборта на Мел, която се удиви от куража ѝ.

— Мисля, че не бих могла да го направя.

— Просто няхах друг избор. А и Марк беше с мен. — Вал се опита да омаловажи спомена, но и тя, и майка ѝ знаеха, че няма да го забрави.

Мел я прегърна и двете се разплакаха.

— Съжалявам, миличко.

— И аз, мамо... съжалявам...

Тя се разкайваше и по време на вечерята Мел забеляза, че Вал се отнася към Марк по-скоро като към брат и той май няма нищо против.

Между тях вече имаше едва забележима промяна, но тя беше за добро. Питър също го забеляза и вечерта го сподели с Мел.

— Знам — кимна тя. — Струва ми се, че големият роман приключи.

— Толкова по-добре — уморено се усмихна Питър. Денят му бе тежък. Сутринта имаше петчасова операция. Когато се върна от планинския курорт, в болницата го чакаха куп задължения.

— Вече можем да го пуснем из махалата и да му пожелаем успех. Досега не разбирах каква мъка е да имаш дъщери. — Бе имал тревоги с Пам, но с Вал беше по-друго. Всичко идваше от проклетото й тяло. — Срамота е, че не е грозна!

Мел се усмихна:

— Ти ли ще ми кажеш? Косата ми побеля от това.

На другия ден косата ѝ продължи да побелява в службата. Пол Стивънс бе създал пълен хаос по време на отсъствието ѝ. Тя си взе три дни болнични и когато се върна на работа в четвъртък сутрин, разбра, че той бе направил всичко възможно, за да я саботира. За щастие режисьорът разбираше намеренията му и знаеше, че Стивънс ужасно ненавижда Мел, така че той не бе успял да ѝ навреди. Въпреки това се почувствува зле от клюките, които бе пуснал по неин адрес. Твърдял, че в Ню Йорк я смятат за първокласна кучка, че всичките ѝ колеги не можели да я траят, че е направила кариера, като преспивала с всеки шеф, и всякаква друга помия, която му хрумнала. Вечерта Мел разказва всичко на Питър и той се вбеси.

— Ех, тоя негодник... — сви юмруци той и Мел се усмихна на реакцията му.

— Наистина е гадно копеле.

— Съжалявам, че попадна на такова чудо.

— И аз, но това е положението.

— Защо те мрази толкова?

— Главно заради разликата в заплащането ни, а и защото иска само той да бъде център на вниманието. Години наред е бил единственият водач и не иска втори човек сега. Аз съм в същото положение, но смятам, че трябва да се приспособя към ситуацията. Не бих искала нищо повече от това да се отвърна от него, но не си струва трудът.

— Жалко, че той не мисли така.

— Не знаеш колко си прав.

Това продължи и следващия месец. Мел непрекъснато се чувствуваше зле. Имаше главоболие, постоянно усещаше стомаха си свит на топка, плашеше се от мисълта, че трябва да отиде на работа. Правеше колкото може повече интервюта, само и само да не стои там. Опитваше се да отделя повече време на момичетата, особено на близначките. Думите на Джесика не отминаха незабелязани. Тя обвини майка си, че проявява по-голям интерес към децата на Питър, отколкото към своите. Сега Мел се опитваше да балансира, но усещаше, че Пам се чувства изолирана. Забеляза, че тя започна да се съюзява с мисис Хан против нея. За да избегне това, Мел се стараяше да приобщи и Пам към близначките, но ѝ беше трудно да угоди на всички. Напоследък се чувствуваше толкова зле, че ѝ се струваше невъзможно да се съобразява с всеки поотделно.

Един ден бе отишла с Мат на пазар и се наложи да седне, за да си поеме дъх. Виеше ѝ се свят, повръщаше ѝ се, помисли, че ще припадне. Накара Мат да ѝ обещае, че няма да каже на баща си, но той бе толкова разтревожен, че каза на Джес. Тя веднага го съобщи на Питър. По време на вечерята той замислено поглеждаше Мел, а покъсно я попита:

— Лошо ли ти е, Мел?

— Не, защо? — Тя се обърна с гръб към него.

— Не знам. Едно пиленце ми каза, че днес не си била много добре.

Той я наблюдаваше разтревожен.

— И какво точно ти каза пиленцето? — Тя искаше да разбере какво точно знае Питър.

— Че почти си припаднала в магазина. — Той я дръпна до себе си на леглото и я погледна внимателно: — Истина ли е?

— Горе-долу.

— Какво има?

Тя въздъхна, втренчи се в пода, после вдигна поглед към него.

— Пол Стивънс ще ме влуди. Може би имам язва и от няколко седмици се чувствавам отвратително.

Питър загрижено я гледаше.

— Мел, обещавай ми, че ще отидеш на преглед.

— Да — въздъхна тя неуверено, — но наистина нямам време.

Той сграбчи ръката ѝ:

— Намери време. — Бе загубил предишната си жена и не можеше да допусне и на нея да ѝ се случи нещо. — Говоря сериозно, Мел. Иначе сам ще те настаня в болница.

— Не ставай глупав. Просто ми се зави свят.

— Беше ли яла?

— Не много скоро.

— Може би е от това. Но искам да те прегледат при всички случаи. — Сега забеляза, че тя е отслабнала, лицето ѝ бе изпито и бледо. — Изглеждаш ужасно.

— Ах, благодаря!

Той взе ръката ѝ.

— Просто се безпокоя за теб, Мел. — Придърпа я към себе си. — Толкова много те обичам, по дяволите. Нали утре ще отидеш на преглед?

— Добре, добре.

На другата сутрин той ѝ даде списък на лекари и специалисти.

— Да не искаш да ида при всичките? — ужаси се тя.

— Един-двама стигат. Започни със Сам Джоунс и нека той те прати при друг, ако трябва.

— Защо просто не ме прибереш в клиниката „Мейо“ за една седмица? — Тя се шегуваше, но на него не му бе до смях. Видя му се още по-зле, отколкото предната вечер.

— Може и това да направя.

— Как не!

Тя си записа час при Сам Джоунс. Първо я предупредиха, че ще трябва да чака четири седмици, но когато чу името ѝ, сестрата като по чудо я записа за същия ден. Мел отиде в два часа, защото от четири беше на работа. Джоунс ѝ взе кръв, урина, прегледа я, преслуша дробовете ѝ, премери кръвното ѝ налягане. Когато свърши, тя имаше чувството, че е огледал всеки сантиметър от тялото ѝ.

— Е, засега ми изглеждате съвсем добре. Може би преуморена, но здрава. Но нека да видим резултатите от лабораторните изследвания. Отдавна ли се чувствате изтощена?

Тя му разказа за симптомите, за гаденето, за главоболието, за напрежението в работата ѝ, за преместването от Ню Йорк, за аборта на Вал, за брака си, за нагаждането към три нови деца, живеейки с

призрака на покойната жена на Питър в къщата, която все още не чувствуваше като свой дом.

— Стоп! — Той се облегна назад, изпъшка и се плесна по челото. — И на мен започна да ми се гади. Мисля, че сама си поставихте диагнозата, приятелко. Изобщо нямате нужда от мен. Трябват ви шест седмици на някой хубав плаж.

Тя се усмихна:

— Де да можеше! Казах на Питър, че всичко е от нервите.

— Може би имате право.

Той ѝ предложи валиум, либриум, хапчета за сън, но тя отказа. Вечерта повтори пред Питър думите на Сам Джоунс.

— Видя ли, нищо ми няма. Просто съм преуморена.

Това беше ясно и за двамата, но той не бе съвсем убеден.

Бе прекалено предпазлив по отношение на нея и Мел го разбираше.

— Да видим резултатите от изследванията.

Тя направи гримаса и отиде да сложи Матю в леглото. Пам слушаше музика, а момичетата пишеха домашни в стаята си. Марк беше излязъл. Предния ден Мел дочу, че имал нова приятелка от университета, но Вал изобщо не изглеждаше разтревожена. В класа им имаше едно момче, което тя намираще за „действително готино“. Джесика най-послед срещна някой, който наистина да ѝ хареса и вече два пъти излиза с него. Поне веднъж всичко при тях бе наред.

Върна се при Питър и въздъхна:

— Е, на Западния фронт всичко е спокойно.

Докладва му за децата и той остана доволен. Най-послед започваха да се успокояват или поне на него така му се струваше. Но и двамата не бяха подготвени за изненадата, която им бе поднесена на следващия ден.

Мел забрави да се обади на доктор Джоунс, преди да отиде на работа, и той бе помолил да ѝ оставят бележка да му позвъни вкъщи, когато се прибере. Питър видя бележката и се обади на Сам, но старият му колега и приятел не пожела да му каже нищо.

— Нека жена ти ми си обади, когато се прибере.

— За бога, Сам, какво ѝ е?

Той бе ужасен, но Джоунс не се трогна и в момента, в който Мел влезе, Питър се спусна към нея:

— Обади се на Джоунс!

— Сега ли? Защо? Още не съм влязла, мога ли поне да си закача палтото?

— За бога, Мел...

— Господи, какво е станало? — Тя видя тревога в очите му и се запита какво ли крие от нея.

— Не знам. Не иска нищо да ми каже.

— Ти ли му се обади? — подразни се тя.

— Да — призна той. — Но не ми каза нито дума.

— Правилно.

— За бога...

— Добре, добре. — Тя набра номера на домашния му телефон. Мисис Джоунс отиде да извика съпруга си. Питър висеше над главата ѝ и Мел му направи знак да се махне. Двамата с доктора размениха обичайните любезности, преди да стигнат до причината за обаждането му.

— Не исках да кажа на Питър, преди да съм го казал на теб. — Гласът му звучеше сериозно и Мел затаи дъх. Може би Питър е прав. Може би с нея се е случило нещо ужасно. — Бременна си, Мел, но предположих, че ти ще искаш да му го кажеш лично.

Той ликуваше, но за Мел не можеше да се каже същото. Очите ѝ бяха станали безизразни и Питър се взираше в нея убеден, че новините са лоши. Той бавно се отпусна на един стол и зачака да свърши.

— Е?

Не беше лесно да се отърве от него. Гледаше я и чакаше.

— Какво каза?

— Нищо особено.

— Глупости! — Питър скочи на крака. — Видях лицето ти. Ще ми кажеш ли, или трябва да му се обадя и аз?

Той няма да ти каже нищо.

— Ще видим!

Питър кипна, а Мел почти изпадна в шок. Изгледа го и стана.

— Може ли да поговорим в кабинета ти?

Без да продума, той я последва и затвори вратата. Тя седна и втренчено го загледа.

— Не го разбирам.

— Кажи ми какво ти каза. Ще се опитам да ти обясня, но, за бога, Мел, кажи ми какво ти е?

Сега тя се усмихна. Той очакваше сложни обяснения, а това, което Джоунс ѝ съобщи, бе толкова просто. Само че можеше да усложни живота ѝ, и то доста.

— Бременна съм.

— Какво? — Той я зяпна. Не можеше да повярва. — Не може да бъде?

— Така е.

Изведнъж той се засмя.

— По дяволите! Наистина ли?

— Да.

Тя изглеждаше така, като че ли току-що я бе премазал влак. Питър се приближи, вдигна я и я прегърна.

— Това е най-хубавата новина, която съм чувал от години.

— Така ли? — Тя изглеждаше поразена.

— Да, по дяволите!

— За бога, Питър, само това ни липсваше! И без това сме затънали до гуша в отговорности. И сега — бебе? Аз съм на тридесет и шест години. Двамата имаме общо пет деца...

Мисълта я ужасяваше, а той изглеждаше съкрушен. Опита се гласът му да звучи естествено, когато я попита:

— Ще абортираш ли?

Тя се взираше в пространството, припомняйки си думите на Вал.

— Не знам. Не знам дали ще мога.

— Тогава нямаш друг избор, нали?

— Според теб всичко е много просто. Но не е така — погледна го тя угрижена.

— Разбира се, че е просто. В договора ти е включена клауза за отпуск по майчинство. Ти ми го каза.

— Господи, бях забравила.

Тя започна да се смее, спомняйки се колко глупаво ѝ се бе сторило това. Изведнъж всичко ѝ се вида много смешно. Не можеше да се спре да се смее. Питър я целуна и извади бутилка шампанско от бара. Отвори го, наля две чаши и вдигна тост:

— За нас и за нашето бебе!

Тя отпи и бързо остави чашата. Почувствува, че започва да ѝ се гади.

— Не мога.

Лицето ѝ придоби зеленикав оттенък. Той бързо приближи.

— Как си, мила?

— Добре съм.

Тя се усмихна и се притисна до него. Все още всичко ѝ се струваше ирония на съдбата.

— Дъщерите ми карат седемнадесетата си година, а аз забременявам. Невероятно... — Тя отново се разсмя. — Дори не мога да си обясня как е станало.

— Какво значение има? Гледай на това като на дар от бога. — Той говореше сериозно. — Мел, почти всеки ден аз се боря със смъртта. Опитвам се да я надхитря с изкуствени сърца, животински клапи, трансплантации, правя всичко възможно да се преборя с тази старица, която постоянно ме дебне. И ето — ти си дарена със скъпоценен живот. Ще бъде престъпно, ако не сме благодарни за това.

Тя кимна мълчаливо, трогната от думите му. Имаше ли право да се съмнява в този дар?

— Какво ще кажем на децата?

— Че ще имаме бебе и много се радваме. По дяволите, а аз мислех, че си болна.

— Аз също — усмихна се тя. Чувствуваше се по-добре, след като вкусът от шампанското премина. — Радвам се, че не е така.

— Аз се радвам двойно повече. Не бих могъл да живея без теб.

— Хич недей и да опитваш.

Матю ги прекъсна с чукане по вратата, за да им каже, че е време за вечеря. Преди да отидат в трапезарията, Питър ги извика в хола.

— Трябва да ви съобщим радостна новина — сияещ, Питър погледна Мел.

— Другата седмица ще ходим в Дисниленд? — довърши Мат и всички се разсмяха, правейки догадки. Марк смяташе, че ще строят тенис корт, Пам — че ще купят яхта, близначките се спряха на ролс-ройс и пътешествие до Хонолулу, идея, която допадна на всички.

Питър поклати глава.

— Не. Съвсем не. Въпреки че предложението за Хонолулу ми хареса. Може би за Великден. Трябва да ви съобщим нещо много по-

важно.

— Хайде, татко, казвай какво е? — Матю умираше от любопитство и Питър го гледаше право в очите.

— Ще имаме бебе, Мат.

Огледа ги един по един. Мел също ги наблюдаваше, но и двамата се оказаха неподготвени за реакцията на децата, както за резултатите от изследванията.

— Какво? — Пам скочи явно ужасена и се втренчи невярваща в Мел. — Това е най-отвратителното нещо, което съм чувала. — Избухна в плач и избяга от стаята.

Матю ги гледаше с треперещи устни.

— Не ни трябват повече деца. Вече имате пет.

— То ще ти бъде приятел, Мат. — Очите на детето се насълзиха. — Останалите са много по-големи от теб.

— Така ми харесва! — Той последва сестра си, а Мел се обърна към своите деца.

Вал се обля в сълзи.

— Не очаквай да се радвам за теб, мамо. — Тя се изправи — щедрият ѝ бюст се вълнуваше. — Само преди два месеца убих своето бебе, да не искаш сега да се радвам на твоето? — Тя също избяга от стаята. Марк сви рамене, но и на него идеята явно не му се понрави. Джесика просто ги зяпаше покрусена. Сякаш знаеше колко голям е товарът им и не разбираше как могат да се нагърбват с още. Найлошото бе, че според Мел тя бе права. Извини се, че отива да види как е сестра ѝ. Марк също излезе.

Двамата останаха сами и Мел изтри сълзите от очите си.

— Е, това беше.

— Ще им мине.

Той прегърна жена си и вдигна поглед — Хилда Хан ги гледаше втренчено.

— Вечерята изстива. — Изглеждаше вбесена. Мел се изправи, очевидно потисната. Перспективата за още едно дете накара останалите да вдигнат такава врява, а и в работата ѝ проблемите продължаваха. В момента ѝ се струваше, че не би могла да се справи с всичко това, и сърцето ѝ се сви. Видя, че мисис Хан я гледа.

— Не можех да недочуя новината. — Силният ѝ немски акцент винаги дразнеше Мел. В маниера ѝ на говорене нямаше нищо

сърдечно или любезно, за разлика от другите, познати на Мел, немкини.

— Не е ли опасно да раждате на вашата възраст?

— Съвсем не — мило се усмихна Мел. — Аз съм само на петдесет и две.

Знаеше, че мисис Хан е на петдесет и една. Питър ѝ се усмихна. Сега всичко, което Мел казваше му харесваше. Хич не го беше грижа как го приеха децата. Той беше много щастлив и искаше Мел да го разбере. Тя не можа да вечеря. Непрекъснато мислеше за децата и реакциите им. Качи се при тях, но вратите им бяха затворени и никой не я посрещна добре. Върна се в спалнята и Питър настоя да си легне, а тя му се изсмя.

— За бога, та аз съм бременна само от четири-пет седмици!

— Няма значение. По-добре да внимаваш още от началото.

— Няма що, добре го възприеха, нали? — въздъхна тя и легна. Реакциите им я нараниха дълбоко. Чувствуваше се незащитена, нежелана и сама.

— Дай им възможност да свикнат. Единствените, които имат някакво основание да се разстройват, са Вал и Мат. Сигурен съм, че и на двамата бързо ще им мине.

— Горкият Мат — усмихна се Мел. — Той иска да бъде бебето ни и съвсем не мога да го упрекна за това.

— Може би ще е момиче. — Питър изглеждаше доволен, а Мел простена:

— Не, стига. — Имаха вече три.

Вече започваше да свиква с мисълта за невероятното чудо. Тази вечер говориха с часове. На сутринта, преди да тръгне, той нежно я целуна. Когато слезе за закуска и видя пред себе си Мат, Пам и близначките, Мел се почувствува като сред вражеско обкръжение. Огледа се и я обзе отчаяние. Никога нямаше да се примирят.

— Съжалявам, че всички го приемате така.

Вал не искаше да я погледне, а Джес изглеждаше много унила. Мат не докосваше закуската си, а когато срещна погледа на Пам, Мел се ужаси от омразата и гнева, които видя. Сякаш Пам се бе оттеглила в далечно кътче в съзнанието си, където Мел не можеше да я достигне. Явно от всички Пам бе най-разстроена. Мел се опита да я заговори, но момичето хлопна вратата в лицето ѝ и се заключи.

В къщата царяха скръб, обида и гняв. Като че ли всеки посвоему искаше да я накаже. Марк, за отчаяние на баща си, почти не се прибираше, близначките страняха от нея или се затваряха в себе си. Мат непрекъснато хленчеше и стана непослушен в училище, а Пам започна да бяга от училище.

Четири пъти се обаждана на Мел, че тя изчезва след първия час, но щом се опитваше да ѝ поговори за това, тя свиваше рамене и се заключваше в стаята си. В пристъп на озлобление закачи портрета на майка си над леглото в спалнята им с Питър. Мел ахна, когато се прибра и го съзря.

— Видяхте ли я, когато го направи? — попита тя мисис Хан, държейки портрета с треперещи ръце.

— Нищо не виждам, мисис Халам.

Но Мел бе сигурна в противното.

Когато отново позвъниха, че Пам е избягала от училище, тя реши, че ще стои цял ден въщи и ще я чака да се появи. Но до четири часа все още я нямаше. Мел започна да се пита дали в това не е замесено някое момче. В пет часа Пам се появи с ухилена физиономия, доволна, че е накарала Мел да си затрие деня. Мел я огледа внимателно и разбра, че момичето е дрогирано. Изпрати я в стаята, после тръгна на работа. По-късно сподели наблюденията си с Питър.

— Съмнявам се, Мел. Никога не го е правила.

— Повярвай ми, така беше.

Той поклати глава. Не вярваше на жена си. Разпита Пам и тя отрече всичко. Пам започна да се превръща в сериозно недоразумение между двамата. Мел чувствуваше, че губи единствения си съюзник. Питър винаги заставаше на страната на Пам срещу нея. В дома имаше само врагове, това дори не беше нейният дом, а сега и Питър я изоставяше заради дъщеря си.

— Питър, сигурна съм, че беше дрогирана.

— Просто не вярвам.

— Мисля, че трябва да поговориш с учителите.

Когато се опита да разговаря за това с Вал и Джес, те се държаха учтиво, но студено. Не искаха да се бъркат. Марк — също. Всички се отнасяха към Мел като към парий заради нероденото дете, което носеше в себе си. Беше ги предала.

Когато след две седмици се обади от полицейския участък в Лос Анжелос, победата беше горчива. Тя се оказа права. Бяха заловили Пам да купува марихуана от някакви хлапета в центъра, когато трябваше да е на училище. Питър страшно избухна и заплаши, че ще я прати в интернат, но детето отново се нахвърли на Мел.

— Ти го настройваш срещу мен! Искаш да ме изгони оттук.

— Нищо подобно. Искам да се държиш прилично! Крайно време е! Ще престанеш да бягаш от училище, да пушиш марихуана и да се държиш противно в тази къща. Тук е твоят дом и ние те обичаме, но не можеш да правиш, каквото си искаш. Във всяко общество, във всеки дом има правила!

Но, както обикновено, Питър прости. Размина се с една седмица забрана да излиза. Не подкрепи позицията на Мел и след две седмици отново я задържаха. Този път обърнаха още по-голямо внимание, а Питър се обади на психиатъра. Уговори серия от сеанси и помоли Мел да я откарва дотам. В резултат на това четири пъти седмично трябваше да я мъкне насила при психиатъра, после да се изпотрепва да бърза за работа. Вечер отново тичаше, за да обърне внимание на Мат и близначките. Искаше само да спи, след като повръщаше тежката храна, която мисис Хан упорито поднасяше.

— Това е, което докторът обича — казваше тя и отново слагаше пред Мел чиния с кисело зеле.

И така след месец в една петъчна вечер Мел се озова в болница. Кървеше и имаше спазми. Гинекологът я прегледа сериозно:

— Ако не намалиш темпото, ще загубиш бебето, Мел.

Очите ѝ се насълзиха. Всичко в живота беше борба.

— Едва ли на някого ще му домъчнее...

— А на теб?

Уморена и тъжна, тя кимна:

— Да, започвам да мисля, че ще ми е мъчно.

— Тогава предупреди всички край теб да внимават.

Питър дойде на следващия ден да я види. Погледна я мрачно:

— Всъщност ти не искаш това дете, нали, Мел?

— Да не намекваш, че се опитвам да се отърва от него?

— Пам ми каза, че миналата седмица си яздила.

— Какво? Да не си полудял? Мислиш ли, че бих го направила?

— Не знам. Разбирам, че пречи на работата ти или поне така смяташ.

Тя го зяпна невярваща, стана и започна да си събира багажа.

— Къде отиваш?

Тя се обърна и го изгледа.

— Вкъщи. Да сритам дъщеря ти.

— Мел... хайде... моля те...

Но тя напусна болницата, прибра се вкъщи и легна, без да обръща внимание на извиненията на Питър. Следобед слезе долу и нареди на мисис Хан да стотви пиле с ориз — нещо, което за разнообразие да може и тя да яде. После зачака децата да се приберат. В шест часа всички си дойдоха и се изненадаха, че я виждат. Когато се събраха да вечерят, тя ги чакаше на масата, а от очите ѝ излизаха мълнии.

— Добър вечер, Пам. — Започна с нея. — Как мина денят ти?

— Добре. — Опитваше се да изглежда самонадеяна, но непрекъснато поглеждаше смутено към Мел.

— Разбрах, че си казала на баща си, че минала седмица съм яздила. Истина ли е това? — В стаята се възцари мъртва тишина. — Повтарям — истина ли е?

— Не. — Гласът на Пам беше тих.

— Не мога да те чуя, Пам.

— Не! — изкрещя тя на Мел и Питър хвана жена си за ръката.

— Мел, моля те, не се разстройвай...

Тя го погледна право в очите.

— Трябва да прочистим атмосферата. Чу ли я какво каза?

— Да.

Мел отново се обърна към Пам:

— Защо излъга баща си? Искаше да ни създадеш неприятности ли? — Пам сви рамене.

— Защо, Пам? — Тя докосна ръката на момичето. — Защото ще имам бебе ли? Толкова ли е ужасно това, та трябва да ме наказваш? Искам да ти кажа, че независимо колко деца ще имаме, ние пак те обичаме. — Видя сълзи в очите на Пам, а Питър не пускаше ръката ѝ. — Но ако не се откажеш да ми създаваш ядове, ще те ритам оттук до другия край на града!

Пам се усмихна през сълзи и я погледна:

— Наистина ли ще го направиш? — Изглеждаше едва ли не доволна. Това означаваше, че все още държат на нея.

— Да.

Мел огледа останалите около масата.

— Това се отнася и за вас.

Гласът ѝ стана по-мек, когато се обърна към Мат:

— Ти винаги ще си бъдеш нашето бебе, Мат. Другото няма да те измести.

Видът му обаче бе недоверчив. Тя се обърна към близначките и погледна Вал.

— И вие също. Не съм планирала момента, за да те нараня, Вал. Не съм го направила нарочно, както и ти не си искала това, което ти се случи. И двете се показахте напълно коравосърдечни към моите чувства, което беше отвратително от ваша страна.

После погледна Марк.

— Честно казано, Марк, изненадана съм, че тази вечер си тук. Напоследък не те виждаме често. Да не си свършил парите си, та се наложи да ядеш тук?

— Да — засмя се той.

— Не забравяй, че докато живееш тук, имаш някаква отговорност към семейството. Не е достатъчно да те виждаме веднъж в месеца. Очакваме това да се промени.

Той изглеждаше изненадан от думите ѝ, но покорен.

— Да, госпожо.

— Пам!

Дъщерята на Питър подозрително я погледна.

— Отсега нататък ще ходиш сама при психиатъра. Можеш да пътуваш с автобуса като всички. Няма да те возя през целия град. Ако искаш да ходиш, можеш да го правиш сама, но няма да те влача там едва ли не за косата. Почти на петнадесет години си. Време е да си отговорна за себе си.

— И аз ли трябва да се връщам с рейса от училище? — с надежда в гласа изчурулика Мат. Той предпочиташе автобуса.

Мел се усмихна и поклати глава.

— Не, ти — не. — Тя обиколи с поглед насядалите около масата. — Надявам се, че всички ме разбрахте добре. По различни причини всички вие се държите адски противно с мен, откакто ви казахме, че

съм бременна. Лично аз смятам, че това е отвратително. Не мога да променя чувствата ви, но мога да повлияя на поведението ви. Няма да позволя да се отнасяте с мен по този начин. — Очите ѝ се спряха на мисис Хан. — Това се отнася до всички ви. Тук има място за всеки — за вас, за мен, за баща ви, за бебето, но ще трябва да бъдем внимателни един към друг. И няма да ви разреша да продължавате да ме наказвате за нероденото ми дете. — Изведнъж очите ѝ се изпълниха със сълзи, които потекоха по лицето ѝ. Тя хвърли салфетката и се качи в стаята си, без да докосне вечерята. Но с това също бе доказала намеренията си — мисис Хан действително приготви салата и печено пиле с ориз.

Питър се огледа — сториха му се смутени и унили. Разбираха, че си го бяха заслужили.

— Знаете ли, тя е права. Всички се държахте отвратително към нея.

Пам се опита да го принуди да сведе очи, но не успя.

Марк неспокойно се въртеше на стола си, а Вал наведе глава.

— Аз не съм искала да...

Джес я прекъсна:

— Искала си. Всички сме виновни. Всички ѝ бяхме ядосани.

— Не е справедливо да си го изкарвате на нея.

— Няма нищо, татко. Вече ще бъдем добри. — Мат потупа баща си по рамото и всички се усмихнаха.

След малко Питър занесе една чиния с храна в спалнята, където Мел лежеше на леглото и плачеше.

— Хайде, скъпа, не се разстройвай толкова. Донесох ти да хапнеш.

— Не искам да ям. Повръща ми се.

— Не бива да се вълнуваш толкова. Вредно е за теб.

Тя се обърна и го изгледа, сякаш не можеше да повярва.

— Било вредно за мен?! А изобщо помислил ли си дали е вредно за мен да ме унижават в тази къща?

— Те ще се поправят.

Тя не му отговори.

— Не бъди толкова строга към тях, Мел. Те са просто деца.

Тя го погледна, присвила очи.

— Не броя Мат, защото той е едва на шест години и има право да се сърди, но другите са достатъчно големи и през този месец направо

ме съсипаха. Пам дори най-безсрамно те излъга, че се опитвам да се отърва от детето ни, а ти й повярва! — Изведнъж тя изпадна в ярост, а той наведе глава. После я погледна.

— Знам, че това ще попречи на работата ти, а и в началото ти не го искаше.

— И сега не съм сигурна, че го искам. Но то е факт, а това е друго нещо. Хайде, кажи, къде смяташ да го сложим в тази къща?

— Не съм мислил за това.

— Не съм го и очаквала. — Изглеждаше сломена. Не искаше да се кара с него, но той също й причиняваше мъка. Тихо го попита: — Не може ли най-после да продадем тази къща?

Той се ужаси:

— Да не си луда? Това е домът на децата ми.

— И си го построил заедно с Ан.

— Това няма значение.

— За мен има. Тук няма място за нашето дете.

— Ще построим едно крило.

— Къде? Над басейна ли?

Идеята беше абсурдна и той го разбираше.

— Ще се обадя на моя архитект да помисли.

— Не си се венчал за него.

— Но ти си се венчала за тази твоя работа, от която непрекъснато се оплакваш.

— Не е честно.

Той продължи да беснее:

— И не би се отказала от нея дори и за един ден, нали? Дори с цената на детето ни...

Гласовете им се чуваха из цялата къща.

— Не е така! — Тя скочи от леглото и се изправи пред него. — Но ти и децата ще ме уморите, ако не ме оставите на мира и не започнете вие да се грижите за мен. Те си го изкарват на мен, че съм посмяла да забременея, ти искаш да ме напъхаш в калъпа на досегашния си начин на живот, а дъщеря ти окачва портрета на майка си над леглото ми!

— Станало веднъж — голяма работа! — Той изглеждаше съвсем безразличен.

— Той изобщо няма място в тази къща! — Изведнъж тя го погледна втренчено. Нещата бяха стигнали твърде далеч. — Както и аз!

Отиде до килера, взе един куфар, сложи го на леглото и започна да хвърля в него дрехите си.

— Ще се махна оттук, докато всички размислите добре. Децата — всички деца — ще трябва да се държат прилично, а ти ще трябва да престанеш да се отнасяш към Пам като към малко, крехко цвете, иначе тя ще се превърне в наркоманка, преди да е станала на шестнадесет години. На нея ѝ трябва просто по-строга дисциплина.

— Смя ли да ти напомня, че не моята дъщеря забременя неотдавна?

Това беше удар под пояса и той тутакси го осъзна, но вече не можеше да си вземе думите назад.

Мел го погледна с омраза.

— Признавам се за победена! А за това можем да благодарим на твоя син.

— Слушай, Мел... нека да се успокоим и да поговорим...

Изразът в очите ѝ изведнъж го уплаши. Знаеше, че тя не бива да се разстройва, но толкова го бе ядосала.

— В едно си прав. Ще се успокоя, но няма да говорим. Поне не сега. Ще се махна оттук, а ти се оправяй сам с децата. Можеш да седнеш и да помислиш какво смяташ да правиш с тях, с къщата и с мен.

— Това ултиматум ли е, Мел? — Гласът му бе сподавен.

— Да.

— А ти какво ще правиш?

— Ще се махна, за да реша със себе си някои неща. Дали смятам да живея в тази къща, дали искам да напусна работа, дали да махна детето.

— Сериозно ли говориш? — Той изглеждаше потресен, а тя бе ужасяващо спокойна.

— Да.

— Ще махнеш детето ни?

— Може би. Всички смятате, че трябва да правя това, което ми се каже, това, което се очаква от мен. Да стоя тук ден след ден, да търпя мисис Хан, да преглъщам онова, което ми се сервира от децата,

да живея с фотографиите на Ан, които ме гледат отвсякъде, да карам Пам до психиатъра, да родя това бебе, независимо от всичко... Знаеш ли, не искам. И аз имам право на избор.

— А моето мнение за всичко това няма значение, така ли? — Той отново изглеждаше ядосан.

— Слушах те достатъчно. Всеки път, щом отворя уста, ти защитаваш Пам. Повтаряш ми колко е прекрасна мисис Хан, а аз ти казвам, че не мога да я понасям. Казваш ми, че това е вашата къща и смяташ, че аз трябва да родя нашето дете. Е, не! Мисля, че на тридесет и шест години съм твърде стара да понасям подобни унижения от когото и да било — от теб или от децата.

— Не знаех, че те унижавам, Мел.

Тя тъжно го погледна.

— Заради теб промених целия си живот. Отказах се от работата си, от къщата си, от града си, от независимостта си. От работата ми тук може и да излезе нещо, а може и нищо да не се получи, но така или иначе за мен това е едно стъпало по-долу. На всичко отгоре работя с такъв негодник. Изглежда, че ти не оцени нищо от това. А за теб всичко си е същото. Твоите деца си имат своите стаи, своята къща със снимките на своята майка, своята мисис Хан, своя баща. Единственото им неудобство е, че сега трябва да търпят и мен. Е, ако искате да остана с вас, може би трябва да помислите какви промени ще направите вие. Иначе аз ще направя малко, но големи промени и ще си отида у дома.

Изглеждаше ужасен, но гласът му бе твърд:

— Напускаш ли ме, Мел?

— Не. Но ще се махна за една седмица, за да обмисля нещата, и да реша какво да правя.

— Ще направиш ли аборт през това време?

Тя поклати глава, като се бореше със сълзите си.

— Не бих постъпила така с теб. Ако реша да го направя, ще те предупредя.

— Става много късно. Рискът е голям.

— Значи ще трябва да се съобразя и с това. Но сега ще мисля за друго и то е какво искам аз. Не какво искаш ти или какво очакваш, или кое ще ти бъде по-удобно, или от какво се нуждаят децата. Аз също

имавам нужди, но от дълго време никой не дава пет пари за тях, дори аз самата.

Той бавно кимна, съсипан, че тя го напуска, дори само за една седмица.

— Ще ми се обадиш ли къде си?

— Не знам.

— Не знаеш ли къде ще отидеш?

— Не, не знам. Ще се кача в колата и ще потегля, а след една седмица ще се видим.

Тя му оставяше много неща, за които да мисли. Не само тя щеше да обмисля живота си през тази седмица.

— А работата ти?

— Ще им се обадя, че съм болна. Сигурна съм, че Пол Стивънс ще бъде много доволен.

Знаеше, че трябва да й каже нещо, преди да е тръгнала, преди да се е отказала от всичко в съзнанието си.

— Но не и аз, Мел. Страшно ще ми липсваш.

Тя го погледна скръбно и си тръгна с куфар в ръка.

— И ти на мен. А може би в това е целият смисъл. Може би е време да си дадем сметка какво означава всичко това за нас, колко ни струва, какво сме готови да жертваме за желанията си. Вече не знам, мислех, че съм наясно, но сега се съмнявам във всичко и трябва да го обмисля.

Той кимна, тя излезе и след миг се чу как външната врата хлопна. Искаше да я прегърне, да й каже, че я обича повече от живота си, че иска детето им, но беше прекалено горд и не помръдна. А сега вече я нямаше. За една седмица. Или за по-дълго? Или завинаги?

— Къде е мама? — Вал го гледаше изненадана.

— Излезе. Отиде си. — Реши да й каже истината, да я каже на всички. Заслужаваха да знаят. Те също изиграха своята роля. Всички бяха виновни за това, което тя преживяваше. Не искаше сам да поеме цялата вина, въпреки че по-голямата част бе негова. Беше проявил такова проклето упорство за къщата и за всичко останало. Тя бе направила всички промени, които новият им живот изискваше, а той не направи нищо. Права е — не е честно.

Погледна тъжно Вал, която го наблюдаваше недоумяваща.

— Отиде ли си? Къде?

— Не знам. Ще се върне след седмица.

Вал го зяпна. Разбра. Бяха прекалили. Но всички бяха адски ядосани на Мел, самата тя — също. Сега виждаше, че не си е струвало.

— Добре ли ще е сама?

— Надявам се, Вал.

Той излезе в коридора и я прегърна през раменете. Джес се качваше по стълбите.

— Мама ли излезе?

— Да — отговори Вал вместо него. — Заминала е за една седмица.

Останалите вървяха след Джес и чули думите на Вал, спряха неподвижни по местата си, втренчени в Питър.

XXX

Когато напусна къщата, Мел просто се качи в колата и потегли. Нямахше определен план къде отива или с кого би искала да се види. Искаше само да се махне — от къщата, от работата, от децата и от него. През първите петдесет мили мислеше само за това — откъде бяга и накъде отива.

После започна да се отпуска, а след два часа, когато спря за бензин, тя се засмя на себе си. Никога в живота си не бе постъпвала толкова скандално. Но не можеше да издържа повече. Всички я тормозеха, а беше време да помисли и за себе си. Дори що се отнасяше до бебето. Не трябваше да прави нищо, което не иска. По дяволите, тя печели милион долара годишно, може да си купи собствена къща. Не е нужно да живее с призрака на Ан, щом не желае, а вече знаеше, че не го желае. Когато потегли отново с пълен резервоар, се замисли за всички промени в живота си през последните шест месеца и за това колко малко се изискваше от Питър. Той работеше на същото място, със същите хора, които го уважаваха, спеше в същото легло, в което беше спал години наред. Неговите деца не смениха дома си. Дори икономката им беше същата. Единствено лицето, което целуваше, преди да тръгне на работа, беше друго, а може би не е забелязал и това.

Мел навлезе в Санта Барбара и отново започна да кипи от гняв. Радваше се, че се махна. Само съжаляваше, че не го е направила по-рано, но откъде да намери време. Трябваше да води Пам на психиатър, да укротява близначките, да бди от дистанция над Марк, да бъде майка за Матю, да утешава Питър, когато умира пациент с трансплантация, без да се броят интервютата, репортажите и представянето на новините в шест часа всяка вечер. Беше цяло чудо, че има време да се облече и да се срещне. Да вървят по дяволите всички! Питър, децата и Пол Стивънс. Нека да води сам предаването. Винаги можеха да кажат, че е болна. Дяволите да ги вземат! Не я беше грижа.

Спря в един мотел и си взе стая, която навсякъде — от Бейрут до Ню Орлиънс, би изглеждала точно по същия начин. Махнатия килим

на пода бе ръждив на цвят, пластмасовите столове — оранжеви, банята — с бели плочки, покривката на леглото — в същия тон като на килима. Не приличаше на хотелите „Бел Ер“ или „Билтмор“, в който бе отседнала при посещенията си в Санта Барбара преди години, но това не я интересуваше. Взе топла вана, пусна телевизора, изгледа новините в единадесет часа, повече по навик, отколкото от интерес, и угаси лампата. Не се обади вкъщи.

„Майната им!“ — рече си тя за пръв път от месеци се почувства свободна да прави това, което иска, да бъде самата себе си, да взема решения, без да се съобразява с абсолютно никого.

Лежеше и мислеше за това, което носеше в себе си. Осъзна, че дори тук не е съвсем сама. Бебето беше в нея... бебето... сякаш вече беше отделна личност... Сложи ръка на корема си, съвсем плосък преди месец, а сега определено леко изпъкнал между тазовите ѝ кости. Стори ѝ се странно, като се замисли какво би станало, ако приеме бременността. Бебето ще се превърне в действителност, след шест седмици ще усети движенията му... за миг дълбоко в душата ѝ трепна нежност, но бързо отпъди това чувство. Не искаше да мисли за това точно сега. Не искаше да мисли за нищо. Затвори очи и заспа, без да сънува Питър, децата или нероденото бебе — нищо. На другия ден, когато се събуди, в стаята струеше слънчева светлина и отначало тя не можа да си спомни къде се намира. Огледа се, дойде на себе си и се засмя. Чувствуваше се добре, силна и свободна.

Питър се събуди и инстинктивно протегна ръка към нейното легло, но докосна само гладките, празни чаршафи. Отвори очи, спомни си, че тя бе заминала и сърцето му се сви. Легна по гръб и дълго се визира в тавана, като се питаше къде ли е Мел сега и си припомняше причината да се махне. Наистина, за всичко бе виновен той. Не можеше да обвини децата или Пол Стивънс, или мисис Хан. Бе сбъркал още от самото начало. Бе очаквал прекалено много от нея — да промени изцяло живота си... заради него. Знаеше, че тя съжалява за всичко. Лежеше и се упрекваше. Спомни си колко много харесваше Мел живота си в Ню Йорк и се чудеше как е посмял да мисли, че тя би се отказала от това — работата ѝ, за която всеки би мечтал, къщата ѝ, която обичаше, приятелите ѝ, начина ѝ на живот, града ѝ...

Мелани подкара колата бавно на север и си спомни лицето на Питър, когато се срещнаха за пръв път. Безкрайно дългите дни, когато

снимаше репортажа за него, изтощителните часове, когато президентът бе прострелян... първото му идване в Ню Йорк. Започна да мисли не за това, което бе оставила там, а за онова, което бе получила в замяна... за първия път, когато Мат седна на коленете ѝ... за израза в очите на Пам веднъж или дважд... за миговете, когато Марк се вкопчи в нея, когато Вал едва не умря. Изведнъж ѝ се стори трудно да ги прогони от живота си. Сега гневът ѝ се насочи към близначките. Към Джес, защото очакваше прекалено много от нея, очакваше да е на разположение на всички и най-много на нея самата, към Вал, която мразеше бебето на майка си, защото бе невъзможно да има свое.

Дължеше им много повече. Но не можеше да им даде повече от това, което вече им бе дала, а бедата бе там, че то се оказваше недостатъчно. Разбираше го. И ето може би някой ден още едни очи ще я погледнат и ще ѝ кажат, че това, което му — или ѝ — дава, не е достатъчно... а вече не ѝ бе останало нищо. Самата мисъл я уморяваше ужасно и почувства облекчение, когато видя, че е стигнала в Кармел. Искаше само да се настани в някой мотел и отново да заспи... да се махне... да сънува... да избяга.

— Кога ще си дойде мама? — Матю навъсено се взираше в чинията си, после впери поглед в тях. Никой не бе казал и дума, откакто седнаха да вечерят. Без нея не усещаха, че е неделя. Мисис Хан имаше почивен ден и Мел обикновено правеше нещо, което обичат. Говореше, смееше се, изслушваше ги, обръщаше внимание на всички и разказваше какво ѝ предстои през седмицата, знаейки, че към средата плановете ѝ ще се променят. Но се закачаше, шегуваше се и успяваше да зарази всички с настроението си.

Матю погледна с укор Питър:

— Защо я накара да си иде?

— Тя ще се върне — първа проговори Джесика. — Заминала е само да си почине малко.

— Защо не си почине тук? — обвинително я гледаше той. Само тя разговаряше с него. Останалите сякаш бяха онемели. Изведнъж Марк се обърна към него.

— Защото я изморяваме, Мат. Очакваме от нея адски много. — Марк многозначително погледна Пам, после всеки един от останалите.

След вечерята Питър го чу да казва на Вал:

— Ти я обвиняваше за всичко, по дяволите!... Че трябвало да напуснеш Нью Йорк... приятелите си... училището... дори за това, което се случи с нас. Вината не беше нейна, Вал.

Хубавата млада блондинка се разрева толкова силно, че сърце не му даде да продължи.

Питър бавно се качи в стаята на близначките. Тук бяха всички, с изключение на Пам, която лежеше на леглото си и зяпаше в тавана, слушайки радио. Тя искаше Мел да се махне. Признаваше го пред себе си, въпреки че не би казала на психиатъра си. Искаше да се върне нейната собствена майка. Но сега разбираше, че това никога няма да стане. Трябваше да избира между Мел и тази невероятна празнота. Беше като след смъртта на майка ѝ — имаха само мисис Хан. Изведнъж Пам разбра, че не искаше това — нито за другите, нито за себе си. Стана и отиде при останалите в стаята на близначките. Дори Мат бе там — седнал тъжен на пода.

— Господи, колко е малка тази стая! — огледа се тя. Нейната беше два пъти по-голяма. Вал и Джес не казаха нищо, но се обърнаха, когато видяха Питър на прага.

— Да, така е. — Това отново му напомни думите на Мел, че близначките никога не са живели заедно в една стая. А сега бяха наблъскани тук като сирачета, докато Пам имаше два пъти по-голяма стая. Нима всичко, което Мел каза, е истина! В по-голямата му част, рече си той. Не всичко, но достатъчно много, за да не може да пренебрегне думите ѝ.

— Двойна стая — попита администраторът в мотела в Кремел.

— Не — усмихна се уморено тя. — Единична.

Той я погледна натъжен. Винаги казваха така, а после мъж и две деца скришом се втурваха в стаята, мислейки, че няма да ги открият. А може би имат и голямо лигаво куче.

Този път обаче не позна. Тя взе чантата си от колата, влезе, затвори вратата и легна, без да се оглежда. Стаята беше почти същата като тази, в която спа миналата нощ. Всичко беше еднакво ново, в оранжево пластмасово обзавеждане и мъхест килим с ръждив цвят. Капнала от умора, Мел заспа.

— Доктор Халам?

— Ммм?

Сестрата се опитваше да го заговори. Той седеше неподвижен пред купчина картони, благодарен, че тази сутрин имаха само два байпаса.

— Наред ли е всичко?

Тя ужасно се страхуваше от него. Беше толкова прочут и ако направи грешка, това положително ще ѝ струва много, но той само я погледна и кимна с уморена усмивка.

— Да. Как е Айрис Лий? Има ли вече реакция спрямо медикаментите?

— Още не.

Трансплантацията беше направена преди седмици и всичко вървеше добре, но Питър не хранеше голяма надежда. Не получиха своевременно сърце и трябваше да ѝ присадят детско сърце, редом с нейното. Понякога това даваше резултат, но Айрис бе толкова изтощена, че това бе отчаяна стъпка и всеки момент той очакваше най-лошото. Този път Мел нямаше да е до него. Беше сам, както след смъртта на Ан. Дори още по-самотен, отколкото преди.

— Джес?

— А?

След като се върнаха от училище, Вал се изтегна на леглото, а Джес седна пред бюрото.

— Искат ли ти се понякога да се върнем в Ню Йорк?

— Разбира се. — Тя се обърна и погледна сестра си. — Много често. В това няма нищо лошо. Дълго време живеехме там.

— Мислиш ли, че мама се е върнала там? — Целия ден това ѝ се въртеше в главата.

— Не знам. Нямам представа къде би отишла. Може и да е в Лос Анжелос.

— И да не се обади? — Вал изглеждаше ужасена и Джес се усмихна.

— Ти на нейно място би ли се обадила?

Вал поклати глава:

— Не. Така ми се струва.

— Нито пък аз. — Джес се загледа навън през прозореца и леко въздъхна. — Обвинявах я за всичко, Вал. За всичко. Не беше честно, но тя решаваше всичко сама. По-рано винаги се съобразяваше с нашето мнение, а този път просто взе и ни премести тук, смени

училището ни... Предполагам, че се ядосвах заедно не ни даде възможност да избираме.

— Сигурно е смятала, че постъпва правилно.

Вал изглеждаше тъжна. Джес я погледна:

— Най-кофти е, че това е истина. Питър ми харесва, а на теб?

Вал кимна:

— Когато чух, че ще се местим тук, мислех само за Марк.

Джес се усмихна:

— Знам. Хич не ми беше леко, когато заминавахме от Ню Йорк. Мама си имаше Питър, ти — Марк, а аз си нямах никого. — Тя се засмя. Сега не ѝ се струваше толкова ужасно. Новото училище ѝ харесваше, а преди месец се запозна с едно симпатично момче. За първи път в живота си срещна човек, който наистина ѝ харесваше. Беше на двадесет и една години и усещаше, че майка ѝ ще изпадне в истерия, особено след случилото се с Вал и Марк. Но съзнаваше, че той има особено значение за нея и зяпаше в пространството със съдържана усмивка.

— Какво се хилиш? — Вал я наблюдаваше. — Има ли нещо?

— Нищо особено.

Вал веднага разбра. Джес имаше по-добри бележки, но Вал познаваше мъжете. Тя се втренчи в сестра си, присвила очи:

— Влюбена ли си?

Джес се усмихна. Все още не искаше да ѝ каже.

— Още не. Но се запознах с един симпатяга.

— Ти? — Вал беше смаяна и Джеси само кимна. Не искаше да говори повече. Вал не изглеждаше притеснена. — Само бъди внимателна!

И двете разбраха какво иска да каже. Имаше право. Вал бе получила суров урок от живота и не можеше да го забрави.

Вечерта мисис Хан мълчаливо им поднесе яденето. Питър се прибра чак към девет часа. Джес, Пам и Вал вече бяха сложили Мат да си легне.

Питър се качи да ги види:

— Добре ли сте всички?

Отговориха му с мълчаливо кимване, докато той обикаляше стаите им. Бе преживял тежък ден, но нямаше с кого да го сподели. В стаята на близначките Питър погледна Джес:

— Някакви новини от майка ви?

Тя само поклати глава. Той слезе долу.

В същото време Мел навлезе по Калифорния Стрийт в Сан Франсиско. Настани се в хотел „Станфорд Корт“. Разликата с мотелите я изненада. Стаята бе обзаведена в сиво кадифе и коприна. Тя се отпусна на леглото със стон. Имаше чувството, че е шофирала дни наред. Упрекна се, че трябва да намали темпото. Все още не бе стигнала до определено решение, но не искаше предварително да изгуби бебето. Носеше отговорност и за него. През нощта лежеше будна и мислеше за гнева на Вал, за протеста на Джеси срещу многобройните промени, които трябваше да преглътнат... за враждебността на Пам и ходовете ѝ за привличане на вниманието им, дори за мъките на горкичкия Мат, за очакванията на Питър да роди бебето, на всяка цена като противодействие на постоянните му схватки със смъртта в операционната. Всичко ѝ се струваше страшно несправедливо. От тях зависеше дали да го роди, или не, а нейното мнение беше без значение.

На следващия ден поброди из Чайнатаун, после отиде с колата до парка Голдън Гейт и тръгна да се разхожда сред цветята. Наближаваше май... май... почти преди една година се запознаха с Питър. Като се прибра в хотела, извади бележника с телефонните номера, набра осмица за междуградски разговор и позвъни на Ракел. В Ню Йорк беше осем часът. Отдавна не се бяха чували и Мел дори не знаеше дали тя си е намерила работа. А може би е излязла? Но след първото позвъняване Ракел вдигна телефона.

— Ало? — Както обикновено, гласът звучеше подозрително и Мел се засмя.

— Здравей Ракел, аз съм.

Сякаш отново се обаждаше у дома, както преди. Едва не попита как са близначките.

— Как си?

— Мисис Мел?

— Да, разбира се.

— Случило ли се е нещо?

— Не, просто реших да се обадя да видя как си.

— Добре съм — доволна отвърна тя. — А как са момичетата?

— Чудесно. — Не искаше да ѝ казва за Вал. Тя вече беше добре.
— Училището им харесва, вече свикват.

Гласът ѝ потрепна, в очите ѝ се появиха сълзи.

— Нещо не е в ред! — Този път това прозвуча като обвинение и Мел усети сълзите в гърлото си.

— Нищо подобно. За няколко дни съм в Сан Франциско и ми стана мъчно за теб.

— Какво правиш там? Още ли работиш така усилено?

— Не, не е толкова зле. Представям само новините в шест часа.
— Не ѝ каза, че работата ѝ е цяло мъчение. — Аз дойдох тук да си почина няколко дни.

— Защо? Да не си болна? — Винаги си е била пряма.

Мел се усмихна. Какъв смисъл имаше да я заблуждава.

— Истината, стара вещице, е, че избягах...

— От кого? — изуми се Раquel.

— От всички — от Питър, от децата, от работата, от себе си.

— Какво става с теб? — Тя очевидно не одобряваше действията ѝ.

— Не знам. Просто ми трябваше време да размисля.

— За какво? — сопна се тя на Мел. — Винаги мислиш прекалено много. Няма полза от мислене. Там ли е съпругът ти?

— Не, сама съм. — Представи си физиономията на Раquel и се запита защо ѝ се обади. Искаше ѝ се да чуе познат глас, а нямаше желание да се обади вкъщи.

— Веднага да се прибереш у дома!

— След няколко дни ще се прибера.

— Не, сега. Какво ти става? Да не си се побъркала?

— Малко.

Все още не искаше да ѝ каже за бебето. Трябваше ѝ време, за да реши. Нямаше смисъл да говори за него, ако ще го махне. В Лос Анжелос винаги можеше да каже, че го е загубила от преумора, а в работата ѝ все още не знаеха.

— Исках само да разбера дали си добре.

— Добре съм. Сега си върви вкъщи.

— Да. Не се тревожи за мен, Раquel. Целувам те силно.

— Не ме целувай! Върни се у дома и целуни него. Кажи му, че съжаляваш, че си избягала.

- Добре. Пиши ми.
- Добре, добре. Поздрави близначките.
- Непременно.

Затвориша и Мел дълго лежа замислена. Ракел също не я разбираше. В нейната представа мястото на Мел беше у дома, независимо от всичко. Всъщност и Мел мислеше така.

Тя поръча вечерята в стаята си, направи си топла вана, погледа телевизия. Не ѝ се излизаше. Нямаше къде да отиде. Преди новините в единадесет часа тя взе телефона и дълго стоя със слушалка в ръка. Може би Ракел е права... но не искаше да позвъни, ако наистина няма желание... Набра номера, все още, без да е наясно дали ще говори с него, или ще затвори, но когато чу гласа му, сърцето ѝ подскочи, както преди година.

- Ало? — позна, че все още не е заспал. За секунда се поколеба.
- Здравей — промълви тя предпазливо.

— Мел?

— Не, Светият Дух. Да, аз съм.

— Как ли си, за бога? Страшно се безпокоя за теб.

— Добре съм.

Не смееше да я попита, но все пак трябваше да знае:

— А бебето?... Махна ли го?

Тя се обиди.

— Казах ти, че не бих го направила, без да те предупредя.

— И какво реши?

— Още нищо. Не съм мислила за това.

— А за какво си мислила, по дяволите?

— За нас.

Настъпи дълга пауза.

— О! Аз също. Държах се като истински негодник, Мел. И децата смятат така.

— Не, не смятат.

Тя се усмихна. В нейно отсъствие той се самообвиняваше, а това нямаше никакъв смисъл.

— Глупаво е, Питър. И двамата трябваше да се приспособим към много неща.

— Да, но аз оставих всички промени за твоя сметка.

— Не е точно така. — Но отчасти беше истина и сега той го осъзнаваше. — Един от нас трябваше да се премести заедно с децата, да се откаже от стария си начин на живот. За теб беше невъзможно. Така, че изборът беше мой.

— И аз се задоволих с това. Струпах всичко на теб. Дори очаквах да заместиш изцяло Ан. Сега, като си го помисля, ми става гадно.

Тя въздъхна. Донякъде бе прав, но имаше още нещо.

— А аз, в известен смисъл, предполагах, че ще продължа да живея независимо, както преди, да вземам решения, без да се съветвам с теб, да възпитавам децата си така, както искам, а също и твоите. Очаквах и ти, и твоите деца да изоставите незабавно старите си навици, само защото аз ви казвам. Не бях права.

— В това няма нищо лошо. — В гласа му се долавяше отчаяние и разкаяние, което я трогна.

— Може би и двамата сме били прави донякъде — усмихна се тя.

На него не му беше весело. Нея я нямаше у дома. Все още дори не знаеше къде е.

— И какво печелим от това?

— Станахме малко по-мъдри.

Той не бе сигурен дали я разбира правилно.

— А ти, Мел? Ще се върнеш ли в Ню Йорк?

Чу как тя ахна.

— Да не си луд? Гониш ли ме?

Този път той се засмя.

— Последният път, когато те видях, ти избяга от мен. Дори не знам къде си?

— В Сан Франциско.

— Как да стигна до там?

— С колата.

— Разстоянието е твърде голямо, Мел. — Мислеше за бременността ѝ, но не искаше да ѝ каже.

— По пътя спирах в Санта Барбара и Кармел.

— Как се чувствуваш?

— Добре. — Тя лежеше и се усмихваше. — Много ми липсваш.

— Радвам се да го чуя. — Най-после се осмели да попита: — Кога ще се върнеш?

— Защо? — подозрително попита тя и той простена.

— Защото искам да почистиш къщата и да окосиш ливадата, идиотче такава. Как мислиш? Защото и на мен ми липсваш. — Изведнъж му хрумна нещо. — Защо не останеш там още няколко дни, а аз да дойда при теб?

Мелани разцъфна в усмивка:

— Хубава идея, любими. — Отдавна не го бе наричала така и той се зарадва.

— Много те обичам, Мел. Бях голям глупак.

— Не, и двамата бяхме такива. Но за кратко време ни се случиха много неща, а и работата ни е твърде напрегната.

Не можеше да не се съгласи с нея.

— Какво искаш да направим с къщата? Още ли държиш да се преместим? Аз съм съгласен. — Бе мислил много по този въпрос. Не желаше да се откаже от дома си, но щом тя толкова настояваше... А и наистина нямаше достатъчно място за близначките, освен ако си сменят стаята с Пам, но знаеше, че тя ще изпадне в истерия. — Какво мислиш?

— Нека засега всичко да си остане така, за да се успокоим, преди да започнем нови промени. Същото се отнася и за мисис Хан. — Изпита облекчение от думите си. Беше права. Наистина имаха нужда от време, за да се уталожат нещата. И така, всичко се уреждаше, освен тревогите в работа ѝ и въпроса за нероденото им дете. — Наистина ли искаш да дойдеш тук?

— Да. Имам чувството, че не сме били сами от години. Дори на сватбеното си пътешествие в Мексико ходихме с децата.

— Чия беше идеята? — засмя се тя.

— Добре... вината е моя... Но един романтичен уикенд ми звучи прекрасно. Ще направя всичко възможно. Стискай палци!

На другия ден той ѝ се обади. Бе уредил да го заместват. Наложил се да води преговори, но бе толкова настойчив, че успя.

— Ще дойда след два дни.

— Добре. — Трябваше ѝ време, за да реши дали иска да абортира, или не. Не беше сигурна. — Как са децата?

— Добре са. Наистина започват да те разбират.

Това се отнасяше и за него. Нямаше търпение да я види. Беше като по времето, когато тя живееше в Ню Йорк, само че по-зле, защото

сега знаеше какво му липсва. Каза ѝ:

— Не можеш да си представиш колко много ми липсваш, Мел.

Бе преживял отвратителна седмица. Айрис Лий умря, но той го очакваше. Не каза на Мел. Имаше си достатъчно проблеми. Сега се тревожеше повече за нея, отколкото за пациентите си.

— Добре ли се чувствуваш?

Не я попита дали вече е взела решение.

На другия ден тя дълго се разхожда из гората, опитвайки се да разбере какво точно иска. Отново и отново се връщаше към това, което бе казала на Вал — „Не знам дали бих могла да го направя...“ То не бе порицание, независимо как го е приела Вал. Да направи аборт на нейната възраст, омъжена за любимия човек, когато и двамата имат много пари... Нямаше основание, не би могла да убеди сама себе си, а вероятно не би могла и да живее с тази мисъл.

— А искаш ли това дете? — питаше се тя и тук засичаше. Не беше сигурна. Но изглеждаше отвратителен лукс да унищожи един живот, защото няма настроение или ще я затрудни в работата, или ще ядоса останалите деца... и ето ти отново... всемогъществото на другите в живота ѝ — на съпруга ѝ, на децата... — това, което дължи на тях. А какво дължи на себе си? Изведнъж чу собствения си глас в гората:

— Искам това дете.

Така се стресна, че се огледа, сякаш да види кой бе казал тези думи. Усети, че от сърцето ѝ падна огромна тежест и се усмихна. Погледна часовника си. Беше време за обяд. Трябваше да се грижи за бебето, щом ще го ражда... „Искам това дете“... Думите бяха силни и уверени. Тя също се чувствуваше така. Тръгна през гората обратно към колата си.

XXXI

Докато го чакаше на летището, Мел почувствува, че дланите ѝ сякаш се овлажняха и че се притеснява, както преди една година. Сякаш всичко започваше отначало, но този път щеше да бъде по-добре. Той слезе трети от самолета и тя се хвърли в прегръдките му. Седмицата беше безкрайно дълга.

— О, Мел... — Очите му се навлажняха и той не можеше да продума, докато я притискаше към себе си. Дори не го интересуваше какво смята да прави с бебето. Искаше нея и само нея... както и тя него.

— Господи, колко ми липсваш! — Тя се отдръпна, усмихвайки се през сълзи, и той видя, че изглежда по-добре, отколкото през последните месеци.

— Изглеждаш прекрасно, Мел.

— Също и ти.

Тя погледна ципа на панталоните си, който вече едва се закопчаваше.

— Напълняла си на определени места. — Той не знаеше какво да каже и тя се засмя. — Реших, че...

Тези думи ѝ се сториха странни. Коя бе тя, че да взема решение за един живот? Беше му го казала отдавна. Това беше божа работа, не можеше да се месят нито той, нито тя.

— Бебето ще бъде добре.

— Така ли? — Искаше да се увери, че я разбира правилно.

— Да — сияеше тя.

— Сигурна ли си?

— Да.

— Заради мен ли? — Не искаше това от нея. Трябваше тя също да го желае, защото съвсем не беше дреболия, като се вземат предвид останалите пет деца и нейната свръхвзискателна професия.

— Заради мен, заради теб, заради нас... за всички нас... — Тя се изчерви и той взе ръката ѝ. — Но главно заради самата мен.

Разказа му какво се бе случило в гората и той я прегърна със сълзи на очи.

— О, Мел.

— Обичам те. — Можеше да му каже само това и ръка за ръка двамата излязоха навън. Прекара уикенда, както никога досега.

В неделя следобед потеглиха обратно по шосе номер пет, което бе най-краткият път. Пристигнаха в десет часа вечерта. Мел имаше чувство, че е отсъствала години наред. Поспря отвън за миг и се усмихна. Питър я хвана за ръката и я въведе вътре.

— Хайде, детето ми, трябва да си легнеш. Пътят беше твърде уморителен за теб.

Отнасяше се към нея, сякаш бе от венецианско стъкло.

— Ще го преживея.

Щом влезе в къщата, сякаш предизвика експлозия. Децата бяха чули колата, Пам надзърна навън и нададе ужасяващ крясък:

— Дойдоха си!

Полетя първа по стълбите и прегърна Мел.

— Добре дошла!

Не беше „Добре дошла вкъщи“, но почти. Близначките и Марк също я прегърнаха, а Матю се събуди от шума и пожела да спи при нея. Когато след един час — след много шум, трясък и приказки — всички се прибраха по стаите си, Мел се отпусна на леглото с щастлива усмивка.

— Те са добри деца, нали?

— Имат добра майка. — Той седна на леглото и я хвана за ръка. — Обещавам ти, Мел, че ще правя всичко, за да ти бъде по-лесно.

Но възможностите му не бяха безгранични, а в два часа през нощта го извикаха в болницата. Беше дежурен, а един от пациентите, на който бе направен байпас, се нуждаеше от спешна помощ. Мел го видя отново на обяд, когато той се върна да се преоблече. Тя отново бе поела контрола над къщата, бе наредила на мисис Хан какво да сготви за вечеря и Питър забеляза с усмивка, че мисис Хан не изглежда доволна, но не му се оплака. Той се преоблече и тръгна отново на работа заедно с Мел. На магистралата тя се усмихна и му помахна, а колите им потеглиха в различни посоки. Този ден Пам щеше отиде сама при психиатъра, както през миналата седмица, когато Мел я нямаше. Марк каза, че ще се прибере след вечеря, но не много късно,

защото на другия ден имаше изпит. Близначките щяха да играят тенис с приятели и да се върнат в пет часа. Мисис Хан щеше да прибере Матю от училище, както преди една година.

След едноседмично отсъствие от работа дори проклетията на Пол Стивънс не можеше да развали настроението на Мел. Всичко вървеше прекалено добре.

Но в шест и четиридесет и пет, след като представи новините и се прибра в кабинета си, при нея дойде продуцентът. Мел си нахвърляше някои бележки, когато той влезе и затвори вратата. Тя вдигна глава.

— Здравей, Том. Какво има?

Той се поколеба и Мел изтръпна. Нима я уволняваха? Биха ли могли? Нима Стивънс бе победил?

— Мел, трябва да поговорим.

О, боже!

— Разбира се, седни. — Тя му посочи стола. В кабинета не се чувстваше като у дома си, но все пак беше неин.

— Не знам как да ти го кажа, Мел...

Сърцето ѝ замря. Господи, уволняват я! Тя бе телевизионна звезда на информационната емисия в Ню Йорк, бе спечелила четири награди за телевизионни филми, а тоя ужасен тип успя да я уволни!

— Да? — По-добре да не му създава трудности, само да не се разплаче. Искаше просто да си иде вкъщи при Питър. По дяволите и работата, и новините. Тя ще се прибере у дома, ще роди бебето и ще се грижи за децата.

— Не искам да те стряскам. — Не можеше да го разбере. — Но получихме няколко заплахи... — Гледаше го и не проумяваше. — Започнаха през седмицата, докато те нямаше. Днес се получиха отново.

— Какви заплахи?

Не разбираше. Нима този негодник ги заплашваше, че ще напусне? Ами нека! Рейнингът веднага ще скочи нагоре. Но все още не искаше да го казва на Том.

— Заплахи срещу живота ти, Мел.

Тя го зяпна.

— Срещу мен?

Веднъж ѝ се случвало — преди години в Ню Йорк някакъв луд не бе харесал неин репортаж и месеци наред се бе обаждал, заплашвайки, че ще я удуши, но накрая или му омръзна, или просто се отказа. Мел изглеждаше развеселена.

— Значи поне някой ме гледа!

— Говоря съвсем сериозно, Мел. Имали сме подобни проблеми и друг път. Тук е Калифорния — не Ню Йорк. Тук са правени няколко покушения срещу президенти.

Тя не се сдържа и се засмя:

— Поласкана съм, Том, но едва ли влизам в тази категория.

— За нас ти си важна.

Тя се трогна.

— Благодаря, Том.

— Наехме ти телохранител.

— Какво? Това е смешно... да не би наистина да си мислите...

— Мел, вие имате деца. Нима искаш да рискуваш?

Въпросът му я накара да онемее за миг.

— Не, но...

— Не искахме да плашим съпруга ти, докато те нямаше, но мислех, че това е сериозно.

— Защо?

В тяхната професия това се случваше често.

— Защото миналата седмица той се обади, че в бюрото ти има бомба. Щеше да избухне точно след един час, когато би трябвало да отвориш чекмеджето на бюрото си, ако беше тук. И всички щяхме да хвъркнем на оня свят.

Изведнъж ѝ прилоша.

— Предполагат, че са на ясно кой го е направил. Но докато се оправят с него, искаме да си в безопасност. Много се радвахме, че миналата седмица не беше тук.

— Аз също.

Тя усети, че лявото ѝ око заигра. Вдигна поглед, когато в стаята влезе мъж със строго изражение. Том веднага го представи. Това беше нейният телохранител. Бяха наели още двама, за да я придружават, когато идва или си отива на работа, и оставяха тя да реши, но смятаха, че трябва да има охрана и в дома ѝ. Не беше тайна за кого е омъжена и всеки можеше да я открие. Телохранителят ѝ се казваше Тимоти Франк

и когато излезе с него от сградата на компанията, тя имаше чувството, че се движи със стена. Той беше най-едрият, най-широкоплещестият, най-якият мъж, когото беше срещала. Благодарни му, когато я закара до дома ѝ. Бяха я помолили да остави колата си в службата и да се прибере с лимузината, придружена от Тим. Щом пристигна, тя видя, че Питър си е вкъщи.

— Здравей.

Той вдигна поглед от материалите, които четеше, и се усмихна. Беше хубаво, че тя отново е тук. Но между веждите ѝ отново имаше бръчка, а и изглеждаше изключително напрегната.

— Неприятности ли имаш?

— Може и така да се каже.

Изглеждаше зашеметена. Тим си бе тръгнал с лимузината.

— Какво има?

И тя му разказа за бомбата. Гледаше я смаян.

— Господи, Мел. Не можеш да живееш така, нито пък ние.

— Какво очакваш да направя?

Не искаше да му го казва, но тя беше бременна, а напрежението — твърде голямо. Дори и да заловят този тип след една-две седмици, само представата, че това може да се случи отново, щеше да е прекалено голям товар за нея, а и за него. Не искаше тя да преживява подобно нещо. А ако не го хванат... — Той потръпна при мисълта и стана да затвори вратата на кабинета. Отиде до нея и я погледна.

— Мисля, че трябва да напуснеш.

— Не мога. — Лицето ѝ се превърна в камък. — Веднъж в Ню Йорк се случи нещо подобно, но аз не напуснах. Не бих го направила заради това.

— Ами ако сложи бомбата в тази къща и убие някое от децата?

При тези думи тя потрепери и като че ли презеленя.

— Ще имаме постоянно охрана.

— За пет деца?

— По дяволите, не знам... — Тя скочи. — Ако предпочиташ, ще отида на хотел, но няма да напусна работата си заради някакъв психопат! Откъде да знам дали Пол Стивънс не се опитва да ме сплаши?

— Това ли е предположението на полицията?

Тя трябваше да бъде честна към него:

— Не. Но смятат, че знаят кой е.

— Тогава си вземи отпуска, докато го хванат.

— Не мога, Питър. По дяволите, не мога!

Той се приближи и я хвана за ръката.

— Ще те убият!

— И преди съм рискувала.

Очите ѝ горяха. Не можеше да я застави да напусне след всички тези години. Това беше част от същността ѝ, а той бе обещал да я зачита — в добро и в лошо.

— Но не си рискувала и живота на моето дете. Помисли за това.

— Вече не мога да мисля за нищо.

— Освен за себе си.

— Върви по дяволите!

Тя излезе от стаята, тръшна вратата и се качи горе. Тази вечер той не ѝ проговори повече. Положението отново бе застрашително и децата усещаха напрежението въкъщи. Тя се обади на продуцента, че приема предложението за охрана и на съпруга си, и на децата. Щеше да им е необходима цяла армия, но телевизионната компания бе готова да плати за всичко. Когато си легнаха, тя предупреди Питър.

— Застъпват от шест часа утре сутрин.

— Това е абсурдно. Да не би да трябва да правя визитация с телохранител?

— Мисля, че проблемът не си ти. Сигурно ще те придружава само навън. Целта съм аз.

— Това ми е ясно.

При тази мисъл му прилоша.

На другата сутрин, докато закусваха, тя обясни ситуацията на децата. Те се ококориха, но Мел ги увери, че им е осигурена безопасност, а след няколко дни този тип ще бъде заловен. Просто трябваше да се примирят за известно време. Мат смяташе, че е фантастично, Марк се притесняваше, че трябва да ходи с телохранител в колежа, а момичетата изглеждаха ужасени. Всички тръгнаха с определените от полицията придружители.

Мисис Хан се качи горе при Мел.

— Мисис Халум? — Винаги произнасяше името по този начин.

Мел се обърна.

— Да, мисис Хан?

От време на време Питър я наричаше Хилда, но Мел — никога. Нямахте и „мисис Мел“, както беше с Раquel в Ню Йорк.

— Искам да ви кажа, че поради обстоятелствата напускам.

Мел я зяпна.

— Така ли?

Питър ще бъде шокиран, а може и да се ядоса. Тя причини бъркотия в къщата, но вината не беше нейна.

— Наистина не мисля, че тук сте в опасност, както казах на децата тази сутрин, къщата ще бъде охранявана постоянно.

— Никога досега не съм работила в къща, в която се е налагало да има полиция.

— Сигурно, мисис Хан. Но ако проявите малко търпение...

Трябваше да опита — дължеше го на Питър.

— Не — решително поклати глава тя. — Не искам. Веднага напускам.

— Така, без предупреждение?

Тя поклати глава, като гледаше Мел с укор.

— Нищо подобно не се е случвало преди, когато жената на доктора си беше тук.

„Жената на доктора“, разбира се, беше Ан, истинската мисис Халам, за разлика от Мел. Мел не се сдържа да я подразни, едва прикривайки усмивката си. Това че мисис Хан напуска, хич не я трогна. Не можеше да я понася от самото начало.

— Тогава тук сигурно е било адски тъпо.

Тя изглеждаше безгрижна, а Хилда Хан явно бе ужасена. Дори не подаде ръка на Мел.

— Довиждане. Оставила съм писмо за доктора в моята стая.

— Ще се погрижа да го получи. Не искате ли лично да се сбогувате с децата?

Мел смяташе, че това е дребнаво, но знаеше, че ще го преживеят.

— Не искам да оставам в тази къща нито час повече.

— Чудесно.

Мел остана невъзмутима. Когато външната врата се затвори, тя почти извика „ура“.

Вечерта Питър беше много недоволен.

— Кой ще се справя с къщната работа, Мел? Ти нямаш време.

Тя потърси укор в очите му, но видя повече загриженост.

— Ще намерим друга.

Беше се обадила на Радел, но тя отново отказа и напомни на Мел да внимава с момичетата.

— През това време аз и децата ще се справим.

— Страхотно! Някой там ти подготвя бомба, а ти трябва да се грижиш за прането и оправянето на леглата.

— И ти можеш да помагаш — усмихна се тя.

— Аз си имам друга работа.

Питър трябваше да се примири и с телохранители. Цялата ситуация му опъваше нервите. Дните минаваха, а терористът не беше заловен. Получиха още четири заплахи, а в бюрото на Мел откриха неизправна борба. Най-накрая дори Пол Стивънс я съжали. Знаеше вече, че е бременна. Под очите ѝ имаше тъмни кръгове, защото нощем лежеше будна и се чудеше дали още заловят този пит. След време — да, винаги ги залавяха, но още колко ще продължи всичко това?

Един ден Стивънс най-после обяви примирие и ѝ подаде ръка:

— Съжалявам, че ти се случи това, Мел.

— Аз също.

Тя уморено се усмихна. Бяха привършили емисията. Телохранителят през цялото време стоеше наблизо. Тя постоянно усещаше присъствието му, а сутрин, когато децата тръгваха на училище, къщата бе пълна с полицаи. Това влудяваше Питър и двамата постоянно се караха. Почти бе свикнал със своя придружител, но останалите му идваха много.

— Рисковете на професията — рече тя на Пол.

Той унило я погледна:

— Знаеш ли, аз ти завиждах.

— Знам — усмихна се тя. Знаеше и защо. — Но поне затова няма защо да се бориш.

— Не знам как издържаш на това напрежение, по дяволите.

— Безпокоя се главно за децата — моите... неговите... ако нещо се случи с някое от тях, никога няма да си го простя.

Това продължаваше вече месец и тя сериозно се замисляше дали да не се откаже от всичкото и да напусне. Още нищо не би казала на Питър, защото не искаше да му дава повод да започне отново или да реши, че вече е сигурно. Но си обеща, че ако до две седмици не заловят терориста, тя ще напусне.

Пол Стивънс изглеждаше ужасен.

— Ако бих могъл да помогна с нещо...

Тя поклати глава, пожела му лека нощ и се прибра при семейството си, но то вече не бе онази безгрижна група. Навън имаше полицейски коли без отличителни знаци, а вътре всички съзнаваха опасността, която ги дебне ежедневно.

— Мислиш ли, че ще го заловят, мамо? — попита я Матю същата вечер.

— Надявам се да, Мат.

Тя го държеше на коленете си, молейки се да не му се случи нищо... на никого от тях... погледна Пам, после близначките. Марк беше излязъл. По-късно Питър отново заговори с нея по този въпрос.

— Защо не се откажеш?

Не искаше да му се признае, че и тя мисли за това.

— Защото не съм малодушна. — Но тя мислеше за друго. — А защо да не заминем?

— Къде?

Вече беше юни. Въздъхвайки, тя погледна Питър с надежда.

— Да идем всички за известно време на Мартас Винярд.

Не бяха запазили къщата тази година, но сигурно ще могат да уредят нещо за седмица — две или да наемат друга. Той обаче поклати глава.

— Много е далеч за теб.

Тя вече беше в четвъртия месец и започваше да ѝ личи.

— Ако идем там, изобщо няма да мога да те видя. Защо да не е някъде наблизко?

— Та нали точно в това е смисълът?

Тя се чувствуваше изтощена от самата мисъл и бе смаяна от сумите, които телевизионната компания плащаше за охраната им, но никой не ѝ се сърдеше за това. Не беше тяхна вината, че ѝ опъваха нервите. Когато сутринта сипваше на Матю чаша мляко, един от полицаите я бе помолил да се отдръпне от прозореца. Непрекъснато — денем и нощем — им се напомняше, че животът им е в опасност.

— А какво ще кажеш за Аспен? — Тя погледна отчаяно Питър.

— Мисля, че голямата надморска височина не е подходяща за теб. Нито пък напрежението тук.

— Не знам. Днес ще си помисля. — Тя наистина се замисли. Изведнъж ѝ се прииска отново да избяга. Цял месец с този кошмар и вече не издържаше. Следобед отиде на работа, седнала бюрото си, а телохранителят ѝ остана до вратата. Вдигна поглед и видя, че продуцентът я гледа с усмивка.

— Мел, имаме добра новина за теб.

— Да не ме изпращате в Европа за една година?

Усмихна се и за пръв път ѝ стори, че усеща бебето. Не бяха споменали в предаването за бременността ѝ, защото се страхуваха, че лудият ѝ преследвач може да направи нещо лошо, ако разбере. Така нейната тайна остана скрита под масата в студиото.

— По-хубава новина.

Усмивката му стана по-широка, а тя видя в коридора Пол Стивънс, който наблюдаваше доброжелателно.

— Дали сте моята работа на Пол.

Пол се усмихна и закима одобрително, а Мел се разсмя. В резултат на агонията през този месеци бяха станали едва ли не приятели.

— Хванали са психопата, които те заплашваше.

— Наистина ли? — Очите ѝ се отвориха широко, в тях се появиха сълзи. — Значи всичко свърши?

Той кимна, а тя се разтрепери.

— О, господи!

Мел отпусна глава на бюрото си и се разрида.

XXXII

— Е, любов моя? — погледна я щастлив Питър. Двамата седяха край басейна. Децата бяха излезли, цареше спокойствие. — Какво ще правим през тази седмица? — усмихна се той. — Поне никой не може да ни обвини, че водим скучен живот.

— Опазил ни бог!

Тя легна и при отвори очи. Знаеше какво иска да прави. Искаше да отиде в Мартас Винярд и да се изтегне на топлия пясък, но децата вече имаха други планове, Питър бе вързан с работата си, а тя се съгласи да се откаже от отпуската си през тази година, като вместо това излезе в отпуска по майчинство от първи октомври. Бебето трябваше да се роди в края на ноември.

— Имам една идея, Мел.

— Ако се изисква повече от падане в басейна, не ми я казвай сега.

Очите ѝ бяха отворени. Той се приближи с усмивка.

— Не искаш ли да разгледаме някои къщи днес?

Тя отвори едното си око.

— Шегуваш се, разбира се.

— Говоря сериозно.

Тя се засмя.

— Наистина ли?

— Колкото и да ми е неприятно, трябва да призная, че няма място за бебето, освен в гаража, а ако сега започнем да пристрояваме, ще се побъркаме съвсем. Близначките също имат нужда от отделни стаи...

Мел разбираше колко му е трудно да признае грешките си и протегна ръце към него. Той знаеше огромното ѝ желание да се махне от къщата на Ан, а тя вече отдавна се беше отказала от тази идея.

— Не предпочиташ ли все пак да останеш тук? Наистина нямам нищо против. Ще измислим нещо засега, а скоро и Марк ще ни напусне.

Марк бе решил да замине в колеж на Изток, а Джеси искаше да отиде в „Йел“, ако я приемат...

— Децата вече пораснаха.

— Браво на тях. Да можех да кажа същото за себе си.

— Ти си най-милият човек, когато познавам.

Тя нежно го целуна по устните, а той прокара пръсти по крака ѝ.

— Ммм... Дали може някой да ни види тук?

— Само един-двама от съседите, но какво значение има това между приятели?

Тогава той я отведе вътре. Любовта укрепваше връзката им. После той ѝ донесе обяда на табла, а тя остане в леглото си — спокойна, щастлива, отпусната.

— Защо си толкова добър с мен?

— Не знам. Сигурно много те обичам.

— И аз тебе. — Усмихна се тя радостно. — Наистина ли мислиш за нова къща?

Бе възхитена от идеята, но не можеше да го насилва. Знаеше колко държи на старата къща, колко усилия е вложил в нея, съвместно с Ан. Но в представата на Мел тя си оставаше дома на Ан, дори не негов. Даже и сега.

— Да, наистина.

Тя засия, довърши обяда си, после станаха и излязоха. Разгледаха една-две къщи, които им харесаха, но никоя от тях не се продаваше.

— Знаеш ли, могат да минат години, докато открием нещо подходящо.

— Имаме време.

Тя кимна, чувствуваше се спокойна и се наслаждаваше на неделния следобед. Следващата седмица точно на четвърти юли видяха къщата, която би била идеална за тях.

— Господи — Мел погледна Питър, когато я обиколиха втори път, — тя е огромна!

— Може и да се стреснете, мисис Халам, но ние имаме шест деца.

— Пет и половина.

Тя се усмихна. Имаше стаи за всички, отделни кабинети за тях двамата, когато биха желали да работят вкъщи, прекрасна градина, огромен басейн, а до него малка къщичка, където можеха да играят с

приятели. Имаше всичко, което искаха, а освен това се намираше в Бел Ер, както предпочиташе Питър.

— Е, мисис Халам.

— Не знам, докторе. Какво мислиш? Можем ли да ги го позволим?

— Вероятно не. Но ако продам моята къща, ще можем.

За пръв път признаваше, че тя е негова, а не — тяхна, и Мел се ухили. Новата къща страшно ѝ харесваше.

— Защо не я платим в брой.

В такъв случай и двамата трябваше да вложат средства — иначе не би могло, а това прекрасно устройваше Мел. Тя искаше къщата да бъде и на двамата — колкото негова, толкова и нейна. Все още разполагаше с парите от къщата си в Ню Йорк. Следващата седмица обявиха за продан къщата, в която живееха. Тя се продаде чак в началото на септември, но другата още не бе купена.

— Я да видим. — Питър погледна календара. — Бебето трябва да се роди на двадесет и осми ноември... днес е трети септември... след четири седмици ти ще излезеш в отпуска. Значи разполагаш точно с два месеца, за да стегнеш новата къща и ако имаме късмет, ще се пренесем за Деня на благодарността.

Имаше толкова делови вид, че Мел се изсмя.

— Шегуваш ли се? Това ще ми отнеме няколко месеца!

Въпреки че къщата беше в отличен вид, те искаха да сменят тапетите и да я боядисат, да направят някои промени в градинката. Трябваше да изберат подходящи пердета... нови килими.

— Продължавай да мечтаеш.

Питър бе изненадан.

— Не искаш ли бебето ти да се роди в новата къща?

Тя наистина го искаше, но все още ѝ предстояха три големи интервюта, които трябваше да направи, преди да излезе в отпуска за четири месеца.

— Между другото, то е и твое бебе.

— Нашето бебе.

Изведнъж електронната му машинка за повикване изписука. Посредникът на продажба на недвижими имоти ги зяпна.

— Ама вие двамата спирате ли някога, за да си поемете дъх?

— Не се случва често — усмихна се Мел. След осем месеца семеен живот вече почти бяха свикнали. През това време той бе направил дванадесет трансплантации на сърце и безчет байпасове, а тя — двадесет и едно големи интервюта плюс вечерните новини пет пъти седмично. Както се очакваше, рейтингът на предаването се покачи. Питър се обади в кабинета си, после се върна обратно, целуна Мел и рече:

— Трябва да вървя. Получили сме сърце.

Отчаяно се нуждаеше от този донор и той почти бе изгубил надежда.

— Нали ще свършиш тук?

Тя кимна и той излезе. След малко чуха, че колата му се отдалечава и посредникът отново поклати глава. Мел се усмихна.

XXXIII

— ... и благодаря ти, Господи, за моята баба — той стеснително се огледа, ухили се и продължи по-тихо: — и на новото ми колело. Амин.

Всички, насядали около масата в Деня на благодарността, се засмяха. Тази седмица Матю навърши седем години и получи от баба си ново колело. Изведнъж той отново сплете пръсти, затвори очи и продължи:

— Благодаря ти също и за Мел. — После погледна Вал и Джес, сякаш им се извиняваше, но беше късно да започва отначало. Всички нетърпеливо очакваха да започнат да се хранят. Питър вече бе нарязал пуйката, а Пам бе приготвила любимите си сладки картофи. Близначките помогнаха за останалото. Всички бяха в празнично настроение, включително и Мел, която заяви, че не може да хапне нищо, защото няма къде да го сложи. Бебето изглеждаше огромно. През последните месеци Питър се шегуваше, че отново ще роди близнаци, но лекарят ѝ се кълнеше, че не е вярно. Той чуваше само един пулс, а въпреки възрастта си, тя предпочете да се откаже от изследване на околоплодната течност и сега не знаеха какво ще е бебето. Но каквото и да е, то изглеждаше доста едро. Терминът ѝ настъпваше след два дни и Мел бе доволна, че си е вкъщи за Деня на благодарността. Безпокоеше я мисълта, че трябва да го прекара в болницата. Вече има нова икономка, но тя бе поискала почивен ден и Мел сама приготви вечерята.

— Някои иска ли още? — Питър ги огледа с доволна усмивка. Последният му пациент с трансплантация се оправяше. Преди три седмици се преместиха в новата къща, където все още се усещаше миризмата на боя, но това не им пречеше. Всичко изглеждаше хубаво и ново, всеки си имаше собствена стая, дори новото бебе. Бяха напълнили стаята му с играчки. Дори Матю даде едно свое мече и комплект стари каубойски пушки, а без да споменава нищо пред Мел, Пам оплете малка рокличка, с която да вземат бебето от болницата.

Много се притесняваше как ще се справи и всички, освен Мел, знаеха тайната ѝ. Когато се върна вкъщи след последния си работен ден, чувствайки се ненужна, Мел отвори подаръка на Пам и се разплака.

Трябваше да мине почти цяла година, за да свикнат един с друг и да се успокоят. И то не бе окончателно — тя винаги щеше да тича да отразява събитията, Питър щяха да го викат в два часа през нощта, за да помогне на някое болно сърце. Но сега между всички тях съществуваше нещо ново — една силна връзка. За една година преживяха много неща — заплахите срещу Мел, катастрофалния роман между Вал и Марк... новото бебе... заплахата, която представляваше бракът им за всички... дори призрака на Ан. Мел донесе нейния портрет — сега той висеше в стаята на Пам и мястото бе подходящо. Мебелите на Мел от Ню Йорк най-после бяха докарани от склада и разопаковани.

— Щастлива ли си, любима? — усмихна ѝ се Питър. Двамата седяха пред камината в стаята си. Децата се забавляваха в стаята за игри край басейна. Мел вдигна очи към Питър и го хвана за ръка.

— Да, само че преядох.

— Дори не се забелязва.

Двамата се засмяха на огромния ѝ корем, който помръдваше от ритането на бебето. Тези дни като че ли не спираше и тя бе готова да се раздели с него. Особено тази вечер. След Деня на благодарността се чувствуваше свободна да го роди. Сподели го с Питър, когато си лягаха.

— Не го казвай, че ще те чуе и ще тръгне да се ражда.

След два часа Мел стана. Усещаше познатата болка ниско в кръста. Седна на един стол, после започна да се разхожда. Слезе до долния етаж и загледа градината, която през пролетта щеше да е прекрасна, но и сега изглеждаше добре. Седна в хола с чувството, че това е техният дом. Не просто негов или неин, а нещо, което бяха създали заедно, от самото начало, като един цял живот.

После се върна в спалнята и опита да легне, но бебето много риташе. Изведнъж почувствува тъпа болка ниско в корема и тихо изохка. Седна и зачака. Болката се повтори. Ликуваща, тя докосна ръката на Питър.

— Ммм? — Той не помръдна. Беше едва четири часът.

— Питър — прошепна тя, когато усети болката за трети път. Знаеше, че ще минат часове, но не искаше да бъде сама. Искеше да сподели вълнението си с него. Чакаха този момент — Питър повече от всички останали.

— Какво? — Изведнъж той вдигна глава и я погледна по-внимателно. — Може би е просто фалшива тревога?

Тя погледна огромния си корем и се засмя, но смехът ѝ секна от нова остра болка, която я преряза откъм гърба, изохка и сграбчи ръката му. Тоя я подкрепяше, докато тя дишаше дълбоко. Когато болката отмина, той погледна часовника.

— На какви интервали са пристъпите?

Тя се засмя и го погледна с любов:

— Не знам. Забравих да погледна.

— О, господи.

Той седна в леглото. Познаваше сърцата, но не и бебетата.

Тайно се притесняваше за нея вече девет месеца.

— Откога си на крака?

— Не знам. Почти цялата нощ. — Вече беше пет часът.

— Колко време продължи раждането на близначките?

— Не знам, по дяволите. Това беше преди седемнадесет години и половина. Предполагам — известно време.

— Много ми помогна! — Той стана, като не откъсваше очи от нея. — Ще се обадя на лекаря ти. Облечи се.

Този път болката продължи по-дълго. Той започна да се паникьосва, но не искаше да го показва. Не искаше детето му да се роди вкъщи. Тя трябваше да отиде в болницата, за да не се обърка нещо.

— Хайде.

Помогна ѝ да стане. След малко тя се върна. Гледаше замаяно:

— Какво да облека?

— За бога, Мел! Каквото и да е... джинси... рокля...

Тя се усмихна на себе си, клатушкайки се към банята. В този момент водите ѝ изтекоха и тя го повика.

Гинекологът каза на Питър незабавно да я закара в болницата. Оставиха бележка на децата върху масата в кухнята, така че да я видят, когато станат.

„Отидохме в болницата да вземем бебето.“

С обич: Мама

Мел пишеше усмихната, а Питър я подканяше:

— Ще побързаш ли?

— Защо — попита тя със спокойно превъзходство и той ѝ завидя.

— Защото не искам детето ни да се роди в новата ни кола.

Най-после бе продал мерцедеса на Ан и бе купил нов за Мел.

— Защо не?

— Няма нищо, любов моя, няма нищо.

Никога не бе я чувствувал по-близка, отколкото сега, докато караше по познатия маршрут, по който често минаваше нощем. Той беше ужасно горд, когато я въведе в болницата и я закара на количка в родилното отделение.

— Знаеш ли, мога да вървя.

— Защо, щом можеш да се возиш?

Шегите не успяваха да прикрият онова, което изпитваше към нея.

Хиляди мисли минаваха през главата му и той се молеше всичко да мине добре. Бебето му се струваше ужасно едро и той се чудеше дали не трябва да направят цезарово сечение. Отново попита лекаря за това точно пред родилната зала. Стариият му приятел го потупа по ръката.

— Тя е добре, разбираш ли? Всичко ще бъде наред.

Наближаваше осем. Тя се мъчеше вече пет-шест часа.

— Още колко ще продължи според теб? — говореше тихо, за да не го чуе Мел.

Докторът се засмя.

— Още малко.

— Говориш като Мел — гневно го погледна Питър и двамата се върнаха вътре.

Мел каза, че има напъни. Гинекологът отвърна, че е рано още, но когато провери, видя, че в последния половин час нещата се бяха развили стремително. Откараха я в родилната зала. Със зачервено лице Мел свирепе се напъваше, а Питър и акушерките я насърчаваха.

— Виждам главата на бебето, Мел — ликуваше лекарят.

— Така ли? — Лицето ѝ беше мокро, косата ѝ приличаше на пламък на фона на белите чаршафи. Питър никога не бе изпитвал толкова силна обич към нея. Изведнъж се чу плач. Питър се втурна към бебето — по лицето му стичаха сълзи, а той се усмихваше.

— О, Мел... толкова е красиво...

— Какво е? — Напъните ѝ продължаваха.

— Още не знаем.

Всички се засмяха. Изведнъж се появиха рамената, тялото, крачката...

— Момиче!

— О, Мел! — Питър я целуна по устните. Тя плачеше и се смееше заедно с него. Подадох ѝ бебето. Той знаеше колко много би искала момче, но вече явно не си спомняше за това, докато държеше дъщеря си на ръце. Внезапно Мел направи ужасна гримаса и сграбчи ръката на Питър. Някой внимателно пое бебето.

— О... господи... боли.

— Това е само плацентата.

Лекарят не изглеждаше разтревожен. Изведнъж Питър видя, че той се намръщи и усети тръпка на паника. С нея ставаше нещо, отново я обзеха ужасни болки, по-силни отпреди.

— О, Питър... не мога...

— Да, можеш!

Лекарят ѝ говореше тихо, а Питър я държеше за ръка и се чудеше защо не ѝ сложат упойка, по дяволите, и да видят какво става. Изведнъж тя отново се напъна с всички сили и отново се чу плач. Очите на Питър широко се разтвориха, а Мел го гледаше втренчено, разбрала какво става.

— Не отново...

Питър все още не проумяваше, а лекарят се смееше. Тя пак бе родила близнаци, без никой да разбере предварително, точно както се бе случило с Джес и Вал, Мел го погледна — изразът ѝ бе полуплачевен, полувесел.

— Отново чифт.

— Да, госпожо.

Този път докторът подаде бебето на Питър, който го погледна с благоволение и го връчи на Мел.

— Госпожо — любовта преливаше от очите му, устремени в нея,
— вашият син!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.